

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YILAN *ve* GÜVERCİN

SHELBY MAHURIN

Çeviren
Ceren Gürein

*Kitapları seven anneme,
bana kitap yazma özgüvenini veren babama
ve hâlâ bunu okumamış olan RJ'e*

I. BÖLÜM

Un malheur ne vient jamais seul.

Talihsizlik asla yalnız gelmez.

—Fransız Atasözü

BELLEROSE

Lou

Büyü değmiş bir vücutta akıldan çıkmayan bir şey vardır. Çoğu insan ilk önce kokuyu fark etmişti: Çürümenin yaydığı kokuşmuşluk değil de burunlarına dolan boğucu bir tatlılık, dillerinde hissettikleri keskin bir tattı bu. Çok az kişi ise havada bir karıncalanma hissetti. Cesedin derisinde kalan aurayı. Sanki büyü hâlâ bir şekilde oradaydı, izliyor ve bekliyordu.

Canlı bir şekilde.

Bu tür şeyler hakkında konuşacak kadar aptal olanların sonu kaziğa oturtulmak olmuştı elbette.

Geçen yıl Belterra'da toplam on üç ceset bulunmuştu; önceki yıllara kıyasla iki kat fazla. Kilise her ölümün gizemli detaylarını örtbas etmek için elinden geleni yapsa da hepsi kapalı tabutlara konmuştu.

"İşte orada." Coco köşedeki bir adamı işaret etti. Mum ışığı, gölgedeki yüzünün yalnızca yarısını aydınlatmış olsa da paltosundaki altın sırmalı kumaşın ya da boynundaki ağır nişanın tanınmayacak bir yanı yoktu. Sandalyede sopa yutmuş gibi oturuyordu, yarı çıplak bir kadın onun tombul göbeğine yayılmış olduğu için besbelli rahatsızdı. Sırıtmadan edemedim.

Sadece Madam Labelle, Pierre Tremblay gibi bir soyluyu genelevin arka odalarında bekletirdi.

"Hadi." Coco karşı köşedeki bir masayı işaret etti. "Babette birazdan gelir."

"Ne tür bir gösteriş meraklısı yas tutarken *sırmalı kumaş* giyer ki?" diye sordum.

Coco omzunun üzerinden Tremblay'ye bakıp sırıttı. "Paralı türden bir gösteriş meraklısı."

Kızı Filippa, bulunan yedinci ceset olmuştu.

Gecenin bir yarısı ortadan kaybolduktan sonra, L'Eau Melancolique'in kenarında, boğazı kesilmiş bir hâlde yeniden ortaya çıkmasıyla elit tabaka derinden sarsılmıştı. Ama daha kötüsü de vardı. Ağarmış saçları, buruşuk cildi, kataraktlı gözleri ve boğum boğum olmuş parmakları hakkındaki söylentiler tüm krallığa yayılmıştı. Daha yirmi dört yaşında, bir kocakarıya dönüşmüştü. Tremblay'nin soylu çevresi buna anlam verememişti. Bilindiği kadarıyla bir düşmanı yoktu, böylesi bir vahşet için gerekçe gösterilebilecek bir kan davası da.

Filippa'nın düşmanları olmasa da gösteriş meraklısı babası büyülü eşya kaçakçılığı yaparken onlardan bolca biriktirmişti.

Kızının ölümü bir uyarı niteliğindeydi: Cadıları sömürmenin cevapsız kalmadığını gösteren bir uyarı.

"*Bonjour, messieurs.*"^{*} Bal rengi saçlı bir fahişe umutla kirpiklerini kırptırarak bize yaklaştı. Coco'ya attığı pişkin bakışlar beni güldürdü. Coco erkek kılığında bile gözalcıydı. Yara izleri ellerinin koyu kahverengi derisini bozmasına rağmen —onları eldiven takarak gizlemişti— yüzü pürüzsüzdü ve siyah gözleri bu loş ortamda bile parlıyordu. "Sizi bana katılmaya ikna edebilir miyim?"

"Üzgünüm, hayatım." En yapmacık ses tonumu takınarak diğer erkeklerin yaptığına şahit olduğum gibi fahişenin elini okşadım. "Ama bu sabah için sözümüz var. Matmazel Babette birazdan bize katılacak."

Sadece bir saniyeliğine durup dudak büktükten sonra, davetini hevesle kabul eden yan masaya geçti.

* (Fr.) Efkârlı Sular —çn

** (Fr.) Günaydın beyler. —çn

"Sence yanında mıdır?" Coco, yüzüksüz parmaklarında biraz oyalanarak kel kafasının tepesinden cilalı ayakkabılarının topuğuna kadar Tremblay'yi dikkatle süzdü. "Babette yalan söylemiş olabilir. Bu bir tuzak olabilir."

"Babette yalancı olabilir ama aptal değil. Parasını almadan bizi satmaz." Diğer fahişeleri hastalıklı bir hayranlıkla izledim. İncecik belleri ve taşan memeleriyle, korseleri onları yavaş yavaş boğmuyormuş gibi daimi müşterileri arasında salına salına dans ediyorlardı.

Ancak dürüst olmak gerekirse birçoğu korse giymiyordu. Ya da herhangi bir şey.

"Haklısın." Coco ceketinin cebinden para kesemizi çıkarıp masaya attı. "Sonrasında satacak."

"Ah, *mon amour*,* kalbimi kırıyorsun." Babette sırtıp şapkamın siperine hafifçe vurarak dibimizde bitiverdi. Genelevdeki diğer kızların aksine, soluk tenini örtebildiği kadar kırmızı ipekle sarmalamıştı. Geri kalan kısımlar yoğun, beyaz makyajdan ve yara izlerinden ibaretti. Kollarını ve göğsünü Coco'nunkilere benzer şekilde sarıyorlardı. "Ayrıca on altın *couronne*" daha verseler bile sana ihanet etmeyi *aklımdan bile geçirmem*."

"Günaydın Babette." Kıkırdayarak bir ayağımı masaya dayadım ve geriye yaslanıp sandalyemin arka bacakları üzerinde dengemi buldum. "Ne zaman parayı çıkarsak saniyeler içinde belirmen gerçekten olağanüstü. Kokusunu falan mı alıyorsun?" Sırıtmamak için kendini zorlayan Coco'ya döndüm. "Sanırsın kokusunu alabiliyor."

"*Bonjour Louise*." Babette, Coco'ya doğru eğilip sesini alçaltmadan önce yanağımı öptü. "Cosette, her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun."

Coco gözlerini devirdi. "Geciktin."

"Özür dilerim." Babette sevecen bir gülümsemeyle boynunu bükte. "Ama sizi tanıyamadım. Böyle güzel kadınların neden erkek gibi davranmakta ısrar ettiğini asla anlayamayacağım..."

* (Fr.) Tatlım —çn

** (Fr.) Kron —çn

“Yanında refakatçi olmayan kadınlar çok dikkat çekiyor. Bunu sen de biliyorsun.” Yapmacık bir şekilde sırtırken, üzerinde çalışılmış bir rahatlıkla masada parmaklarımla tempo tuttum. “İçimizden herhangi biri cadı olabilir.”

“Hah!” Mânâlı mânâlı göz kırptı. “Sadece bir aptal sizin kadar çekici iki varlığı o sefil, vahşi yaratıklarla karıştırır.”

“Şüphesiz.” Şapkamı daha da alçaltarak başımla onayladım. Coco ve Babette’in izleri mahiyetlerini ortaya koyarken, Dames Blanches* toplumda neredeyse fark edilmeden hareket edebilirdi. Tremblay’nin üstündeki kahverengi tenli kadın onlardan biri olabiliirdi. Ya da merdivenden çıkıp gözden kaybolan bal rengi saçlı fahişe. “Gelgelelim Kilise önce alevleri konuşturur. Sorular ise ikinci plandadır. Kadın olmak için tehlikeli bir zaman.”

“Burada değil.” Babette kollarını açtı, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Burada güvendedyiz. Burada kıymetimiz biliniyor. Hanımımın teklifi hâlâ geçerli...”

“Hanımın gerçeği bilseydi seni de bizi de yakardı.” Bariz serveti iki fahişeyi daha cezbeden Tremblay’ye tekrar baktım. Pantolonunu açma girişimlerini kibarca reddetti. “Onun için buradayız.”

Coco para kesemizi masaya boşalttı. “Konuştuğumuz gibi, on altın *couronne*.”

Babette parayı kokladı ve burnunu havaya kaldırdı. “Hımm... Yirmiydi diye hatırlıyorum.”

“Ne?” Sandalyem büyük bir patırtıyla yere devrildi. En yakını-mızdaki müşteriler bizim tarafa bir bakış attı ama onları görmez-den geldim. “On demiştik.”

“Bu, siz duygularımı incitmeden önceydi.”

“Lanet olsun, Babette.” Babette daha dokunamadan Coco paramızı kaptı. “Bu miktarda bir parayı biriktirmemiz ne kadar sürdü biliyor musun?”

Sesimi yükseltmemek için çaba gösterdim. “Yüzüğün Tremblay’de olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

* (Fr.) Beyaz Kadınlar —çn

Babette sadece omuz silkti ve avucunu uzattı. "Sıradan suçlular gibi sokakta yankesicilik yapma konusunda ısrar etmen benim suçum değil. Bellerose'da tek bir gecede bunun üç katını kazanırsın ama bunun için fazla gururlusun."

Coco derin bir nefes aldı, masanın üzerindeki ellerini yumruk yaptı. "Bak, hassas duygularını incittiğimiz için üzgünüz ama on diye anlaştık. Yoksa karşılayamayız..."

"Cebindeki parayı duyabiliyorum, Cosette."

Şaşkınlık içinde bakışlarımı Babette'e diktim. "Sen *hakikaten* lanet olası bir tazısın."

Gözleri parladı. "Hadi ama, seni buraya hanımımın Mösyö Tremblay ile olan işine kulak misafiri olman için kendimi riske atarak çağırıyorum, yine de gelmiş bana hakaret ediyorsun, şeymişim gibi..."

Fakat tam o anda uzun boylu, orta yaşlı bir kadın merdivenlerden aşağı süzüldü. Üzerindeki koyu zümrüt rengi elbise, alev rengi saçlarını ve kum saati figürünü ortaya çıkarıyordu. Tremblay, onu gördüğü gibi ayağa kalktı ve –Babette dahil– etrafımızdaki tüm fahişeler reverans yaptı.

Çıplak kadınların reveranslarını izlemek oldukça garipti.

Tremblay'nin kollarını büyük bir gülümsemeyle kavrayan Madam Labelle, adamın hem yanaklarını öptü hem de duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Kolunu Tremblay'ninkine geçirip onu merdivenlerin karşısındaki odaya geri götürürken içimi bir panik sarmaya başladı.

Babette gözünün ucuyla bizi izliyordu. "Çabuk karar verin, *mes amours**. Hanımım meşgul bir kadın. Mösyö Tremblay ile işi uzun sürmeyecek."

Ona baktım, ellerimi güzel boynuna sarıp sıkmamak için kendimi zor tutuyordum. "En azından bize hanımının ne alacağını söyleyebilir misin? Sana *bir şey* söylemiş olmalı. Yüzük mü yoksa? Tremblay'de mi?"

Ciğer görmüş kedi gibi sırttı. "Belki... bir on *couronne* daha verirseniz söylerim."

* (Fr.) Canlarım –çn

Coco ile birlikte ona ters bir bakış attık. Babette dikkatli olmazsa yakında ne kadar *sefil* ve *vahşi* olabileceğimizi öğrenecekti.

Bellerose, fahişelerinin konuklarını eğlendirmesi için ayarlanmış on iki lüks odasıyla iftihar duyardı ancak Babette bizi bunların hiçbirine götürmedi. Bunun yerine, koridorun sonundaki, üzerinde işaret olmayan on üçüncü kapıyı açıp bize içeri kadar eşlik etti.

“Bellerose’un gözlerine ve kulaklarına hoş geldiniz, *mes amours*.”

Gözlerimi kırpıştırarak bu yeni, daha dar koridorun karanlığına alışmalarını bekledim. Dikdörtgen şeklinde, büyük ve bir duvar boyunca düzenli aralıklarla dizilmiş on iki pencereden içeri ince bir ışık süzülüyordu. Ancak daha yakından baktığımda onların pencere değil, portre olduklarını fark ettim.

En yakınımda duranın burnuna dokunarak çerçevenin sonuna gelene kadar parmağımı sürttüm: Çekici kıvrımları ve davetkâr bir gülümsemesi olan güzel bir kadındı. “Kim bunlar?”

“Geçmiş yılların ünlü fahişeleri.” Babette kadına düşünceli bir ifadeyle gıpta ederek baktı. “Onun portresinin yerine bir gün benimki asılacak.”

Kaşlarımı çatarak söz konusu kadını incelemek için biraz daha yaklaştım. Aynadaki yansıması çizilmişti, bir şekilde tüm renkleri soluktu, sanki bir resmin arkası gibiydi. Bir de... Yok artık.

İki altın sürgü gözlerini kapatıyordu.

“Bunlar *gözetleme delikleri* mi?” diye sordu Coco yakınlaşarak. “Bu nasıl bir saçmalık, Babette?”

“Şşş!” Babette aceleyle işaretparmağını dudaklarına götürdü. “Göz ve *kulak*, hatırladın mı? *Kulak*. Burada fısıldaman gerek.”

Böylesi bir mimari özelliğin amacını düşünmek bile istemedim. Bunun yerine evime, tiyatroya döndüğümde oldukça uzun bir banyo yapmak istiyordum. Liflenecektim. Güzelce liflenecektim. Lifle-nirken gözlerimin yuvalarından çıkmayacağını umuyordum.

Ben tiksintimi dile getiremeden, etrafımda iki gölge hareket etti. Gölgeler şekillenmeden önce botumdaki bıçağa davranarak hızla

döndüm. İki feci şekilde tanıdık, feci şekilde sevimsiz adam bana pis pis bakarken öylece durdum.

Andre ve Grue.

Elimi bıçaktan çekmeyerek Babette'e ters ters baktım. "Onlar burada ne arıyor?"

Andre sesimi duyduğu gibi karanlıkta yavaşça göz kırptırarak öne eğildi. "Yoksa bu..."

Grue yüzümü inceledi, bıyığını atlayarak koyu kaşlarım, turkuaz gözlerim, çilli burnum ve bronzlaşmış cildimde gözlerini gezdirdi. Uğursuz bir gülümseme geçti yüzünden. Ön dişi kırılmıştı. Ayrıca sarıydı. "Merhaba Lou Lou."

Onu görmezden gelerek Babette'e imalı bir bakış attım. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi."

"Ah, sakın ol, Louise. Burada çalışıyorlar." Kendini, adamların az önce kalktıkları ahşap sandalyelerden birine attı. "Hanımım onları güvenlik olarak tuttu."

"Güvenlik mi?" Coco kendi bıçağını almak için ceketine uzanarak alay edercesine güldü. Andre dişlerini gösterdi. "Röntgencilik ne zamandan beri güvenlik sayılıyor?"

"Bir müşteriden rahatsızlık duyarsak tek yapmamız gereken iki kez kapıya tıklatmak, böylece bu sevimli beyler müdahale ediyor." Babette solgun, yara izli ayak bileğini ortaya çıkararak tembel bir şekilde ayağıyla portreleri işaret etti. "Onlar birer kapı, *mon amour*. Anında erişim sağlıyorlar."

Madam Labelle aptalın tekiydi. Bu şeyin tek açıklaması buydu, bu... aptallığın.

Tanıdığım en aptal hırsızlardan ikisi, Andre ve Grue, Doğu Yakası'ndaki bölge sınırlarımızı sürekli ihlal etmişlerdi. Biz nereye gitsek onlar –genellikle iki adım gerimizden gelerek– takip etmiş ve *onlar* nereye gitse polis de kaçınılmaz olarak onların peşinden gelmişti. Büyük, çirkin ve gürültücü bu iki tip, Doğu Yakası'nda başarılı olmak için gerekli incelik ve beceriden yoksundu. Tabii bir de zekâdan.

Herhangi bir şeye *ânında erişim* ile ne yapacaklarını hayal bile etmek istemedim. Özellikle seks ve şiddete. Bu ticarethane örneğine bakılacak olursa, belki de bunlar genelev duvarlarının arasında meydana gelen ahlaksızlıklardan *en hafifiydi*.

“Merak etmeyin.” Babette aklımı okumuş gibi, adamlara ufak bir tebessüm etti. “Bilgi sızdıracak olurlarsa hanımım onları öldürür. Öyle değil mi, *messieurs*?”

Yüzlerindeki pis gülümseme kayboldu ve gözlerini çevreleyen rengi sonunda fark ettim. Morluklar. Yine de bıçağımı indirmedim. “Peki, onları *hanımına* bilgi sızdırmaktan alıkoyan ne?”

“Yani...” Babette ayağa kalkıp koridorun ilerisindeki bir portreye gitti. Yanındaki küçük altın düğmeye basacak gibi elini kaldırdı. “Sanırım bu onlara ne vermeye razı olduğunuza bağlı.”

“*Hepinizi bıçaklasam nasıl...*”

“Ah, ah, ah!” Babette öne atıldığında düğmeye bastı ve ben bıçağım havada dururken fahişe portresinin gözlerinin üzerindeki altın sürgüler açıldı. Madam Labelle ve Tremblay’nin boğuk sesleri koridoru doldurdu.

“Dikkatli düşün, *mon amour*,” diye fısıldadı Babette. “Değerli yüzüğün hemen yan odada olabilir. Gel, kendi gözlerinle gör.” Parmağı hâlâ düğmenin üzerinde, portrenin önünde durmama müsaade ederek kenara çekildi.

Bir küfür mırıldanarak fahişenin gözlerinden görmek için parmak uçlarımda durdum.

Tremblay, odanın lüks, çiçek desenli halısı boyunca yürüdü. Sabah güneşinin her şeyi yumuşak, altın bir ışığa bürüdüğü bu soluk renkli odada teni daha da solgun görünüyordu ve boncuk boncuk terlemişti. Gergince dudaklarını yalayarak, kapının oradaki bir uzanma koltuğundan onu izleyen Madam Labelle’in bakışlarına karşılık verdi. Otururken bile kadından muhteşem bir zarafet yayılıyordu, başı dikti ve ellerini kavuşturmuştu.

“Sakin olun, Mösyö Tremblay. Sizi temin ederim, gerekli parayı bir hafta içinde hazırlayacağım. En fazla iki hafta.”

Adam aksi bir şekilde başını iki yana salladı. "Fazla uzun bir süre."

"İstedığınız fiyat göz önüne alındığında yeterince uzun olmadığı bile söylenebilir. Sadece kral böylesi uçuk bir miktarı karşılayabilir ve kendisinin de büyümlü yüzüklere ilgisi yok."

Kalbim boğazıma tırmanırken Coco'ya bakmak için portreden uzaklaştım. Kaşlarını çatıp daha fazla *couronne* için ceketini karıştırdı. Andre ve Grue neşeyle sırtarak parayı cebe indirdiler.

Yüzüğü çaldıktan sonra canlı canlı derilerini yüzeceğime dair kendime söz verdim ve dikkatimi tekrar odaya çevirdim.

"Peki... peki sana başka bir alıcım olduğunu söylersem?" diye sordu Tremblay.

"Size yalancı derim, Mösyö Tremblay. Kızınıza olanlardan sonra elinizdeki eşyalara sahip olmakla övünmeye devam edemezsiniz."

Tremblay onunla yüzleşmek için döndü. "Kızımın adını ağzına alma."

Eteğini düzelten Madam Labelle onu tamamen görmezden geldi. "Hâlâ büyü karaborsasında olmanıza şaşırdım. Bir kızınız daha var, değil mi?" Adam cevap vermediğinde, kadının yüzünde küçük ve acımasız bir gülümseme belirdi. Zafer kazanmış gibi bir gülümseme. "Cadılar acımasızdır. Yüzüğe sahip olduğunuzu öğrenirlerse ailenizden geriye kalanlara gösterecekleri öfke... hoş olmayacaktır."

Adamın yüzü morarırken kadına doğru bir adım attı. "İma ettiğiniz şeyi takdir ettiğimi söyleyemem."

"O zaman tehdidimi takdir edin, *monsieur*. Bana karşı gelmeyin yoksa yapacağınız en son şey bu olur."

Gülmemi bastırarak şimdi sessizce kahkahaya boğulmuş Coco'ya tekrar baktım. Babette bize sert bir bakış attı. Büyümlü yüzükler bir yana, sadece bu konuşma kırk *couronne* değerinde olabilirdi. Tiyatro bile bu melodramın yanında sönük kalırdı.

"Şimdi, söyleyin bana," dedi Madam Labelle, kendinden hoşnut bir şekilde, "başka bir alıcınız var mı?"

"*Putain.*" İsteksizce başını iki yana sallamadan önce birkaç saniye boyunca kadına baktı.

"Hayır, başka bir alıcım yok. *Aylarımı* eski tanıdıklarımla olan tüm bağlantılarımdan feragat ederek geçirdim, tüm envanteri temizledim, yine de bu yüzük..." Zorlukla yutkundu ve öfkesi yavaş yavaş dindi. "İblisler bende olduğunu öğrenecek diye herhangi birine bahsetmekten korkuyorum."

"Onların herhangi bir eşyasını karaborsada satmakla akılsızlık ettiniz."

Tremblay cevap vermedi. Gözleri uzaklara dalmıştı, bakışları boştu, bizim göremediğimiz bir şeyi görüyormuş gibiydi. Boğazım açıklanamaz bir şekilde düğümlendi. Adamın çektiği çileden habersiz olan Madam Labelle acımasızca lafına devam etti. "Bunu yapmasaydınız, belki de sevgili Filippa hâlâ bizimle olurdu..."

Kızının adını duymasıyla kafasını çevirmesi bir oldu, artık boş bakmayan gözleri hiddetle parladı. "İblislerin ona yaptıkları şey için yandıklarını göreceğim."

"Ne kadar aptalsınız."

"Pardon?"

"Düşmanlarımdan neler çevirdiğini bilmek benim işimdir, *monsieur.*" Kadın incelikle ayağa kalktı ve adam yarım adım geri tökezledi. "Onlar artık sizin de düşmanlarınız olduğuna göre benden size bir tavsiye: Cadıların işlerine karışmak tehlikelidir. İntikamınızı unutun. Bu gölgeler ve büyü dünyası hakkında öğrendiğiniz her şeyi unutun. Bu kadınlar karşısında güçsüz ve feci derecede noksansınız. Ölüm, işkenceleri arasında en nazik olanıdır; sadece onu hak edenlere verilen bir armağandır. Bunu, sevgili Filippa ile öğrendiğinizi sanıyordum."

Yüzü asıldı ve öfkeden tükürükler saçarak dikeldi. Madam Labelle yine de adamdan birkaç santim uzun görünüyordu. "Çi-çizgiyi aşıyorsun."

* (Fr.) Kahpe —çn

Madam Labelle geri çekilmedi. Bunun yerine, hiç istifini bozmadan elini elbisesinin korsesinden aşağı götürüp eteğinin cebinden bir yelpaze çıkardı. Sapına gizlenmiş bir bıçak görünüyordu.

“Hoşbeş buraya kadarmış. Peki madem. İşimize bakalım.” Kadın elindekini tek bir savuruşuyla açarak ona doğru uzattı. Tremblay dikkatle bıçağı süzerek bir adım geriledi. “Sizden yüzüğü almamı istiyorsanız tam şu anda alacağım; belirlediğiniz fiyattan beş bin altın *couronne* daha azına.”

Adamın boğazından tuhaf bir boğulma sesi yükseldi. “Sen kafayı yemişsin...”

“Kabul etmezseniz,” diye devam etti kadın, sesi sertleşerek, “buradan, kızınızın boynunda bir ilmikle ayrılacaksınız. Adı Célie, değil mi? La Dame des Sorcières,* kızınızın gençliğini tüketip cildinin ışıltısını ve saçının parlaklığını içmekten zevk alacaktır. Cadıların onunla işi bittiğinde tanınmaz hâlde olacak. Boş. Parçalanmış. Tıpkı Filippa gibi.”

“Sen... sen...” Tremblay’nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve parlayan alnında bir damar belirdi. “*Fille de pute!*” Bana bunu yapamazsın. Bunu yapamazsın...”

“Hadi, *monsieur*, tüm gün sizi bekleyemem. Prens, Amandine’den döndü ve şenlikleri kaçırmak istemiyorum.”

Adamın çenesi inatla kasıldı. “Ben... ben yanımda getirmedim.”

Lanet olsun. Acı ve keskin bir hayal kırıklığı geçip gitti içimden. Coco bir küfür mırıldandı.

“Sana inanmıyorum.” Madam Labelle odanın penceresine doğru yürüyerek aşağı baktı. “Ah, Mösyö Tremblay, nasıl olur da sizin gibi bir beyefendi kızını bir genelevin dışında bekletir? Ne kadar da kolay bir av.”

Artık bolca terleyen Tremblay aceleyle ceplerini gösterdi. “Yemin ederim, yanımda değil! Bak, bak!” Ceplerinin içini kadına döndürdüğünde yüzümü portreye daha da yakınlaştırdım: İşlemeli bir el bezi,

* (Fr.) Cadıların Hanımı —çn

** (Fr.) Kaltak —çn

gümüş bir cep saati ve bir avuç bakır *couronne* vardı. Ama yüzük yoktu. "Lütfen, kızımı rahat bırak! Onun bu işle bir ilgisi yok!"

O kadar acınası görünüyordu ki tüm planlarımı mahvetmiş olmasaydı onun için üzülebilirdim. Ancak titreyen uzuvlarını ve solgun yüzünü görmek içimi kindar bir zevkle doldurdu.

Madam Labelle de benimle aynı duyguları paylaşıyor gibiydi. Penceredeki elini indirerek dramatik bir şekilde iç çekti ve —merakla— arkasında durduğum portreye bakmak için döndü. Geriye sendeleyerek popomun üstüne düştüm ve içimden bir küfür savurdum.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Coco yanıma çömelerek. Babette kaşlarını çatarak, düğmeye basmayı bıraktı.

"Şşş!" Odayı işaret ederek ellerimi çılgınca salladım. *Sanırım* —sesimi çıkarmaya cesaret edemediğimden dudaklarımı oynatarak konuştum— *beni gördü*.

Coco'nun gözleri panikle açıldı.

Kadının sesi daha yakından gelirken hepimiz donup kalmıştık, sessizdi ama ince duvardan duyulabiliyordu. "Lütfen söyleyin, *monsieur*... nerede o zaman?"

Yok artık. Coco ve ben şaşkınlık içinde birbirimize baktık. Portreye geri dönmeye cesaret edemememe rağmen duvara öyle bir yapıştım ki sıcak ve huzursuz nefesimi yüzümde hissedebiliyordum. *Ona cevap ver*, diye yalvardım sessizce. *Söyle bize*.

Mucizevi bir şekilde Tremblay, en tatlı müzikten daha ahenkli bir öfkeyle dolu cevabını lütfetti. "Konağımda kilitli, seni *salope ignorante*..."

"Kâfi, Mösyö Tremblay." Odalarının kapısı açılırken kadının suratında bir gülümseme olduğunu hayal ettim. Benim yüzümdeki gibi. "Umarım, kızınızın iyiliği için yalan söylemiyorsunuzdur. Şafakta paranızla birlikte konağınızda olacağım. Beni bekletmeyin."

* (Fr.) Aptal fahişe. —çn

CHASSEUR

Lou

"Dinliyorum."

Kalabalık pastanede oturan Bas, dantel kravatına bir damla bile dökmemeye dikkat ederek bir kaşık *chocolat chaud*'yu* dudaklarına götürdü. Ona benimkinden bir damla sıçratmamak için kendimi zor tuttum. Planladığımız şey için iyi bir ruh hâlinde olmasına ihtiyacımız vardı.

Bir aristokrati dolandırmak konusunda kimse Bas'ın eline su dökemezdi.

"Mesele şu ki," dedim, kaşığımı ona doğrultarak, "Tremblay'nin kasasındaki her şeyi ödeme olarak cebine atabilirsin ama yüzük bizim."

Öne eğildi, koyu gözlerini dudaklarıma dikti. Sinirli bir şekilde *chocolat*'yı bıyığımdan sildiğimde gülümsedi. "Ah, evet. Büyülü bir yüzük. İtiraf etmeliyim ki böyle bir nesneyle ilgilenmene şaşırdım. Her türlü büyüden feragat ettiğini sanıyordum."

"Yüzük farklı."

Gözleri bir kez daha dudaklarımla buluştu. "Elbette öyle."

"Bas." Dikkatini çekmeye çalışarak suratının önünde parmaklarımı şıklattım. "Odaklan, lütfen. Bu çok önemli."

* (Fr.) Sıcak çikolata —çn

Bir zamanlar, Cesarine'e vardktan sonra, Bas'ın oldukça yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Flört edeceğim kadar yakışıklı. Kesinlikle öpeceğim kadar yakışıklı. Sıkış tepiş oturduğumuz masanın öteki ucundan çenesindeki koyu çizgiyi süzdüm. Orada hâlâ küçük bir yara izi vardı –kulağının hemen altında, sakalının gölgesinde saklanıyordu– daha tutkulu gecelerimizden birinde onu ısırıştım.

Aklıma gelen anıyla kederli bir şekilde iç çektim. Teni esmerin en güzel tonuydu. Bir de sıkı, küçük bir poposu vardı.

Aklımı okumuş gibi güldü. "Tamam, Louey, sen de aynısını yaptığın sürece düşüncelerimi toparlamaya çalışacağım." *Chocolat*'sını karıştırarak yüzünde bir sırıtışla arkasına yaslandı. "Yani... bir aristokrat soymak istiyorsunuz ve elbette rehberlik için konunun uzmanına geldiniz."

Alay edercesine gülmekle beraber dilimi tuttum. Bir baronun yeğeninin torunu olarak Bas, hem aristokrasinin bir parçası olduğu hem de *olmadığı*, kendine has bir yerdeydi. Akrabasının zenginliği sayesinde son modaya uygun giyinip en süslü partilere katılabiliyordu ancak aristokratlar adını hatırlamaya bile zahmet etmezdi. O partilere aristokratların değerli eşyalarını ceplemek için sık sık katıldığından bu, onun yararına bir saygısızlıktı.

"Akıllıca bir karar," diye devam etti. "Tremblay gibi budalalar sayısız güvenlik önlemi alıyor: Kapılar, kilitler, bekçiler ve köpekler bunlardan sadece birkaçı. Muhtemelen kızına olanlardan sonra daha da artırmıştır. Cadılar onu gece yarısı alıp götürdü, değil mi? Korumalarını artırmış olacaktır."

Filippa başıma bela olmaya başlamıştı.

Kaşlarımı çatarak pastanenin penceresine baktım. Görkemli vitrinde her türden hamur işine yer verilmişti: kremalı kekler, tatlı ekmekekler, *chocolat*'lı küçük turtalar, her renkten makaron ve meyveli kurabiyeler. Ahududulu ekler ve bir elmalı *tarte** vitrini tamamlıyordu.

Ancak tüm bunlar bir yana, tarçını ve tatlı kremasıyla muazzam çörekler gerçekten de ağzımı sulandırdı.

* (Fr.) Tart –çn

Adeta sözleşmişiz gibi Coco kendini yanıımızdaki boş koltuğa attı. Bir tabak çöreğı önüme itti. "Al."

Onu öpebilirdim. "Bir tanrıçasın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Herhalde. Sadece daha sonra kusarken saçlarını tutmamı bekleme... Ah, bu arada, bana bir gümüş *couronne* borçlusun."

"Hadi oradan. O benim de param..."

"Evet ama ne zaman istersen allem edip kallem edip o çöreğı Pan'dan alabilirsin. Ama *couronne* servis ücreti."

Tezgâhın arkasındaki kısa, tombul adama omzumun üzerinden baktım: Johannes Pan, bir pasta duayeni ve yarım akıllıydı. Daha da önemlisi, Matmazel Lucida Bretton'ın yakın arkadaşı ve sırdaşıydı.

Ben Matmazel Lucida Bretton'dım. Kafamda sarı bir perukla.

Bazen takım elbise gıyesim gelmiyordu ve Pan'ın kadınlara karşı zaafı olduğunu çabucak keşfetmişim. Çoğu zaman tek yapmam gereken kirpiklerimi kırpıştırmaktı. Diğer günler biraz daha şey olmak zorunda kalmışım... yaratıcı. Bas'a gizli bir bakış attım. Son iki yıldır zavallı Matmazel Bretton'a her türden iğrenç davranışlar sergilediğini hiç bilmiyordu.

Pan bir kadının gözyaşlarına dayanamamıştı.

"Bugün bir erkek gibi giyindim." Nezaketten yoksun bir şekilde ilk çöreğı alıp yarısını ağzıma attım. "Oyrıca onun torcihi," gözlerim sulanırken zar zor yuttum, "sarışınlardan yana."

Beni izlerken Bas'ın karanlık bakışlarından bir sıcaklık yayıldı. "O zaman beyefendi ağzının tadını bilmiyor."

"Öğk." Coco gözlerini devirerek öğürdü. "Bıraksan mı artık? Yas tutmak sana yakışmıyor."

"Bu takım sana yakışmıyor..."

Onları atışmaları için bırakarak dikkatimi tekrar çöreklerle verdim. Coco beş kişiyi besleyecek kadar getirmiş olsa da bu meydan okumayı kabul ettim. Ancak üç çörek sonrası benim bile iştahımı kapamışlardı. Tabağımı kabaca ittim.

"Zaman kaybetme lüksümüz yok, Bas," diyerek araya girdim, Coco tam masanın karşısından ona atlayacak gibi dururken. "Yü-

zük sabaha kadar gitmiş olacak, bu yüzden bu gece olmalı. Bize yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

Ses tonum karşısında kaşlarını çattı. “Şahsen tüm bu yaygaraya anlam veremiyorum. Güvenlik için görünmezlik halkasına ihtiyacınız yok. Sizi koruyabileceğimi biliyorsunuz.”

Hah. Boş vaatler. Belki de bu yüzden onu sevmeyi bırakmıştım.

Bas birçok şeydi –büyüleyici, kurnaz, acımasız– ama koruyucu değildi. Hayır, daha önemli şeyler için endişelenirdi, ilk bela belirtisinde kendi paçasını kurtarmak gibi. Onu suçlamıyordum. Sonuçta o bir *erkekti* ve öpüşmesi bunu fazlasıyla telafi etmişti.

Coco ona baktı. “Sana –*birkaç* kez– söylediğimiz gibi o, kullanıcıya görünmezlikten daha fazlasını verir.”

“Ah, *mon amie*,* itiraf etmeliyim ki dinlemiyordum.”

Masanın karşısından ona bir öpücük üfleyerek sırtıttığında Coco ellerini yumruk yapmıştı. “*Bordelf*” Yemin ederim, bir gün seni...”

Bas’ın boğazını kesmeden ona müdahale ettim. “Kullanıcının büyüye karşı bağışıklık kazanmasını sağlar. Chasseurlerin*** Balisardaları**** gibi.” Bakışlarım Bas’a kaydı. “Elbette bunun bana ne kadar yararlı olabileceğini anlıyorsundur.”

Sırtması kayboldu. Yavaşça dokunmak için uzandı, parmakları kravatımın yarımı sakladığı yere kadar geldi. Omurgamda bir ürperti hissettim. “Ama seni bulamadı. Hâlâ güvendesin.”

“Şimdilik.”

Eli hâlâ boğazımın oradayken uzunca bana baktı. Sonunda iç çekti. “Bu yüzüğü almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsın, öyle mi?”

“Evet.”

“Hatta... büyü bile?”

* (Fr.) Dostum –çn

** (Fr.) Saçmalık –çn

*** (Fr.) Avcıların –çn

**** Balisarda ya da Balisardo, bir cadı tarafından yapılmış büyüülü cisimleri kese-bilen kılıç –çn

Sertçe yutkundum, parmaklarımı onunkilere dolayarak başımla onayladım. Ellerimizi masaya bıraktı. “Peki, öyleyse. Sana yardım edeceğim.” Pencereden dışarı baktı, ben de onun bakışlarını takip ettim. Prensın geçit töreni için giderek daha fazla insan toplanmıştı. Çoğu gülüşüp aşikâr bir heyecanla sohbet etmesine rağmen, yüzeyin hemen altında kabaran bir huzursuzluk vardı; bu, ağızlarının gerginliğinde ve gözlerinin keskin, hızlı hareketlerinde kendini gösteriyordu. “Bu gece,” diye devam etti, “Kral, oğlunu Amandine’den eve götürmek için bir balo verecek. Tüm aristokratlar davetli. Mös-yö Tremblay dahil.”

“İş görür,” diye mırıldandı Coco.

Sokakta meydana gelen kargaşayla hepimiz aynı anda gerildik, gözlerimizi kalabalığın içinden çıkan adamlara kenetledik. Kraliyet mavisı paltolara bürünmüş adamlar üç sıra hâlinde yürüyolarlardı; botlarından çıkan her bir *rap, rap, rap* sesi mükemmel bir şekilde senkronizeydi ve kalplerinin üzerinde gümüş hançerler tutuyorlardı. Memurlar onları iki taraftan kuşattı, bağırıp yayaları kaldırımlara yönlendirdi.

Chasseurler.

Kiliseye avcı olarak yeminle bağlı Chasseurler, Belterra Krallığı’nı doğaüstü güçlerden, yani Dames Blanches’tan veya Belterra’nın dar görüşlü önyargılarını avlayan ölümcül cadılardan korurdu. Chasseurlerin yaklaşmasını izlerken sessiz bir öfke patladı damarlarımda. Başkasının işine burnunu sokanlar *bizmişiz* gibi. Bu topraklar bir zamanlar *bize* ait değilmiş gibi.

Senin kavgan değil. Çenemi kaldırıp zihinsel olarak kendimi sarstım. Kilise ve cadılar arasındaki eski kavga artık beni etkilemiyordu, en azından büyücülük dünyasını geride bıraktığımdan beri.

“Burada olmamalısın, Lou.” Coco’nun gözleri, Chasseurler caddeye dizilip herkesin kraliyet ailesine yaklaşmasını engellerken onları takip etti. Geçit töreni yakında başlayacaktı. “Tiyatroda yeniden toplanmalıyız. Bu boyutta bir kalabalık tehlikeli. Belayı çekmemesi imkânsız.”

"Kılık değiştirdim." Ağzımdaki örek yüzünden konuşmakta zorlanarak lokmamı yuttum. "Kimse beni tanımayacak."

"Andre ve Grue tanıdı."

"Sadece sesim yüzünden..."

"Geçit töreni bitene kadar hiçbir yerde toplanmayacağım." Eli-mi bırakan Bas ayağa kalktı ve yeleğini müstehcen bir sırıtışla okşadı. "Bu büyüklükte bir kalabalık, görkemli bir para ukurudur ve ben de içinde boğulmayı planlıyorum. Müsaadenizle."

şapkasını çıkararak veda etti ve pastane masalarının arasından geçerek uzaklaştı. Coco ayağa fırladı. "Bu pi gözden kaybolduğu anda vazgeçecek. Muhtemelen bizi polis teşkilatına ya da daha kötü-sü, Chasseurlere teslim eder. Ona neden güveniyorsun bilmiyorum."

Gerçek kimliğimi Bas'a ifşa etmiş olmam Coco ile dostluğumuz-da bir tartışma sebebi olmaya devam ediyordu. Gerçek adımlı. Çok fazla viski ve öpüşme dolu bir geceden sonra olmuş olması önemli değildi. Coco'nun bakışlarından kaçınmak için son çöreği de yer-ken kararımdan pişman olmamaya çalıştım.

Pişmanlık hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ona güvenmekten başka seçeneğim yoktu. Geri dönölmez bir şekilde bağlanmıştık.

Coco pes ederek iç çekti. "Onu takip edeceğim. Sen buradan ık. Bir saat sonra tiyatrodaki buluşalım, tamam mı?"

"Anlaştık."

Coco ve Bas'tan sadece birkaç dakika sonra pastaneden ayrıldım. Düzinelerce kız, prensi görme ihtimaliyle neredeyse isteri krizlerine girmiş bir şekilde dışarıda toplansa da kapıdan çıkışı engelleyen kişi bir adamdı.

Gerçekten kocaman cüssesiyle beni gölgede bıraktı, geniş sırtı ve güçlü kolları kahverengi yünlü paltosunun kasılmasına sebep oluyordu. O da sokağa bakıyordu ama geçit törenini izliyormuş gibi görünmüyordu. Omuzları gergindi, ayakları bir kavgaya hazır-lanıyormuş gibi duruyordu.

Boğazımı temizleyip adamı arkadan dürttüm. Kıpırdamadı.

Tekrar d rtr m. Hafif yana kaydı ama yine de geçmem için yeterli değildi.

Anlaşıldı. Gözlerimi devirerek omzumu adamın yanına attım ve vücuduyla kapı kilidi arasından geçmeye çalıştım. *Bu* teması hissetmiş olacak ki sonunda döndü ve burnumu bir güzel dirsekledi.

"Siktir!" Burnumu tutarak sendeledim ve o sabah ikinci kez popomun üzerine düştüm. Hain gözyaşları gözlerime hücum etti. "Senin sorunun ne?"

 abucak elini uzattı. " z r dilerim, *monsieur*. Sizi görmedim."

"Belli oluyor." Elini görmezden geldim ve kendi kendime ayağa kalktım. Pantolonumu silkeleyerek onu geçmek için bir hamle yaptım ama bir kez daha yolumu kesti. Hareket etmesiyle eski püskü paltosunun  n  açıldı ve göğsüne bağlı bir palaska göründü. Her şekil ve büyüklükten bıçak karşımda ışıldıyordu ama kalbime indiren şey onun kalbinin üstünde, kınının içinde durandı. Pırıl pırıl ve gümüş, kabzasında uğursuz bir şekilde parılayan büyük bir safirle süslenmişti.

Chasseur.

Başımı eğdim. Siktir.

Derin nefes alarak kendimi sakin olmaya zorladım. şu anki kılık değiştirmiş h limle bana hiçbir tehlike oluşturumuyordu. Yanlış bir şey yapmamıştım. Tarçın kokuyordum, büyü değil. Ayrıca tüm erkekler i ten i e dile getirilmeyen bir dostluk paylaşmaz mıydı? Kendi müşterek önemleri konusunda karşılıklı bir anlayış?

"Yaralandınız mı, *monsieur*?"

Tamam. Bugün bir *erkektim*. Bunu yapabilirdim.

Kendimi yukarı bakmaya zorladım. Aşırı uzun boyunun ötesinde, fark ettiğim ilk şey paltosunun üzerindeki pirinç d ğmelerdi; güneşte bir işaret feneri gibi parlayan saçlarının bakır ve altın tonlarıyla uyumlulardı. Düz burnu ve dolgun dudaklarıyla birleştiğinde bunlar onu bir Chasseur'e göre beklenmedik biçimde yakışıklı kılıyordu. *Sinir bozucu derecede* yakışıklı. Kendimi bakmaktan alıkoyamadım. Kalın kirpikleri, denizle aynı renk gözlerini çevreliyordu.

Şu anda bana küstah bir şokla bakan gözlerini.

Siktir. Elimi hızla çarpışmadan dolayı yüzümden kayan bıyığıma götürdüm.

Gösterdiğim üstün bir gayretti. Erkekler gururlu olabilirdi ama kadınlar kötü bir durumdan ne zaman kurtulacaklarını iyi bilirdi.

"İyiyim." Başımı çabucak eğdim ve aramıza mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya istekli bir biçimde onu geçmeye çalıştım. Hâlâ yanlış bir şey yapmamış olsam da kaderin işine karışmanın anlamı yoktu. Bazen o da sizin işinize karışırdı. "Bir dahaki sefere nereye gittiğinize dikkat edin."

Kıpırdamadı. "Siz bir kadınsınız."

"İyi tespit." Onu omzumla geçmeye çalıştım tekrar, bu sefer gereğinden biraz daha fazla güçle. Ama dirseğimi yakaladı.

"Neden erkek gibi giyindiniz?"

"Hiç korse giydiniz mi?" Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm, bıyığımı yapabildiğim kadar onurlu bir şekilde tekrar taktım. "Giyseydiniz böyle bir soru soracağınızdan şüpheliyim. Pantolonlar çok daha rahat."

Sanki alnımdan bir kol filizlenmiş gibi bana baktı. Ben de ona baktım ve adam aklını toparlamak istercesine hafifçe başını iki yana salladı. "O-özür dilerim, *mademoiselle*."

Şimdi insanlar bizi izliyordu. Nafile bir çabayla kolumu çekıştirdim, midemde çırpınan paniğin başlangıcıydı bu. "Bırakın *gideyim*..."

Adam daha da sıkı kavradı. "Sizi bir şekilde rahatsız mı ettim?"

Sabırımı tamamen kaybederek tüm gücümle ondan uzaklaştım. "Kıç kemiğimi kırdınız!"

Belki de onu şok eden şey kabalığımdı ama onu ısırışım gibi beni serbest bıraktı, tiksintiye yakın bir hoşnutsuzlukla beni izledi. "Hayatım boyunca bir hanımefendinin böyle konuştuğunu duymadım."

Ah. Chasseurler kutsal adamlardı. Muhtemelen beni şeytan sanmıştı.

* (Fr.) Matmazel —çn

Yanılıyor sayılmazdı.

Yavaşça uzaklaşırken en iyi Babette taklidimi yapıp kırpiklerimi kırıştırarak ona tebessüm ettim. Beni durdurmak için harekete geçmediğinde göğsümdeki gerginlik azaldı. “Yanlış hanımefendilerle takılıyorsunuz, Chass.”

“Bir fahişe misiniz yani?”

Aralarında Babette’in olmadığı birkaç saygın fahişe tanımasaydım sinirlenirdim. Lanet olası gaspçı. Bunun yerine, dramatik bir şekilde iç çektim. “Ah, hayır ve bunun yüzünden tüm Cesarine’in kalbi kırık.”

Çenesi gerildi. “Adınız nedir?”

Gürültülü bir alkış dalgası beni cevap vermekten kurtardı. Kraliyet ailesi sonunda caddemize sapmıştı. Chasseur sadece bir saniyeliğine döndü ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Özellikle hevesli genç kızlardan oluşan bir grubun arkasına geçivererek —sadece köpeklerin duyacağı bir desibelde çığlık atarak prensin adını haykırıyorlardı— o arkasını dönmeden ortadan kayboldum.

Fakat her yandan dirsek yiyordum ve çok geçmeden kalabalığı yarararak ilerlemek için çok küçük, çok kısa ve çok hafif olduğumu fark ettim. En azından bıçağımla birini dürtmeden geçmek istiyordum. Ben de birkaç kişiyi dirsekleyerek tören alayını beklemek için yüksek bir yer aradım. Gözden uzak bir yer.

İşte.

Bir atlayışla, eski bir kumtaşı binanın pencere pervazını yakaladım, drenaj borusuna kadar tırmanıp kendimi çatıya çektim. Dirseklerimi korkuluklara yerleştirdim ve aşağıda kalan caddeye göz gezdirdim. Üzerinde kraliyet ailesinin arması olan altın bayraklar her kapıdan dalgalandırılıyordu ve her köşede seyyar satıcılar vardı. *Frites*,^{*} sosis ve peynirli kruvasanların ağız sulandıran kokuları—na rağmen şehir hâlâ balık kokuyordu. Balık ve is. Yüzümü buruşturdum. Kasvetli, gri bir yarımada da yaşamamanın zevklerinden biri.

Cesarine grinin vücut bulmuş hâliydi. Pis, gri evler sardalya

* (Fr.) Patates kızartması —çn

konservesi gibi birbiri üstüne yığılmıştı ve köhne sokaklar kirli, gri pazarlara ve onlardan da kirli, gri limanlara çıkıyordu. Hiç eksik olmayan bir baca dumanı bulutu her şeyi örtüyordu.

Grilik boğucuydu. Cansız. Sıkıcı.

Yine de hayatta sıkıcı olmaktan daha kötü şeyler vardı. Ayrıca bacadan çıkandan daha kötü duman türleri vardı.

Lyon ailesi binamın altından geçerken tezahüratlar doruğa ulaştı.

Kral Auguste, sonbahar rüzgârında esen altın bukleleriyle yaldızlı at arabasından el salladı. Oğlu Beauregard yanında oturuyordu. İkisi birbirinden daha farklı görünemezdi. Kralın göz ve ten rengi açıkken, oğlunun düşük gözleri, esmer teni ve siyah saçları annesine çekmişti. Fakat gülüşleri... İkisinininki de neredeyse eşit derecede çekiciydi.

Hatta bence *fazla* çekici. Her zerrelerinden kibir akıyordu.

Auguste'un karısı arkalarında kaşlarını çatmıştı. Onu suçlamıyordum. Kocamın el ve ayak parmaklarıyla bile sayılamayacak kadar sevgilisi olsaydı ben de kaşlarımı çatardım – bir kocamın olmasını planladığımdan değil tabii. Kendimi herhangi birine evlilikle zincirlersem ne olayım.

Aşağıdaki caddede bir şeyler olduğunda çoktan sıkılmış, arkamı dönmüştüm. Küçük bir şeydi, neredeyse rüzgâr birdenbire yönünü değiştirmiş gibiydi. Neredeyse algılanamayan bir uğultu kaldırım taşlarından yankılandı ve kalabalıktaki her ses, her koku, tat ve dokunuş yok olarak havaya karıştı. Dünya durdu. Tüylerim diken diken olurken çatının kenarından uzaklaşarak geri geri süründüm. Neyin geleceğini biliyordum. Tenime değen o hafif enerjiyi, kulaklarımdaki o aşına olduğum vızıltıyı tanımıştım.

Büyü.

Sonra çığlıklar duyuldu.

FENADIR KADINLARIN YÖNTEMLERİ

Reid

Cadıların ardından hep bir koku gelirdi. Tatlı ve bitkisel ama keskin, çok keskin bir koku. Başpiskopos'un ayin sırasında yaktığı tütüsü gibi ama daha buruk. Kutsal emirlerimi almamın üzerinden yıllar geçmiş olsa da buna hiç alışamamıştım. Şimdi bile —esintiyle burnuma gelen tek bir zerresi— boğazımı yakmıştı. Beni boğuyordu. Benimle alay ediyordu.

Büyü kokusundan nefret ediyordum.

Balisarda'yı kalbimin üzerindeki yerinden kaydırarak etrafımızdaki kutlama meraklılarını taradım. Jean Luc bana dikkatli bir bakış attı. "Bela mı?"

"Kokusunu almıyor musun?" diye mırıldanarak cevapladım. "Hafif ama ayırt ediliyor. Çoktan başladılar."

Göğsündeki palaskadan kendi Balisarda'sını çekti. Burun delikleri açıldı. "Diğerlerini uyaracağım."

Başka bir şey söylemeden kalabalığın arasına karıştı. O da üniforma giymiyordu ama kalabalık yine de Kızıldeniz'in Musa için ikiye bölündüğü gibi onun için ayrıldı. Muhtemelen bıçağındaki safirdendi. O giderken fısıltılar onu takip etti ve daha zeki kutlama meraklılarından bazıları geri dönüp bana baktı. Gözleri açıldı. Kafalarında şimşekler çaktı.

Chasseurler.

Bu saldırıdan şüphelenmiştik. Cadılar her geçen gün daha da huzursuzlanıyordu. Kardeşlerimin yarısı üniformalar içinde caddeyi kaplarken diğer yarısı —benim gibi giyinmiş olanlar— kalabalığın içinde, göz önünde saklanmıştı. Bekliyorlardı. İzliyorlardı.

Avlanıyorlardı.

Orta yaşlı bir adam bana doğru yaklaştı. Küçük bir kızın elini tutuyordu. Aynı göz rengi. Benzer kemik yapısı. Kızı olmalıydı.

“Burada tehlikede miyiz efendim?” Bu soruyla daha fazla insan kafasını bu yöne çevirdi. Kaşlar çatıldı. Gözler fal taşı gibi açıldı. Adamın kızı bayrağını düşürerek yüzünü buruşturdu. Bayrak yere çarpmadan önce gereğinden uzun bir süre havada asılı kaldı.

“Başım ağrıyor, baba,” diye fısıldadı kız.

“Sessiz ol, çocuğum.” Elimdeki bıçağa baktı ve kısılmış gözleri rahatlıkla açıldı. “Bu adam bir Chasseur. Bizi güvende tutacak. Öyle değil mi, efendim?”

Kızının aksine, henüz büyüünün kokusunu almamıştı. Ama alacaktı. Yakında.

“Bölgeyi derhal boşaltmanız gerekiyor.” Sesim düşündüğümünden daha keskin çıktı. Küçük kız tekrar yüzünü buruşturdu ve babası kolunu kızın omuzlarına sardı. Başpiskopos’un sözleri kafamda yankılandı. *Sakinleştir onları, Reid. Korumanın yanı sıra sakinlik ve güven aşılmalıdır.* Başımı iki yana sallayıp tekrar denedim. “Lütfen, *monsieur*, eve dönün. Kapılarınızı ve pencerelerinizi tuzlayın. Tekrar güvenli olana kadar da...”

Delici bir çığlık sözlerimin geri kalanını kesti.

Herkes dondu.

“KOŞUN!” Adamı ve kızını arkamızdaki pastaneye ittim. Başkaları yollarında duran kimseyi umursamayarak arkamızdan gelmek için yarışa geçmeden önce adam tökezleyerek kapıdan zorlukla geçti. Herkes itişip kakışıyordu. Çevremizdeki çığlıklar çoğaldı ve yapmacık kahkahalar aynı anda her yerden yankılandı. Bıçağımı yakınımda tuttum ve paniklemiş kutlama meraklılarını hızla geçerken ayağım yaşlı bir kadına takıldı.

“Dikkatli ol.” Dişlerimi sıktım, kadın ölümüne düşmeden önce onu zayıf omuzlarından yakaladım. Kataraktlı gözler bana göz kırptı ve solmuş dudaklarında yavaş, tuhaf bir gülümseme belirdi.

“Tanrı seni korusun, genç adam,” dedi kadın, hırıltılı bir sesle. Sonra yapmacık bir zarafetle döndü ve koşuşturan insan güruhunun arasında kayboldu. Onun ardında bıraktığı iğrenç, kömürleşmiş kokuyu almam birkaç saniyemi aldı. Kalbim ağırlaştı.

“Reid!” Jean Luc kraliyet ailesinin at arabasının önünde durdu. Düzinelerce kardeşim arabanın etrafını sardı, çılgın vatandaşları itmeye çalışırken safirler güneşin yansımasıyla parıldıyordu. İlerlemeye başladım ama önümdeki kalabalık dağıldı ve sonunda onları gördüm.

Cadılar.

Saçları, esmeyen bir rüzgârda dalgalanırken yüzlerinde sakin bir gülümsemeyle sokakta süzülüyorlardı. Üç kişiydiler. Parmaklarının tek bir hareketiyle etraflarındakiler yere düşerken gülüyorlardı.

Kurbanlarının hayatta olması için dua etsem de sık sık ölümün daha merhametli bir son olup olmadığını merak ederdim. Daha az şanslı olanlar, ikinci çocuklarını hatırlamadan ya da insan etine karşı doyumsuz bir iştahla uyanıyorlardı. Geçen ay, gözleri olmayan bir çocuk bulunmuştu. Başka bir adam uyuma yetisini kaybetmişti. Yine bir adam ömrünü, kendinden başka kimsenin göremediği bir kadının hasretini çekerek geçirmişti.

Her olay farklıydı. Her biri öncekinden daha rahatsız ediciydi.

“REID!” Jean Luc kollarını salladı ama onu görmezden geldim. Cadıların kraliyet ailesine doğru ilerleyişini izlerken huzursuzluk hissi, bilinçli düşüncelerimi gölgede bıraktı. Chasseurler taburu onlara doğru koşmasına rağmen yavaş yavaş, acele etmeden hareket ediyorlardı. Bedenler kukla gibi yükselerek cadıların etrafında bir insan kalkanı oluşturdu. Bir adamın öne doğru hamle yapıp kendini kardeşlerimden birinin Balisarda’sına geçirmesini dehşet içinde izledim. Cadılar kıkırdayarak parmaklarını tuhaf biçimlerde

eğip bükmeye devam etti. Her ani hareketlerinde çaresiz bir beden göğe yükseldi. Kuklacılar.

Hiç mantıklı gelmiyordu. Cadılar işlerini gizlilik içinde yapıyordu. Gölgelelerin arasından saldırırdı. Böylesi bir barizlik –böylesi bir *šovmenlik*– kesinlikle aptalcaydı. Tabii eğer...

Tabii büyük resmi gözden kaçırmadıysak.

Kalabalığın ötesini görebilmek için sağımdaki kumtaşı binalara doğru koştum. Titreyen ellerle duvarı kavrayarak uzuvlarımı tırmanmaya zorladım. Her oyuklu taş bir öncekinden daha yüksekte kalıyordu, görüşüm bulanıklaşmıştı. Başım dönüyordu. Kalbim sıkışıyordu. Kalbimde pompalanan kanı kulaklarımda hissedebiliyordum. *Aşağı bakma. Yukarı bakmaya devam et...*

Çatının kenarında tanıdık, bıyıklı bir yüz belirdi. Mavi-yeşil gözler. Çilli burun. Pastanedeki kız.

“Siktir,” dedi. Sonra eğilip gözden kayboldu.

Kaybolduğu yere odaklandım. Vücudum yeni bir amaçla hareket etti. Saniyeler içinde kendimi çıkıntının üzerine çektim ama kız çoktan bir sonraki çatıya atlıyordu. Bir eliyle şapkasını kavrayıp diğeriyle ortaparmağını gösterdi. Kaşlarımı çattım. Bariz saygısızlığına rağmen bu küçük kâfir benim sorunum değildi.

Aşağıya bakmak için döndüm, dünya eğilip bükülmeye başladığında destek almak için çıkıntıya tutundum.

İnsanlar sokaklardaki dükkânlara akın ediyordu. Fazlaydılar. Çok fazla. Esnaf, en yakın kapıların ayaklar altına alındığı sırada düzeni sağlamak için mücadele etti. Pastane sahibi kendi kapısına barikat kurmayı başarmıştı. Dışarıda kalanlarsa çığlık attı ve cadılar yaklaştıkça pencerelere çarptı.

Kaçırdığımız bir şey var mı diye kalabalığı taradım. Artık yirmi-den fazla beden cadıların etrafını çevreliyordu – bazıları bilinçsizdi, başları öne eğilmişti, diğerleriyse acı verici bir şekilde uyanıktı. Bir adam, hayalî bir haça zincirlenmiş gibi, kol ve bacakları yanlara açılmış bir şekilde asılı duruyordu. Sessiz çığlıklar atarak açılıp kapanan ağızından duman çıkıyordu. Başka bir kadının kıyafetleri

ve saçları su altındaymış gibi etrafında süzülürken kadın çaresizce havayı pençeliyordu. Yüzü mora dönüyordu. Boğuluyordu.

Her yeni delişet verici olayda daha fazla Chasseur ileri koştu.

Uzaktan bakınca bile, korumak için hissettikleri şiddetli dürtüvü yüzlerinden okuyabiliyordum. Fakat çaresizlere yardım etmek için acele ettiklerinden gerçek misyonumuzu unutmuşlardı: Kraliyet ailesi. Arabayı sadece dört adam koruyordu. İki Chasseur. İki kraliyet muhafızı. Jean Luc, kraliçenin elini tutarken kral emirler vağdıırıyordu –bize, muhafızlarına, dinleyen herkese– ama kargaşa her kelimeyi yutuyordu.

Arkalarından, öne çıkan hiçbir özelliği olmayan bir cadı yaklaştı.

Olayın gerçek yüzü nefesimi keserek mideme bir yumruk gibi indi. Cadılar, lanetler... hepsi bir performanstı. *Dikkat dağıtmak* içindi.

Düşünmek için bile duraksamadan, yerle aramdaki korkunç mesafeyi algılamadan, drenaj borusunu tutup çatının kenarına atladım. Borudan tiz bir ses çıktı ve ağırlığımın altında büküldü. Yolu yarıladığımda kumtaşından tamamen ayrıldı. Yüreğim ağzıma geleerek atladım ve darbe için hazırlandım. Yere düştüğümde sarsıcı bir ağrı bacaklarıma yayıldı ama durmadım.

“Jean Luc! Arkanda!”

Bana bakmak için döndü, gözleri benimkilerle beraber cadıya çevrildi. O da anlamıştı. “Yere yatın!” Kralın üzerine atlayarak onu at arabasının zeminine yapıştırdı. Kalan Chasseurler onun bağırmasıyla arabanın etrafını sardı.

Cadı kambur omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde aynı tuhaf sırıtış vardı. Bileğini çevirdi ve etrafımızdaki iğrenç koku yoğunlaştı. Parmak uçlarından bir hava patlaması çıktı ama büyü bize dokunamadı. Balisardalarımız varken dokunamazdı. Her biri, Aziz Konstantin’in ilk kutsal emanetinin eritilmiş bir damlasıyla dövülmüş, bu da hizi cadıların büyüüne bağışık hâle getirmişti. Mide bulandırıcı derecede tatlı kokan havanın geçişini hissettim fakat beni engelleyemedi. Kardeşlerimi engelleyemedi.

En yakınımızdaki muhafızlar ve vatandaşlar o kadar şanslı değildi. At arabasına ve caddeye dizilmiş dükkânlara çarparak geriye doğru uçtular. Kardeşlerimden biri onlara yardım etmek için görev yerini terk ettiğinde cadının gözleri zaferle parladı. Hızla —normal sayılamayacak bir hızla— aracın kapısına doğru hareket etti. Aşağıdaki kargaşanın üstünde Prens Beauregard'ın hayretler içindeki yüzü görüldü. Cadı ağzını bükerek ona hırladı. Ellerini kaldıramadan onu yere indirdim.

Yarı yaşında bir kadının —hatta yarı yaşında bir *adamın*— gücüyle savaşıyor, tekmeleyip ısırarak vurabildiği her yerime vuruyordu. Ama fazla ağırdım. Onu bedenimle eziyordum, ellerini kavrayıp omuzlarını yerinden çıkaracak kadar başının üstünde birleştirdim. Bıçağımı boğazına bastırdım.

Ağzımı kulağına yaklaştırdığımda duruldu. Bıçak daha da derine girdi. "Tanrı ruhuna merhamet etsin."

O zaman güldü; tüm vücudunu sarsan, yüksek sesli bir kahkaha attı. Kaşlarımı çattım, geriye yaslandım ve dondum. Altımdaki kadın artık bir cadı değildi. Dehşet içinde, yaşlı yüzünün eriyerek pürüzsüz, porselen bir cilde dönüşmesini izledim. Zayıf saçlarının gürleşmesini ve kuzgun siyahına dönüp omuzlarından aşağı dökülmesini izledim.

Düşük gözlerini bana dikti, yüzünü benimkine yaklaştıırken dudakları aralanmıştı. Düşünemedim —hareket edemedim, etmek *istiyor muydum* onu bile bilmiyordum— ama bir şekilde dudakları benimkine değmeden önce geri çekilmeyi başardım.

İşte o zaman hissettim.

Gerilmiş, yuvarlak karnı mideme bastırıyordu.

Ah, Tanrım.

Kafamdaki tüm düşünceler uçup gitti. Kendimi geri attım —ondan uzağa, o *şeyden* uzağa— ve ayağa kalkmak için çabaladım. Uzaktan gelen çığlıklar kesildi. Yerdeki bedenler canlandı. Kadın yavaşça ayağa kalktı.

Artık koyu, kan kırmızısı bir elbise giyyordu, şişkin karnına elini koydu ve gülümsedi.

Arabalarında çömelmiş, rengi atmış ve gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olan kraliyet ailesine dönerek zümrüt rengi gözlerini kırıştırdı. İzliyordu. "Toprağımızı geri *alacağız*, Majesteleri," diye mırıldandı. "Sizi defalarca uyardık. Sözlerimize kulak vermediniz. Yakında, tıpkı sizin atalarımıza yaptığınız gibi biz de sizin küllerinizin üzerinde dans edeceğiz."

Gözleri benimkilerle buluştu. Porselen cildi bir kez daha sarktı ve kuzgun saçları solarak zayıf gümüş tutamlara dönüştü. Güzel değildi artık hamile kadın. Yine cadıydı. Bana göz kırptı. Bu mimik onun bitkin yüzünde tüyler ürpertici bir etkiye sahipti. "Bunu yakında tekrar yapmalıyız, yakışıklı."

Konuşamadım. Daha önce hiç böyle bir kara büyü görmemiş-tim; insan vücuduna böyle bir saygısızlık yapıldığını. Ama cadılar insan değildi. Onlar engerekti. İnsan suretinde iblislerdi. Bense neredeyse...

Yüzündeki dişsiz sırıtış, aklımı okuyabiliyormuş gibi genişledi. Ben hareket edemedim —bıçağımı çıkarıp onu ait olduğu cehenne-me geri gönderemedim— topuğunun üzerinde döndü ve bir duman bulutu içinde kayboldu.

Fakat öncesinde bana bir öpücük yollamayı da ihmal etmedi.

Saatler sonra Başpiskopos'un çalışma odasına gidiyordum; kalın, yeşil halı ayak seslerimi yutuyordu. Odanın penceresiz duvarlarını süslü ahşap paneller kaplıyordu. Şömineden, masasına saçılmış kâğıtlara titrek bir ışık saçılıyordu. Çoktan yerini almış olan Başpiskopos karşısındaki ahşap sandalyelerden birinde oturmamı işaret etti.

Oturdum. Kendimi yüzüne bakmaya zorladım. İçimdeki yakıcı aşığılanmayı görmezden geldim.

Kral ve ailesi geçit töreninden yara almadan kaçmış olsa da birçok insan kaçamamıştı. İki kişi ölmüştü — bir kız, erkek kardeşinin, diğeryse kendi ellerinde can vermişti. Daha düzinelerce insan görünürde yaralanmamıştı ancak şu anda iki kat yukarıdaki yataklara

bağlanmıştı. Çılgık atıyorlardı. Başka dilde konuşuyorlardı. Gözlerini kırpmadan tavana bakıyorlardı. Boş bir şekilde. Rahipler onlar için ellerinden geleni yapıyordu ancak çoğu iki hafta içinde tımarhaneye nakledilecekti. Büyüye maruz kalanlar için uygulayabileceğimiz insan tıbbı bir yere kadardı.

Başpiskopos önünde birleştirdiği parmaklarının üzerinden beni inceledi. Bakışları deliciydi. Ağzını bıçak açmıyordu. Şakaklarında ki saçlar ağarmıştı. "Bugün iyi iş çıkardın, Reid."

Kaşlarımı çatarak koltuğumda hareketlendim. "Efendim?"

Gaddarca gülümseyerek öne eğildi. "Sen olmasaydın, verdiğimiz kayıp çok daha büyük olurdu. Kral Auguste hayatını sana borçlu. Övgülerini iletiyor." Masasındaki kırıık bir zarfı işaret etti.

"Hatta, senin onuruna bir balo düzenlemeyi planlıyor."

Utancım daha da yakıcı bir hâl aldı. Tüm irademi kullanarak yumruklarımı açmayı başardım. Kimsenin övgüsünü hak etmiyordum; kralın, hele de piskoposumun övgüsünü. Bugün onları hayal kırıklığına uğratmışım. Kardeşlerimin ilk kuralını çiğnemiştım: *Cadiyı yaşatmayacaksınız.*

Bense dört tanesini yaşatmışım.

Daha da kötüsü... aslında... istediğim...

Aklımdan geçen düşünceyi tamamlayamayarak oturduğum yerde ürperdim. "Kabul edemem, efendim."

"Nedenmiş o?" Bir kez daha geriye yaslanarak koyu kaşlarından birini kaldırdı. Bakışları altında küçüldüm. "Bir tek sen görevini unutmadın. Bir tek sen cadiyı olduğu gibi tanıdın."

"Jean Luc..."

Sabırsızca elini salladı. "Alçakgönüllülüğün kayda değer, Reid ama tevazuya lüzum yok. Bugün birçok hayat kurtardın."

"Ben... Efendim, ben..." Kelimeler boğazımda takılırken kararlılıkla kucağımda duran ellerime baktım.

Bir kez daha yumruğa dönüştüler.

Her zaman olduğu gibi, Başpiskopos açıklama yapmadan anladı. "Ah... evet." Sesi yumuşadı. Kafamı kaldırdığımda beni esraren-

giz bir ifadeyle izliyordu. "Jean Luc bana talihsiz karşılaşmanızdan bahsetti."

Sözler hafif olsa da onların arkasındaki hayal kırıklığını duymuştum. Utanç bir kez daha içimde büyüdü. Başımı öne eğdim. "Özür dilerim, efendim. Bana ne oldu bilmiyorum."

Derin bir iç çekti. "Endişelenme, evlat. Kadınların yöntemleri fenadır... özellikle de bir cadının. Hileleri sınır tanımaz."

"Bağışlayın, efendim ama daha önce hiç böyle bir büyü görmemiştim. Cadı... bir cadıydı ama o... değişti." Tekrar yumruklarıma baktım. Ağzımdaki baklayı çıkarmaya kararlıydım. "Güzel bir kadına dönüştü." Derin bir nefes aldım ve çenem kasılmış bir şekilde kafamı kaldırdım. "Hamile ve güzel bir kadın."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Anne."

"Efendim?"

Ellerini arkasında birleştirerek ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Yoksa cadıların kutsala saygısızlık sayılan öğretilerini unuttun mu, Reid?"

Başımı sertçe salladım, kulaklarım yanıyordu ve çocukluğumdaki sert papaz yardımcılarını hatırladım. Tapınağın yanındaki küçük sınıfı. Ellerimdeki rengi solmuş İncil'i.

Cadılar, Tanrı'mız ve Kurtarıcı'mıza ibadet etmez ya da Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un kutsal üçlüsünü kabul etmezler. Başka bir üçlüye taparlar – putperest bir üçlüye. Üçlü Tanrıça ya.

Kilisede büyümemiş olsam bile tüm Chasseurler yemin etmeden önce cadıların kötü ideolojisini öğrenmişti.

"Bakire, Anne ve Kocakarı," diye mırıldandım.

Başpiskopos onaylayarak başını salladı ve samimi memnuniyetini hissettim. "Doğum, yaşam ve ölüm döngüsünde kadınlığın bir simgesi... başka şeylerle beraber. Bu bir küfürdür, elbette." Dudak bükerek başını iki yana salladı. "Tanrı bir kadın olabilirmiş gibi."

Gözlerimi onunkilerden kaçırarak kaşlarımı çattım. "Şüphesiz, efendim."

"Cadılar, kraliçeleri La Dame des Sorcières'nin tanrıça tarafın-

dan kutsandığına inanıyor. O kadının —yaratığın— istediği zaman bu üçlünün formlarına bürünebileceğine inanıyorlar.” Duraksadı, bana bakarken ağzını sıktı. “Bugün, bizzat La Dame des Sorcières ile karşılaştığınıza inanıyorum.”

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. “Morgane Le Blanc mı?”

Başıyla sertçe onayladı. “Ta kendisi.”

“Ama efendim...”

“Bu ayartılmayı açıklıyor. En temel içgüdünü kontrol edememesi. La Dame des Sorcières inanılmaz derecede güçlü, Reid, özellikle de o formdayken. Cadılar, Anne’nin doğurganlığı, doyumu temsil ettiğini iddia eder, tabii bir de... cinselliği.” Yüzü tiksintiyle buruştu, sanki kelime ağzında acı bir tat bırakmıştı. “Senden daha güçsüz bir adam ona karşı koyamazdı.”

Ama bunu istemiştim. Odaya bir sessizlik çökerken yüzüm fiziksel olarak acıyacak kadar yanıyordu. Ayak sesleri geliyordu ve Başpiskopos elini omzuma koydu. “Bunu aklından çıkar, o yaratığın düşüncelerini zehirleyip ruhunu lekelemesine izin verme.”

Sertçe yutkundum ve ona bakmak için kendimi zorladım. “Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım, efendim.”

“Biliyorum.” Hiç tereddüt etmemişti. Sesinde hiçbir şüphe yoktu. Üstümden bir yük kalktı. “Seçtiğimiz bu hayat —kendini kısıtlama, itidal hayatı— kolay bir hayat değil.” Omzumu sıktı. “Biz insanız. Zamanın başlangıcından beri erkeklerin kaderi bu: Kadınlar tarafından ayartılmak. Cennet Bahçesi’nin mükemmelliği içinde bile Havva, Adem’i günaha soktu.”

Hiçbir şey söylemediğimde omzumu serbest bıraktı ve iç çekti. Yorgun görünüyordu. “Bu meseleyi Tanrı’yla konuş, Reid. Günah çıkar, o da seni affedecek. Eğer ki... zaman geçer de... bu ıstırapın üstesinden gelemezsen belki de sana bir eş bulmamız gerekir.”

Sözleri gururuma —onuruma— bir darbe gibi inmişti. Bir öfke seli geçti içimden. Güçlü. Hızlı. Mide bulandırıcı. Kral, kutsal yoldaşlığımızı görevlendirdiğinden beri sadece bir avuç kardeşim eş almış ve çoğu sonunda mevkilerini terk edip Kilise’den ayrılmıştı.

Yine de... zamanında bunu düşündüğüm olmuştu. Hatta bunun için can atıyordum. Ama artık öyle değildi.

"Buna gerek olmayacak, efendim."

Düşüncelerimi hissediyormuş gibi ihtiyatla devam etti. "Sana önceki ihlallerini hatırlatmama gerek yok, Reid. Kilisenin hiçbir erkeği bekârlık yemini etmeye zorlayamayacağını çok iyi biliyorsun; bir Chasseur'ü bile. Peter'ın dediği gibi, 'Kendilerini kontrol edemiyorlarsa evlensinler çünkü evlenmek, tutkuyla yanmaktan daha iyidir.' Evlenmek istiyorsan ne kardeşlerin ne de ben seni durdurabiliriz." Beni yakından izleyerek duraksadı. "Belki de genç Matmazel Tremblay seni hâlâ kabul eder?"

Bu sözleriyle Célie'nin yüzü kısa bir süreliğine aklımda alevleniverdi. Zarif. Güzel. Yeşil gözleri gözyaşlarıyla doluydu. Yas elbisesinin siyah kumaşını ıslatmışlardı.

Kalbini bana veremezsin, Reid. Bunu vicdanım kaldırmaz.

Célie, lütfen...

Pip'i öldüren canavarlar hâlâ dışarıda. Cezalandırılmaları gerekiyor. Seni amacından uzaklaştırmayacağım. Kalbini vermek zorundaydın, kardeşliğine ver. Lütfen, lütfen, unut beni.

Seni asla unutamam.

Unutmalısın.

Beni tüketmeden önce anıyı zihnimden uzaklaştırdım.

Hayır. Asla evlenmeyecektim. Kız kardeşinin ölümünden sonra Célie bunu açıkça belirtmişti.

"Bu yüzden evli olmayanlara ve dullara diyorum ki," diye tamamladım, sesim kısık ve sakindi, "benim gibi kalmaları onlar için iyi olur." Kucağımda sıkıttığım yumruklarıma dikkatle baktım, hâlâ asla göremeyeceğim bir geleceğin yasını tutuyordum – bir ailenin. "Lütfen, efendim... evlenerek Chasseurler arasındaki geleceğimi riske atacağımı düşünmeyin. Tanrı'yı memnun etmekten başka bir isteğim yok... ve sizi."

O zaman ona baktım; yüzünde ağırbaşlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tanrı'ya olan bağlılığın beni memnun ediyor. Şimdi,

git ve at arabamı getir. Prensın balosu için kaleye gideceğim. Bana sorarsan budalalık ama Auguste oğlunu şımartıyor...”

Kapıdaki belirsiz bir tıklatma, sözlerinin geri kalanına nokta koydu. Sesle birlikte gülümsemesi kayboldu ve bir kez başını onaylarcasına sallayarak beni huzurundan gönderdi. O, masasının etrafında yürürken durdum. “Girin.”

Genç, sıırım gibi bir er içeri girdi. Ansel. On altı yaşındaydı. Benim gibi o da bebekken yetim kalmıştı. Onu çocukken kısa bir süre görmüştüm, ikimiz de Kilise’de yetiştirilmiştik. Bana ve Jean Luc’a arkadaşlık edemeyecek kadar gençti.

Sağ yumruğunu kalbine koyarak eğildi. “Böldüğüm için üzgünüm, Kardinal Hazretleri.” Bir mektup uzatırken yutkundu. “Ama bir mektubunuz var. Az önce kapıya bir kadın geldi. Bu gece Batı Yakası’nda, Brindelle Parkı’nın yakınlarında bir cadı olacağına inanıyor, efendim.”

Olduğum yerde donakaldım. Orası Célie’nin yaşadığı yerdı.

“Bir kadın mı?” Başpiskopos kaşlarını çattı ve mektubu alarak öne eğildi. Mühür gül şeklinde basılmıştı. Açmak için ince bir bıçak arayarak cübbesine uzandı. “Kim?”

“Bilmiyorum, Kardinal Hazretleri.” Ansel’in yanakları al al oldu. “Parlak, kızıl saçları vardı ve çok,” öksürüp botlarına baktı, “çok güzeldi.”

Başpiskopos zarfı açarken kaşları daha da çatıldı. “Dünyevi güzellik üzerinde durmak yok, Ansel,” diye çıkıştı, dikkatini mektuba çevirerek. “Seni yarın günah çıkarma sırasında görmeyi bekliyorum...” Kâğıtta okuduğu şey her neyse gözleri açıldı.

Bir adım yakınlaştım. “Efendim?”

Beni görmezden geldi, gözleri hâlâ sayfaya sabitlenmişti. Ona doğru bir adım daha attım ve ânında başını kaldırdı. Hızla gözlerini kırıştırdı. “Ben...” Başını sallayıp boğazını temizledi, bakışlarını mektuba geri çevirdi.

“Efendim?” diye tekrarladım.

Sesimi duymasıyla şömineye doğru süzüldü ve mektubu alev-

lerin içine fırlattı. “Ben iyiyim,” diye tersledi, ellerini arkasında kavuşturarak. Titriyorlardı. “Endişelenme.”

Fakat endişeleniyordum. Başpiskopos’u herkesten daha iyi tanıyordum ve o titremezdi. Mektubun yerini siyah küllere bıraktığı şöminenin içine baktım. Yumruklarımı sıktım. Bir cadı, Filippa gibi C lie’yi de hedef almışsa onu parçalara ayıracaktım. Ben onunla işimi bitirmeden önce alevlere atılmak için yalvaracaktı.

Başpiskopos bakışlarımı hissetmiş gibi bana döndü. “Bir ekip kurun, Yüzbaşı Diggory.” Sesi artık sağlam çıkıyordu. Daha sert. Şömineye geri döndü ve ifadesi sertleşti. “Bu kadının iddiasının geçerliliğinden içtenlikle şüphe etsem de yeminlerimizi yerine getirmeliyiz. Bölgeyi arayın. Hemen rapor verin.”

Yumruğumu kalbimin üzerine koyup eğildim ve kapıya doğru hareket ettim fakat elini uzatarak kolumu yakaladı. Artık titremiyordu. “Bir cadı gerçekten Batı Yakası’ndaysa, onu *canlı* getirin.”

Başımınla onaylayarak bir kez daha eğildim. Kararlıydım. Bir cadının yaşamaya devam etmek için tüm uzuvlarına ihtiyacı yoktu. Kafasına bile ihtiyacı yoktu. Cadılar yakılana kadar yeniden dirilebilirlerdi. Başpiskopos’un kurallarını çiğnemiş olmazdım. Bir cadıyı *canlı* olarak geri getirmek Başpiskopos’un bu ani sıkıntısını hafifletecekse üç tane geri getirirdim. Başpiskopos için. C lie için. Benim için.

“Olmuş bilin.”

SOYGUN

Lou

O gece, kostümlerimizi aceleyle Soleil et Lune'de' giydik. Güvenli bölgemiz ve uğrak mekânımız olan tiyatronun tavan arasında, her boyut, şekil ve renkten önlük, pelerin, peruk, ayakkabı ve hatta iç amaşırlarının olduğu sonsuz kılık değiştirme seçenekleri sunan bir dolap vardı. Bu gece, Bas ve ben âşık bir genç çift olarak ay ışığında geziniyorduk –aristokratların giydiği zengin, görkemli kumaşları kuşanmıştık– Coco ise koruma olarak bizi takip ediyordu.

Kaslı koluna sarıldım ve ona sevgi dolu bir bakış attım. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler."

"Ah, Louey, bu kelimeyi sevmediğimi biliyorsun. *Yardım*, sana bir iyilik yaptığımı ima ediyor."

Sırıttım ve gözlerimi devirdim. "Aman, Tanrı korusun, iyi kalpliliğinden bir şey yapma sakın."

"Kalbimde iyilik yok ki." Göz kırparak beni kendisine daha da yaklaştırdı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. Sıcak nefesini boynumda hissedebiliyordum. "Sadece altın."

Tabii. Görünüşte masum bir hareketle onu dirsekleyerek uzaklaştırdım. Kâbusu aratmayan geçit töreninin ardından, öğleden sonranın büyük bir bölümünü Tremblay'nin konağının dışında hızlı bir gezinti sonrası doğruladığımız güvenlik önlemlerinden nasıl

* (Fr.) Güneş ve Ay –çn

sıyrılacağımız konusundaki ayrıntıları tartışarak geçirmiştik. Bas'ın kuzeni, Tremblay'nin yakınlarında yaşıyordu, bu yüzden varlığımızın şüphe uyandırmadığını umdum.

Tıpkı Bas'ın tarif ettiği gibiydi: Her beş dakikada bir bekçilerin turladığı kapılı bir bahçe. İçeride öldürmek için eğitilmiş köpeklerin yanı sıra, ek bekçiler de olacağına dair bana güvence verdi. Tremblay'nin adamları, biz zorla içeri girdiğimizde muhtemelen uyuyor olacak olsa da kontrol edemeyeceğimiz bir değişken sayılırlardı. Bir de gerçek kasayı bulma meselesi vardı; Tremblay eve dönmeden önce birkaç saat değil, günler sürebilecek bir işti.

Sertçe yutkunarak peruğumla oynadım —sarıydı ve briyantınle kabartılmıştı— ve boğazımdaki kadife kurdeleyi yeniden düzelttim. Endişemi hisseden Coco eliyle sırtıma dokundu. “Gergin olma, Lou. İyi olacaksın. Brindelle ağaçları büyüüyü maskeleyecek.”

Başımı sallayarak kendimi gülümsemeye zorladım. “Doğru. Biliyorum.”

Tremblay'nin caddesine dönerken sessizliğe büründük; Brindelle Park'ının uzun, dikenli ağaçları yanımızda yumuşak bir şekilde parlıyordu. Yüzlerce yıl önce, ağaçlar atalarımıza kutsal bir koru olarak hizmet etmişti. Ancak Kilise, Belterra'nın kontrolünü ele geçirdiğinde yetkililer onları yakmaya çalışmış ve olağanüstü bir şekilde başarısız olmuştu. Ağaçlar intikam yemini etmiş gibi yeniden büyümüşü. Günler içinde bir kez daha arazinin üzerinde yükselmişlerdi ve yerleşimciler mülklerini onların etraflarına inşa etmek zorunda kalmıştı. Büyüleri hâlâ ayaklarımın altındaki zeminde yankılanıyordu, eski ve aynıydı.

Bir an sonra Coco iç çekti ve tekrar sırtıma dokundu. Neredeyse isteksizce. “Ama dikkatli olman *gerekiyor*.”

Bas kaşları çatık bir şekilde onunla yüzleşmek için kafasını döndürdü. “Affedersin?”

Coco onu görmezden geldi. “Bir şey var... Tremblay'nin evinde seni bekliyor. Bu şey yüzük olabilir ama başka bir şey de olabilir. Doğru düzgün göremiyorum.”

"Ne?" Durmak için sendeleyerek Coco'yla yüz yüze geldim. "Ne demek istiyorsun?"

Bana acı bir ifadeyle baktı. "Sana söyledim. *Göremiyorum*. Her şey puslu ve belirsiz ama kesinlikle bir şey var." Beni inceliyormuş gibi başını eğdi. Daha doğrusu, göremediğim bir şeyi inceliyormuş gibi duraksadı. Sıcak, ıslak ve derimin hemen altında akan bir şeyi. "Kötü niyetli *olabilir* ama ne olursa olsun sana zarar vereceğini sanmıyorum. Yine de... yine de kesinlikle güçlü bir şey."

"Neden bana bunu daha önce söylemedin?"

"Çünkü daha önce göremedim."

"Coco, *sabahtan beri* bunu planlıyoruz..."

"Kuralları ben koymuyorum, Lou," diye tersledi. "Tek görebildiğim kanının bana gösterdikleri."

Bas'ın itirazlarına rağmen, Coco biz ayrılmadan önce parmaklarımıza iğne batırmakta ısrar etmişti. Benim için sorun değildi. Bir Dame Rouge* olarak Coco büyüsünü ben ve diğer Dames Blanches gibi topraktan almıyordu. Hayır, onun büyüsü içeriden geliyordu.

Kandan geliyordu.

Bas tedirgin bir şekilde elini saçlarına daldırdı. "Belki de davamız için başka bir kan cadısı almalıydık. Babette daha uygun olabilirdi..."

"Hadi oradan," dedi Coco.

"Babette'e zerre kadar güvenmiyorum," diye ekledim.

Bizi merakla süzdü. "Bu kritik görev hakkındaki bilgisine güven-
diniz ama..."

Küçümseyerek güldüm. "Sadece ona para verdiğimiz için."

"Ayrıca bana borçlu." Coco, kuru sonbahar esintisiyle bozulan pelerinin tıksınmış bir ifadeyle düzeltti. "Kan meclisinden ayrıldığında Cesarine'e alışmasına yardım ettim ama bu bir yıl önceydi. Sadakatini daha fazla sınamak istemiyorum."

Bas hoş bir şekilde onları başıyla onayladı, yüzüne bir gülümseme kondurup dişlerinin arasından konuştu. "Bu konuşmayı er-

* (Fr.) Kızıl Kadın -çn

telememizi öneririm. Bu gece bir şişe geçirilip kavrulmak isterniyorum."

"Sen kavrulmazdın," diye mırıldandım, gezmeye devam ederken. "Sen cadı değilsin."

"Değilim," diyerek kabul etti, düşünceli bir şekilde başıyla onaylayarak, "ama yararlı olurdu. Her zaman, tüm eğlencenin siz kadınlara kalmasının haksızlık olduğunu düşünmüşümdür."

Coco yerdeki çakıl taşlarından birini Bas'ın sırtına tekmeledi. "Çünkü zulüm görmek kadar zevkli bir şey yoktur."

Bas iğne izinin zar zor görüldüğü işaretparmağının ucunu emerek ona kaşlarını çatmak için döndü. "Her zaman kurbandsın, değil mi hayatım?"

Onu tekrar dirsekledim. Bu sefer daha sert. "Kapa çenenin, Bas."

Tartışmak için ağzını açtığında Coco ona sinsice gülümsedi. "Dikkat et. Kanın hâlâ damarlarımda."

Bas ona büyük bir öfkeyle baktı. "O da benden zorla aldığın için!"

Coco arsızca omuz silkti. "Bu gece sana ilginç bir şey olup olmayacağını görmem gerekiyordu."

"Sonuç?" Bas ona beklenti içinde baktı. "Olacak mı?"

"Bilmek isterdin, değil mi?"

"İnanılmaz! Söylesene, paylaşmayı planlamıyorsan kanımı emmene izin vermenin *anlamı* neydi..."

"Sana zaten söyledim." Sıkılmış rolünü kesip bileğindeki bir yara izini inceleyerek gözlerini devirdi. "Sadece minik kesitler görüyorum ve gelecek her zaman değişiyor. Kehanet asıl uzmanlık alanım değil. Ama teyzem, sadece bir damlayla binlerce olasılık görrebiliyor..."

"Büyüleyici. Bu şirin küçük sohbetlerden ne kadar zevk aldığımı hayal bile edemezsin ama kandan gelecek kehanetlerinde bulunmanın detaylarını öğrenmemeyi tercih ederim. Eminim beni anlıyorsunuzdur."

"Cadı olmanın yararlı olacağını söyleyen sendin," diye belirttim.

“Centilmenlik ediyordum!”

“Ah, lütfen.” Coco alayla gülererek ona başka bir çakıl taşı attı ve onu tam göğsünden vurduğunda sııttı. “Sen tanıdığım en centilmen olmayan insansın.”

Biz kahkahalarımızı bastırmaya çalışıp başarısız olurken bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. “Demek size yardım etmenin karşılığı bu. Belki de kuzenimin evine dönmeliyim.”

“Ah, kapa çenenı, Bas.” Kolunu çimdikledim, o da bana kötü bir bakış attı. Ona dil çıkardım. “Bize yardım etmeyi kabul ettin ama payını da alıyorsun. Ayrıca, sadece bir damla içti. Yakında sistemin-den atmış olur.”

“Öyle olsa iyi olur.”

Buna karşılık Coco bir fiske attı ve Bas küfredip pantolonu alev almış gibi sarsıldı. “Bu hiç komik değil.”

Yine de güldüm.

Az sonra, Tremblay’nin evi önümüzde belirdi. Oldukça açık renk taşlardan yapılmış ev, belirgin bir şekilde servetinin azaldığı izlenimini verse de şaşıalı komşularını bile gölgede bırakıyordu. Evin her yeri temelden başlayarak yeşillenmişti ve rüzgâr, kapılı bahçedeki ölü yaprakları kırbaçlıyordu. Kahverengi ortancalar ve güller çiçek tarhlarına serpilmişti; şaşırtıcı derecede egzotik bir portakal ağacının yanına. Karaborsa ticaretinin ganimetleri.

Filippa’nın portakalları sevip sevmediğini merak ettim.

“Sakinleştirici yanında mı?” diye fısıldadı Bas, Coco’ya. Coco bize yanaşıp başıyla onaylayarak pelerinin-den bir paket çıkardı. “Güzel. Hazır mısın, Lou?”

Bas’ı görmezden geldim ve Coco’nun kolunu kavradım. “Köpekleri öldürmeyeceğine eminsin, değil mi?”

Bas sabırsızlıkla homurdandı ama Coco, onu parmağının başka bir hareketiyle susturdu. Ben koluna sivri bir tırnak geçirmeden önce bir kez daha başıyla onayladı. “Tozun içinde her köpek için kanımdan bir damla var. Sadece kurutulmuş lavanta,” diye ekledi, paketi kaldırarak. “Onları uyutur.”

Başım la onaylayarak kolunu bıraktım. “Güzel. Gidelim.”

Pelerininin başlığını takıp mülkü çevreleyen demir parmaklıklara sessizce yaklaştım. Ayak seslerini duyamasam da diğerlerinin arkamdan geldiğini biliyordum, çitin gölgelerine yakın duruyorlardı.

Kapıdaki kilit çitle aynı demirden yapılmıştı, basit ve güçlüydü. Derin bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim. İki yıl olmuştu ama kesinlikle, *kesinlikle*, basit bir kilidi kırabilirdim. İncelediğimde, parıldayan altın bir iplik yerden sürüklenip etrafına sarıldı. İplik, bizi bağlayarak işaretparmağımın etrafına dolanmadan önce sadece bir saniyeliğine titredi. Rahatlayarak bir iç çektim, sonra sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Tereddüdümü hissediyormuş gibi iki iplik daha ortaya çıktı ve Coco ile Bas'ın beklediği yere süzülüp ikisinin de göğsünden geçerek kayboldu. Küçük şeytanlara kaşlarımı çattım.

Karşılıksız hiçbir şey alamazsın, biliyorsun, diye fısıldadı kafamın içinde iğrenç bir ses. Bir kırığa karşılık başka bir kırık. Kilide karşılık kemiğin... belki de ilişkin. Doğa denge ister.

Doğa defolup gidebilirdi.

“Bir sorun mu var?” Bas'ın bakışları benimle kapı arasında gidip gelirken ihtiyatlı bir şekilde öne eğildi ama altın iplikleri benim gördüğüm gibi göremiyordu. Desenler yalnızca kafamın içindeydi. Çoktan dilimin ucuna gelmiş bir hakaretle ona bakmak için döndüm.

Seni değersiz korkak. Tabii ki seni sevemezdim.

Sen zaten kendine âşıksın.

Ayrıca yatakta berbatsın.

Her kelimeyle, onunla kilit arasındaki iplik daha da parladı. Ama... hayır. Yeniden düşünmeden, işaretparmağımı keskin bir şekilde döndürerek hareket ettim. Elimden bir ağrı geçti. Dişlerimi sıkarken ipliklerin kaybolarak altın bir toz sarmalı şeklinde toprağa dönmesini izledim. Buna karşılık kilit açıldığında tüm bedenimden ilkel bir memnuniyet duygusunun geçtiğini hissettim.

Yapmıştım.

İşimin ilk aşaması tamamlanmıştı.

Kutlamak için durmadım. Bunun yerine aceleyle kapıyı açtım –garip bir açıyla duran işaretparmağımı görmezden gelmeye özen gösterdim– ve kenara çekildim. Coco ön kapıya gidip beni geçti, Bas da hemen ardından onu takip etti.

Daha önce, Tremblay'nin evini devriye gezmek için altı bekçi çalıştırdığını belirlemiştik. Üçü içeride olacaktı ama Bas onların ica-bına bakacaktı. Bıçak kullanma konusunda oldukça yetenekliydi. Ürperdim ve çimlere doğru süzüldüm. Benim dışarıdaki hedefle-rim çok daha nazik bir kadere maruz kalacaktı. Öyle umuyordum.

İlk bekçinin konağı turlamasının üzerinden bir dakika bile geçmemişti. Saklanmaya zahmet etmedim, bunun yerine başlığı-mı geriye atıp bakışlarına karşılık verdim. Önce açık kapıyı gördü ve hemen kılıcına davrandı. Avluda yanlış giden bir şeyler ararken yüzünde şüphe ve panik vardı – beni gördü. İçimden dua ederek gülümsedim.

“Merhaba.” Kendi sesimin içinde bir düzine ses konuştu; ata-larımın geride kalan varlığıyla güçlendirilmiş bu kelime tuhaf ve sevimli çıkmıştı ağızımdan. Toprağın *ta kendisine* –havaya, ağaçla-ra ve suya– dönüşene kadar toprak tarafından özümseven külleri ayaklarımın altında uğuldadı. Bedenimde uğuldadı. Gözlerim her zamankinden daha parlaktı. Cildim ay ışığında ışıldıyordu.

Bana bakarken adamın yüzünden rüya gibi bir ifade geçti ve kılıcındaki eli gevşedi. Ona daha da yakınlaştım. Sanki transa girmiş gibi o da bana doğru yürüyordu. Sadece birkaç adım kala durdu, hâlâ bana bakıyordu.

“Benimle bekler misin?” diye sordum aynı garip sesle. Başıyla onayladı. Dudakları hafifçe aralandı ve nabzının bakışlarım altında hızlandığını hissettim. Bana şarkı söylüyordu. Bana güç veriyordu. İkinci bekçi ortaya çıkana kadar birbirimize bakmaya devam ettik. Bakışlarımı ona çevirip tüm bu enfes süreci tekrarladım. Üçüncü bekçi geldiğinde cildim aydan daha parlaktı.

“Çok naziksiniz.” Onlara ellerimi uzattım. Beni ağgözlülükle izlediler. “Yapmak üzere olduğum şey için çok üzgünüm.”

Gözlerimi kapadım, konsantre oldum ve gözkapaklarımın arkasında sonsuz, karmaşık bir ağın içinde altın patladı. Bir ipliği yakalayıp onu Bas’ın yüzünün anısına kadar takip ettim — yarasına, birlikte geçirdiğimiz tutkulu akşama kadar. Bir takas. Yumruklarımı sıktım ve dünya gözkapaklarımın arkasında bükülürken anı kayboldu. Bekçiler yere serildi, bilinçsizlerdi.

Yönümü kaybetmiş bir şekilde gözlerimi yavaşça açtım. Ağ dağıldı. Midem bulandı ve güllerin olduğu çalılığa kustum.

Tremblay’nin köpeklerinin alçak sesli sızlanmasını duymasaydım muhtemelen bütün geceyi terleyerek ve bastırılmış büyüümün saldırısıyla kusarak orada geçirecektim. Coco onları bulmuş olmalıydı. Ağzımı koluma silerken kendimi zihinsel anlamda sarstım ve ön kapıya doğru yavaşça ilerledim. Bu gece mide bulantısına yer yoktu.

Sessizlik konağın içine çökmüştü. Bas ve Coco nereye gittilerse, onları duyamıyordum. Antrede biraz daha ilerleyerek etrafımdakilere bir göz attım: karanlık duvarlar, gösterişli mobilyalar, sayısız ıvır zıvır. Maun zemin, zevksiz desenli büyük kilimlerle kaplanmıştı ve kafamı çevirdiğim her yerde kristal kâseler, püsküllü yastıklar ve kadife puflar vardı. Bence hepsi oldukça sıkıcı görünüyordu. Dağınıktı. Ağır perdeleri çubuklarından koparmak ve gümüş ay ışığını içeri almak istedim.

“*Lou.*” Bas’ın tıslaması merdiven boşluğundan gelmiş, neredeyse kalbime indirmişti. Coco’nun uyarısı korkunç bir netlikle hayata geçti. *Tremblay’de seni bekleyen bir şey var.* “Ayakta uyumayı bırak ve buraya gel.”

“Teknik olarak *uyumuyordum.*” Omurgamdan aşağı inen ürperiyi görmezden gelip yarı koşarak yanına gittim.

Şaşırtıcı bir şekilde —ve şansıma— Bas, Tremblay’nin çalışma odasındaki büyük bir portrenin çerçevesinde bir kol bulmuştu: Delici yeşil gözleri ve zifiri siyah saçları olan genç bir kadının portre-

siydi. Özür dilercesine yüzüne dokundum. “Filippa. Ne kadar da tahmin edilebilir.”

“Evet.” Bas kolu kaldırdı ve portre dışı doğru sallanarak arkasındaki kasayı ortaya çıkardı. “Aptallık sık sık duygusallıkla karıştırılır. Baktığım ilk yer burasıydı.” Kilidi işaret etti. “Açabilir misin?”

Kırık parmağıma bakarak iç çektim. “Sen açamaz mısın?”

“Yap işte,” dedi sabırsızlıkla, “ve acele et. Bekçiler her an uyandırabilir.”

Peki. İşe koyulmadan önce kendimle kilit arasında yayılan altın ipliğe kötü bir bakış attım. Bu sefer daha hızlı belirmişti, beni bekliyor gibiydi. Dudağımı kan oturacak kadar sert ısırılmış olsam da bir parmağımı daha kırarken ağzımdan küçük bir inilti kaçtı. Kilit tıkırtı ve Bas kasayı açtı.

Tremblay içine bir sürü sıkıcı eşya yığmıştı. Bas, mührünü, yasal belgelerini, mektuplarını ve hisselerini bir kenara iterek onların ötesindeki mücevher yığınınına açlıkla baktı. Yakutlar ve lal taşları vardı ama en çok, karşı konulmaz bir elmas kolye çekmişti dikkatimi. Tüm kasa, duvarlarını kaplayan altın *couronne* yığınlarıyla parılıyordu.

Bas’ın itirazlarına aldırış etmeyerek sabırsızlıkla hepsini bir kenara attım. Tremblay yalan söylemişse, yüzük onda *değilse*...

Kasanın arkasında küçük, deriden bir albüm duruyordu. Yırtarak açtığımda —Filippa ve kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim kızların eskizlerini zar zor tanımıştım— altın bir yüzük sayfaların arasından yuvarlandı. Ses çıkarmadan halıya düştü, göğsümde titreyen, neredeyse fark edilemeyen nabzım haricinde hiçbir şekilde dikkat çekici değildi.

Nefesim kesilerek onu almak için çömeldim. Avucumdaki sıcaklığını hissedebiliyordum. Gerçektir. Gözyaşları gözlerime dolarak dökülecek gibi oldu. Artık beni asla bulamayacaktı. Artık... güvendedim. Ya da ne kadar güvende olabilirsem o kadar güvendedim. Parmağımdayken yüzük tüm büyüleri ortadan kaldıracaktı. Ağzımdayken beni görünmez kılacaktı. Nedenini bilmiyordum —belki bü-

yünün cilvesinden belki de Angelica'nın kendisi yüzündendi-- ama aynı zamanda umursamadım. Beni saklayacağı anlamına geliyorsa dişlerimi metal çiğneyerek kırardım.

"Onu buldun mu?" Bas çantasına son takıyı ve *couronne*'u da tıktırmış, beklentiyle yüzüğe bakıyordu. "Pek albenili değil, değil mi?"

Alt kattan üç keskin ayak sesi yankılandı. Bir uyarıydı. Bas'ın gözleri kısıldı ve çimlere bakmak için pencereye yanaştı. Sırtı bana dönükken yüzüğü parmağıma geçirdim. Temas sırasında yumuşak bir uğultu yayıyor gibiydi.

"Siktir!" Bas gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde döndü ve yüzükle ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. "Misafirlerimiz var."

Pencereye koştum. Polisler çimlerin üzerinden konağa doğru akın etti ama beni korkudan karnımdan bıçaklanmışım gibi hissettiren şey bu değildi. Hayır, onlara eşlik eden mavi paltolardı.

Chasseurler.

Siktir. Siktir, siktir, *siktir*.

Onların burada ne işi vardı?

Tremblay, karısı ve kızı bilinçsiz bir hâlde bıraktığım bekçilerin yanında toplandılar. Onları bir yere saklamadığım için kendime küfrettim. Acemice bir hataydı fakat büyü yüzünden dikkatim dağılmıştı. Paslanmıştım.

Korkarım bekçilerden biri çoktan uyanmaya başlamıştı. Bilinci tam olarak yerine geldiğinde Chasseurlere söyleyeceği şeyden şüphem yoktu.

Bas çoktan harekete geçmişti, kasayı kapatıp portreyi tekrar yerine çekti. "Bizi dışarı çıkarabilir misin?" Gözleri hâlâ panikle açılmış durumdaydı -- umutsuzdu. İkimiz de konağı çevreleyen polis memurlarını ve Chasseurleri duyabiliyorduk. Tüm çıkışlar yakında tutulacaktı.

Ellerime baktım. Titriyorlardı ve nedeni yalnızca kırılmış parmaklarım değildi. Akşam harcadığım efordan dolayı zayıftım, çok

zayıftım. Kendimi nasıl bu kadar beceriksiz bir hâle getirmiştım? Keşfedilme riski yüzünden, diye hatırlattım kendime. Risk çok büyüktü...

“Lou!” Bas omuzlarımdan tuttu ve beni hafifçe salladı. “Bizi dışarı çıkarabilir misin?”

Yaşlar gözlerime doldu. “Hayır,” diyerek nefeslendim. “Yapamam.”

Gözlerini kırptırdı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Chasseurler aşağıda bir şeyler bağıırıyordu ama önemli değildi. Önemli olan tek şey, birbirimize bakarken Bas’ın gözlerinden okunan kararıydı.

“Peki.” Omuzlarımı bir kez sıktı. “İyi şanslar.”

Sonra döndü ve odadan hızla uzaklaştı.

BİR ERKEK İSMİ

Reid

Tremblay'nin konağı buram buram büyü kokuyordu. Çimleri kaplamış, Tremblay'nin kendilerine getirmeye çalıştığı tesir altındaki bekçileri sarmalamıştı. Uzun boylu, orta yaşlı bir kadın onun yanında diz çöktü. Kızıl saçlıydı. Dikkat çekiciydi. Onu tanımasam da kardeşlerimin fısıltıları şüphelerimi doğruladı.

Madam Labelle. Ünlü fahişe ve Bellerose'un hanımı.

Burada olmaması gerekiyordu.

"Yüzbaşı Diggory."

Arkamdaki gergin sese doğru döndüm. Uzun saçlı bir sarışın, yüzükparmağında parıldayan pahalı bir alyansla ellerini sıkıca kenetlemiş bir şekilde duruyordu. Kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı; şu anda Madam Labelle'in kafasının arkasında delikler açan gözleri.

Bu, Tremblay'nin karısıydı.

"Merhaba Yüzbaşı Diggory." Annesinin arkasından belirirken Célie'nin yumuşak sesi ondan önce geldi. Sertçe yutkundum. Hâlâ siyahlara bürünmüş bir şekilde yas kıyafetleri giyiyor, fener ışığının aydınlattığı yeşil gözleri boş bakıyordu. Şişmişlerdi. Kızarmış. Yanaklarına süzülen gözyaşları parladı. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve onları silmek istedim. Tüm bu kâbustan çıkma manzarayı –ve Filippa'yı bulduğumuz geceyi– silmek istedim.

"Matmazel Tremblay." Bunun yerine, kardeşlerimin bakışlarını

fark ederek kafamı eğdim. Özellikle de Jean Luc'un bakışlarının. "Sizi... iyi gördüm."

Yalan. Perişan görünüyordu. Korkmuş. Onu son gördüğümünden beri kilo vermişti. Yanakları içe çökmüştü, bir deri bir kemik kalmıştı, aylardır uyumamış gibiydi. Ben de uyumamıştım.

"Teşekkürler." Yalanıma küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ben de sizi."

"Bu yaşananlar için özür dilerim, matmazel ama sizi temin ederim, bunu yapan bir cadıysa bedelini yanarak ödeyecek."

Bakışlarımı Tremblay'ye çevirdim. O ve Madam Labelle birbirlerine sokulmuş, bekçilerle tatsız bir konuşma yapıyor gibiydi. Kaşlarımı çatarak bir adım yakınlaştım. Madam Tremblay boğazını temizledi ve öfkeli gözlerini bana çevirdi.

"Sizi temin ederim, efendim, siz ve değerli yoldaşlarınıza burada ihtiyaç yok. Kocam ve ben Tanrı korkusu olan vatandaşlarız; büyücülüğe riayet etmeyiz..."

Yanımda duran Jean Luc başını eğdi. "Tabii ki etmezsiniz, Madam Tremblay. Biz sadece bir önlem olarak buradayız."

"Ancak bekçileriniz baygındı, madam," diye belirttim. "Ve eviniz buram buram büyü kokuyor."

Jean Luc iç çekti ve bana öfkeli bir bakış attı.

"Burası *her zaman* böyle kokar." Madam Tremblay'nin gözleri kısıldı ve dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Hoşnutsuz görünüyordu. "O iğrenç parktan geliyor. Tüm sokağı zehirliyor. Doleur'ün manzarası olmasaydı, yarın taşınırdık."

"Özür dilerim, madam. Yine de..."

"Anlıyoruz." Jean Luc yüzünde yatıştırıcı bir gülümsemeyle önüme geçti. "Endişelendirdiğimiz için de özür dileriz. Soygunlar genellikle polisin yetki alanına girer ama..." Duraksadı, tebessümü yavaşça soldu. "Bir cadının bu gece burada olacağına dair isimsiz bir ihbar aldık. Sadece mülkünüzde hızlı bir tarama yapacağız, sonrasında siz ve aileniz güvenle evinize dönebilirsiniz..."

"Yüzbaşı Diggory, Chasseur Toussaint." Araya giren ses cana ya-

kındı. Yatıştırıcıydı. Samimiydi. Döndüğümüzde Madam Labelle'in bize doğru yürüdüğünü gördük. Tremblay şaşkın bekçileri geride bırakarak aceleyle kadının ardından geldi. "Az önce bekçilerle konuştuk." Parlak beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Kırmızı dudaklarının ardında neredeyse ışıltıyorlardı. "Zavallicıklar, maalesef hiçbir şey hatırlamıyorlar."

"Sormamın sakıncası yoksa, Helene," dedi Madam Tremblay dişlerinin arasından, "burada ne işin var?"

Madam Labelle kibar bir ilgisizlikle ona döndü. "Geçiyordum ve bir rahatsızlık gördüm tabii ki."

"Geçiyor muydun? Şehrin *bu* bölgesinde ne yapıyordun, tatlım? Gecenin bu saatinde kendi sokağında ilgilenmen gereken, eh, işler olduğunu sanıyordum."

Madam Labelle bir kaşını kaldırdı. "Oldukça haklısınız." Gülümsemesi genişledi ve karısının buzlu bakışlarına dönmeden önce Tremblay'ye baktı. "Yapmam gereken işlerim var."

Célie başını eğerek kaskatı kesildi ve Tremblay, karısı cevap vermeden müdahale etmek için acele etti. "Personelimi kendiniz sorgulayabilirsiniz elbette, beyler."

"Merak etmeyin, Mösyö Tremblay. Sorgulayacağız." Célie'nin hatırı için adama bakarken, polisler ve Chasseurlere seslendim. "Dağılın ve mülkün etrafını sarın. Tüm çıkışları kapatın. Polisler, yanınıza bir Chasseur alın. Bunu yapan *gerçekten* bir cadıysa sizi savunmasız yakalamasına izin vermeyin."

"Cadı değil," diye ısrar etti Madam Tremblay, endişeyle etrafa bakarak. Komşu konaklardaki ışıklar yanmaya başladı. Kırık bahçe kapısının orada çoktan bir avuç insan belirivermişti. Bazıları yataktan fırlayıp gelmiş gibiydi. Diğerleriyse Tremblayler gibi şık kıyafetler giyiyordu. Hepsinin yüzünde benzer, ürkek bir ifade vardı. "Bu sadece bir hırsız. Hepsi bu..."

Aniden durdu, konağa çevirdiği gözlerini kırıştırdı. Bakışlarını üst kattaki bir pencereye kadar takip ettim. Bir perde hareket etti ve iki suret dışarı baktı.

Taktığı peruğa rağmen biri tanıdık gelmişti. Mavi-yeşil gözler –uzaktan bile parlak görünüyordu– panikle açıldı. Perde kapandı.

İçimi bir memnuniyet kapladı ve sırtımdan edemedim. *Adalet bir nehir gibi; doğruluk ise sonu gelmeyen bir akarsu gibi aksın.*

“Ne oldu?” Jean Luc da pencereye baktı.

Adalet.

“Hâlâ buradalar – bir erkek ve bir kadın.”

Gösterişli bir şekilde Balisarda’sını çekti. “Kadını hemen öldüreceğim.”

Kadının bıyığını hatırlayarak kaşlarımı çattım. Bol pantolonunu, katlanmış gömlek kollarını ve çillerini. Geçit töreninde bana çarptığındaki kokusunu – vanilya ve tarçın gibi kokuyordu. Büyü değil. Aniden başımı iki yana salladım. Ama cadılar her zaman eytani *kokmazdı*. Yalnızca iş başındayken. Başpiskopos’un eğitimimizde söyledikleri açıktı – her kadın potansiyel bir tehditti. Yine de... “Onun bir cadı olduğunu sanmıyorum.”

Jean Luc kara kaşlarından birini kaldırdı, burun deliklerinden ateş saçıyordu. “Sanmıyor musun? Özellikle bu hırsızlar, özellikle bu evi soymadan önce, özellikle bu gece bir ihbar almamız tesadüf değil.”

Kaşlarımı çatarak pencereye tekrar baktım. “O kadınla bu sabah tanıştım. O...” Boğazımı temizledim, sıcak basmıştı. “Cadı gibi görünmüyordu.”

Bahane kendi kulaklarıma bile saçma geldi. Célie’nin bakışlarının boynumu yakıp geçişini hissedebiliyordum.

“Ah. Cadı olamaz çünkü öyle *görünmüyordu*. Elbette, benim hatam.”

“Bıyık takıyordu,” diye mırıldandım. Jean Luc alay ettiğinde onu yerle bir etmemek için kendimi zor tuttum. Célie’nin izlediğini biliyordu. “Yandaki Brindelle Parkı’nı görmezden gelemeyiz. Her şeye rağmen bu kadın ve adam sadece hırsız olabilir. Belki de hapishaneyi boylamaları gerek. Kaziğe oturtulmaları değil.”

“Peki, öyleyse.” Jean Luc gözlerini devirerek emrimi beklemeden

kapıya doğru yürüdü. "Acele edelim o zaman, olur mu? İkisini sorgulayıp öyle karar vereceğiz – hapishane veya kazık."

Küstahlığına dişlerimi sıkarak polisleri başımla onayladım ve onlar da aceleyle onu takip ettiler. Peşlerinden gitmedim. Bunun yerine bakışlarımı pencereye ve çatıya sabitledim. Kadın tekrar görünmeyince yavaşça evin yan tarafına yaklaşıp bekledim. Célie'nin varlığı beni alev alev yakmasına rağmen, bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. O, Chasseurlere odaklanmamı istemişti. Yapmam gereken de buydu.

Biraz zaman geçti. Biraz daha.

Ortancaların gizlediği küçük bir kiler kapısı sağıma doğru hışımla açılıverdi. Elllerinde ay ışığında ışıldayan bıçaklarla Jean Luc ve kehribar tenli bir adam göründü. Jean Luc üstüne çökmeden önce bir kez yuvarlandılar, bıçağı adamın boğazına dayadı. Arkalarından üç polis memuru ellerinde kelepçe ve iplerle kiler kapısından fırladı. Saniyeler içinde ellerini ve ayaklarını bağladılar. Adam küfrederek hırladı ve kıvrandı. Sonra bir kelime daha çıktı ağzından.

"Lou!" Yüzü öfkeden morarırken nafile bir çabayla ipleri çekiştiriyordu. Polislerden biri ağzını tıkamak için bir hamle yaptı. "LOU!"

Lou. Bir erkek ismi. Şimdi anlaşılmıştı.

Pencereleri ve çatı hattını gözlemeye devam ettim. Hakikaten de çok geçmeden, duvardan yukarı doğru hareket eden hafif bir gölge gördüm. Yavaş yavaş ilerliyordu. Daha yakından baktım. Bu sefer bir pelerin giyyordu. Tırmandığı sırada üzerinden düştü; üzerinde Madam Tremblay'ninki kadar kaliteli bir elbise vardı. Muhtemelen çalmıştı. Ama ona zorluk çıkaran şey elbise değildi.

Eliydi.

Duvara her dokunduğunda acı çekiyormuş gibi keskin bir şekilde geri çekiyordu. Gözlerimi kısarak sorunun kaynağını bulmaya çalıştım ama çok yüksekteydi. Çok çok yüksekte. Sanki korkuma karşılık ayağı kaydı ve bir pencere kenarına tutunmadan önce bir iki metre düştü. Onun düşmesiyle yüreğim ağzıma geldi.

“Heyl” Ona doğru koştum. Ayak seslerinden Chasseurler ve polis teşkilatının arkamdan geldiğini çıkardım. Jean Luc, eli kolu bağlı adamı ayaklarımın dibine serdi. “Etrafın sarıldıl Erkek arkadaşını yakaladık bilel Kendini öldürmeden aşağı in!”

Kadın tekrar kaydı ve bir yerlere tutundu. Bu kez peruğu yere düşerek uzun kahverengi saçlarını ortaya çıkardı. Açıklanamaz dercede öfkeli bir şekilde ileri atıldım. “DERHAL aşağı in...”

Adam ağzındaki çaputu çıkarmayı başardı. “LOU, BANA YAR-DIM ET...”

Bir polis memuru adamın ağzını bir kez daha tıkamak için debelendi. Kadın, adamın sesini duymasıyla duraksadı, bir pencereye tüneyip bize baktı. Beni gördüğünde tanınmasıyla yüzü aydınlandı ve dalga geçercesine elini alnına götürüp selam verdi.

Şaşkına dönmüş bir hâlde ona bakakaldım.

Ciddi ciddi *selam vermişti*.

Yumruklarımı sıktım. “Yukarı çık ve onu getir.”

Jean Luc emrime karşı kaşlarını çattı fakat başıyla onayladı. “Chasseurler, benimle gelin.” Kardeşlerim Balisardalarını çekerek öne çıktı. “Polisler, siz burada kalın. Kaçmasına izin vermeyin.”

Diğer Chasseurler benim neden aşağıda kaldığımı sorguladıysa da hiçbir şey söylemediler. Akıllıca bir hareket. Ama bu, polis memurlarının meraklı bakışlarını durdurmadı.

“Ne var?” diyerek tersledim, sert bir bakış atarak. Hemen bakışlarını kaçırıp çatıya bakmaya devam ettiler. “İçeride başka kimse var mıydı?”

Birkaç uzun saniye sonra içlerinden biri öne çıktı. Onu tanıy gibi oldum. Dennis. Hayır, Davide. “Evet, yüzbaşı. Geoffrey ve ben mutfakta birini bulduk.”

“Ee?”

Başka bir polis memuru —muhtemelen Geoffrey— boğazını temizledi. İkisinin de yüzünde endişeli bir ifade vardı ve Geoffrey sertçe yutkundu. “Kadın kaçtı.”

Sertçe nefes verdim.

"Fakat onun aradığınız cadı olduğunu düşünüyoruz," diye ekledi Davide umutla. "Büyü gibi kokuyordu, yani bir bakıma ve... ve köpekleri zehirledi. Ağızlarında kan vardı ve kokuları... garipti."

"Bir yardımı dokunacaksa onda, nasıl desem, *yara izi vardı*," dedi Geoffrey. Davide ciddiyetle başını aşağı yukarı salladı.

Başka bir kelime etmeden çatıya dönerek kendimi yumruklarımı açmaya zorladım.

Nefes almaya.

Davide ya da Geoffrey'nin hatası değildi. Cadılarla başa çıkmak için eğitilmemişlerdi. Yine de beceriksizliklerini Başpiskopos'a *kendileri* açıklayabilirlerdi. Cezayı kabul edebilirlerdi. Utancı. Bir cadı daha özgür kalmıştı. Bir cadı daha Belterra'nın masum insanlarını huzursuz edecekti. Celie'yi huzursuz edecekti.

Öfke bürümüş gözlerimi hırsıza çevirdim.

Lou ya.

Bana cadının nereye gittiğini söyleyecekti. Ne olursa olsun, ondan zorla öğrenecektim. Bu durumu *düzeltecektim*.

Yaralı eliyle bile Chasseurleri geride bırakmayı başardı. Diğerleri daha ilk katı geçmeden çatıya ulaştı. "Dağılın!" diye kükredim polislere. Emrimle dağıldılar. "Bir yerden inmek zorunda! O ağaç... sarın orayı! Drenaj borularını da! Kaçış yolu olarak kullanabileceği her şeyi bulun!"

Kardeşlerim daha yükseğe çıktıkça ben de volta atıp öfkeden kudurarak bekledim. Seslerini duyabiliyordum. Onu tehdit ediyorlardı. Güzel. Cadılarla işbirliği yapmıştı. Bizden korkmayı hak etmişti.

"Herhangi bir gelişme var mı?" diye seslendim polislere.

"Burada yok, yüzbaşı!"

"Burada da yok!"

"Yok, efendim!"

Boğazımda yükselen sabırsız homurtuyu bastırdım. Sonunda—sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra—Jean Luc, kadının ardından çatıya atladı. Kardeşlerimden üçü onu takip etti. Bekledim. Biraz daha bekledim.

Sonra biraz daha bekledim.

Davide'in bağırdığını duydum ve döndüğümde eli kolu bağlı hırsızın yolu yarıldığını gördüm. Bir şekilde ayaklarındaki ipleri çözmüştü. Polisler ona doğru koşsa da verdiğim emir yüzünden hepsi avlunun bir ucuna dağılmıştı. Küfretmemek için kendimi zor tutarak hırsızın peşine düştüm ama Jean Luc'un bağırmasıyla bocaladım.

"O burada değil!" Çatı hattının sonundaydı, göğsü hızla kalkıp iniyordu. Mesafeye rağmen gözlerindeki öfkeyi görebiliyordum. Benimkilerden farkı yoktu. "Kaçmış!"

Hayal kırıklığıyla homurdanarak adamı bulmak için sokağı inceledim.

Ancak o da ortadan kaybolmuştu.

ANGELICA'NIN YÜZÜĞÜ

Lou

Sokakta koşarken ayaklarımın –bacaklarımın ve *vücudumun*– olması gereken yere baktığımda Chasseurleri hâlâ duyabiliyordum. Nereye gittiğimi anlayamamışlardı. Ben bile zor anlamıştım.

Bir an çatıda sıkışıp kalmıştım, sonrasında ise Angelica'nın yüzüğü parmağımı yakmıştı. *Tabii ya*. O panikle yüzüğün neler *yapabileceğini* unutmuştum. Düşünmek için durmadan, yüzüğü parmağımdan kaydırıp ağzıma atmıştım.

Vücudum yok olmuştu.

Bir seyirci kitlesi ve iki kırık parmakla konağa tırmanmak zordu. Bir seyirci kitlesi, iki kırık parmak ve dişlerimin arasına sıkıştırılmış bir yüzükle –görünmez hâlde– aşağı inmek ise neredeyse imkânsızdı. Neredeyse iki kez o şeyi yutuyordum ve bir sefer de kırık parmaklarımı ezdiğimde Chasseurlerden birinin beni duyduğuna emindim.

Yine de başarmıştım.

Chasseurler daha önce bir cadı olduğumu düşünmedilerse –bir mucize eseri bekçiler ötmediyse– şimdi kesinlikle şüpheleniyorlardı. Dikkatli olmam gerekiyordu. Bakır saçlı Chass yüzümü ve Bas'ın aptallığı sayesinde de adımı biliyordu. Beni arayacaktı.

Ondan çok daha tehlikeli olan kişiler duyabilir ve onlar da beni aramaya başlayabilirdi.

Nispeten güvende hissetmek için yeterince uzaktayken yüzüğü tükürdüm. Parmağıma geri kaydırırken vücudum ânında yeniden belirdi.

“Güzel numara,” dedi Coco, düşünceli bir şekilde.

Sesini duymamla o yöne döndüm. Kaşlarını kaldırmış, ara sokağın kirli tuğlalarına yaslanmıştı ve başıyla yüzüğü işaret etti. “Görüyorum ki Tremblay’nin kasasını bulmuşsun.” Tereddütle sokağa baktığımda güldü. “Merak etme. Kaslı, mavi arkadaşlarımız şu anda Tremblay’nin konağını tuğla tuğla parçalıyorlar. Seni gerçekten bulmaktan çok aramakla meşguller.”

Kıkırdadım fakat kısa sürdü, korku ve merakla karışık bir saygıyla yüzüğü inceledim. “Gerçekten bulduğumuza inanamıyorum. Bende olduğunu bilselerdi cadılar isyan ederdi.”

Coco bakışlarımı takip etti, kaşları hafifçe çatıldı. “Yüzüğün neler yapabileceğini biliyorum ama akrabalarının buna neden taptığını bana hiç söylemedin. Elbette bundan daha —ne bileyim— güçlü olan nesneler vardır, değil mi?”

“Bu Angelica’nın Yüzüğü.”

Bana boş boş baktı.

“Sen bir cadısın.” Şaşkın bakışlarına karşılık verdim. “Angelica’nın hikâyesini duymadın mı?”

Gözlerini devirdi. “Ben bir kırmızı cadıyım, unuttuysan hatırlatayım. Tarikatınızın batıl inançlarını öğrenmediğim için beni affet. Akraban falan mıydı?”

“Yani, evet,” dedim sabırsızlıkla. “Ama mesele bu değil. Aslında sadece bir şövalyeye âşık olan yalnız bir cadıydı.”

“Adam cesur birine benziyor.”

“Öyleymiş. Evlenme vaadi olarak ona bu yüzüğü vermiş... sonra da ölmüş. Angelica o kadar harap olmuş ki gözyaşları toprağı sular altında bırakmış ve yeni bir deniz yaratmış. L’Eau Mélancolique adını vermişler.”

“Efkârlı Sular.” Coco elimi kaldırdı, yüzüğü incelerken yüzündeki küçümseme yerini hayranlığa bıraktı. Parmağımdan kaydırdım

ve avucuma koyup ona uzattım. Almadı. “Ne kadar güzel, korkunç bir isim.”

Ciddi bir tavırla onayladım. “Orası güzel, korkunç bir yer. Angelica tüm gözyaşlarını akıttığında yüzüğü sulara atmış, ardından da kendi atlamış. Boğulmuş. Yüzük yeniden su yüzüne çıktığında her türden büyüyle doluymuş...”

Sokaktan bir gürültü geldi ve aniden konuşmayı kestim. Yüksek sesle ve detone olarak bir taverna şarkısı söyleyen bir grup adam geçti. Gölgelere sığındık.

Sesler uzaklaştığında rahatladım. “Nasıl kaçtın?”

“Pencereden.” Ona imalı bir bakış attığımda sırıttı. “Yüzbaşı ve yardakçıları sana o kadar odaklanmıştı ki beni fark etmediler bile.”

“Eh, ne güzel.” Dudaklarımı büzdüm ve yanına geçip duvara yaslandım. “Rica ederim o hâlde. Beni bulmayı nasıl başardın?”

Kıyafetinin kolunu kaldırdı. Kolları ile bileklerini saran yara izleri ve kolunda hâlâ kanayan yeni bir kesik vardı. Yaptığı her büyü için bir iz. Coco’nun bana Dames Rouges hakkında öğrettiği az şeyden, kanlarının çoğu büyüde kullanılan güçlü bir madde olduğunu biliyordum ama nasıl olduğunu anlamamıştım. Dames Blanches’ın aksine, herhangi bir yasaya veya kurala bağlı değillerdi. Büyülerinde dengeye ihtiyaç yoktu. Büyüleri vahşi ve öngörülemez, hatta bazı akrabalarımın dediğine göre tehlikeli bile olabilirdi.

Fakat Dames Blanches’ın neler yapabileceğini görmüştüm. İki-yüzlü pislikler.

Coco soruma karşılık kaşını kaldırdı ve parmaklarına bir miktar kan sürdü. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Sanırım tahmin edebiliyorum.” Bir iç çektim ve gözlerimi kapatıp duvara yaslandığım yerden kayarak yere oturdum.

Coco da bana katıldı ve bacağını benimkine dayadı. Birkaç saniye sessizlikten sonra diziyle beni dürttü ve zar zor bir gözümü açtım. Onunkiler ise tuhaf bir ciddiyetle bakıyordu. “Polisler beni gördü, Lou.”

“Ne?” Doğrulduğum, gözlerim artık tamamen açıktı. “Nasıl?”

Omuz silkti. "Kaçtığından emin olmak için bekledim. Görenler polis olduğu için şanslıydım aslında. Cadı olduğumu anladıklarında neredeyse altlarına işeyeceklerdi. Pencereden dışarı tırmanmamı kolaylaştırdı."

Lanet olsun. Kalbime berbat bir ağırlık çöktü. "O zaman Chasseurler de biliyor. Muhtemelen çoktan seni aramaya başlamışlardır. Bir an önce şehri terk etmen gerek – bu gece. Şimdi. Teyzene haber gönder. Seni bulacaktır."

"Seni de arıyor olacaklar. Ardında iz bırakmadan ortadan kaybolmamış olsaydın bile bir cadıyla işbirliği yaptığını biliyorlar." Öne eğilip kolundaki kana aldırış etmeden dizlerine sarıldı. Eteğini kırmızıya boyamıştı. "Planın ne?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim sessizce. "Angelica'nın Yüzüğü bende. İşimi görecektir."

"Korunmaya ihtiyacın var." İç çekerek sağlam olan elimi tuttu. "Benimle gel. Teyzem seni..."

"Beni öldürür."

"İzin vermem." Başını şiddetle iki yana salladı ve yüzünü çevreleyen bukleler de onunla birlikte hareket etti. "La Dame des Sorcières hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Dames Blanches'a asla yardım etmez."

Tartışmanın nafile olduğunu biliyordum, bunun yerine derin bir iç çektim.

"Diğerleri edebilir. Meclisinizden birinin beni uykumda bıçaklaması ya da ona teslim etmesi an meselesi."

Coco'nun gözleri parladı. "Gırtlığımı keserdim."

Kederli bir şekilde gülümsedim. "Beni endişelendiren şey kendi gırtlığım."

"Ee, ne yapacaksın o zaman?" Elimini bırakıp ayağa kalktı. "Soleil et Lune'e mi döneceksin?"

"Şimdilik." Endişeli değilmişim gibi omuz silktim fakat o kadar kaskatı kesilmiştim ki hiç ikna edici olmamıştı. "Bas'tan başka kimse orada yaşadığımı bilmiyor ve o da kaçmayı başardı."

“Seninle kalacağım.”

“Hayır. Benim için yanmana izin vermeyeceğim.”

“Lou...”

“Hayır.”

Sabırı tükenmiş bir hâlde ofladı. “Peki. Kelle senin kellen. Bari... en azından parmaklarını düzeltmeme izin ver.”

“Daha fazla büyü yapmak yok. Bu gece olmaz.”

“Ama...”

“Coco.” Ayağa kalkıp uysalca elini tuttum, gözlerim dolmaya başlamıştı. İkimiz de oyalandığını biliyorduk. “İyi olacağım. Alt tarafı iki kırık parmak. *Git*. Kendine iyi bak.”

Burnunu çekti, nafile bir çabayla gözyaşlarını tutmaya çalışarak kafasını geriye attı. “Sen de bakacaksan olur.”

Kısaca sarıldık, ikimiz de veda etmek istemiyorduk. Vedalar son kez görüşmek anlamına geliyordu, bizse bir gün birbirimizi tekrar görecektik. Ne zaman ve nerede olduğunu bilmememe rağmen, bundan emindim.

Başka bir şey söylemeden beni bıraktı ve gölgelere karıştı.

İki büyük figür yoluma çıktığında daha sokaktan bile ayrılmamıştım. Beni sokak duvarına pek de nazik olmayan bir şekilde ittiklerinde bir küfür savurdum. Andre ve Grue. Tabii ki. Onlara karşı mücadele etsem de boşaydı. Benden katbekat ağırdılar.

“Nasılsın, tatlı şey?” Andre pis pis güldü. Grue’dan daha kısaydı; uzun, dar bir burnu ve gereğinden fazla dişi vardı. Sarı, şekilsiz ve düzensiz dişler ağzında kalabalık ediyordu. Nefesinden midem bulanarak başka yöne eğildim fakat Grue burnunu saçıma gömdü.

“Hımm. Güzel kokuyorsun, Lou Lou.” Yanıt olarak ona kafa attım. Burnu çatladı ve boğazıma saldırmadan önce hiddetle küfrederek geriye doğru sendeledi. “Seni küçük sürtük...”

Onun dizini tekmelerken aynı zamanda Andre’nin karnını dirsekledim. Kolları gevşediğinde sokağa doğru fırladım ama son anda pelerinimi yakaladı. Ayaklarım yerden kesildi ve acı verici bir

gümbürtüyle taş döşeli sokağa düşüverdim. Sırtıma yerleştirdiği botuyla beni olduğum yere yapıştırarak karnımı tekmeledi.

“Yüzüğü bize ver, Lou.”

Dengesini bozmak için ayağının altında eğilip bükülsem de sadece daha sert bastırmasına neden oldum. Tüm sırtıma keskin bir acı yayıldı. “Bende değ—” Ben lafımı bitiremeden aşağı uzanıp suratımı yere vurmaya başladı. Burnum çatladı ve kan iğrenç bir şekilde ağzıma doldu. Kendi kanımda boğuluyordum, gözlerim odağını kaybederken bilinçli kalmak için savaştım. “Polis bizi yakaladı, seni pislik!” Nahoş bir farkındalık geldi. “Siz miydiniz? Sizi alçaklar, siz mi ispiyonladınız?”

Grue homurdanarak ayağa kalktı, hâlâ dizini tutuyordu. Büyük, bombeli burnundan akan kan çenesinden damlıyordu. Dayanılmaz acıya rağmen tüm benliğimi kindar bir memnuniyet sardı. Sırtımamam gerektiğini biliyordum ama kendimi dizginlemek zordu – çok zor.

“Ben ispiyoncu falan değilim. Üstünü ara, Andre.”

“Bana bir daha dokunursan yemin ederim lanet gözlerini yerinden sökerim...”

“Tehdit edecek durumda olduğunu sanmıyorum, Lou Lou.” Andre saçımdan tutup kafamı geri çekti, boğazıma uzandı ve bıçağıyla çenemi okşadı. “Ve sanırım üstünü aramak için hiç acele etmeyeceğim. Köşe bucak bakacağım. Her yerde saklıyor olabilirsin.”

Net ve belirgin bir anı su yüzüne çıktı.

Kellem bir kurnanın üzerine yerleştirilmiş. Her şey beyaz.

Sonra kırmızı.

Birden ulaşabildiğim her parçasını pençeleyerek, ısırarak ve tekmeleyerek uzuvlardan, tırnaklardan ve dişlerden oluşmuş bir fırtına gibi patlayıverdim. Feryadı basarak geriye tökezledi –bıçağı çenemi kesmişti– fakat onu kenara iterken acı hissetmedim. Hiçbir şey hissetmedim; ciğerlerimdeki nefesi, ellerimin titremesini, yüzümdeki gözyaşlarını. Parmaklarım gözlerini bulana kadar durmadım.

“Bekle! Lütfen!” Onları kapatmaya çalıştı ama basmaya devam

ettim, parmaklarımı gözkapaklarına bastırıp göz çukurlarına sokuyordum. "Özür dilerim. Sana... sana inanıyorum!"

"Durl" Arkamda Grue'nun ayak seslerini duydum. "Dur, yoksa..."

"Bana dokunursan onu kör ederim."

Ayak sesleri aniden durdu ve yutkunduğunu duydum. "Sen... Sadece susmamız için bize bir şeyler ver, Lou. Çektiklerimizin karşılığı olarak. O adi heriften bir yüzükten daha fazlasını yürüttüğünü biliyorum."

"Size hiçbir şey vermek zorunda değilim." Yavaşça sokağa doğru dönerken bir elimi Andre'nin boynuna sıkıca bastırdım. Diğeri gözüne saplanmış hâldeydi. Attığım her adımda duyularım vücuduma geri döndü. Aklıma geri döndü. Kırık parmaklarım çığlık attı. Hızla gözlerimi kırıştırdım, boğazıma yükselen safrayı yuttum. "Beni takip etmeyin yoksa burada başladığım şeyi bitiririm."

Grue hareket etmedi. Andre ciddi ciddi hıçkırarak ağladı.

Sokağa ulaştığımda tereddüt etmedim. Andre'yi, Grue'nün ona uzanmış kollarına doğru ittim ve arkamı dönüp Soleil et Lune'e kaçtım.

Tiyatronun girişlerinde güvende olana kadar, kanamayı durdurmak ya da parmaklarımı düzeltmek için durmadım. Yüzümü yıkayacak suyum olmasa da kanın çoğunu elbisemle temizledim. Parmaklarım çoktan kaynamıştı, yine de pelerinimi ısırdım ve kenara atılmış bir korsenin iskeletinden aldığım bir parça tahtayı atel olarak kullanarak kemikleri düzelttim.

Yorgunluktan ölmeme rağmen uyuyamadım. Çıkan her ses beni ürkütüyordu ve tavan arası çok karanlıktı. Sadece kırık bir pencereden —tek giriş yolum— ay ışığı içeri süzülüyordu. Altında kıvrılıp yüzümdeki ve elimdeki zonklamayı görmezden gelmeye çalıştım. Kısa bir süre çatıya tırmanmayı düşündüm. Şehrin yukarısında çok gece geçirmiştım, yanaklarımda yıldızları ve saçımda rüzgârı hissetmeye açtım.

Ama bu gece olmazdı. Chasseurler ve polis hâlâ beni arıyordu. Daha da kötüsü, Coco gitmişti ve Bas ilk bela belirtisinde beni terk etmişti. Sefil bir hâlde gözlerimi kapattım. Ne berbat bir karmaşaydı bu böyle.

En azından yüzüğü almıştım ve o beni henüz bulamamıştı. Yalnızca bunu düşünmek bile sonunda huzursuz bir uykuya dalmama yetecek kadar rahatlatmıştı beni.

ÖFKE VE KISKANÇLIK

Reid

Kılıçların birbirine çarpma sesi antrenman alanını doldurdu. Öğlen güneşi sonbahar soğuğunu kovalayarak üzerimize düşerken alnımdan ter damlıyordu. Diğer Chasseurlerin aksine, gömleğimi çıkarmamıştım. Göğsüme yapışan ıslak kumaş cildime sürtüyordu. Adeta beni cezalandırıyordu.

Başka bir cadının kaçmasına izin vermiştim, çilli hırsız dikkatimi öyle bir dağıtmıştı ki içeride bir iblisin beklediğini fark edememişim. Célie harap olmuştu. Babası ona içeri girmesini söylediğinde yüzüme bakamamıştı. O ânı hatırlamamla ateş bastı. Başka bir başarısızlık daha.

Gömleğini ilk çıkaran Jean Luc olmuştu. Saatlerdir kılıç sallıyorduk ve kahverengi derisi terle parlıyordu. Göğsü ve kolları izlerle kaplıydı – her ağzını açışı için bir tane. “Hâlâ cadılarınızı mı düşünüyorsunuz, yüzbaşı? Ya da Matmazel Tremblay’yi?”

Cevap olarak tahta kılıcımı koluna geçirdim. Karşı saldırısını engelleyip karnını dirsekledim. Sertçe. Vücudundakilere iki iz daha eklendi. Umarım morarırlardı.

“Bunu evet olarak alıyorum.” Gövdesini omuzlamak için hamle yaptığımda bile bana sırtıtmayı başardı. Besbelli ona yeterince sert vurmamıştım. “Ben olsam endişelenmezdim. Yakında herkes bu konak fiyaskosunu unutacak.”

Eklemlerim beyaza dönene kadar kılıcımı sıktım. Çenem seğirmeye başladı. En eski arkadaşıma saldıramazdım. O arkadaş sefil küçük bir...

"Yine de kraliyet ailesini kurtardın." Hâlâ karnını tutuyordu, doğruldu ve sırtması genişledi. "Adil olmak gerekirse, aynı zamanda o cadıyla kendini küçük düşürdün. Bunu anladığımı söyleyemem. Babalık özel ilgi alanıma girmiyor ama dün geceki o hırsız... Güzel diye *ona* derim..."

Öne doğru bir hamle yaptım fakat ilerlememi engelledi, güldü ve omzumu yumrukladı. "Ateşkes, Reid. Şaka yaptığımı biliyorsun."

Yaptığı şakalar aldığım terfiden beri komikliğini yitirmişti.

Biz daha üç yaşındayken Jean Luc kilisenin kapısına gelmişti. O veya bu şekilde, tüm anılarımda o da vardı. Bizimki ortak bir çocukluk olmuştu. Aynı yatak odasını paylaşmıştık. Aynı tanıdıklara sahiptik. Aynı öfkeye.

Duyduğumuz saygı da bir zamanlar karşılıklıydı. Ama bu öncedendi.

Uzaklaştım ve o da terimi pantolonuna silerek gösteriş yaptı. Birkaç kardeşimiz güldü. Yüzümde beliren ifadeyle aniden durdular. "Her şakada bir gerçeklik payı vardır."

Başını eğdi, hâlâ sırtıyordu. Soluk yeşil gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. "Belki de... Ancak Tanrı bize yalanı bırakmamızı emretmez mi?" Cevap vermem için beklemedi. Hiçbir zaman beklemezdi. "Gerçeği söyleyin, hepiniz,' der, 'çünkü hepimiz birbirimize bağlıyız.'"

"Kutsal kitapta ne yazdığını biliyorum."

"O zaman neden gerçeğimi susturuyorsun?"

"Çok konuşuyorsun."

Daha çok güldü, bir kez daha zekâsıyla gözlerimizi kamaştırmak için ağzını açtı ama Ansel nefes nefese kalmış bir şekilde lafını böldü. Dağınık saçları terden birbirine girmiş ve yüzü kıpkırmızı keşilmişti. "Sırf bir şey *söylenabilir* diye *söylenmeli* anlamına gelmez. Ayrıca," dedi, bana yandan bir bakış atarak, "dün geçit töreninde bir tek Reid yoktu. Ya da konakta."

Kararlılıkla yere baktım. Ansel araya girmemesini hilecek kadar akıllıydı. Jean Luc kılıcını yere saplayıp ona yaslanarak ikimizi de arsız bir ilgiyle inceledi. Sakalını okşadı. "Evet ama bu işe özellikle gücenmiş gibi görünüyor, değil mi?"

"Birisi gücenmeli." Ben onları durduramadan kelimeler ağzımdan çıkıp gitti. Dişlerimi sıktım ve pişman olacağım başka bir şey yapmadan ya da söylemeden arkamı döndüm.

"Ah." Jean Luc'un gözleri parladı ve hevesle doğruldu, kılıcını da sakalını da bıraktı. "Bir sorun var, değil mi? Başpiskopos'u hayal kırıklığına uğrattın. Yoksa C  lie'yi mi?"

Bir.

İki.

Üç.

Ansel gergin bir şekilde ikimize baktı. "Hepimiz uğrattık."

"Belki de." Jean Luc'un gülümsemesi kayboldu ve keskin gözleri adını koymayacağım bir duyguyla parladı. "Yine de yalnızca Reid yüzbaşı. Yalnızca Reid bu rütbenin ayrıcalıklarına sahip. Belki de adil olan yalnızca Reid'in bu başarısızlıkların sonuçlarına katlanmasıdır."

Kılıcımı diğer kılıçların olduğu yere attım.

Dört.

Beş.

Altı.

Göğsümde biriken öfkeyi dağıtmak isteyerek kendimi derin bir nefes almaya zorladım.   enemdeki kas hâlâ seğiriyordu.

Yedi.

Kontrol sende. Başpiskopos'un çocukluğumdan kopup gelen sesini duydum. Bu   fke seni yönetemez, Reid. Derin nefesler al. Ona kadar say. Kendine hâkim ol.

Onu dinledim. Yavaş yavaş, gerçekten de omuzlarımdaki gerginlik hafifledi. Beynime sıçrayan kan çekildi. Nefesim normale döndü. Jean Luc'un omzunu sıktım ve gülümsemesi yavaşça söndü. "Haklısın, Jean. Benim hatamdı. Tüm sorumluluğu alıyorum."

O cevap veremedi Başpiskopos antrenman alanına girdi. Delici bakışlar atan gözleri benimkileri buldu, hemen elimi yumruk yapıp kalbimin üzerine koydum ve eğildim. Diğerleri de aynısını yaptı.

Başpiskopos yanıt olarak başını salladı. "Rahat, Chasseurler." Hepimiz aynı anda doğrulduk. Yaklaşmam için bir işaret yaptığında Jean Luc'un kaşları daha da çatıldı. "Bu sabah Kule'de kötü ruh hâlinize dair haberler yayıldı, Yüzbaşı Diggory."

"Özür dilerim, efendim."

Elini kaldırdı. "Özür dileme. Zahmetin boşuna değil. Cadıları yakalayacağız ve yaydıkları bu pisliği yakarak yeryüzünden sileceğiz." Hafifçe kaşlarını çattı. "Dün gece senin hatan değildi." Jean Luc'un gözleri parladı ama Başpiskopos fark etmedi. "Bu sabah kralın yabancı devlet adamlarından biriyle bir matine performansına katılmam gerekiyor. Tiyatroyu tasvip etmememe rağmen —çünkü bu sadece serserilere ve alçaklara yakışır aşağılık bir uğraş— bana eşlik edeceksin."

Alnımdaki teri sildim. "Efendim..."

"Bu bir rica değildi. Yikan, paklan. Bir saat içinde gitmeye hazır ol."

"Evet, efendim."

Ben Başpiskopos'un ardından içeri girerken Jean Luc'un gözlerindeki adlandırmadığım o aynı bakışların içimden geçtiğini hissedebiliyordum.

Yalnızca daha sonra —Soleil et Lune'ün önündeki at arabasında otururken— bir isim koyabilmişim. Pişmanlığın keskin acısını hissetmeme izin vermişim.

Duyduğumuz saygı bir zamanlar karşılıklıydı. Ama bu kıskançktan önceydi.

KARŞILIKLI YARAR SAĞLAYAN BİR ANLAŞMA

Lou

Ertesi sabah uyandığımda, havadaki toz zerreciklerine vuran güneş ışığı tavan penceresinden içeri süzülüyordu. Hâlâ uykuyla uyanma arasında, tam olarak bilincin olmadığı o hoş anlarda kaybolmuş bir şekilde yavaş yavaş gözlerimi kırptırdım. Ancak bilinçaltım bana yetiştii. Oyuncular ve ekip birbirlerine seslenirken aşağıdaki tiyatrodan bir gürültü geldi ve heyecanlı sesler pencereden içeri yükseldi. Hâlâ uykudan kalan son parçaya tutunmaya çalışarak kaşlarımı çattım.

Tiyatro bu sabah oldukça gürültülüydü.

Ayağa kalktım. Soleil et Lune her cumartesi bir matine düzenlerdi. Nasıl unutabilmişim?

Kendimi yatağa atarken yüzüm ağrılı bir şekilde zonkladı. Doğru ya – işte cevabı. Burnum paramparça olmuştu ve canımı kurtarmak için kaçmak zorunda kalmıştım.

Uvertür başladığında alt kattaki gürültü arttı.

İnledim. Artık performans bitene kadar burada sıkışıp kalmıştım ve gerçekten tuvalete gitmem gerekiyordu. Genellikle, oyuncular ve ekip gelmeden önce alt kattaki tuvalete gizlice girmek sorun olmazdı ama uyuyakalmıştım. Ayaklarımı kendime çekip sırtımdaki

donuk ağrıya yüzümü buruşturarak hızlı bir şekilde hasar tespiti yaptım. Burnum kesinlikle kırılmıştı ve parmaklarım bir gecede davul gibi şişmişti. Ama izleyicilerin arasından fark edilmeden geçmeye yetecek kadar güzel bir elbise giyiyordum... kan lekelerini saymazsak. Sağlam parmaklarımı yaladım ve lekeleri öfkeyle ovaladım ancak kumaş temizlenemez şekilde kırmızı kaldı.

Sabırsız bir iç çekişle, bakışlarım tozlu kostüm rafları ve Coco ile paylaştığım yatağın yanındaki sandık arasında gidip geldi. İçinden, geçen hafta çöpte bulduğumuz birkaç küflü battaniyeyle birlikte yün pantolonlar, eşarplar, eldivenler ve şallar döküldü. Dikkatle Coco'nun yattığı tarafa dokundum.

Teyzesine güvenli bir şekilde ulaştığımı umuyordum.

Başımı iki yana sallayarak kostüm rafına geri döndüm ve rasgele bir kıyafet seçtim. Coco kendi başının çaresine bakabilirdi. Diğer yandan ben...

Uç acı verici denemeden sonra soyunmaya çalışmaktan vazgeçtim. Kırık parmaklarım doğru düzgün çalışmayı reddetmiş ve vücudum, omuzlarım arasındaki düğmelere ulaşmak için hiçbir şekilde bükülememişti. Bunun yerine, yakındaki bir kutudan bir *bergere* şapka ve tel gözlük alıp taktım. Dün geceki kadife kurdele hâlâ yara izimi saklıyor ve pelerinin kan lekelerinin büyük bir kısmını örtüyordu. Bunlarla idare edecektim.

Mesanem acilen rahatlama konusunda baskı yaparken bir köpek gibi köşeye işemeyi reddettim.

Ayrıca hızlı bir şekilde kaçmam gerekirse, her zaman Angelica'nın Yüzüğü'nü ağzıma atabilirdim. Lobinin görünmezken hareket edilemeyecek kadar kalabalık olduğunu tahmin ediyordum yoksa kılık değiştirmekle uğraşmazdım. Hiçbir şey, birinin ayak parmaklarına basan bir hayalet kadar şüphe uyandırmazdı.

Şapkamı yüzüme eğerek kulise giden merdivenden aşağı süzüldüm. Oyuncuların çoğu beni görmezden geldi, biri hariç...

"Buraya dönmemen gerekiyordu," dedi kibirli, kanca burunlu bir kız. Yuvarlak bir yüzü ve rengiyle dokusu mısır püsküllerini an-

dıran saçları vardı. Ona döndüğümde nefesi kesildi. "Yüce Tanrım, yüzüne ne oldu?"

"Hiçbir şey." Aceleyle kafamı eğdim ama olan olmuştu.

Bana yaklaştıkça yüzündeki kibir yerini endişeye bıraktı. "Birisi seni incitti mi? Polisi aramalı mıyım?"

"Hayır, hayır." Ona mahcup bir gülücük attım. "Sadece tuvaletin yolunu kaybettim, hepsi bu!"

"Holde." Gözlerini kısarak bana baktı. "O elbisendeki *kan* mı? İyi olduğuna emin misin?"

"Harikayım." Başımı deli gibi aşağı yukarı salladım. "Teşekkürler!"

Masum görünemeyecek kadar hızlı bir şekilde oradan uzaklaştım. Başımı eğmiş olsam da yanlarından geçerken üzerimdeki bakışları hissedebiliyordum. Yüzüm gerçekten korkunç görünüyor olmalıydı. Belki de her şeye rağmen Angelica'nın Yüzüğü'nü kullanmak daha akıllıca olurdu.

Hol kulisten katbekat kötüydü. Koltuklarını henüz bulamamış zengin soylular ve tüccarlarla doluydu. Dikkat çekmemek için duvarlara yönelip odanın kenarından gitmeye devam ettim. Neyse ki izlemeye gelenler benim bu hâlimi fark edemeyecek kadar kendilerine dalmışlardı. Sonuçta Soleil et Lune tiyatro oyunlarından çok dedikodusuyla meşhurdur.

Bir çiftin, Başpiskopos'un bu matineye katılacağı hakkında fısıldaştığını duydum – mümkün olan en kısa sürede tavan arasına dönmek için mükemmel bir sebepti.

Chasseurlerin papazı olarak Başpiskopos, okültü ortadan kaldırmak için Tanrı tarafından kendisine bir görev verildiğini iddia ederek, Belterra'nın kötülüğüne karşı açılan manevi savaşa rehberlik etmişti. Onlarca cadıyı yakmıştı –diğerlerinden daha fazla– ama yine de durup dinlenmemişti. Onu sadece bir kez uzaktan görmüştüm ama gözlerindeki acımasız parıltıyı olduğu gibi tanımıştım: Takıntı.

Kimse beni fark etmeden tuvalete daldım. Mesanemi rahatlatıktan sonra saçma şapkayı kafamdan çıkardım ve aynanın önünde

durdum. Ekibin neden öyle baktığı belli olmuştu. Yüzüm savaş alanına benziyordu. Gözlerimin altına koyu mor halkalar yerleşmişti ve yanaklarında kurumuş kan lekeleri vardı. Musluktan akan soğuk suyla temizledim, cildimi pembeleşip soyulana kadar ovuşturdum. Genel olarak bakıldığında çok da büyük bir değişim olmadı.

Kapı kibarca tıklatıldı.

“Üzgünüm!” diye seslendim süklüm püklüm. “Midemi bozmuşum!”

Tıklatma ânında kesildi. Kadın oradan uzaklaşırken kapının diğer tarafından şaşkına dönmüş, onaylamaz mırıldanmaları geldi. Güzel. Kalabalığın gitmesini beklemem gerekiyordu ve kilitli bir tuvalet gayet iyi bir yerdi. Yansımama kaşlarımı çatarak elbisemdeki kanı çıkarmaya çalıştım.

Oyunun başladığının bir göstergesi olarak müziğin sesi yükseldikçe dışarıdaki sesler de yavaş yavaş azaldı. Kapıyı aralayıp lobiye göz attım. Geriye yalnızca üç görevli kalmıştı. Karanlığın gizlediği koruluk içindeki yüzümden habersiz, ben geçerken başlarıyla selam verdiler.

Kulis kapısına yaklaştıkça rahatladım. Arkamda bir salonun kapısı açıldığında sadece birkaç adım ötedeydim.

“Yardımcı olabilir miyim, efendim?” diye sordu bir görevli.

Oradaki her kimse bir şeyler mırıldandı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tavan arasına gitmeliydim. Kaçmalıydim – içgüdülerim tüm gücüyle bana kaç, kaç, kaç diye bağırıyordu– ama yapmadım. Bunun yerine, kapıda duran adama dönüp baktım. Mavi paltolu, çok uzun, bakır saçlı bir adamdı.

“Sen,” dedi.

Ben daha hareket edemediğim üzerime atladı. Elleri kollarımı mengene gibi kavradı ve beni bir köşeye iterek çıkışın önünü kapattı. O an ne kadar direnirsem direneyim kurtulamayacağımı anlamıştım. Çok güçlüydü. Çok iriydi. Onu atlatmamın tek bir yolu vardı.

Dizimi kasıklarına geçirdim.

Ağızından çıkan bir iniltiyle iki büküm oldu ve beni tutan elleri gevşedi.

Kurtulduğumda –ve emin olmak için yüzüne şapkamı attığımda– tiyatronun derinliklerine fırladım. Sahne arkasında başka bir çıkış vardı. Peşimden sandıkları ve diğer eşyaları devirerek yanlarından hızla geçtiğimde ekip üyeleri bakakalmıştı. Adam pelerinin ucunu yakaladığında hiç beklemeden boğazımdaki ipleri çözdüm. Etkisi olmadı. Chasseur, benimkinin neredeyse üç katı olan adımlarıyla peşimden koşmaya devam ediyordu.

Daha önce karşılaştığım kanca burunlu kızı gördüğümde adam bileğime yapıştı. Ondan uzaklaşmak için debelensem de –gözlüğüm ben kıza ulaşmaya çabalarken yere çarptı– bu yalnızca beni daha da sıkı tutmasına neden oldu. Mahvolmuş yüzümden gözyaşları akıyordu. “Lütfen, bana yardım et!”

Kanca burunlu kızın gözleri açıldı. “Bırak onu!”

Sahnedeki sesler onun bağıışıyla sönüp gitti ve hepimiz donduk.

Kahretsin. Hayır, hayır, hayır.

Adamın tereddüt etmesinden yararlanarak bileğimi kurtarmaya çalıştım fakat eli yanlışlıkla göğsümle buluştu. Elini gevşetti, besbelli şok olmuştu ama kendimi çektiğim gibi parmaklarıyla yakama asıldı. Dehşet içinde, eteğime dolanan ayaklarının narin kumaşı yırtmasını ağır çekimde izledim. Dengemizi yeniden bulmaya çalışıp başarısız olurken birbirimizi kavradık.

Perdeden geçerek sahneye yuvarlandık.

Seyircilerin tamamından aynı anda şaşkınlık sesleri yükseldi –sonra herkes sus pus oldu. Kimse nefes almaya cesaret edemedi. Ben bile.

Düşüşümüzden ötürü hâlâ üzerinde durduğum Chasseur, fal taşı gibi açılmış gözleriyle bana baktı. Bense –uyuşmuş bir şekilde– onlarca duygunun yüzünden akıp geçmesini izledim. Şok. Panik. Aşağılanma. Öfke.

Kanca burunlu kız arkamızdan geldi ve büyü bozuldu. “Seni iğrenç domuz!”

Chasseur onu ısırılmışım gibi beni fırlattı ve popomun üstüne düştüm. Sertçe. Elbisem olduğu gibi açılırken seyircilerden öfkeli haykırırlar yükselmeye başladı. Yaralı yüzüme, yırtık korseme bakıp kendi varsayımlarına göre bir senaryo uydurmuşlardı. Ama umurumda değildi. Seyircilere bakarken, kiminle göz göze gelebileceğimi hayal ettiğimde içimden bir korku dalgası geçti. Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

Kanca burunlu kız kollarını etrafıma sardı, nazikçe ayağa kalkmama yardım etti ve beni sahne arkasına götürdü. İki iriyarı ekip üyesi ortaya çıktı ve onlar da Chasseur'ü yakaladı. Onlar adamı yaka paça götürürken kalabalıktan onaylayan sesler yükseldi. Dönüp baktığımda karşı koymamasına şaşırdım fakat yüzü en az benimki kadar beyazdı.

Kız, kasaların birinden bir çarşaf aldı ve etrafıma sardı. "İyi misin?"

Saçma sorusunu görmezden geldim. Tabii ki iyi değildim. Az önce ne olmuştu?

"Umarım onu hapse atarlar." Ekibin arasında şaşkınlıkla duran Chasseur'e baktı. Seyirciler hâlâ öfkeyle bağırıyordu.

"Atmayacaklar," dedim ümitsiz bir biçimde. "O bir Chasseur."

"Hepimiz ifade vereceğiz." Çenesiyle ekibi işaret etti. Onlar da ne yapacaklarını bilemeyerek tuhafça duraksadılar. "Biz her şeyi gördük. Burada olduğun için çok şanslısın." Gözlerini kırıştırarak yırtık elbiseme baktı. "Kim bilir neler olurdu?"

Onu düzeltmedim. Gitmem gerekiyordu. Tüm bu fiyasko, kaçmak için çok kötü bir girişimdi ve bu benim son şansımdı. Chasseur artık beni durduramazdı ama polis yakında burada olurdu. Seyircilerin gördüğünü sandıkları şeyi umursamayacaklardı. Yırtık elbiseme ve morluklarıma bakmadan beni hapse atacaklardı ve bu karmaşa çözüldükten sonra Chasseurler için beni ele geçirmek çocuk oyuncağı olacaktı.

Bu işin sonunun nereye varacağını biliyordum. Bir kazık ve bir kibrit.

Sahneye çıkan kapı açıldığında risk alıp tabanları yağlamaya karar verdim — belki de Angelica'nın Yüzüğü'nü merdiven boşluğuna ulaştığımda dişlerimin arasına yerleştirdim.

Başpiskopos içeri adım atarken kalbim durdu.

Benden uzun olsa da düşündüğümden kısaydı, kır saçları ve çelik mavisi gözleri vardı. Beni inceleyen gözleri bir an parladı —yara bere içindeki yüzüm, perişan hâldeki saçlarım, omuzlarıma sarılı çarşaf— ve sonrasında aldığım hasara baktı. Dudak büktü.

Başıyla çıkışı işaret etti. “Bizi yalnız bırakın.”

Ekip ikinci bir emre gerek duymadı — ben de öyle. Binadan mümkün olduğunca çabuk çıkmaya çalışırken neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyordum. Chasseur'ün eli uzandı ve kolumu yakaladı.

“Sen değil,” dedi Başpiskopos.

Kanca burunlu kız tereddüt etti, bakışları üçümüz arasında gidip geliyordu. Ancak Başpiskopos'un bir bakışı onu kaçırmaya yetmişti.

Kızın kaybolmasıyla Chasseur beni serbest bıraktı ve eğilip yumruğunu kalbine götürerek Başpiskopos'u selamladı. “Bu Tremblay'nin konağındaki kadın, Kardinal Hazretleri.”

Başpiskopos ters bir şekilde başını salladı, gözleri benimkilerle buluştu. Yine yüzümü inceledi ve yine bakışları sertleşti — sanki değerim ölçülmüş de eksik gelmişti. Ellerini arkasında kavuşturdu. “Demek kaçan hırsızımız sensin.”

Nefes almaya cesaret edemeyerek başımı salladım. *Hırsız* demişti. Cadı değil.

“Hepimizi çok zor duruma soktun, tatlım.”

“Ben...”

“Sessizlik.”

Çenem ânında kapandı. Başpiskopos'la tartışacak kadar aptal değildim. Kanundan daha geçerli biri varsa, bu oydu.

Yavaşça bana doğru yürüdü, elleri hâlâ arkasındaydı. "Sen zeki bir hırsızsin, değil mi? Yakalanmama konusunda oldukça yeteneklisin. Dün gece çatıdan nasıl kaçtın? Yüzbaşı Diggory bana konağın etrafının sarıldığını söyledi."

Sertçe yutkundum. Yine o kelime. Hırsız – cadı değil. İçimde bir umut kıpırtısı oldu. Bakır saçlı Chasseur'e baktım ama yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Benim... arkadaşım bana yardım etti," diye yalan söyledim.

Kaşını kaldırdı. "Arkadaşın, cadı olan."

Korkunun omurgamdan aşağı süzüldüğünü hissettim. Fakat Coco artık buradan kilometrelerce uzaktaydı – La Forêt des Yeux içinde güvende ve gizlenmişti. Gözler Ormanı. Chasseurler onu orada asla takip edemezdi. Etseler bile cadı meclisi onu korurdu.

Dikkatle göz temasını sürdürerek seğirmemeye, kıpırdanmama ya ya da başka bir şekilde kendimi ele vermemeye dikkat ettim. "O bir cadı, evet."

"Nasıl?"

"Nasıl bir cadı mı olmuş?" Onu kışkırtmamam gerektiğini biliyordum fakat elimde değildi. "Sanıyorum bir cadı ve bir adam birbirlerini çok sevdiğinde..."

Suratıma bir tane indirdi. Tokat boş salonun sessizliğinde yankılandı. Her nasılsa, seyirciler de ekip kadar çabuk tüymüştü. Yanağımı tutarak sessiz bir öfkeyle ona baktım. Chasseur yanımda rahatsız olmuş bir şekilde kıpırdandı.

"Seni iğrenç çocuk." Başpiskopos'un gözleri korkutucu bir şekilde pörtledi. "Kaçmana nasıl yardımcı oldu?"

"Onun sırlarına ihanet etmeyeceğim."

"Bilgi saklamaya nasıl cüret edersin?"

Sahnenin sağından bir tıklatma sesi geldi ve bir polis memuru öne çıktı. "Kardinal Hazretleri, dışarıda biriken bir kalabalık var. Birkaç seyirci ve tiyatro ekibi – kızın ve Yüzbaşı Diggory'nin kaderini öğrenene kadar ayrılmayı reddediyorlar. Dikkat çekmeye başladılar."

“Birazdan orada olacağız.” Başpiskopos cübbesini düzeltti ve derin bir nefes aldı. Memur bir kez daha eğildi ve dışarı çıktı.

Dikkatini tekrar bana verdi. Birbirimize bakarken uzun bir sessizlik yaşandı. “Seninle ne yapacağım ben?”

Bir daha konuşmaya cesaret edemedim. Yüzüm ancak bir yere kadar dayanabilirdi.

“Şeytanlarla işbirliği yapan bir suçlusun. Bir Chasseur’e alenen iftira atarak sana saldırmakla suçladın... ve *başka* şeylerle.” Dudak büktü ve bana aşikâr bir iğrenmeyle baktı. İçimdeki utancı görmezden gelmeye çalıştım ama başarısız oldum. Bir kaza olmuştu. Onu kasten suçlamamıştım. Yine de... seyircinin durumu yanlış anlaması kazıktan paçayı kurtarmama yardım ettiyse...

Asla onurlu biri olduğumu iddia etmemiştim.

“Yüzbaşı Diggory’nin itibarı yerle bir olacak,” diye devam etti Başpiskopos. “Chasseurlerin kutsallığı sorgulanmasın diye onu görevden almak zorunda kalacağım. *Benim* kutsallığım sorgulanmasın diye.” Gözleri benimkilere kenetlendi. Yumruğunun tekrar seğirmesini önlemek için yüzüme pişmanlık dolu bir ifade kondurdum. Tövbekâr duruşumla yatışmış bir şekilde volta atmaya başladı. “Seninle ne yapacağım ben? *Ne* yapacağım ben?”

Besbelli onu iğrendirmeme rağmen çelik gibi gözleri dönüp dolaşıp beni süzüyordu. Işığa çekilen bir güve gibi. Bir şey arıyormuş gibi yüzüme bakıyor; gözlerimi, burnumu, ağzımı inceliyordu. Boğazımı inceliyordu.

Korktuğum gibi, kurdelenin Chasseur’le yaşadığım boğuşma sırasında kaymış olduğunu fark ettim. Aceleyle düzelttim. Başpiskopos’un dudakları büzüldü ve bana bakmaya devam etti.

Onun saçma iç mücadelesine gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bugün ne hapishaneye ne de kazığa gidecektim. Her ne sebeple olursa olsun, Başpiskopos ve evcil hayvanı benim cadı olmadığımı karar vermişti. Kesinlikle onların hatasını sorgulayacak hâlim yoktu.

Ama soru havada kalmıştı... Başpiskopos *ne* istiyordu? Çünkü

bir şey istediği kesindi. Gözlerindeki açlık aşıkârdı ve bunu ne kadar çabuk anlarsam, o kadar çabuk yararına kullanabilirdim. Monologuna devam ettiğini fark etmem birkaç saniye sürdü.

“... küçük el çabukluğunuz sayesinde.” Benimle yüzleşmek için topuğunun üzerinde döndüğünde yüzünde tuhaf bir zafer ifadesi vardı. “Belki de karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma yapılabilir.”

Duraksadı, bakışları beklentiyle ikimiz arasında gidip geliyordu. “Dinliyorum,” diye mırıldandım. Chasseur sertçe başıyla onayladı.

“Mükemmel. Oldukça basit aslında – evlilik.”

Ağzım iki karış açılmış bir şekilde ona baktım.

Güldü ama çıkan seste neşeden eser yoktu. “Karın olarak, Reid, bu tatsız yaratık sana ait olur. Onu takip etmek, disipline etmek için her türlü hakkın olur, özellikle de dün geceki düşüncesizliklerinden sonra. Beklenen bir şey olur. Hatta gerekli. İşlenen hiçbir suç olmaz, yermek için hiçbir kötü sebep olmaz. Ayrıca bir Chasseur olarak kalırsın.”

Kahkaha attım. Boğulmuş, çaresiz bir ses çıktı. “Kimseyle evlenmiyorum.”

Başpiskopos gülmedi. “Meydanda kırbaçlanmayı ve hapse girmeyi istemiyorsan evleneceksin. Polis şefi değilim ama kendisi yakın arkadaşım olur.”

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. “Bana şantaj yapamazsınız...”

Sinir bozucu bir sineği kovalıyormuş gibi bir elini salladı. “Bir hırsız bekleyen ceza budur. Bu konuda çok dikkatli düşünmeni tavsiye ederim, çocuğum.”

Chasseur’e döndüm, boğazıma tırmanan paniğe rağmen soğukkanlılığı elden bırakmamaya karar verdim. “Bunu istiyor olamazsın. Lütfen ona başka bir yol bulmasını söyle.”

“Başka bir yol yok,” dedi Başpiskopos.

Chasseur hiç kıpırdamadan durdu. Nefes almayı bırakmış gibiydi.

“Sen benim oğlum gibisin, Reid.” Başpiskopos, Chasseur’ün

omzunu tutmak için uzandı — bir fili teskin eden bir fare. Gerçeklikten kopmuş bir parçam gülmek istedi. “Hayatını —umut verici kariyerini, *Tanrı’ya* olan yeminini— bu kâfir uğruna çöpe atma. Senin karın olduğunda onu bir dolaba kilitler, daha da düşünmezsin. Onunla ne istersen yapmak yasal hakkın.” Ona manidar bir bakış attı. “Bu anlaşma bu olayı çözecektir... tabii, başka konuları da.”

Chasseur’ün yüzüne kan nihayet geri geldi — hayır, yüzüne resmen *hücum* etti. Boğazından yanaklarına kadar kıpkırmızı kesildi, gözlerinden ateş çıkıyordu. Çenesi gerildi. “Efendim, ben...”

Ama onu duymadım. Ağzım tükürükle doldu ve görüşüm daraldı. Evlilik. Bir Chasseur’le. Başka bir yol olmalıydı, *herhangi* bir yol...

Safra boğazımda yükseldi ve durdurumama fırsat bile olmadan Başpiskopos’un ayakkabılarının üstüne çıkarıverdim. Tiksinmiş bir haykırıyla benden uzaklaştı.

“Bu *ne* cüret!” Bana bir kez daha vurmak için yumruğunu kaldırdı ama Chasseur yıldırım hızıyla hareket etti. Eli Başpiskopos’un bileğini yakaladı.

“*Eğer* bu kadın benim karım olacaksa,” dedi, sert bir şekilde yutkunarak, “ona bir daha dokunmayacaksınız.”

Başpiskopos dişlerini sıktı. “Bu, kabul ediyorsun mu demek?”

Chasseur adamın bileğini bıraktı ve bana baktı, kırmızının daha koyu bir tonu boğazını ele geçiriyordu. “Sadece o da kabul ederse.”

Sözleri bana Coco’yu hatırlattı.

Kendine iyi bak.

Sen de bakacaksan olur.

Coco koruma bulmam gerektiğini söylemişti. Bakır saçlı Chasseur’e baktım, Başpiskopos hâlâ bileğini ovuyordu. Belki de koruma beni bulmuştu.

Andre, Grue, polis, o... Kocam bir Chasseur olursa hiçbiri bana zarar veremezdi. Hatta Chasseurlerin kendileri bile bir tehdit olmaktan çıkardı — oyunu sürdürmem yeterliydi. Onların yanında büyü yapmaktan kaçınmam yeterliydi. Cadı olduğumu asla bilemezlerdi. Göz önünde saklanırdım.

Ama... Aynı zamanda bir kocam olacaktı.

Bir koca istemiyordum. Evlilikle kimseye zincirlenmek istemiyordum, özellikle de bu Chasseur kadar sert ve kendini beğenmiş birine. Ama evlilik, ömrümün geri kalanını hapiste geçirmek dışında tek seçeneğimse belki de en uygun seçenektir. Beni bu tiyatrodan zincir vurulmadan çıkaracak tek seçenek kesinlikle buydu.

Sonuçta, Angelica'nın Yüzüğü hâlâ bende idi. Evlilik cüzdanı imzalandıktan sonra istediğim zaman kaçabilirdim.

Tamam o zaman. Omuzlarımı düzelttim ve çenemi kaldırdım. "Ediyorum."

TÖREN

Reid

Tiyatronun dışında bağrışmalar yükseldi ama onları zar zor duyuyordum. Kalbimin atışını kulaklarımda hissedebiliyordum. Diğer her sesi boğmuştu: adalet için atılan naraları, Başpiskopos'un anlayışlı sözlerini.

Onun ayak sesleri hariç. Her adımını duymuştum.

Hafiflerdi. Benimkilerden daha hafif. Ama daha düzensizdi. Daha az hesaplanmış.

Onlara odaklandım ve kulaklarımda kücreyen kalp atışımın sesi yavaş yavaş dindi. Kalabalığı sakinleştirmeye çalışan tiyatro yöneticisini ve polisleri duyabiliyordum.

Başpiskopos kapıları açarken Balisarda'mı kınından çıkarma dürtüsüne direndim. Bacaklarım kilitlendi ve bir şekilde hem sıcak bastı hem de üşüdüm – bedenim sanki küçük gelmeye başlamıştı. Fazlasıyla küçük. Sokaktaki her göz bize çevrilirken kaşınıyor ve batıyordu. Küçük, sıcak bir el koluma kondu.

Nasırlı bir avuç içi. İnce parmaklar – ikisi sarılı. Göz ucuyla baktım. Kırılmışlardı.

Gözlerimin parmaklarını koluna kadar takip etmesine izin vermedim. Çünkü kolu omzuna, omzu da yüzüne götürecekti bakışlarımı. Orada ise ne bulacağımı biliyordum. İki morarmış göz ve yanağında az önce oluşan bir yara. Kaşının üstünde bir yara izi.

Boğazında bir tane daha. Onu gizleme girişimine rağmen siyah kurdelenin altından belli oluyordu.

C  lie'nin yüzü aklıma geldi. Kusursuz ve saf.

Aman Tanrım. C  lie.

Başpiskopos   ne çıktı ve kalabalık hemen sakinleşti. Kaşlarını çatarak beni     ne çekti. Kadın –kâfir– kolumu bırakmadı. Yine de ona bakmadım.

“Kardeşler!” Başpiskopos’un sesi artık sessizliğe bürünmüş cadde yankılanarak daha da dikkat çekti. Tüm kafalar bize çevrildi ve kadın ürkmüş bir şekilde bir anda bana sokuldu. O zaman kaşlarımı çatarak ona baktım. Gözleri açılmış, gözbebekleri genişlemişti. Korkmuştu.

Kafamı   evirdim.

Kalbini bana veremezsin, Reid. Bunu vicdanım kaldırmaz.

C  lie, lütfen...

Pip’i öldüren canavarlar hâlâ dışarıda. Cezalandırılmaları gerekiyor. Seni amacından uzaklaştırmayacağım. Kalbini vermek zorundayısan, kardeşliğine ver. Lütfen, lütfen, unut beni.

Seni asla unutamam.

Umutsuzluk neredeyse bana diz     t  recekti. Beni asla affetmeyecekti.

“Bu kadın için endişeniz dikkate alındı ve Tanrı tarafından takdir edildi.” Başpiskopos kollarını iki yana açtı. Yalvardı. “Ancak aldanmayın sakın. Dün gece sizin gibi bir aristokrati soymaya çalıştıktan sonra, kocası bu sabah onu disipline etmeye çalışırken ondan ka  mak gibi bir hadsizlik yaptı. Ona acımayın, dostlar. Onun için *dua* edin.”

Kalabalığın     ndeki bir kadın Başpiskopos’a hiç çekinmeden nefretle bakıyordu. Zayıf. Beyaza   alan sa  lar. Kalkık bir burun. Kulisteki kadını tanıdığımda gerildim.

Seni iğrenç domuz!

Bakişlarımı hissetmiş gibi gözleri bana döndü ve kısıldı. Fısılda-

diği ayıplamayı unutmaya çalışıp başarısız olarak ben de gözlerimi ona diktim. *Umarım onu hapse atarlar. Kim bilir neler olurdu.*

Serçe yutkundum ve uzaklara baktım. Tabii, dışarıdan görünen oydu. Küçük kâfir ne yaptığını iyi biliyordu ve ben işini gülünç derecede kolaylaştırmıştım. Doğruca onun tuzağına düşmüştüm. Kendime küfrettim, kolumu kavrayışından kurtarmak için sabırsızlanıyordum. Fakat yapamazdım. Çok fazla insan bizi izliyordu ve Başpiskopos emirlerinde açıktı.

“Eve döner dönmez ikiyüzlülüğümüzü Tanrı huzurunda itiraf etmeliyiz,” demişti, suratını asmış volta atarken. “İnsanlar zaten evli olduğuna inanmalı.” Sonra aniden kadına doğru dönmüştü. “Ruhunun kurtarılmamış olduğunu varsaymakta haklı mıyım?” Cevap vermediğinde kaşlarını çattı. “Tahmin etmiştim. Her iki durumu da derhal düzelterek ve vaftiz için doğrudan Doleur’e gideceğiz. Bu beraberliği resmîleştirene kadar onun kocası gibi davranmalısın, Reid. Yüzüğü onun sağ elinden çıkarıp soluna tak. Yanında yürü. Bu maskaralık, kalabalık dağıldığı anda sona erebilir. Bir de Tanrı aşkına, şu kadının pelerini bul.”

Kâfir söz konusu yüzükle oynuyordu. Ağırlığını diğer ayağına verdi. Yüzündeki bir saç tutamına dokunmak için uzandı. Gerisini ensesinde, vahşi ve evcilleşmemiş bir düğüm şeklinde toplamıştı. Tıpkı kendisi gibi. Hiç sevmemiştim.

“Bu kadında Tanrı’nın öğretisini görmenizi rica ediyorum.” Başpiskopos’un sesi yükseldi. “Onun kötülüğünden ders çıkarın! Eşler, kocalarınıza *itaat edin*. Günahkâr güdülerinize *tövbe edin*. Ancak o zaman Tanrı’yla gerçekten bir olabilirsiniz!”

Kalabalığın arasından birkaç kişi katıldıklarını ima eden bir şeyler mırıldanarak başlarıyla onayladılar.

Doğru. Ben de hep böyle derim zaten.

Kadınlar bugünlerde cadılar kadar kötü.

Hepsinin ihtiyacı olan şey tahta — sopa veya kazık fark etmez.

Kulisteki beyaz saçlı kadın, Başpiskopos’a fiziksel olarak zarar

vermek istiyormuş gibi duruyordu. Dişlerini gösterdi, yumruklarını sıkı, sonra da arkasını dönüp uzaklaştı.

Yanımda duran kâfir gerildi, kolumu acı verecek kadar sıkımaya başladı. Ona ters bir bakış attım fakat bırakmadı. İşte o zaman koku aldım – zayıf, anlaşılmaz, neredeyse algılanamayacak kadar hafif. Ancak hâlâ oradaydı, esen rüzgârda süzülüyordu. Büyü.

Başpiskopos inledi.

İki büklüm olup midesini tuttuğu gibi ona döndüm. “Efendim, iyi...”

Şaşırtıcı derecede yüksek sesle gaz çıkardığında aniden durdum. Gözleri yerlerinden fırlayacak gibi açıldı ve yanakları kıpkırmızı keşildi. Kalabalıktan fısıltılar gelmeye başladı. Şok içinde. İğrenmiş. Başpiskopos cübbesini düzeltmeye çalışarak aceleyle doğruldu ancak son saniyede tekrar iki büklüm oldu. Başka bir nöbet vücudunu yıkıp geçti. Tereddüt içinde elimi sırtına koydum.

“Efendim...”

“Bırak beni,” diye hırladı.

Hızlı bir şekilde geri çekildim ve sessiz kahkahalar atan kâfire baktım. “Kes gülmeyi.”

“İstesem de yapamam.” Bir yanını tuttu, gülmekten titrediği sırada dudaklarından domuz sesine benzer bir ses kaçtı. Giderek artan bir hoşnutsuzlukla onu süzdüm ve kokusunu teneffüs etmek için eğildim. Tarçın. Büyü değil. Çabucak geri çekildim ve daha da çok güldü.

“Sadece bu var ya, tam bu an, seninle evlenmeye değer olabilir, Chass. Sonsuza dek hatırlayacağım.”

Başpiskopos, vaftiz edilmesi için kâfir ve benim Doleur’e yürümemiz konusunda ısrar etti. O da kendi at arabasıyla geldi.

Başpiskopos uzaklaştığında kâfir, çöp tenekesinin yanındaki bir kayaya tekme savurarak alaycı bir tavırla güldü. “Bu adam o kadar aptal ki aptallar için bir dernek olsa başkanı o olurdu.”

Çenem kasıldı. *Sinirlenme. Sakin ol.* “Ona saygısızlık etmeyeceksin.”

Sırıttı, beni incelemek için başını yana eğdi. Sonra –inanılmaz bir şekilde– ayak parmaklarıyla yükseldi ve tam burnuma bir fiske attı. Şaşkınlıkla geriye sendeledim. Yüzüm kızardı. Sırıtmaları genişledi ve yürümeye başladı. “Ne istersem onu yapacağım, Chass.”

“Karım olacaksın.” İki adımda ona yetiştiğimde kolunu tutmak için uzandım ama ona dokunmadan elimi geri çektim. “Bu bana itaat edeceğin anlamına geliyor.”

“Öyle mi?” Kaşlarını kaldırdı, hâlâ sırtıyordu. “Bu, beni onurlandıracak ve koruyacaksın demek oluyor sanırım. Ataerkilliğinizin üstü toz kaplı rollerine bağlı kalıyorsak diye soruyorum.”

Adımlarına uyum sağlamak için kendiminkileri kısalttım. “Evet.”

Ellerini çırttı. “Mükemmel. En azından eğlenceli olacak. Bir sürü düşmanım var.”

Kendimi tutamadım. Gözlerini mora boyayan derin çürüklere baktım. “Hayal edebiliyorum.”

“Yerinde olsam etmezdim.” Ses tonu sohbet eder gibiydi. Hafifti. Sanki havadan sudan konuşuyorduk. “Haftalarca kabus görürsün.”

Sorular boğazımı yakıyordu ama onları dile getirmeyi reddettim. Sessizlikten memnun gibiydi. Gözleri aynı anda her yöne hareket ediyordu. Vitrinlerdeki elbiseler ve şapkalara bakıyordu. Esnafın at arabalarını dolduran kayısı ve fındıklara. Küçük bir tavernanın kirli pencerelerine, sokakta güvercinleri kovalayan çocukların is lekeli yüzlerine. Her bakışında yeni bir duygu geçiyordu yüzünden. Takdir. Arzu. Keyif.

Onu izlemek garip bir şekilde yorucuydu.

Birkaç dakika sonra daha fazla dayanamadım. Boğazımı temizledim. “Sana bunları yapan onlardan biri mi?”

“Kimlerden?”

“Düşmanlarından.”

“Ah,” dedi canlı bir şekilde. “Evet. Yani aslında ikisi.”

İki mi? Kuşkuyla ona baktım. Karşımda duran bu küçük mahlukun tek başına iki kişiyle kavgaya tutuştuğunu hayal etmeye çalıştım – sonra bana kuliste tuzak kurup izleyiciyi ona saldırdığıma ikna etmesini hatırladım. Kaşlarımı çattım. Gücü yeter de artardı bile.

Doğu Yakası'nın eteklerine ulaşırken sokaklar genişledi. Çok geçmeden, parlak öğle güneşinin vurduğu Doleur önümüzde duruyordu. Başpiskopos arabasının yanında bekledi. Şaşırtıcı bir şekilde Jean Luc da oradaydı.

Tabii ya. Şahidimiz o olacaktı.

Arkadaşımı görünce durumun gerçekliği bir çuval tuğla gibi üzerime çöktü. Gerçekten de bu kadınla evlenecektim. Bu... bu *yaratıkla*. Çatılarda koşuşturan ve aristokratları soyan, kavgaya eden, bir erkek gibi giyinen ve buna yakışır da bir adı olan bu kâfirle.

O, Célie değildi. Célie'den, Tanrı'nın yaratabileceği en uzak şeydi. Célie narin ve terbiyeliydi. Kibardı. Düzgündü. Nazikti. Beni asla utandırmazdı, kendini böyle rezil etmezdi.

Karım olacak kadına baktım. Yırtık ve kan lekeli bir elbise. Morarmış bir yüz ve kırık parmaklar. Yaralanmış bir boğaz. Bir de her yarasına neyin neden olduğu konusunda çok az şüphe bırakan bir sırtış.

Kaşını kaldırdı. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Kafamı çevirdim. Ne yaptığımı öğrendiğinde Célie'nin kalbi kırılacaktı. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Benden daha iyisini.

"Gel hadi." Başpiskopos bizi ıssız nehir kıyısına yönlendirdi. Tek izleyicimiz ölü bir balık ve onunla ziyafet çeken güvercin sürüsüydü. İskeleti, çürümüş etin altından görünüyordu ve bir gözü açık, kasım havasına bakıyordu. "Şu işi çabucak halledelim. Kâfir önce Tanrı'nın emriyle vaftiz edilmeli. Çünkü eşit olmayan bir şekilde evlendirilemezsiniz. Işık, karanlıkla bir olamaz."

Ayaklarım ağırlaşmıştı, kum ve çamur içinde attığım her adımda inanılmaz bir çaba harcıyordum. Jean Luc hemen arkamdaydı. Sırtışını enseme hissedebiliyordum. O an benim hakkımda ne düşündüğünü, bunun hakkında ne düşündüğünü hayal etmek istemedim.

Başpiskopos gri suya girmeden önce tereddüt etti. Yüzünde ilk defa gördüğüm bir belirsizlikle kâfire baktı. Sanki onu takip edeceğinden emin değildi. *Lütfen fikrini değiştir, diye dua ettim. Lütfen bu delilikten vazgeç ve onu ait olduğu yere, hapishaneye gönder.*

Ancak o zaman da Balisarda'mı kaybederdim. Hayatımı. Yeminlerimi. Amacımı.

Zihnimin derinliklerinden küçük, çirkin bir ses alay etti. *İsteydi seni affedebilirdi. Kimse kararını sorgulamazdı. Bir suçluyla evlenmeden Chasseur olmaya devam edebilirdin.*

Peki neden yapmamıştı?

Bunu düşünmemle bir utanç selinin tüm vücudumu sarması bir oldu. Elbette beni affedemezdi. İnsanlar kıza saldırdığıma inanıyordu. Bunu yapmamış olmam önemli değildi. Onlar öyle sanıyordu. Başpiskopos açıklasaydı bile –kâfir yalanını itiraf etseydi bile– insanlar konuşurdu. Şüphe ederlerdi. Chasseurlerin dürüstlüğünü sorgularlardı. Daha da kötüsü – Başpiskopos'un kendisini sorgulayabilirlerdi. Sebeplerini sorgulayabilirlerdi.

Zaten kendimizi yalan tuzağına düşürmüştük. İnsanlar onun benim karım olduğuna inanıyordu. Haber başka türlü yayılırsa Başpiskopos bir yalancı olarak damgalanırdı. Bunun olmasına izin veremezdim.

Hoşuma gitse de gitmese de bu kâfir benim karım olacaktı.

Kendisi de bu gerçeği teyit edercesine Başpiskopos'u takip etti. Başpiskopos kaşlarını çatarak kadının onun yüzüne sıçrattığı su lekelerini sildi.

"Olaya bak." Kâfiri izlerken Jean Luc'un bastırdığı kahkahalar gözlerinden okunuyordu. Kadın, Başpiskopos'la bir konuda tartışmış gibi görünüyordu. Şaşırmadım.

"O... beni kandırdı." İtiraf etmesi acıtmıştı.

Detaya girmediğimde bana bakmak için döndü. Gözlerindeki kahkaha sönüp gitti. "Peki ya C  lie?"

Sarf ettiğim kelimeler için kendimden nefret ederek zar zor konuşabildim. "C  lie evlenmeyeceğimizi biliyordu."

Ona, beni reddettiğinden bahsetmemiştim. Alay etmesine katlanamazdım. Ya da daha kötüsü – acımasına. Bir keresinde Filip-pa'nın ölümünden sonra onunla niyetimi sormuştu. Utanç içimi yakıp geçti. Gözünün içine baka baka yalan söylemiştim, ona yeminlerimin benim için çok şey ifade ettiğini söylemiştim. Ona asla evlenmeyeceğimi söylemiştim.

Gelgelelim, bunun tam aksini yapıyordum.

Dudaklarını büzerek kurnazca beni süzdü. "Yine de... üzgünüm." Kırık parmağıyla Başpiskopos'un burnunu işaret eden kâfire baktı. "Böyle bir yaratıkla evli olmak kolay olmayacak."

"Evliliğin kolay olanı mı var?"

"Belki yoktur ama bu özellikle dayanılmaz görünüyor." Gönül-süzce gülümsedi. "Sanırım Kule'ye taşınmak zorunda, değil mi?"

Gülümsemesine karşılık verecek gücü kendimde bulamadım. "Evet."

İç çekti. "Yazık."

Sessizce, Başpiskopos'un yüzünün giderek sertleşmesini izledik. En sonunda sabrı tükenmiş olacak ki kâfiri ensesinden tutarak kendisine çekti. Onu suya soktu ve gereğinden uzun bir süre orada tuttu.

Onu suçlayamazdım. Ruhunun temizlenmesi normal bir insan-ınsanından daha uzun sürecekti.

İki saniye daha uzun.

Başpiskopos kendisiyle cebelleşiyor gibi duruyordu. Vücudu, kâfiri suyun altında tutma çabasıyla sarsıldı ve gözleri sonuna kadar açıldı. Çıldırılmış gibiydi. Herhalde onu...

Üç saniye daha uzun.

Suyun içine girdim. Jean Luc da peşimden geldi. Kendimizi öne attık ama paniğimiz yersizdi. Başpiskopos, biz yanlarına geldiğimizde onu serbest bıraktı ve kâfir kızgın, tıslayan bir kedi gibi sudan fırladı. Su yüzünden saçları, yüzü ve elbisesi sünmüş gibiydi. Dengesini bulmasına yardım etmek için uzandım ama beni itti. O, tükürükler saçarak hızla Başpiskopos'a döndüğünde bir adım öne çıktım.

"Fils de putel" Ben daha onu durdurmak için bir hamle yapamadan üzerine atladı. Başpiskopos dengesini kaybedip sırtüstü suya düştüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı, olduğu yerde çırpınıyordu. Jean Luc ona yardım etmek için koştu. Bense kollarını iki yandan tutarak o, Başpiskopos'u tekrar suya sokmaya kalkmadan kâfiri zaptettim.

Bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

"Connard! Salaud!" Ayaklarıyla her yere su sıçratarak kollarımın arasında debelendi. "Seni öldüreceğim! O cübbeyi omuzlarından koparıp seni onunla boğacağım, seni şekilsiz, kötü kokulu şerefsiz..."

Üçümüz de şaşkınlıkla ona baktık – gözlerimiz ve ağızlarımız açık bir şekilde. Kendine ilk gelen gelen Başpiskopos oldu. Yüzü morardı ve boğazından boğuk bir ses çıktı. "Benimle bu şekilde konuşmaya *nasıl* cüret edersin?" Onu tutan Jean Luc'u silkeleyip işaretparmağını kadının yüzüne salladı. Yaptığı hatayı kâfir üzerine atlamadan bir saniye önce fark ettim. Daha sıkı kavrayarak, dişlerini Başpiskopos'un eline geçiremeden onu uzaklaştırmayı başardım.

Vahşi bir hayvanla evlenmek üzereydim.

"Bırak... beni..." Dirseği karnımın derinliklerine gömüldü.

"Hayır." Konuşmaktan ziyade hava kaçırır gibi çıkmıştı kelime ağızımdan. Yine de bırakmadım.

O zaman sinirli bir ses çıkardı –hırıltıyla çığlık arası bir şey– ve neyse ki duruldu. Onu kıyıya sürüklemeyi önce sessizce şükrettim.

Başpiskopos ve Jean Luc kısa bir süre sonra bize katıldı. "Teşekkürler, Reid." Başpiskopos burnunu çekti, cübbesinin suyunu sıktı ve boynundaki haç kolyesini düzeltti. Dönüp de kollarımın arasındaki çirkefle konuşurken yüzünün her yerinden küçümseme akıyordu. "Tören için seni kelepçelememiz gerekiyor mu? Belki de bir ağızlık almalıyız, ne dersin?"

"Beni öldürmeye çalıştın."

* (Fr.) Pislik –çn

** (Fr.) Piç –çn

Ona küçümseyen bir bakış attı. "İnan bana, çocuğum, seni öldürmek isteseydim ölmüş olurdun."

Kâfirin gözleri parladı. "Aynı şekilde."

Jean Luc kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Başpiskopos yaklaştı, gözleri kısılmıştı. "Bırak onu, Reid. Bu iğrenç olayı geride bırakmak istiyorum."

Memnuniyetle.

Gitmesine izin verdiğimde kaçmadı, bu beni hem şaşırtmış hem de hayal kırıklığına uğratmıştı. Sadece sırayla her birimize bakarak kollarını kavuşturdu ve karşımıza dikildi. İnatla. Somurtarak. Sessiz bir meydan okumayla.

Mesafemizi koruduk.

"Elini çabuk tut," diye homurdandı.

Başpiskopos yanıt olarak başıyla onayladı. "İkiniz de öne çıkın ve el ele verin."

Birbirimize baktık. İkimiz de kıpırdamadık. "Ah, acele edin." Jean Luc beni kabaca arkadan itti ve bir adım atmış bulundum. O, kalan mesafeyi kapatmayı reddederken sessiz bir öfkeyle onu izledim. Bekledim.

Birkaç uzun saniye sonra gözlerini devirip bir adım attı. Ellerimi uzattığımda cüzzamlıymış gibi onlara baktı.

Bir.

Kendimi nefes almaya zorladım. Burnumdan aldım. Ağzımdan verdim.

İki.

Kaşlarını çattı. Beni şaşkın bir ifadeyle izledi – besbelli zihinsel kapasitemi sorguluyordu.

Üç.

Dört.

Ellerimi tuttu. Acı çekiyormuşçasına yüzünü buruşturdu.

Beş.

Gerçekten de fiziksel acı çektiğini fark etmem bir saniyemi aldı. Kırık parmaklarını kavrayan elimi gevşettim.

Altı.

Başpiskopos boğazını temizledi. "Başlayalım." Bana döndü. "Sen, Reid Florin Diggory, kutsal evlilik bağı içinde, Tanrı'nın emirleri çerçevesinde beraber yaşamak üzere, bu kadını karın olarak kabul ediyor musun? Onu sevecek, onu rahat ettirecek, onurlandıracak, hastalıkta ve sağlıkta yanında olacak, her ikiniz de yaşayacağınız sürece başkalarına değil, sadece ona bağlı kalacak mısınız?"

Gözüm güvercinlerin ortasındaki beyaz bir lekeye kaydı – bir kumru. Başım döndü. Hepsi konuşmamı bekleyerek bana baktı fakat boğazım sıkıştı. Beni boğuyordu.

Bu kadınla evlenemezdim. Bunu yapamazdım. Kavradığım anda bu düşünce derinleşerek pençelerini varlığımın her hücresine geçirdi. Başka bir yol olmalıydı – *herhangi* bir yol.

Küçük, sıcak parmaklar benimkileri sıktı. Bakışlarım yerden kalktığı gibi mavi-yeşil, delici gözlerle buluştu. Hayır, artık yeşilden çok maviydi. Çelik gibi. Arkasında kalan Doleur'ün suyunu yansıtıyordu. Yutkundu ve neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını salladı.

Bu minik hareket anlamama yetmişti. Şüphe, tereddüt, asla sahip olamayacağım bir geleceğin yası – o da bu duyguları taşıyordu. Tükürükler saçan çirkeflik abidesi gitmişti. Şimdi sadece bir kadın vardı. Ufak tefekti. Korkmuştu. Güçlüydü.

Benden de öyle olmamı istiyordu.

Neden yaptığımı bilmiyordum. O bir hırsız, bir suçluydu ve ona hiçbir şey borçlu değildim. Beni sahneye sürüklediğinde hayatımı mahvetmişti. Kabul edersem bunu yapmaya devam etmek için elinden geleni yapacağından emindim.

Ama yine de dokunuşuna karşılık verdim. Bir küçük kelimenin kendiliğinden dudaklarımdan döküldüğünü hissettim. "Evet."

Başpiskopos ona döndü. Kırık parmaklarına dikkat ederek elini tutmaya devam ettim. "Adın ne?" diye sordu Başpiskopos aniden. "Tam adın?"

"Louise Margaux Larue."

Kaşlarımı çattım. *Larue*. Doğu Yakası'ndaki suçlular arasında

oldukça yaygın bir soyadıydı ancak genellikle bir takma addı. Tam anlamıyla *sokaklar* anlamına geliyordu.

“Larue mü?” Başpiskopos onu şüpheyle süzdü, kendi şüphelerini yansıtıyordu. “Bilmelisin ki bu isim yanlışsa, Yüzbaşı Diggory ile evliliğiniz hükümsüz kılınacak. Bunun olması durumunda sana kaderini hatırlatmama gerek yok.”

“Yasaları biliyorum.”

“İyi.” Elini kaldırdı. “Sen, Louise Margaux *Larue*, kutsal evlilik bağı içinde, Tanrı’nın emirleri çerçevesinde beraber yaşamak üzere, bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun? Ona itaat edecek, hizmet edecek, onu sevecek, onurlandıracak, hastalıkta ve sağlıkta yanında olacak, her ikiniz de yaşayacağınız sürece başkalarına değil, sadece ona bağlı kalacak mısınız?”

İçinden bir kahkaha yükseldiğini görebiliyordum ama kendini tuttu, bunun yerine ayağıyla kuşlara bir parça kum attı. Çılgınlık atarak dağıldılar. Güvercin uçarken boğazımda bir yumru yükseldi.

“Evet.”

Başpiskopos duraksamadan devam etti. “Bana verilen yetkiyle, sizi Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına karı koca ilan ediyorum.” Duraksadığında vücudumdaki tüm kaslar gerildi, bir sonraki satırı bekliyordum. Düşüncelerimi okuyormuş gibi, bana iğrenç bir bakış attı. Yanaklarım bir kez daha kıpkırmızı kesildi.

“Tanrı’nın dediği gibi,” ellerini birleştirip başını eğdi, “iki kişi bir kişiden iyidir.. Çünkü biri düşerse, öteki kaldırır. Ama düştüğünde yalnız olanın vay hâline çünkü ona yardım eli uzatacak biri yoktur. Ve tek başına yenik düşebilir insan ama iki kişi karşı koyacaktır zorluklara. Üç kat iplik kolay kolay kopmaz.”

Korkunç bir gülümsemeyle başını kaldırdı. “Tamamlandı. Tanrı’nın bir araya getirdiğini hiç kimse ayırmasın. Döndükten sonra evlilik belgesini imzalayacağız ve mesele çözülecektir.”

Onu bekleyen arabasına doğru ilerledi ama sonra durup kaşlarını çatarak bana döndü. “Tabii ki evliliğin yasal olarak bağlayıcı olması için tamamlanması gerekir.”

Kadın yanımda kaskatı kesildi, Başpiskopos'a kararlı bir şekilde baktı – çenesi kasılmış, gözleri kilitlenmişti. Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Öncesinden de sıcak ve şiddetli bir şekilde.

"Evet, Kardinal Hazretleri."

Tatmin olmuş bir şekilde başıyla onayladı ve arabaya bindi. Jean Luc da onun peşinden tırmanıp göz kırptı. Mümkün mü bilmiyordum ancak aşağılanma hissi resmen körüklenip tüm vücuduma yayıldı.

"Güzel." Başpiskopos arabanın kapısını kapattı. "Çabucak halledin. Bir tanık onaylamak için daha sonra odanızı ziyaret edecek."

O gözden kaybolurken midem bulanmaya başladı.

II. BÖLÜM

Petit à petit, l'oiseau fait son nid.

Yavaş yavaş da olsa kuş yuvasını yapar.

—Fransız Atasözü

TAMAMLANMA

Lou

Saint-Cécile d'Cesarine Katedrali, kalesi ve kuleleriyle, yüksek payandalardan oluşan uğursuz bir hayalet gibi önümde yükseldi. Mücevher renkli pencerelere güneş vuruyordu. Gül ağacı kapılar—oyulmuş ve beyaz taşla süslenmişlerdi—biz basamakları tırmanırken açıldı ve bir avuç Chasseur dışarı döküldü.

“Uslu dur,” diye mırıldandı yeni kocam. Sırıttım ama bir şey söylemedim.

Bir Chasseur önümde durdu. “Kimlik.”

“Ee...”

Kocam başıyla sertçe onayladı. “Bu, karım Louise.”

Kelimelerin sığıdığı dişlerinin arasından kaçmayı başarmasına hayret ederek ona baktım. Her zamanki gibi beni görmezden geldi.

Karşımda dikilen Chasseur gözlerini kırıştırdı. Sonra bir daha. “Ka-Karınız mı, Yüzbaşı Diggory?”

Zorlukla algılanabilir bir şekilde kafasını salladı ve zavallı dişleri için gerçekten korktum. Onları böyle gıcırdatmaya devam ederse yenisini yaptırmak zorunda kalacaktı. “Evet.”

Chasseur bana bir bakış attı. “Bu... son derece olağandışı. Başpiskopos’un haber var mı bu...”

“Bizi bekliyor.”

“Tabii ki.” Chasseur yeni gelen uşağa döndü. “Başpiskopos’a, Yüzbaşı Diggory ve şeyin geldiğini haber verin... karısının.” Çocuk koşuştururken bana kaçamak bakışlar attı. Ben de karşılık olarak göz kırptım. Kocam sabırsız bir ses çıkardı ve kolumu kavrayarak beni zorla kapıya doğru yönlendirdi.

Kolumu çekiştirdim. “Beni sakatlamana gerek yok.”

“Sana *uslu durmanı* söylemiştim.”

“Ah, lütfen. Sadece *göz kırptım*. Soyunup ‘Koca Memeli Liddy şarkısını söylemedim ya...”

Arkamızda bir kargaşa çıktı ve aynı anda o tarafa döndük. Daha fazla Chasseur, ölü birine benzeyen bir şey taşıyarak sokakta ilerlemeye başladı. Her ne kadar adap gereği kumaşa sarmış olsalar da çarşafın altından sarkan el kabak gibi ortadaydı.

Ya da parmakları arasından yeşillenen sarmaşıklar. Ya da yer yer yüzülmüş derisi.

Kocamın beni geri çekmesine rağmen daha da yaklaştım ve vücuttan çıkan tanıdık tatlılığı teneffüs ettim. İlginç.

Chasseurlerden biri aceleyle eli gizledi. “Onu şehrin hemen dışında bulduk, yüzbaşı.”

Kocam tek kelime etmeden başıyla kilisenin yanındaki sokağı işaret etti ve Chasseurler aceleyle uzaklaştı.

Kocamın beni içeri götürmesine rağmen onları izlemek için boynumu uzattım. “Bu da neydi böyle?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Onu nereye götürüyorlar?”

“Sana, seni ilgilendirmez...”

“Yeter.” Başpiskopos antreye doğru yürüdü, ayaklarımın dibindeki çamur ve su birikintisine bakıyordu. Elbette üzerindeki temiz koro cübbesiyle değiştirmiş, yüzündeki çamur ve kum lekelerini yıkamıştı. Yırtık elbisemle kıpırdanmamak ya da keçeleşmiş saçlarımı elimle taramamak için kendimi zor tuttum. Neye benzediğimin önemi yoktu. Başpiskopos ne hâli varsa görebilirdi. “Evlilik cüzdanı çalışma odamda duruyor. Eşyalarını nereden alalım?”

Hiç orali olmayarak sıırıslıkla olmuş saçlarımı sıktım. “Eşyam yok.”

“Eşyan... yok,” diye yavaşça tekrarladı, bana onaylamaz bir şekilde bakarken.

“Ben de onu dedim, evet. Tabii, siz ve dostlarınız Soleil et Lune’nün tavanını yağmalamak isterseniz o başka. Yıllardır oradan kostüm ödünç alıyorum.”

Kaşlarını çatı. “Başka bir şey beklemezdim zaten. Yine de sana daha uygun giysiler bulmamız gerek. Karısının kâfirin teki gibi dolışmasına izin vererek Reid’i rezil etmeyeceğim, gerçekten öyle olsa bile.”

“Bu ne cüret?” Gücenmiş gibi yaparak mahvolmuş elbisemin önünü kavradım. “Artık Tanrı korkusu olan Hıristiyan bir kadını ben...”

Kocam, ben bir kelime daha söyleyemedi beni uzaklaştırdı.

Dişlerinden birinin çatladığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Çalışma odasında aceleyle evlilik cüzdanını imzaladıktan sonra, kocam besbelli kalabalık antreden kaçınmaya çalışarak beni dar, tozlu bir koridora yönlendirdi. Tanrı esirgesin, herkes yeni karısını görürse ne olurdu! Skandal hakkındaki söylentiler muhtemelen çoktan Kule’ye yayılmıştı.

Koridorun arkasında kalan bir spiral merdiven dikkatimi çekti. Tüm katedralde gördüğüm eski gül ağacı merdivenlerin aksine, bu metaldendi ve belli ki asıl inşaattan sonra yapılmıştı. Ayrıca orada bir şey vardı... merdiven boşluğunun havasında... Kolunu çekti dim ve havayı gizlice içime çektim. “Bu merdiven nereye gidiyor?”

Başını sertçe iki yana sallamadan önce bakışlarımı takip ederek döndü. “Ziyaret edeceğin bir yere değil. Yurtların ötesine erişim sınırlıdır. Üst katlarda sadece onaylanmış personele izin verilir.”

Peki madem. Ben varım.

Ancak daha fazla bir şey söylemedim, beni birkaç farklı merdivenden çıkarıp sade, ahşap bir kapıya götürmesine izin verdim.

Bana bakmadan kapıyı açtı. Kapının üstünde yazılı kelimelere bakarak dışarıda durdum:

CADIYI YAŞATMAYACAKSINIZ.

İçim titredi. Demek burası meşhur Chasseur Kulesi'ydi. Koridorun ötesinde görünür bir değişiklik olmamasına rağmen buranın... rahatsız bir havası vardı. Sıcaklık, yardımseverlik yoktu; atmosfer içinde yaşayan erkekler kadar kasvetli ve katıydı.

Kocam başını bir saniye sonra kapıdan dışarı çıkardı, bakışları o korkunç yazıyla benim aramda gidip gelmişti. "Sorun ne?"

"Hiç." Eşiği geçerken omurgamda hissettiğim buz gibi korkuyu görmezden gelerek aceleyle onu takip ettim. Artık geri dönüşü yoktu. Canavarın midesindeydim.

Yakında canavarın *yatağında* olacaktım.

Çok beklerdi.

Bana dokunmamaya özen göstererek beni koridora yönlendirdi. "Buradan." Koridordaki birçok kapıdan birini işaret etti ve yanından hızla geçip odaya girdim... ve bir an duraksadım.

Bir kibrit kutusu gözüme çarptı. Aşırı basit, son derece sıkıcı, herhangi bir ayırt edici özelliği olmayan küçük bir kibrit kutusu. Duvarlar beyaz, döşeme tahtaları koyu renkti. Odada sadece bir yatak ve masa bulunuyordu. Daha da kötüsü, kişisel eşyaları yoktu. İvir zıvır yoktu. Kitap yoktu. Kirli çamaşırlar için bir sepet bile yoktu. Günbatımı izlenemeyecek kadar yüksekte yer alan dar pencereyi gördüğümde gerçek anlamda içimde bir parça öldü.

Kocam gelmiş geçmiş en iğrenç insan olmalıydı.

Kapı arkamdan kapandı. Bir hapisane hücresi kapanmış gibi.

Çevremde hareket etti ve ben de onunla birlikte döndüm ama tek yaptığı vahşi bir kediye yatıştırıyormuş gibi ellerini yavaşça kaldırmak oldu. "Sadece paltomu çıkarıyorum." Sırılsıklam paltosunu üzerinden sıyırdı ve palaskasını çözmeden önce masanın üzerine serdi.

“Orada dur bakalım,” dedim. “Hayır, daha fazla kıyafet çıkmayacak.”

Çenesi gerildi. “Sana zorla sahip olmayacağım,” burnu tiksintiyle buruştu, “Louise.”

“Adım Lou.” İsmi söylediğimde bariz bir şekilde kıpırdandı. “Adım seni rahatsız mı ediyor?”

“Seninle ilgili her şey beni rahatsız ediyor.” Sandalyeyi masadan çekti ve oturdu, derin bir nefes aldı. “Sen bir suçlusun.”

“Bu kadar tepeden bakmana gerek yok, Chass. Bunu kendine *sen* yaptın, ben değil.”

Kaşlarını çattı. “Bu senin suçun.”

Omuzlarımı silkerek onun tertemiz, yapılı yatağına oturdum. Elbisem yorganı kirlettiğinde içi gitti. “Tiyatroda peşimi bırakmalıydın.”

“Bana... bana *iftira atacağını* bilmiyordum...”

“Ben bir suçluyum,” diye gerekçelendirdim, onu düzeltmeye zahmet bile etmeden. Artık bir önemi yoktu nasıl olsa. “Suçlu gibi davrandım. Daha akıllı olmalıydın.”

Morluklarla dolu yüzümü ve kırık parmaklarımı öfkeyle gösterdi. “Suçlu gibi davranmak bir işine yaradı mı bari?”

“Yaşıyorum, değil mi?”

“Yaşıyor musun peki?” Bakır rengi kaşını kaldırdı. “Öldürülmekten kıl payı kurtulmuş gibi görünüyorsun.”

Umursamazca elimi salladım ve sırttım. “İş tehlikesi.”

“Bundan böyle olmayacak.”

“Pardon?”

Gözleri öfkeyle parladı. “Hoşumuza gitse de gitmese de artık benim karımsın. Bir daha kimse sana bu şekilde dokunamayacak.”

Bu sözleriyle aramıza yoğun bir gerilim çöktü.

Başımı eğip yavaşça yüzüme yayılan bir gülümsemeye ona doğru ilerledim. Ters ters baktı ancak üzerine eğildiğimde nefesi kesildi. Gözleri dudaklarıma kaydı. Otururken bile neredeyse benden daha uzundu.

“Güzel.” Parmaklarımla palaskasındaki bıçaklardan birini kavradım. O tepki vermeden boğazına dayayarak ucunu kan oturacak kadar sert bir şekilde batırdım. El bileğime indi –onu ezdi– ama beni itmedi. Daha da yakınlaştım. Dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu. “Ama bilmelisin,” diye nefes aldım, “bir erkek bana iznim olmadan *herhangi* bir şekilde dokunursa onu parçalara ayırırım.” Daha etkili olması için duraksayarak bıçağı boğazından karnına ve aşağısına sürükledim. Sertçe yutkundu. “O adam kocam olsa bile.”

“Evliliği tamamlamak zorundayız.” Sesi alçaktı, soğuktu – kızgındı. “İkimiz de evliliğin feshini göze alamayız.”

Onu kabaca itip geri çekilerek kolumun iç kısmını açmak için elbisenin kolunu çekiştirdim. Gözlerimi gözlerinden ayırmayarak bıçağın ucunu batırdım ve bir kesik açtım. Beni durdurmak için hamle yapsa da çok geçti. Kan fışkırdı. Battaniyeyi yatağından söküp çarşaflarına kan damlattım.

“İşte.” Yüzündeki şok ifadesini görmezden gelerek banyoya gittim. “Evlilik tamamlandı.”

Kolumdaki acının tadını çıkardım. Bu sefil günde her şeyin aksine, gerçek hissettirmişti. Köşedeki dolaptan aldığım bir bezle pansuman yapmadan önce yarayı yavaşça, acele etmeden temizledim.

Evli.

Birisi bu sabah bana günbatımına kadar evleneceğimi söyleseydi gülerdim. Güler ve sonra muhtemelen yüzüne tükürürdüm.

Chasseur kapıya vurdu. “İyi misin?”

“Tanrım, beni rahat bırak.”

Kapı aralandı. “Müsait misin?”

“Hayır,” diyerek yalan söyledim.

“İçeri geliyorum.” İlk önce başını uzattı, tüm o kanı gördüğü gibi gözleri kısıldı. “Bu gerekli miydi?”

“Görevimi yerine getirdim.”

Beni doğrudan göğsüne bakmak zorunda bırakarak kesiği in-

celemek için pansumanı çekiştirdi. Henüz üstünü değiştirmemişti ve gömleği hâlâ ıslaktı. Özellikle dikkat dağıtıcı bir şekilde göğsüne yapışnıştı. Kendimi küvete bakmaya zorladım ancak düşüncelerim tekrar ona sürükleniyordu. Gerçekten çok uzun boyluydu. Anormal derecede uzun. Bu küçük alana göre çok büyüktü. Bir çeşit hastalığı olup olmadığını merak ettim. Gözlerim göğsüne kaydı. Muhtemelen.

“Seni öldürdüğümü düşüncekler.” Pansumanı değiştirdi ve küçük dolabı tekrar açtı, zemini ve lavaboyu silmek için başka bir bez kaptı. Kolumu sarmayı bitirdim ve ona katıldım.

“Kanıtlarla ne yapacağız?” Kanlı ellerimi eteğime sildim.

“Yakacağız. Aşağıda bir fırın var.”

Gözlerim aydınlandı. “Evet! Bir keresinde bir depoyu ateşe vermiştim. Bir kibrit çaktım ve tüm mekân baca gibi tüttü.”

Bana dehşetle baktı. “Bir binayı ateşe mi verdin?”

Bu insanların belli ki işitme bozuklukları vardı. “Az önce söylediğim buydu, değil mi?”

Başını iki yana salladı ve havluyu sıktı. “Elbisen,” dedi bana bakmadan. Üzerime bir baktım.

“Ne olmuş ona?”

“Kanla kaplı. Onun da yanması gerekiyor.”

“Tabii.” Alay ederek gözlerimi yuvarladım. “Başka kıyafetim yok.”

“Bu senin problemin. Ver hadi.”

Ona ters bir bakış attım. Aynı şekilde karşılık verdi. “Başka kıyafetim yok,” diye yavaşça tekrarladım. Kesin işitme bozukluğu vardı.

“Bunu kolunu kesmeden önce düşünmeliydin.” Israrla elini uzattı.

Bir saniye daha geçti.

“Peki madem.” Boğazımdan arsız bir kahkaha yükseldi. “Peki!” Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Elbisemi başımın üzerinden sıyırmaya çalıştım ama parmaklarım —hâlâ kaskatı ve acı içindelerdi— beni bundan alıkoydu. Bunun yerine, ıslak kumaş boynuma takıldı,

beni boğdu ve umutsuzca ondan kurtulmaya çalışırken neredeyse parmaklarımın geri kalanını da kırıyordum.

Çok geçmeden güçlü eller yardım etmek için uzandı. İçgüdüsel olarak zıpladım ve elbisem tiyatrodaki kadar kolay yırtıldı.

Kumaşı telaşla yüzüne fırlattım.

Çıplak değildim. Üzerimde yalnızca hassas yerlerimi kaplayan yumuşak, esnek iç çamaşırları vardı ama yeterliydi. Elbisemi suratından çektiğinde yüzü kıpkırmızıydı. Gözlerini çabucak başka yöne çevirdi.

“Orada bir gömlek olacaktı.” Kolumdaki yarayı süzmeden önce başıyla dolabı işaret etti. “Hizmetçiye sana bir gecelik getirmesini söyleyeceğim. Kolunu görmesine izin verme.”

O giderken gözlerimi tekrar devirip şaşılacak derecede büyük gömleklerinden birini üzerime geçirdim. Dizlerimin altına kadar inmişti.

Gittiğinden emin olduğumda yatak odasına geri döndüm. Günbatımından yayılan altın ışık odadaki tek pencereden parlıyordu. Tırmanmadan önce masayı önüne sürükleyip sandalyeyi üstüne istifledim. Dirseklerimi çıkıntıda dengeleyerek çenemi ellerime yasladım ve iç çektim.

Güneş hâlâ güzeldi. Her şeye rağmen hâlâ batıyordu. Gözlerimi kapatıp sıcaklığına bıraktım kendimi.

Çok geçmeden bir hizmetçi kan lekeli çarşafı kontrol etmek için girdi. Tatmin olmuş bir biçimde, tek kelime etmeden onları çıkardı. Onun kaskatı duran sırtını izlerken midemin bulandığını hissettim. Bana bakmadı.

“Gecelik getirdiniz mi?” diye sordum umutla, daha fazla sessizliğe dayanamayarak.

Aşırı ciddi ve düzgün bir biçimde reverans yaptı ama hâlâ gözlerime bakmamıştı. “Pazar, sabaha kadar açılmıyor, madam.”

Bir kelime daha etmeden gitti. İçimde kötü bir hisle gidişini izledim. Bu sefil Kule’de bir müttefik bulmayı umarak çok iyimser davranmıştım. Personelin bile beyni yıkanmıştı. Ama beni sessizlik-

le —izolasyonla— alı edebileceklerini sanıyorlarsa onlara eğlenceli bir sürprizim vardı.

Mobilya kulemden aşağı kayıp, beni esir tutan adama karşı kullanabileceğim bir şeyler bulmak için odayı kolaçan ettim. Şantaj malzemesi. Silah. Ne olursa. Yıllar boyunca Andre ve Grue'nun üzerinde kullandığım numaraları hatırlamaya çalışarak beynimin altını üstüne getirdim. Masa çekmecesini açtıktan sonra, kocamın hak ettiği tüm nezaketle içindekileri karıştırdım. İnceleyecek pek bir şey yoktu: birkaç tüy kalem, bir mürekkep kabı, soluk eski bir İncil ve... bir deri defter. Onu aldığımda sayfaları hevesle çevirdim, birkaç kopmuş yaprak yere düştü arasından. Mektuplar. Yavaşça yüzümde bir gülümseme belirirken eğildim.

Aşk mektupları.

O gece, kafası oldukça karışık, bakır saçlı bir Chasseur beni uyardı. İçeri girip kaburgamı parmağıyla dürttüğünde saçma gömleğine sarmalanmış bir hâlde küvette kıvrılmışım.

"Ne var?" Gözlerime vuran ani ışığa karşı yüzümü buruşturarak onu hiddetle uzaklaştırdım.

"Ne yapıyorsun?" Hâlâ dizlerinin üzerine çömelmiş bir şekilde geriye yaslandı ve mumu yere koydu. "Seni yatakta göremeyince düşündüm de belki... belki sen..."

"Gittim mi sandın?" dedim kurnazca. "Hâlâ seçenekler arasında."

Yüzünde sert bir ifade vardı. "Bu bir hata olurdu."

"Bu göreceli." Esnedim ve bir kez daha kıvrıldım.

"Neden küvettesin?"

"Yani, yatağında uyuyacak hâlîm yoktu, değil mi? En iyi alternatif bu gibi göründü."

Bir sessizlik oldu. "Burada... burada uyumak zorunda değilsin," diye mırıldandı sonunda. "Sen yatağa geç."

"Hayır, teşekkürler. Sana güvenmediğimden değil ama... şey, tam olarak bu yüzden."

"Küvetin seni koruyabileceğini mi düşünüyorsun yani?"

“Hımm, hayır.” İç çektim, gözkapaklarım çırpınıyordu. İnanılmayacak kadar ağırlaşmışlardı. “Kapıyı kilitleyebilirim...”

Bir dakika.

O anda sarsılarak kendime geldim. “Kapıyı *kilitlemişim* zaten. Nasıl girdin içeri?”

Sırıttı ve teklediği için hain kalbime bir küfür savurdum. Gülmüsemi tüm yüzünü değiştirmişti – güneş gibiydi. Kaşlarımı çat-tım ve kollarımı kavuşturup gömleğine daha da gömüldüm. *Bu* benzetmeyi düşünmek istememişim ama şimdi de görüntüyü kafamdan çıkaramıyordum. Bakırımsı saçlarının yardımı dokunmadı, sanki o da uyumaması gereken bir yerde uykuya dalmış gibi dar-madağınıklardı.

“Neredeydin?” diye bir anda çıkıştım.

Sırıtmayı yok oldu. “Tapınakta uyuyakalmışım. Biraz... nefes al-maya ihtiyacım vardı.”

Kaşlarımı çattım ve aramızdaki sessizlik uzadı. Uzun bir süre sonra, “Buraya *nasıl* girdin?” diye sordum.

“Kilit açabilen tek kişi sen değilsin.”

“Sahi mi?” Oturdum, ilgimi çekmişti. “Kutsal bir Chasseur böyle bir numarayı nereden öğrenmiş olabilir?”

“Başpiskopos.”

“Tabii ki. İkiyüzlü pislik ne olacak.”

Aramızdaki kırılğan dostluk ânında parçalara ufalandı. Ayağa kalktı. “Ona asla saygısızlık etme. Benim huzurumda olmaz. Tanıdığım en iyi adam o. En cesur. Ben üç yaşındayken, o...”

Gözlerimi devirerek ağzından çıkanları dinlemeyi bıraktım. Onunlayken bu, hızla bir alışkanlık olmaya başlamıştı. “Bak, Chass, sen benim kocamsın, bu yüzden ilk fırsatta Başpiskopos’u seve seve öldüreceğimi söyleyerek sana karşı dürüst olmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Sen parmağını bile kaldırmadan seni öldürür.” Gözlerinden fanatik bir parıltı geçti ve kibarca, şüpheci bir şekilde kaşımı kaldırdım. “Ben ciddiylim, Chasseur tarihinin en başarılı lideri. Yaşayan

herkesten daha çok cadı öldürdü. Efsanevi bir yeteneğe sahip. O bir *efsane*..."

"O yaşlı."

"Onu hafife alıyorsun."

"Buralarda âdet buymuş gibi duruyor." Esneyip sırtımı döndüm ve küvette daha yumuşak bir yer bulmak için kıpırdandım. "Bak, bu eğlenceliydi ama güzellik uykumu alma zamanım. Yarın iyi görünmem gerek."

"Yarın mı?"

"Tiyatroya geri dönüyorum," diye mırıldandım, gözlerim çoktan kapanırken. "Bu sabahki performans izleyebildiğim kadarıyla büyüleyiciydi."

Öncekinden çok daha uzun bir sessizlik yaşandı. Omzumun üzerinden ona baktım. Derin bir nefes almadan önce birkaç saniye elinde mumla kıpırdandı. "Artık karım olduğuna göre, Chasseur Kulesi'nde kalman en iyisi."

Bir anda uykuyu unutmuş bir şekilde doğruldum. "Ben bunun hiç de en iyisi olduğunu sanmıyorum."

"İnsanlar yüzünü tiyatrodan gördü," endişe midemi yaktı, "artık karım olduğunu biliyorlar. Yaptığın her şey izlenecek. Söylediğin her şey bana yansıyor – Chasseurlere yansıyor. Başpiskopos sana güvenmiyor. Uslu durmayı öğrenene kadar burada kalmanın en iyisi olduğunu düşünüyor." Bana sert bir bakış attı. "Ona katılıyorum."

"Çok yazık. Başpiskopos'tan daha mantıklı olduğunu düşünmüştüm," diye tersledim. "Beni bu *trou à merde* içinde kilitli tutamazsın."

Bu kadar kızgın olmasaydım dehşetli ifadesine gülebilirdim. "Laflarına dikkat et." Ağzı gerildi ve burun delikleri alevlendi. "Sen benim karımsın..."

"Evet, bundan bahsetmiştin! *Karınım*. Kölen ya da *malın* değil. *Hapsi boylamamak* için o aptal kâğıt parçasını imzaladım..."

* (Fr.) Bok çukuru –çn

"Sana güvenemeyiz." Sesi benimkini bastırdı. "Sen bir suçlusun. Düşüncesizce davranıyorsun. Tanrı korusun, bu odanın dışında ağzını açmaya kalksan kim bilir neler..."

"Kahretsin! Lanet olsun! Has—"

"Kes şunu!" Boynu kızarıp, göğsü yükselip inerken nefesini kontrol etmek için çabalıyordu. "Aman Tanrım, kadın! Nasıl böyle konuşabilirsin? Hiç utanman yok mu?"

"Burada kalmayacağım," diye köpürdüm.

"Sana söyleneni yapacaksın." Kelimeler açıldı — kesindi.

Çok beklerdi. Ona bunu söylemek için ağzımı açtım ama çoktan odadan fırlayıp gitmiş, kapıyı dişlerimi gıcırdatmama yetecek kadar kuvvetle kapatmıştı.

SORGU

Reid

Karımdan çok önce uyandım. Her yanımda tutulmuştu. Ağrıyordu. Yerde geçirilen rahatsız bir geceden kalma ağrılardı bunlar. Bu konuda uzun uzun düşünsem de –küvette acı çekmeyi *seçtiği* sonucuna varmıştım– yatağa yatamamıştım. O yaralıyken yatamazdım. Gece uyanıp fikrini değiştirebilecekken olmazdı.

Hayır. Ona yatakta yatmasını teklif etmiştim. Yatak onundu.

Antrenman alanına adım attığım an yaptığım centilmenliğe pişman oldum. İçinde bulunduğum bu yeni durumun haberi belli ki Kule'yi kasıp kavuruyordu. Her biri gözlerinde kararlı bir parıltıyla art arda dizilmiş bir sürü adam benimle karşılaşmak için kalktı. Her biri sabırsızlıkla kendi sırasını bekliyordu. Her biri anlamsız bir agresiflikle saldırıyordu.

"Uzun bir geceydi, değil mi yüzbaşı?" dedi ilk dövüş partnerim, omzuma vurduktan sonra alayla gülümseyerek.

Bir sonraki hamlesinde kaburgalarımı vurmaya başladı. Bir bakış attı. "Bu doğru değil. Benden üç oda uzakta bir suçlu uyuyor."

Jean Luc sıırttı. "Çok fazla uyuduklarını sanmıyorum."

"Boğazımızı kesebilir."

"Cadılarla işbirliği yapıyor."

"Bu doğru değil."

"Bu adil değil."

"Onun bir fahişe olduğunu duydum."

Kılıcımın sapını sonuncusunun kafasına çarptım ve adam yere yığıldı. Kollarımı iki yana açarak yavaşça etrafımda döndüm. Benimle yüzleşmeye cesaret edenlere meydan okudum. Alnımdaki bir kesik kanamaya başladı. "Yeni durumumla ilgili problemi olan başka biri var mı?"

Jean Luc kahkahalarıyla yeri göğü inletti. Özellikle o, yaşadığım bu muhakeme, yargı ve infaz durumundan zevk alıyor gibiydi – ta ki dövüş çemberine girene kadar. "Elinden geleni ardına koyma, ihtiyar."

Ondan üç ay büyüktüm.

Ama hırpalanmış, bitkin hatta yaşlı bile olsam, Jean Luc'a boyun eğeceğime ölürdüm daha iyi.

Dövüş sadece birkaç dakika sürdü. Hızlı ve çevik olmasına rağmen ben daha güçlüydüm. İyi bir vuruştan sonra, kaburgalarını tutarak o da iki büklüm oldu. Ona yardım etmeden önce az evvel yarılan dudağımdaki kanı sildim.

"Onu Tremblay hakkında sorgulamak için balayınızı kesmemiz gerekecek, biliyorsun. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, adamlar haklı." Dikkatlice gözünün altındaki bir yumruya dokundu. "Cadılarla işbirliği yapmıştı. Başpiskopos bizi onlara götürebileceğini düşünüyor."

Az kalsın göz devirecektim. Başpiskopos beklentilerini bana çoktan anlatmıştı ama bunu Jean Luc'a söylemedim. Üstün hissetmekten zevk alıyordu. "Biliyorum."

Kardeşlerimiz hâlâ etrafımızda dikilirken tahta kılıçlar ve vücutlarımız çarpışmaya devam ediyordu. Diğerlerinden yanaşan olmadı fakat rauntlar arasında bana gizli bakışlar atıyorlardı. Bir zamanlar bana saygı duyan adamlardı bunlar. Bir zamanlar gülüp şakalaştığım, bana arkadaşım diyen adamlardı. Sadece birkaç saat içinde, karımın reddinin ve kardeşlerimin küçümsemesinin nesnesi hâline gelmiştim. İkisi de itiraf etmek isteyeceğimden daha çok yakmıştı canımı.

Kahvaltı daha da kötüydü. Kardeşlerim tek lokma yememe izin

vermemişti. Yarısı düğün gecemi duymaya oldukça hevesliydi, diğ-
ğerleri ise beni itinayla görmezden gelmişti.

Nasıldı?

Hoşuna gitti mi?

Başpiskopos'a söyleme ama... bir kez denemiştim. Adı Babette'ti.

Tabii ki aslında evliliğı tamamlamak istememiştim. Yani onunla.
Kardeşlerimse... yakında sakinleşirlerdi. Bir yere gitmediğimin far-
kına varsalar yeterdi. Gitmiyordum da.

Kılıcımı diğerkılıçların olduğı yere atarak bahçenin diğertara-
fına yürüdüm. Adamlar, dalgalar hâlinde benim için ikiye ayrıldı.
Fısıltıları âdeta sırtıma dişlerini geçiriyordu. Sinirimi bozacak bir
şekilde, Jean Luc o kadar vicdanlı değildi. Bir çekirge istilasığıibi
peşimden geldi.

"İtiraf etmeliyim ki onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."
Kılıcını benimkinin üstüne koyduğundan emin oldu. "Sahildeki o
performanstan sonra, kardeşlerimizin de hoşuna gideceğini düşün-
üyorum."

Çekirgeleri tercih ederdim.

"O öyle biri değil," dedim, sesimi alçaltıp ona katılmayarak.

Jean Luc beni duymamış gibi devam etti. "Kule'ye bir kadın ge-
leli uzun zaman oldu. Sonuncu kimdi – Yüzbaşı Barre'ın karısı mı?
Yüzüne bakılacak gibi değildi. Seninki çok daha güzel..."

"Karımdan bahsetmezsen memnun olurum." Biz Kule'ye yakla-
şırken fısıltılar arkamızda doruğı ulaştı. İçeri adım attığımızda hiç
çekinmeden attıkları kahkahalar bahçede cınladı. Dişlerimi sıkıp
onları duymazdan geldim. "Nasıl biri olup olmadığının tasası sana
düşmedi."

Aniden kaşlarını kaldırdı. "Bu da ne? Sahiplenme mi seziyo-
rum? Hayatının aşkını bu kadar kolay unutmuş olamazsın?"

Célie. Adı, dişli bir bıçak gibi kesip geçti beni. Dün gece ona son
bir mektup yazmıştım. Olanları benden duymayı hak ediyordu. Ar-
tık... beraber olamayacağımızı da. Bu sefer kesindi. Boğazımdaki
yumruyu yutmayı deneyip başarısız oldum.

Lütfen, lütfen, unut beni.

Seni asla unutamam.

Unutmalısın.

Mektubu günün ilk ışıklarıyla postaya vermiştim.

"Ona söyledin mi?" Jean Luc peşimi bırakmadı, adımlarıma ayak uyduracak kadar uzundu. "Dün gece ona gittin mi? Sevgilinle son bir buluşmaya?"

Cevap vermedim.

"Memnun olmayacak, değil mi? Yani, onunla evlenmemeyi seçtin..."

"Beni rahat bırak, Jean Luc."

"... ve şimdi seni tehlikeli bir pozisyona sokan pis bir sokak faresiyle evlendin. Öyle mi oldu gerçekten?" Gözleri alevlendi ve kolumu yakaladı. Kavrayışından kurtulmak için can atıyordum. Ya da burnunu kırmak için. "İnsan merak ediyor... Masumsan Başpiskopos seni neden bir suçluyla evlenmeye zorladı?"

Onu silkerek kolumu çektim. Patlamaya hazır öfkemi kontrol etmek için mücadele ettim. "Ben *masumum*."

Yine gözündeki yumruya dokundu, dudakları kıvrılarak bir sırıtışa dönüştü. "Şüphesiz."

"İşte buradasın!" Başpiskopos'un gür sesi antreye kendisinden önce ulaşmıştı. Aynı anda yumruklarımızı kalplerimize koyup eğildik. Kalktığımızda Başpiskopos bana baktı. "Jean Luc, bana bugün karını Tremblay'deki cadı hakkında sorgulayacağını söyledi."

Sertçe başımla onayladım.

"Elbette, herhangi bir gelişmeyi doğrudan bana iletacaksınız." Muhtemelen Jean Luc'u çılgına çeviren samimi bir dostlukla omzumu sıktı. "Onu yakından izlememiz gerekiyor, Yüzbaşı Diggory, kendine zarar verebilir... ve bunu yaparken sana da. Sorguya bizzat katılırdım ama..."

Sesi giderek azalmasına rağmen, kastettiği şey açıktı. *Ama ona tahammül edemiyorum.* Onu anlayabiliyordum.

"Evet, efendim."

“Öyleyse git ve getir onu. Çalışma odamda akşamki Ayin’e hazırlanacağım.”

Odamızda değildi.

Ya da banyoda.

Ya da Kule’de.

Ya da katedralin herhangi bir yerinde.

Onu boğacaktım.

Ona kalmasını söylemiştim. Nedenlerini sunmuştum —tamen rasyonel, kolay anlaşılabilir nedenler— ve yine de itaatsizlik etmişti. Yine de gitmişti. Ne türden bir maskaralık peşinde olduğunu kim bilebilirdi — tek bildiğim kabağın benim başıma patlayacağıydı. Karısını kontrol edemeyen bir koca.

Öfkeyle masamda oturdum ve bekledim. Sabırla, aklıma gelen her ayeti içimden okudum.

“Tanrı’nın önünde sakın dur ve sabırla bekle onu; dert edinme kendine işi gücü yolunda olanları ya da kötülük yapanları.”

Tabii ki gitmişti. Neden gitmeyecekti ki? O bir suçluydu. Yeminin onun için bir anlamı yoktu. *İtibarımın* onun için hiçbir anlamı yoktu. Oturduğum yerde öne eğildim. Başımdaki giderek büyüyen baskıyı hafifletmek için avuçlarımı gözlerime bastırdım.

“Kızılmaktan kaçın ve öfkeyi terk et; üzülme, bu ancak sana zarar verir. Çünkü kötülük yapanlar mahvolacak ama Tanrı’ya umut bağlayanlar ülkeyi miras alacak.”

Fakat yüzü. Morlukları.

Bir sürü düşmanım var.

Karım olmak *o durumdan* daha kötü olamazdı herhalde? Burada ona bakılırdı. Korunurdu. Hak ettiğinden daha iyi davranılırdı. Yine de... zihnimin arkasındaki küçük, acımasız bir ses belki de gitmesinin iyi olduğunu fısıldadı. Belki de bu bir sorunu çözmüştü. Belki de...

Hayır. Bu kadına bir yemin etmiştim. Tanrı’ya yemin etmiştim. Sözümünden dönemezdim. Bir saat içinde geri dönmezse dışarı çıkıp

onu bulacaktım – gerekirse tüm şehri talan edecektim. Onurum yoksa, hiçbir şeyim yoktu. Bunu benden alamazdı. İzin vermezdim.

“Vay, ne güzel bir sürpriz.”

Tanıdık sesi duymamla kafamı kaldırdım. Beklenmedik bir rahatlama sardı içimi. Çünkü orada, kapı camına yaslanmış bir şekilde sırtan kişi karımdı. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve pelerinin altına şey giymişti... şey...

“Ne giyiyorsun sen öyle?” Aniden sandalyemden kalktım. Kararlı bir şekilde yüzüne baktım... başka bir yere değil.

Bacaklarına baktı –oldukça ortada olan, oldukça biçimli bacaklarına– ve elinin bir hareketiyle pelerini daha da açtı. Önemsiz bir şeymiş gibi. Ne yaptığını bilmiyormuş gibi. “Sanıyorum pantolon deniyor. Eminim, onları duymuşsundur...”

“Ben...” Kafamı sallayarak, odaklanmak ve bacakları hariç *herhangi bir yere* bakmak için kendimi zorladım. “Bekle, ne sürprizi?”

Geçerken kolumdan aşağı parmağını gezdirerek odanın içine doğru yürüdü. “Artık kocamsın, *hayatım*. Senin dilini konuşamazsam nasıl bir eş olurum?”

“Benim dilimi mi?”

“Sessizlik. Bu konuda çok bilgilisin.” Pelerinini bir kenara fırlattıktan sonra kendini yatağa attı ve incelemek için bir bacağını havaya kaldırdı. Bakışlarımı yere çevirdim. “Hızlı öğrenirim. Seni sadece birkaç gündür tanıyorum ama sabahtan beri somurtarak dile getirdiğin oldukça öfkeli, biraz şüpheli ve açıkçası *endişeli* sessizliği şimdiden yorumlayabiliyorum. Çok duygulandım.”

Kızılmaktan kaçın. Çenemdeki kasları gevşettim ve masaya baktım. “Neredeydin?”

“Çörek almak için dışarı çıktım.”

Öfkeyi terk et. Sandalyenin arkasını kavradım. Sertçe. Tahta parmak uçlarımı zonklatıyordu, eklemlerim beyaza döndü. “Çörek mi?”

“Evet, çörek.” Botlarını ayağından sıyırdı. Donuk bir patırtı çıkararak yere düştüler. “Uyuyakaldığım için matineyi kaçırmışım – *birileri* beni karga bokunu yemeden uyandırdığı için...”

“Laflarına dikkat et...”

“... olsa gerek.” Yavaşça gerildi ve kendini yastıkların üzerine bıraktı. Sandalyeyi öyle sıkı kavramıştım ki parmaklarıma keskin bir ağrı girmişti. Derin bir nefes aldım ve bıraktım. “Bir uşak bu sabah bana, biri pazara gidene kadar giyeyim diye oldukça kötü bir elbise getirdi; hizmetçilerden birine aitti, kulaklarıma kadar gelen bir yakası vardı. Hiç kimse bunu tam olarak bir öncelik hâline getirmemişti, bu yüzden Başpiskopos’un gardırobum için bıraktığı parayı bana vermesi için çocuğu kandırdım ve kendim satın alma özgürlüğünü kullandım. Geri kalanlar bu akşam teslim edilecek.”

Elbise. Elbise satın alma özgürlüğü – bu kâfir icatlarını değil. Bu pantolon, daha önce giydiği pis şeye hiç benzemiyordu. Belli ki Başpiskopos’un parasıyla terzide yaptırılmıştı. Üzerinde ikinci bir deri gibi duruyordu.

Boğazımı temizledim. Bakışlarımı masadan ayırmadım. “Peki ya muhafızlar? Onlar sana izin verdi yani...”

“Gitmem için mi? Tabii ki. Bunun bir hapis cezası olmadığı izlenimine kapılmıştık.”

Kızılmaktan kaçın. Yavaşça döndüm. “Sana Kule’de kalmanı söylemiştim.”

Sonra bir risk alıp ona bir bakış attım. Hata etmiştim. Dizlerini kendine çekmiş, birini diğerinin üzerine atmıştı. Belden aşağısının her kıvrımını gözler önüne seriyordu. Sertçe yutkundum ve bakışlarımı yere çevirmeye zorladım kendimi.

O da ne yaptığını biliyordu. Şeytan.

“Sözünü dinlememi mi bekliyordun?” Güldü. Hayır... kıkırdadı. “Dürüst olmak gerekirse, Chass, gitmek biraz kolay oldu. Kapıdaki muhafızlar neredeyse gitmem için yalvarıyordu. Geri döndüğümde yüzlerini görmeliydin...”

“Neden döndün?” Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüverdi. Ânında pişman oldum. Yani umurumda olduğundan *değildi*. Önemi de yoktu. Önemli olan tek şey bana itaatsizlik etmiş olmasıydı. Kardeşlerime gelince... Onlarla konuş-

mam gerekecekti. Açık bir şekilde. Kimse kâfirin varlığından ben-
den daha fazla nefret edemezdi ama Başpiskopos bir emir vermişti.

O da kalmıştı. Zenginlikte ve fakirlikte. Hastalıkta ve sağlıkta.

"Sana söyledim, Chass." Sesi alışılmadık derecede alçaldı ve on-
dan yana bir bakış daha attım. Yan yatıp uzandı, artık doğrudan
gözlerimin içine bakıyordu. Çenesini eline dayamıştı. Kolu belinde
duruyordu. "Bir sürü düşmanım var."

Bakışlarını kaçırmadı. Yüzü ifadesizdi. Onunla tanıştığım-
dan beri ilk kez duygularını dışa yansıtmıyordu. Sanki... boştu. Dikkatli-
ce, ustaca boş. Bu değerlendirmeme kaşını kaldırdı. Sessiz bir soru.

Ama sormaya gerek yoktu – zaten şüphelendiğim şeyi onay-
lıyordu. Bir hırsızın sözüne inanmak aptalca olsa da neden geri
döndüğüne dair daha iyi bir açıklama yoktu. Bunu kabul etmek
istemiyordum ama akıllıydı. Kaçış sanatında ustaydı. Bir kez sak-
landı mı muhtemelen bulmak imkânsızdı.

Bu da burada olmak istediği için olduğu anlamına geliyordu.
Çünkü olması gerekiyordu. Düşmanları her kimse tehlikeli olma-
lıydı.

Karyolaya bakmak için göz temasımızı kestim. *Odaklan.* "Bana
itaatsizlik ettin," diye tekrarladım. "Sana kulede kalmanı söyledim
ama yapmadın. Güvenimi kırdın." Gözlerini devirdi, gerçek yüzü-
nü göstermeye başlıyordu. Biraz önceki öfkemi diriltmeye çalış-
tım ama eskisi gibi parlamamıştı. "Muhafızlar daha uyanık olacak,
özellikle Başpiskopos senin patavatsızlıklarını duyduktan sonra.
Memnun olmayacak..."

"Faydalı olmuş desene..."

"Alt katlarla sınırlı kalacaksın," diye tamamladım, sıkışığım dişle-
rimin arasından. "Yurtlar ve kantin."

Yattığı yerde doğruldu, mavi-yeşil gözlerinde merak pırıltıları
vardı. "Üst katlarda ne var demiştin?"

"Seni ilgilendirmez." Ona tekrar bakmadan kapıya yürüdüm,
bir hizmetçinin yanımdan geçmesiyle rahatlayarak iç çektim.
"Bridgette! Karım... ee... bir elbise ödünç alabilir mi? Yarın sabah

ilk iş iade edeceğim." O kızarak başını sallayıp aceleyle uzaklaştığında Louise'e döndüm. "Üstünü değiştirmen gerekecek. Konsey odasına gidiyoruz ve bunu kardeşlerimin önünde giyemezsin."

Kıpırdamadı. "Kardeşlerin mi? Benden ne isteyebilirler ki?"

Bu kadının kocasının sözünü dinlemesi fiziksel olarak imkânsız olmalıydı. "Sana cadı arkadaşın hakkında bazı sorular sormak istiyorlar."

Hiç beklemeden cevapladı. "İlgilenmiyorum."

"Bu bir rica değildi. Sen uygun şekilde giyinir giymez gidiyoruz."

"Hayır."

Ona uzun uzun baktım —kabul etmesini, bir kadına yakışan uygun uysallığı göstermesini bekledim— ama çok geçmeden karşımdakinin kim olduğunu fark ettim.

Lou. Erkek ismine sahip bir hırsız. Topuğumun üzerinde döndüm. "İyi. Gidelim."

Takip etmesini beklemedim. Dürüst olmak gerekirse, takip etmezse ne yapacağımı bilmiyordum. Başpiskopos'un ona vurduğu an aklıma geldi ve daha da sıcak bastı. Bu bir daha asla olmayacaktı. Küfretse bile —söylediğim tek bir kelimeyi dinlemeyi reddetse bile— ona asla el kaldırmayacaktım.

Asla.

Bu durumda yalnızca beni takip ettiğini umuyordum.

Birkaç saniye sonra koridorda arkamdan gelen yumuşak ayak sesleri yankılandı. Tanrı'ya şükür. Bana yetişebilsin diye adımlarımı kısalttım. "Buradan," diye mırıldandım, onu merdivenlerden aşağı yönlendirirken. Ona dokunmamaya özen gösterdim. "Zindana."

Bana endişeli gözlerle baktı. "Zindan mı?"

Neredeyse gülüyordum. Neredeyse. "Konsey odası aşağıda."

Onu başka bir koridordan geçirdim. Daha küçük, daha dik bir merdivenden indik. Biz indikçe sesler daha belirgin bir hâl aldı. Merdivenlerin dibindeki basit ahşap kapıyı açtım ve içeri girmesini işaret ettim.

Bir düzine kardeşim odanın ortasında, muazzam bir yuvarlak

masa etrafında dikilmiş tartışıyordu. Üzerinde parşömen parçaları vardı. Gazete kupürleri. Karakalem resimler. Altında Belterra'nın muazzam bir haritası vardı. Her dağ sırası –her bataklık, orman ve göl– özen ve hassasiyetle çizilmişti. Her şehir ve kent simgesi.

“Bak sen, bu bizim küçük hırsız değil mi?” Jean Luc onu yoğun bir ilgiyle süzdü. Onu daha yakından incelemek için masanın etrafından dolandı. “Sonunda bizi teşrifiyle şereflendirmeye gelmiş.”

Diğerleri de çok geçmeden beni tamamen görmezden gelip onu izledi. Dudaklarımı beklenmedik bir rahatsızlıkla birbirine bastırırken buldum kendimi. En çok kimin sinirlerimi bozduğunu bilmiyordum – pantolon giydiği için karımın mı, baktığı için kardeşlerimin mi yoksa önemsedığım için kendimin mi.

“Ateşkes, Jean Luc.” Yaklaştım ve karımın tepesinde dikildim. “Yardım etmek için burada.”

“Öyle mi? Sokak farelerinin sadakate değer verdiğini sanıyordum.”

“Veriyoruz,” diye cevapladı o da kesin bir dille.

Jean Luc kaşını kaldırdı. “Bize yardım etmeyi reddediyorsun mu demek bu?”

Uslu dur, diye sessizce yalvardım. *İşbirliği yap.*

Elbette yapmadı. Bunun yerine, kâğıt parçalarına göz atarak masaya doğru ilerledi. Kimi gördüğünü biliyordum, bakmama gerek yoktu. Bir düzine kez çizilmiş bir yüz. Bir düzine farklı şekilde. Bizimle alay ediyordu.

La Dame des Sorcières. Cadıların Hanımı.

Adı bile sinirlerimi ayağa kaldırmaya yetmişti. Kâfir, geçit törenindeki cadıya benzemiyordu. Kuzgun saçlı anneyle de uzaktan yakından alakası yoktu. Saçları siyah bile değildi, daha çok tuhaf bir sarıydı. Neredeyse beyaz. Ya da gümüş.

Jean Luc onun bakışlarını takip etti. “Morgane le Blanc'ı tanıyor musun?”

“Onu herkes tanır.” Çenesini kaldırdı ve ona gözü kara bir bakış attı. “Sokak fareleri bile.”

"Onu kazığa götürmemize yardım edersen, tüm yaptıkların affedilecek," dedi Jean Luc.

"Affedilecek mi?" Kaşını kaldırıp sarılı parmaklarını tam Morgane Le Blanc'ın burnunun üzerine koyarak öne eğildi. "Ne için affedilecekmişim tam olarak?"

"Reid'i alenen aşağıladığın için." Jean Luc da kaşlarını kaldırdı, ifadesi sertleşmişti. "Adına, bir Chasseur olarak *onuruna* leke sürmeye zorladığın için."

Kardeşlerim katıldıklarını belirten bir şekilde sessizce mırıldanarak başlarını salladılar.

"Bu kadar yeter." Kendimi de dehşete düşüren bir hareketle elimi kâfirin omzuna koydum. Elime bakakaldım — onun narin vücudunda büyük ve yabancı duruyordu. Bir kez göz kırptım. Bir daha. Sonra elimi geri çekip bizi izleyen Jean Luc'un yüzündeki tuhaf ifadeyi görmezden gelmeye çalıştım. Boğazımı temizledim. "Karım, Tremblay'deki cadiya karşı tanıklık etmek için burada. O kadar."

Jean Luc kaşlarını kibarca şüpheci, belki de eğlenmiş bir şekilde kaldırdı, sonra da ona elini uzattı. "Elbette, Madam Diggory, lütfen bizi aydınlatın."

Madam Diggory.

Sertçe yutkundum ve masaya, onun yanına ilerledim. Unvanı daha önce yüksek sesle söylenirken duymamıştım. Kelimeleri duymak... garip gelmişti. Gerçek hissettirmişti.

O ise kaşlarını çattı ve elinin tersiyle Jean Luc'un elini itti. "Adım Lou."

İşte yine eski hâline dönmüştü. Kardeşlerimin öfkeli fısıltılarını görmezden gelmeye çalışıp başarısız olarak tavana baktım.

"Cadılar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Jean Luc.

"Pek bir şey değil." Haritanın topografyasını bozan bir dizi X ve daire boyunca parmağını gezdirdi. Çoğu La Forêt des Yeux üzerindeydi. Ormandaki mağaralarda yaşayan cadılar hakkında aldığımız her ihbar için bir daire vardı. Hiçbir şey bulunamayan her keşif görevi için de bir X.

Jean Luc'un yüzüne acımasız bir gülümseme yerleşti. "İstediği yapmak sizin çıkarınıza olacaktır madam. Aslına bakarsanız, bu Başpiskopos müdahale ettiği için, kül olup kraliçe saçılmak yerine burada tek parça olarak bulunuyorsunuz. Bir cadıya yardım ve vaktiçilik etmek vasıfıdır."

Kâfir belbeşli teklifi kabul edip etmeyeceğine karar vermeye çalışarak gözlerini etrafındaki yüzlerde gezdirirken gergin bir sesizlik çöktü. İç çektiğinde onu doğru seçeneğe yönlendirmek için ağzını açmışım. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Gözlerimi kırıştırdım, bu beklenmedik sağduyusu karşısında afillanmışım ama Jean Luc'ün tadını çıkarmakla vakit kaybetmedi.

Bunun yerine doğrudan konuya girdi.

"Nerede saklanıyorlar?"

"Sanki bana söylendi de."

"O kim?"

Kâfir sızdı. "Bir cadı."

"Peki adı?"

"Alexandra."

"Soyadı?"

"Bilmiyorum. Doğu Yakası'nda gizlilik içinde hareket edersin, arkadaşlar arasında bile."

Kelimeyi duymamla içime işleyen bir iğrenme duygusuyla irkilmem bir oldu. "Sen... gerçekten de bir cadıyı arkadaş olarak mı görüyorsun?"

"Evet."

"Ne oldu?" diye sordu Jean Luc.

Etrafa bakm. aniden asleşmişti. "Siz oldunuz."

"Açıkla."

"Bun Tremblay'nın konağında yakaladığınızda hepimiz kaçtık." diye ona pıştı. "Nereye gittiğini bilmiyorum. Onu bir daha göreceğim maym onu da bilmiyorum."

Jean Luc'la göz göze geldik. Doğruyu söylüyorsa bu çıkmaz so-

laktı. Bununla birlikte, onunla geçirdiğim küçük zamanı göz önüne alınca, gerçeği söylemediğini biliyordum. Muhtemelen bunu yapmaktan âcizdi. Ama belki de ihtiyacımız olan bilgiyi temin etmenin başka bir yolu vardı. Diğer adam hakkında sormayacak kadar akıllıydım —kaçan, polislerin şu anda bile aradığı— ama onun düşmanları...

Karımı tanıyorlarsa cadıyı da tanıyor olabilirlerdi. Cadıyı tanıyan herkes de sorgulamaya değerdi.

“Düşmanların,” dedim dikkatle. “Onun da mı düşmanları?”

“Belki.”

“Kim onlar?”

Bakışlarını haritaya çevirdi. “Aklından geçen buysa diye diyorum, onun bir cadı olduğunu bilmiyorlar.”

“Yine de isimlerini alsam fena olmaz.”

“İyi.” Omuz silkti —ânında canı sıkılmıştı— ve isimleri parmaklarıyla saymaya başladı. “Andre ve Grue, Madam Labelle...”

“Madam Labelle mi?” Hırsızlığın olduğu gece kadının Tremblay’ye aşinalığını hatırlayarak kaşlarımı çattım. Orada bulunmasının tesadüfi olduğunu iddia etmişti ama... Olanları kavradığımda tüm vücudum gerildi.

Başpiskopos’un aldığı ihbardaki mühür —ateşe attığı mektubun üzerindeki— gül şeklindeydi. Ansel’in geveleyerek kelimelere dök-tüğü muhbir tanımı son derece netti: *Parlak, kızıl saçları vardı ve çok, çok güzeldi.*

Belki de Madam Labelle’in orada bulunması tesadüf değildi. Belki de cadının orada olacağını *önceden* biliyordu. Öyleyse...

Dudaklarını büzen ve bağlantıyı kurarak başını sallayan Jean Luc ile mânâlı mânâlı birbirimize baktık. Çok yakında Madam Labelle ile konuşmamız gerekecekti.

“Evet.” Kâfir, Morgane le Blanc’ın gözlerini tırnağıyla kazımak için duraksadı. Kömürle bir bıyık çizmemesine şaşırmıştım. “Birkaç haftada bir bizi Bellerose’a gelmemiz için ikna etmeye çalışıyor. Onu reddedip duruyoruz. Bu da onu çıldırtıyor.”

Jean Luc şok içindeki sessizliğini kırdı, gerçekten eğleniyor gibiydi. "Yani gerçekten de bir fahişesin."

Çok ileri gitmişti.

"Sakin," diye hırladım, alçak bir sesle, "karıma fahişe deme."

Özür mahiyetinde ellerini kaldırdı. "Tabii. Densizliğimin kusuruna bakmayın. Siz sorguya devam edin, yüzbaşı. İşkence aletine ihtiyacımız olacağını düşünüyorsanız orası ayrı."

Kâfir ona çelik gibi bir gülümsemeyle cevap verdi. "Buna gerek yok."

Ona keskin bir bakış attım. "Olmayacak mı?"

Uzandı ve yanağımı okşadı. "Devam etmekten mutluluk duyarım... yeter ki lütfen deyin."

Onu tanımasaydım, bu hareket sevecen gelebilirdi. Ama tanıyordum. Bu sevgi falan değildi. Bu patronluk taslamaktı. Burada bile –kardeşlerim tarafından kuşatılmışken– beni kışkırtmaya cesaret etmişti. Beni küçük düşürmeye. Karım.

Hayır – *Lou*. İsminin ona yakıştığını daha fazla inkâr edemedim. Bir erkek ismi. Kısa. Güçlü. Saçma.

Elini yakaladım ve sıktım. Kıpırmızı kesilen yanaklarımın etkisini azalttığı bir uyarıydı bu. "Bu düşmanları sorgulamak için adam göndereceğiz ama önce, o gece olan her şeyi bilmemiz gerekiyor." Kardeşlerimin öfkeli mırıldanmalarını görmezden gelip kendime engel olamayarak duraksadım. "Lütfen."

Yüzü gerçekten korkutucu, yarım ağız bir sırıtışla aydınlandı.

YASAK REVİR

Lou

Sevgili kocam beni odamıza geri götürdüğünde konuşmaktan dilim şişmişti. Onlara hikâyenin kısaltılmış bir versiyonunu anlatmıştım: Coco'yla birlikte, Tremblay ve Madam Labelle'i nasıl gizlice dinleyip o gece onu soymayı planladığımızı. Kasasını nasıl yağmaladığımızı fakat Bas'ın —adını gizlemekle hiç uğraşmamıştım çünkü o aptal benimkini gizlememişti— Chasseurler geldiğinde her şeyi cebe indirdiğini. Andre ve Grue'nun o sokakta bana nasıl saldırdıklarını. Beni neredeyse öldürdüklerini.

Bu noktayı altını çize çize vurgulamıştım.

Angelica'nın Yüzüğü'yle ilgili *tek kelime* etmemiştim. Ya da Madam Labelle'in ona olan ilgisiyle. Ya da Tremblay'nin kaçakçılığıyla. Ya da beni cadılarla ilişkilendirebilecek herhangi bir şeyle. Oldukça ince bir çizgide yürümüştüm ve en nihayetinde beni kazığa bağlamak için onlara başka bir sebep vermem gerekmemişti.

Madam Labelle ve Tremblay'nin yüzükten bahsederek kendilerini töhmet altında bırakmayı riske atmayacaklarını biliyordum. Andre ve Grue'nun da aynı şeyi yapacak kadar zeki olduğunu umuyordum. Yapmasalar bile —Angelica'nın Yüzüğü hakkında bildiklerini aptalca ifşa etseler bile— bu onların sözüne karşı bizim sözümüz olurdu. Kralın *vicomte*'u* olan Mösyö Tremblay'nin onuru, birkaç suçlunun onurundan daha değerliydi.

* (Fr.) Vikont. Baron ve kont arasında yer alan bir soyluluk unvanı —çn

Kocamın, adamın kızına âşık olması da cabasıydı.

Her iki durumda da –söz konusu kocanın gözlerindeki öfkeli parıltıya bakılırsa– Andre ve Grue’yu sağlam bir sopa bekliyordu.

Hoşumuza gitse de gitmese de artık benim karımsın. Bir daha kimse sana bu şekilde dokunamayacak.

Az kalsın kıkırdıyordum. Genel anlamda, kötü bir öğleden sonra olmamıştı. Kocam hâlâ kendini beğenmişlerle dolu bir kulede en kendini beğenmiş kişiydi fakat bir şekilde zindandayken bunu görmezden gelmek o kadar da zor olmamıştı. Beni ciddi ciddi... savunmuştu. Ya da en azından erdem patlaması yaşamadan yapabildiğinin en iyisini yapmıştı.

Odamıza ulaştığımızda düşünmek için yalnız kalma ihtiyacıyla doğrudan küvete yöneldim. Yapacaklarımı planlamalıydım. “Banyo yapacağım.”

Şüphelerim doğruysa –ve genellikle doğru olurlardı– dün gördüğüm ağaç adam yasak üst katlara çıkarılıp gözden kaybolmuştu. Bir revire mi gitmişti? Ya da laboratuvara? Yoksa fırına mı?

Hayır. Chasseurler asla masum insanları öldürmezdi ancak masum kadınları ve çocukları kazığa bağlayıp yakmak bu tanıma uygun görünüyordu. Fakat Chasseurlerin savunduğu bayat argümanı duymuştum: Katletmek ve öldürmek arasında bir fark vardı. Katletmenin gerekçesi olmazdı. Cadılara yaptıkları şeyse... Eh, bunu hak ediyorduk.

Musluğu açıp küvetin kenarına tünedim. Bağnazlık bir yana, cadıların kurbanlarının gerçekte nereye *gittiğini*, neden her saldırıdan sonra sokakları kirleten cesetler olmadığını hiç düşünmemiştim. Tüm o saldırılar. Tüm o kurbanlar...

Böyle bir yer varsa, kesinlikle büyüyle *dolup taşıyordu*.

Tam ihtiyacım olan türden bir kılıftı.

“Dur bir dakika.” Ağır ayak sesleri hemen arkamda durdu. “Konuşmamız gereken şeyler var.”

Şeyler. Kelime, kulağa hiç bu kadar can sıkıcı gelmemişti. Arkamı dönmedim. “Ne gibi?”

"Yeni düzenlemelerin."

"Düzenlemeler mi?" İşte şimdi midemde bir ağrıya ona döndüm. "Yeni bekçim demek istiyorsun sanırım."

Başıyla onayladı. "Nasıl adlandırırsan artık. Bu sabah bana itaatsizlik ettin. Sana Kule'den çıkmamanı söylemiştim."

Kahretsin. İzleniyor olmak... işime gelen bir durum değildi. Hem de hiç değildi. Bu akşam için planlarım vardı —yani, yasak üst katlara küçük bir gezinti— ve bir başka kendini beğenmiş yoluma çıkarsa bu her şeye limon sıkardı. Haklıysam, Kule'de büyü varsa, bu *yalnız* yapmam gereken bir ziyaretti.

Cevap vermek için hiç acele etmedim, titizlikle botlarımı çözdüm ve tuvalet kapısının yanına yerleştirdim. Saçımı topuz yaptım. Kolumdaki pansumanı açtım.

Sabırla işimi bitirmemi bekledi. İçimden ona lanet ediyordum. En sonunda yapacak hiçbir şey kalmadığında arkamı döndüm. Belki de onu... caydırabilirdim. Şüphesiz, yeni gelininin başka bir adamla zaman geçirmesini *istemezdi*, değil mi? Benden hoşlandığını falan sanmıyordum ama Kilise'nin adamları mülklerine karşı sahiplenici olma eğilimindeydi.

"Hiç durma madem." Keyifle gülümsedim. "Onu buraya getir. Senin iyiliğin için yakışıklı olsa iyi olur."

Bakışları sertleşti ve musluğu kapatmak için etrafımdan dolandı. "Neden yakışıklı olması gereksin ki?"

Yatağa ilerleyip kendimi bıraktım, yüzüstü uzanıp çenemin altına bir yastık yerleştirdim. Sonra da kirpiklerimi kırıştırdım. "Eh, birlikte *epey* bir zaman geçireceğiz... başımızda bekçilik eden biri olmadan."

Çenesini öyle bir sıktı ki ikiye ayrılacak gibi görünüyordu. "Senin bekçin o zaten."

"Doğru, tabii." Elimi havada salladım. "Devam et, lütfen."

"Adı Ansel. On altı yaşında..."

"Ooo." Sırıtarak kaşlarımı oynattım. "Biraz genç, değil mi?"

"Bu iş için gayet yeterli..."

"Genç olanları severim gerçi." Kızaran yüzünü görmezden geldim ve düşünceli bir şekilde dudağıma dokundum. "Öylelerini eğitmek daha kolay."

"ve büyük potansiyel vaat ediyor..."

"Belki ona ilk öpücüğünü veririm," diye düşündüm derin derini. "Hayır, daha da iyisi: Ona ilk sevişmesini yaşatacağım."

Konuşkan kocam, gözleri hayretle açılırken sözlerinin geri kalanında boğuldu. "Ne – sen az önce *ne* dedin?"

İşitme bozukluğu. Endişe verici olmaya başlamıştı.

"Ah, bu kadar ukala olma, Chass." Yerimden hoplayıp odanın diğer ucuna geçtim, masa çekmecesini ani bir hareketle açıp bulduğum deri defteri kaptım. Bu bir günlüktü, Matmazel C  lie Tremblay'den başkasına ait olmayan aşk mektuplarıyla dolu bir günlük. İroniye gülmeden edemedim. Benden nefret etmesine şaşmamalıydı. "12 Şubat – Tanrı, C  lie'yi   zene bezene yaratmış."

Gözleri şaşılacak derecede açıldı ve günlüğü almak için atıldı. Hızla yana çekildim –kıkırdıyordum– ve tuvalete koşup kapıyı kilitledim. Yumrukları tahtayı inletti. "Ver onu bana!"

Sırıttım ve okumaya devam ettim. "Onun yüzünü tekrar görmek için can atıyorum. Kesinlikle Ő u dünyada g  l  msemesinden daha güzel bir Ő ey olamaz – gözleri hariç elbette. Ya da kahkahası. Ya da dudakları.' Vay be, Chass. Eminim bir kadının dudaklarını düşünmek dinde çok ayıptır. Sevgili Başpiskopos'umuz ne derdi buna?"

"A  . Ő u. Kapıyı." O kapıya vurdukça ahşap titriyordu. "Derhal!"

"Ama korkarım bencilce davranıyorum. C  lie, amacımın karde  li  imle olmak oldu  ğunu açıkça belirtti."

"A   Ő U KAPIYI..."

"  zverisine hayran olmama rağmen, bir türlü onunla aynı fikirde olamıyorum. Bizi ayıran herhangi bir   z  m,   z  m değildir."

"SENİ UYARIYORUM..."

"Beni uyarıyor musun? Ne yapacaksın? Kapıyı mı kıracaksın?" Büyük bir kahkaha patlattım. "Aslında, yap hadi. Sıkıysa yap." Dikkatimi günlüğüne geri çevirerek okumaya devam ettim. "  tiraf et-

meliyim ki onu hâlâ aklımdan çıkaramıyorum. Günler ve geceler birbirine giriyor ve ondan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum. Dövüşemiyorum. Yiyemiyorum. Uyuyamıyorum. Sadece o var.' Tanrım, Chass, bu iç karartıcı olmaya başladı. Romantik, tabii ki ama bana göre biraz aşırı duygusal..."

Ağır bir şey kapıya çarptı ve ahşap parçalandı. Öfkeden köpüren kocamın kolu, büyük bir delik onun parlak kırmızı yüzünü ortaya çıkana kadar tekrar tekrar kapıya vurdu. O boğazıma yapışmadan önce günlüğü kıymıkların arasından atarak güldüm. Burnundan sekti ve oradan yere kaydı.

Bu kadar iğrenç derecede erdemli olmasaydı, sanırım küfredirdi. Kapının kilidini açmak için kola ulaştıktan sonra, günlüğü almak için içeri girdi.

"Al hadi." Gülmemeye çalışmaktan neredeyse kaburgalarımı incitecektim. "Zaten yeterince okudum. Çok dokunaklılar, gerçekten. Onun mektupları daha beterd, böyle bir şey mümkünse tabii."

Hırladı ve üzerime yürüdü. "Sen... sen benim kişisel şeylerimi... benim özelimi..."

"Seni başka nasıl tanıyabilirdim ki?" diye sordum tatlı tatlı, o yaklaşırken küvetin etrafında dans ederek. Burun delikleri alevlendi ve ateş püskürtmeye bu kadar yakın birini hiç görmemiştim. Özellikle de ejderhayı epeyce andıran şahıslar tanıdığım düşünülünce.

"Seni... seni..."

Söyleyecek kelime bulamıyor gibiydi. Kaçınılmaz olanı bekleyerek kendimi hazırladım.

"... seni şeytan."

İşte söylemişti. Kocam gibi namuslu birinin düşünebileceği en kötü şey. Şeytan. Sırtmamı gizleyemedim.

"Bak, gördün mü? Beni kendiliğinden tanımaya başlamışsın." Biz küvetin etrafında dönerken ona göz kırptım. "Görüldüğünden çok daha zekisin." Başımı eğerek düşünceli düşünceli dudak büzdüm. "En samimi yazışmalarınızı herkesin okuması için ortalıkta

birakarak, *üstüne üstlük* bir de günlük tutacak kadar aptal olsan da Belki de o kadar zeki değilsindir.”

Bana baktı, aldığı her nefeste göğsü yitirilip tıliyordu. Birkaç saniye sonra gözleri kapandı. Refleks olarak şu kelimeleri söylerken dudaklarını oynatmasını hayranlık içinde izledim: *Bir, İki, üç...*

Aman Tanrım,

Kendimi tutamadım. Gerçekten yapamadım. Kafkaha atmaya başladım.

Gözleri aniden açıldı ve günlüğü o kadar sert kavradı ki neredeyse ikiye bölecekti. Topuğunun üzerinde dönerek yatak odasına geri döndü. “Ansel her an burada olabilir. Kapıyı tamir eder.”

“Bekle... ne?” Kahkahaların aniden sönüp gitti ve parçalanmış ahşaba dikkat ederek aceleyle peşinden gittim. “Hâlâ beni bir muhafızla bırakmak istiyor musun? Onu yoldan çıkarırım!”

Paltosunu kavradı ve kollarının üzerine koydu. “Sana söyledim,” diye hırladı. “Güvenimi yok ettin. Sürekli seni izleyemem. Benim yerime Ansel izleyecek.” Koridorun kapısını açarken seslendi: “Ansel!”

Saniyeler içinde genç bir Chasseur kapıdan başını uzattı. Dar-madağın, kıvrıcık, kahverengi saçları gözlerinin önüne düşmüştü ve vücudu çok kısa zamanda çok fazla büyümüş gibi gerilmiş duruyordu. Bununla birlikte, uzun ince yapısının ötesinde, aslında oldukça yakışıklıydı. Pürüzsüz yanık teni ve uzun, kıvrık kirpikleriyle her cinsiyete ait olabilecek birine benziyordu. İlginçtir ki Chasseurlerin tipik, koyu kraliyet mavisi ceket yerine soluk mavi bir ceket giyyordu. “Evet, yüzbaşı?”

“Artık nöbet görevindesin.” *Çileden çıkaran* kocamın bakışları bana bakarken bıçak gibiydi. “Onu gözünün önünden ayırma.”

Ansel yalvarış dolu bakışlar attı. “Peki ya sorgulamalar?”

“Burada sana ihtiyaç var.” Sözleri tartışmaya açık değildi. Neredeyse çocuk için üzölmüştüm... ya da varlığı tüm akşamıma ket vurmasaydı üzölürdüm. “Birkaç saat içinde döneceğim. Ağzından çıkan tek bir kelimeye dahi kulak asma ve *olduğu yerde kaldığından* emin ol.”

Kapıyı suratsızca ve sessizlik içinde kapamasını izledik.

Pekâlâ. Bu kötü değildi. Koşullara ayak uydurabilen biriymdim. Yatağa tekrar yatarken dramatik bir şekilde inleyip mırıldandım. “Bu eğlenceli olacak.”

Sözlerimle Ansel omuzlarını dikleştirdi. “Benimle konuşma.”

Küçümseyerek güldüm. “Konuşmama izin yoksa bu oldukça sıkıcı olacak.”

“Eh, izin yok, o yüzden... konuşma.”

Harika.

Bir sessizlik çöktü. Ayaklarımı yatak başlığına dayadım. Benden başka her yere baktı. Birkaç dakika sonra ona sordum: “Burada yapacak bir şey var mı?”

Dudaklarını birbirine bastırdı. “Konuşmayı kes dedim.”

“Belki bir kütüphane falan?”

“Konuşmayı kes!”

“Dışarı çıkmayı çok isterim. Biraz güneş ve temiz hava fena olmaz.” Güzel cildini işaret ettim. “Gerçi sen bir şapka takmak isteyebilirsin.”

“Sanki seni dışarı çıkaracakmışım gibi,” diye alayla güldü. “Aptal değilim.”

Ciddiyetle oturdum. “Ben de değilim. Bak, *seni* asla atlatamayacağımı biliyorum. Sen, ee, çok uzun boylusun. Seninki gibi uzun bacaklar beni ânında ezer.” Kaşlarını çatı ama ona etkileyici bir gülücük attım. “Beni dışarı çıkarmak istemiyorsan bunun yerine bana Kule’yi gezdirmeye...”

Fakat ben cümlemi bitiremeden başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Reid bana kurnaz olduğunu söyledi.”

“Etrafı gezdirmeni istemenin kurnaz bir yanı yok, Ansel...”

“Hayır,” dedi, kesin bir dille. “Hiçbir yere gitmiyoruz. Ayrıca bana Er Diggory diye hitap edeceksin.”

Sırıtmam kayboldu. “Bu durumda, uzun zamandır kayıp kuzenler falan mıyız?”

Kaşları çatıldı. “Hayır.”

“Az önce soyadının Diggory olduğunu söyledin. Bu aynı zamanda talihsiz kocamın soyadı. İkiniz akraba mısınız?”

“Hayır.” Botlarına kaçamak bir bakış attı. “Bu, istenmeyen çocuklara verilen bir soyad.”

“İstenmeyen mi?” diye sordum, kendime engel olamayarak meraklı bir şekilde.

Bana sert bir bakış attı. “Yetimler.”

Anlaşılmaz bir nedenden dolayı göğsüm daraldı. “Ya.” Doğru kelimeleri bulmak için duraksadım ama hiçbir şey çıkmadı – bir şey hariç... “Sana annemle ilişkimizin çok da muhteşem olmadığını söylesem bir yardımı dokunur mu?”

Kaşları daha da çatıldı. “En azından bir annen *var*.”

“Keşke olmasaydı.”

“Bunu demek istemiş olamazsın.”

“İstedim ama.” Bugüne kadar sarf ettiğim en dürüst cümlelerdi. Son iki yıldır her gün –her an, her *saniye*– onun öylece ortadan kaybolmasını dilemiştim. Başka biri olarak doğmayı dilemiştim. Herhangi biri olarak. Ona küçük bir tebessüm ettim. “Seninle hiç düşünmeden yer değiştirirdim, Ansel – sadece ebeveyn konusunda tabii, bu korkunç kıyafeti kastetmiyorum. Mavinin bu tonu gerçekten benim rengim değil.”

Savunmaya geçer gibi ceketini düzeltti. “Sana konuşmayı kes dedim.”

Pes ederek kendimi yatağa bıraktım. Artık itirafını duyduğuma göre, planımın bir sonraki kısmı –ee, *kurnaz* kısım– ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı. Ama bu önemli değildi.

Ansel’in canını sıkarak mırıldanmaya başladım.

“Mırıldanma da yok.”

Onu görmezden geldim. “Koca Memeli Liddy çok güzel değildi ama göğsü bir ahır büyüklüğündeydi,” diye şarkı söylemeye başladım. “Süt gibi göğüsleri erkekleri fırlatırdı sallanan koltuklarından ama onların ilgisine kapalıydı gözleri...”

"Kes şunul" Yüzü öyle bir kızardı ki kocamınkiyle kapıştı. "Ne yapıyorsun? Bu... bu uygunsuz!"

"Elbette öyle. Bu bir taverna şarkısı!"

"Bir tavernaya mı gittin?" diye sordu şaşkınlık içinde. "Ama sen bir kadınsın."

Tüm irademle gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Bu adamları, kadınlar hakkında her kim bilgilendirdiyse gerçeğe bağları *son derece* kopuktu. Daha önce bir kadınla tanışmamış gibiydiler. *Gerçek* bir kadınla; Célie gibi gülünç, boş bir hayalle değil.

Bu zavallı çocuğa karşı yerine getirmem gereken bir görevim vardı.

"Tavernalarda *bir sürü* kadın vardır, Ansel. Biz kadınlar senin düşündüğün gibi varlıklar değiliz. Sizin yapabildiğiniz her şeyi biz de yapabiliriz — muhtemelen daha iyi bir şekilde. Bu kilisenin dışında koca bir *dünya* var. İstersen sana gösterebilirim."

Ifadesi sertleşse de yanakları al al olmuştu. "Hayır. Daha fazla konuşmak yok. Daha fazla mırıldanmak yok. Daha fazla şarkı söylemek yok. Sadece... sadece bir süreliğine kendin olmaya ara ver, olur mu?"

"Bu konuda söz veremem," dedim ciddi bir tonda. "Ama bana etrafı gezdirirsen..."

"Öyle bir şey olmayacak."

İyi.

"Koca Pipili Billy, çok çalışmazdı beyni," diye bağırdım, "ama o kadar uzundu ki onun..."

"Dur, DUR." Ansel ellerini kaldırıp salladı, yanakları yeniden alevlenmişti. "Sana etrafı gezdireceğim. Sadece, lütfen, *lütfen* şarkı söylemeyi bırak... hele o konuda!"

Ayağa kalktım, sevinçle ellerimi önümde kavuşturdum.

Voilà.

* (Fr.) İşte bu kadar. —çn

Ne yazık ki Ansel, turumuza katedralin geniş salonlarıyla başladı. Daha da kötüsü – katedralin tüm mimari özelliklerinin yanı sıra her kalıntının, heykelin ve vitray pencerenin tarihi hakkında absürt miktarda bilgi sahibiydi. İlk on beş dakika boyunca entelektüel uzmanlığımı dinledikten sonra biraz etkilenmiştim. Çocuk besbelli zeki-ydi. Ancak dört saat boyunca onu dinledikten sonra, kutsal kabı kafasında parçalamak istedim. Yarın devam edeceğine söz vererek tura akşam yemeği için son verdiğinde içim rahatlamıştı.

Ama gözleri neredeyse şöyle doluydu... umut. Sanki turumuz sırasında bir noktada eğlenmeye başlamıştı. Birinin dikkatini uzun süre ona vermesine, belki de kimsenin onu dinlemesine alışık de-ğilmiş gibi. Ceylan gözlerindeki bu umut, ona fiziksel olarak zarar verme dürtümü azaltmıştı.

Ancak amacımdan uzaklaşamazdım.

Ansel ertesi sabah kapımı çaldığında, kocam gün boyunca nere-ye kayboluyorsa oraya kaybolarak bizi tek kelime etmeden bırakıp gitti. Gardırobumun geri kalanı teslim edildikten sonra, ben küvete yol almadan önce gergin ve sessiz bir akşam geçirmiştik. Günlüğü – ve Célie’nin mektupları– gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Ansel tereddütle bana döndü. “Hâlâ turunu bitirmek istiyor musun?”

“O konuya gelecek olursak.” Bir günü daha, bir zamanlar Aziz Konstantin’e ait olması muhtemel bir kemiği öğrenerek israf *etme-meye* kararlı bir şekilde omuzlarımı dikleştirdim. “Dünkü gezimiz her ne kadar *heyecan verici* geçmiş olsa da ben Kule’yi görmek is-tiyorum.”

“Kule’yi mi?” Kafası karışmış bir hâlde gözlerini kırptırdı. “Ama burada daha önce görmediğin hiçbir şey yok. Yurtlar, zindan, kantin...”

“Saçmalık. *Her şeyi* görmediğime eminim.”

Çatılmış kaşlarını göz ardı ederek o karşı çıkamadan onu kapı-dan dışarı ittim.

Bir saatimi almıştı –Kule’nin ahırları, antrenman alanı ve sahip

olduğu yirmi üç temizlik dolabıyla ilgiliymiş gibi davranmıştım— ama sonunda Ansel'i metal spiral merdivene geri çekmeyi başarmıştım.

"Orada ne var?" diye sordum, beni yurtlara geri götürmeye çalıştığı anda ayak direyerek.

"Hiçbir şey," dedi aceleyle.

"Berbat bir yalancısın."

Kolumu daha sert çekti. "Oraya çıkmama izin yok."

"Neden?"

"Çünkü öyle."

"Ansel." Dudağımı sarkıttım ve kollarımı onun sıksa pazılarına dolayıp kirpiklerimi kırıştırdım. "Uslu duracağım. Söz."

Bana dik dik baktı. "Sana inanmıyorum."

Kolunu bırakıp kaşlarımı çattım. Son bir saatimi, bitiş çizgisine kadar gelip de geçememek için bir ergenle —ne kadar sevimli olursa olsun— Kule'nin etrafında vals yaparak *boşa* harcamamıştım. "İyi. O zaman bana başka seçenek bırakmadın."

İhtiyatla beni süzdü. "Neden bahsediyorsun..."

Ben arkamı dönüp merdivenlerden hızla çıkarken kalakaldı. Daha uzun olmasına rağmen tahminlerim doğru çıkmıştı: Henüz etrafta fasulye sırtığı gibi dolaşmaya alışık değildi ve uzuvları üzerinde kontrolü neredeyse yoktu. Beni takip etti ama pek bir kovalamaca yaşanmadı. O, bacaklarını nasıl kullanacağını öğrenene kadar ben birkaç kat çıkmıştım bile.

En üst katta belli belirsiz patinaj yaparken dehşete kapılmış bir şekilde, kapının dışında oturan Chasseur'e baktım. Hayır, kapının dışında *uyuyordu*. Çürük çarık bir koltuğa yaslanmış, hafifçe horluyordu; çenesi göğsüne sarkmış, soluk mavi paltosuna salya akıtiyordu. Etrafından dolanarak kapıya ulaşip kolunu döndürdüğümde kalbim yerinden oynayacaktı. Koridorun duvarlarını düzenli aralıklarla daha fazla kapı kaplıyordu ama beni durduran şey onlar değildi.

Hayır. Havaydı. Burnumu gıcıklayarak etrafımı sarmıştı. Tatlı ve

tanıdık... altında gizlenen daha karanlık bir şeyin tellallığını yapıyordu. Çürümüş bir şeyin.

Buradasın buradasın buradasın, diye fısıldadı.

Sırttım. Büyü.

Fakat yüzümdeki gülümseme çabucak silindi. Yurtların soğuk olduğunu düşünerek yanılmıştım. Burası daha beterd. Çok daha beter. Neredeyse... korkutucuydu. Tatlı hava doğal olmayan bir şekilde durağandı.

İki çift sakar adım ürkütücü sessizliği bozdu.

"Durl" Ansel peşimden gelerek kapıdan yuvarlandı, dengesini kaybedip sırtıma çarptı. Kapının dışındaki muhafız da —nihayet uyanık ve ilk varsaydığımдан çok daha gençti— onu takip etti. Lanetlerin ve birbirine dolanmış bedenlerin ortasına düştük.

"Kalk üstümden, Ansel..."

"Deniyorum..."

"Kimsin *sen*? Burada olmaman gerekiyor..."

"Affedersiniz!" Hepimiz birden ince sesin geldiği yöne baktık. Beyaz cübbeli ve kalın gözlüklü zayıf, topallayan, yaşlı bir adama aitti. Bir elinde İncil, diğerinde ise acayip bir alet tutuyordu: Küçük ve metal bir silindirin ucunda sivri bir iğne olan bir şeydi.

İkisini de itip ayağa kalkarken neden bu şeyin —her neydiyse artık— ortasında güreştüğimize dair makul bir açıklama yapmak için deliler gibi söyleyecek bir şeyler aradım ama muhafız benden önce davrandı.

"Özür dilerim, Efendimiz." Çocuk ikimize de kızgın bir bakış attı. Uyku sırasında yanağında yakasının izi çıkmış ve çenesinde de biraz salya kalmıştı. "Bu kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Onu içeri alan *Ansel'di*."

"Hiç de bile!" Ansel öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, hâlâ nefes nefeseydi. "*Sen* uyuyordun!"

"Ah, Tanrım." Yaşlı adam gözlüğünü burnunun kemerine itti ve gözlerini kısarak bize baktı. "Bu kabul edilemez. Katiyen kabul edilemez."

Battı balık yan gider diyerek açıklamak için ağzımı açtım ama pürüzsüz, tanıdık bir ses araya girdi.

"Beni görmeye geldiler, Peder."

Şokun etkisiyle donakaldım. O sesi tanıyordum. Kendiminkinden daha iyi tanıyordum hem de. Ama *burada* —Chasseur Kulesi'nin kalbinde— olmamalıydı; yüzlerce kilometre uzakta olması gerekiyordu.

Karanlık, üçkâğıtçı gözler bana çevrildi. "Merhaba Louise."

Gördüğüme inanamayarak başımı iki yana sallayıp sııttım. *Coco*.

"Bu son derece sıradışı, Matmazel Perrot," dedi rahip hırıltılı bir ses çıkarırken kaşlarını çatarak. "Sivil vatandaşlar önceden haber vermeden revire kabul edilmez."

Coco beni öne çıkardı. "Fakat Louise sivil bir vatandaş değil, Peder Orville. Kendisi Yüzbaşı Reid Diggory'nin karısı."

Ona şaşkın şaşkın bakan gardiyana döndü. Ansel'in suratında da benzer bir ifade vardı, gözleri gülünç derecede büyümüş ve ağzı iki karış açık kalmıştı. Küçük dilini yutmuş gibiydi. Dilini ağzına geri sokma dürtüsüne direndim. Coco'nun muazzam beyaz cübbesinin altındaki figürünü göremezlerdi bile. Hakikaten de yakasının kolalı kumaşı çenesinin hemen altında başlıyor ve kolları beyaz eldivenlerin gerisini gizlediği parmak uçlarına kadar uzanıyordu neredeyse. Şu âna kadar gördüklerim arasındaki en uygunsuz kıyafet seçimi olsa da aynı zamanda olabilecek en uygun kılıktı.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti, muhafızı delici bakışlarıyla iğneleyerek, "artık size ihtiyaç kalmadı. Görevinize devam etmenizi önerebilir miyim? Bu korkunç iletişimsizliğin Chasseurlerin kulağına gitmesini istemeyiz, değil mi?"

Muhafız lafını ikiletmedi. Aceleyle kapıya ilerledi ve sadece eşiği geçtiğinde durdu. "Sadece... sadece onun isim listesini imzaladığından emin olun." Sonra rahatlayarak kapıyı *tık* diye kapattı.

"Yüzbaşı Reid Diggory mi demiştin?" Rahip yaklaştı, gözlüğüyle beni incelemek için başını geriye doğru eğdi. Gözlerini korkutucu

derecede büyük gösteriyorlardı. "Ah, Reid Diggory ve yeni gelini hakkında her şeyi duydum. Kendinizden utanmalısınız, madam. Kutsal bir adamı evliliğe sokmak! Bu günahkâr bir..."

"Peder." Coco elini adamın koluna koydu ve ona çarpıcı bir gülümseme attı. "Louise bugün bana yardım etmek için burada... kefaret olarak."

"Kefaret mi?"

"Ah, evet," diye ekledim, ayak uydurup heyecanla başımı sallayarak. Ansel şaşkın bir ifadeyle bize baktı. Ayağına bastım. Peder Orville gözünü bile kırpmadı, yaşlı kör yarasa. "Günahlarımın kefaretini ödememe izin vermelisiniz, peder. Davranışlarım hakkında kendimi çok kötü hissediyorum ve kendimi en iyi nasıl cezalandırmam gerektiği konusunda uzun uzun dua ettim."

Başpiskopos'un son parasını da cebimden çıkardım. Neyse ki Peder Orville henüz pantolonumu fark etmemişti. Muhtemelen nöbet geçirip nalları dikerdi. Parayı avucuna sıkıştırdım. "Cezamı hafifletmek için bu hoşgörüyü kabul etmeniz için dua ediyorum."

Gürültülü bir şekilde boğazını temizlese de parayı cübbesinin içine attı. "Sanırım hasta bakımı *gerçekten* değerli bir uğraş..."

"Harika," diye cıvıladı Coco ve rahip fikrini değiştirmeden beni uzaklaştırdı. Ansel de nereye gitmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi peşimizden geldi. "Onlara Meseller'i okuyacağız."

"Protokole uymalısınız." Peder Orville, iki parşömen parçasının duvara yapıştırıldığı çıkışın yakınındaki tuvaleti işaret etti. Birincisi açıkça isimlerin yazıldığı bir listeydi. İkincisinin üzerindeki küçük yazıları okumak için daha da yaklaştım.

REVİR PROSEDÜRLERİ – BATI GİRİŞİ

KARDİNAL HAZRETLERİ, BELTERRA BAŞPİSKOPOSU tarafından alınan karara göre, katedral revirinin tüm misafirleri görev başındaki çırağa isimlerini ve kimliklerini ibraz etmelidir. Aksi takdirde, durum binadan atılmak ve yasal işlemlerle sonuçlanacaktır.

Fcuillemort Tımarhonesi temsilcileri,
Lütfen girişte Peder Orville'in ofisinde kaydınızı yaptırın. Paketler Doğu Girişi'nden dağıtılır.

Din adamları ve şifacılar,
Lütfen Doğu Girişi'nde bulunan kayıt ve muayene formunu doldurun.

Aşağıdaki prosedürlere her zaman uyulmalıdır:

1. Revir temiz ve atıklardan arındırılmış tutulmalıdır.
2. Saygısız dil ve davranışa müsamaha edilmez.
3. Tüm konuklara bir personelin eşlik etmesi gerekir. Refakatçisi olmadığı görülen konuklara bina çıkışına kadar eşlik edilecektir. Yasal işlem yapılabilir.
4. Tüm konuklar uygun giysiler giymelidir. Şifacılar, meslekten olmayanların giysilerinin üzerine giymesi için girişte beyaz cübbeler dağıtacaktır. Bu elbiseler tesislerden ayrılmadan önce bir personele iade edilmelidir. Bu elbiseler Saint-Cécile d'Cesarine Katedrali ve Chasseur Kulesi boyunca koku kontrolüne yardımcı olur. Giyilmeleri şarttır. Cübbe giyilmemesi, kişinin binadan kalıcı olarak çıkarılmasına neden olacaktır.
5. Binadan ayrılmadan önce tüm konukların iyice yıkanması gerekir. Konuk muayene formu, Batı Girişi'nin yakınındaki tuvalette yer almaktadır. Denetimden geçilmemesi, kişinin binadan kalıcı olarak uzaklaştırılmasına neden olacaktır.

Yok artık. Burası bir hapishaneydi.

"Elbette, Peder Orville." Coco elimi tuttu ve beni levhadan uzaklaştırdı. "Ayak altında olmayacağız. Burada olduğumuzu bile fark etmeyeceksiniz. Ve sen," omzunun üzerinden Ansel'e baktı, "git ve oyun falan oyna. Daha fazla yardıma ihtiyacımız kalmadı."

"Ama Reid..."

"Hadi gel, Ansel." Peder Orville, Ansel'in omzunu kavramak için uzandı ve onun yerine dirseğini tuttu. "Bırak da genç hanımlar hastalarla ilgilensin. Sen ve ben onlar işlerini bitirene kadar, dua eden cemaate katılacağız. Bu sabah zavallı ruhlar için elimden geleni yaptım. Maalesef sabahleyin iki kişi, ruhlara şifa veren elime yanıt vermediği için Feuilemort'a gidecek."

Ansel'le birlikte koridordan geçerken sesi kısıldı. Ansel, yolun takip ettiği kıvrıma dönüp kaybolmadan önce omzunun üzerinden yalvaran bir bakış attı.

"Feuilemort mu?" diye sordum merakla.

"Şşş... henüz değil," diye fısıldadı Coco.

Rasgele bir kapı açtı ve beni içeri itti. Kapının sesiyle, adamın kafası bize doğru uzandı... ve bükülmeye devam etti. Adam tersyüz duran uzuvlarıyla yataktan süzülürken ve eklemleri hiç de doğal olmayan bir şekilde bükülüp yerlerinden çıkarken dehşet içinde donakalmış bir hâlde izledik. Hayvani bir parıltı geçti gözlerinden ve tıslayıp bir örümcek gibi bize doğru fırladı.

"Bu da ne..."

"Çık, çık, çık!" Coco beni odadan itti ve hızla kapıyı kapattı. Adamın vücudu da ona çarptı ve garip bir çığlık attı. Coco şifacı cubbesini düzelterek derin bir nefes aldı. "Tamam, tekrar deneyelim."

Endişeyle kapıyı süzdüm. "Zorunda mıyız?"

Başka bir kapıyı araladı ve içeri baktı. "Bu sefer sorun olacağını sanmıyorum."

Omzunun üzerinden baktım ve sessizce bir şeyler okuyan bir kadın gördüm. Kafasını kaldırıp bize baktığında irkilerek geri çekil-

dim ve yumruğumu kaldırdım. Derisi *hareket etti* – binlerce küçük böcek yüzeyin hemen altında sürünüyormuş gibi.

"Hayır." Kafamı sallayarak çabucak geri çekildim. "Böcekler olmaz."

Kadın yalvarırcasına elini kaldırdı. "Kal, lütfen..." Açık ağzından bir çekirge sürüsü fırladı, onu boğdu ve kanlı gözyaşları yanaklarından süzüldü.

O hıçkırarak ağlarken kapıyı çarpıp çıktık.

"Bir sonraki kapıyı *ben* seçiyorum." Göğsüm açıklanamayacak şekilde yükselip inerken seçeneklerime göz attım ama kapıların hepsi aynıydı. Ötesinde ne gibi korkunç sahneler olduğunu kim bilebilirdi? Erkek sesleri, metalin çıkardığı hafif tınlama sesleri eşliğinde koridorun sonundaki bir kapıdan bize doğru sürüklendi. İçimi kemiren bir merakla ona doğru yavaş yavaş yaklaştım ama Coco başını sertçe sallayarak beni durdurdu. "Burası *neresi* sahiden?" diye sordum.

"Cehennem." Omzunun üzerinden sinsi bir bakış atarak beni koridora yönlendirdi. "Oraya gitmek istemezsin. Orası rahiplerin... deney yaptığı yer."

"Deney mi?"

"Dün gece bir hastanın beynini kesip parçalara ayırdıklarını gördüm." Ardına kadar açmadan önce odayı dikkatle inceleyerek başka bir kapıyı araladı. "Büyünün nereden geldiğini anlamaya çalışıyorlar."

İçeride, yaşlı bir beyefendi demir bir karyolaya zincirlenmiş yatıyordu. Boş gözlerle tavanı izliyordu.

Tın.

Sessizlik.

Tın.

Sessizlik.

Tın.

Yakından bakınca şaşkınlıktan nefesim kesildi. Parmakları siyaha boyanmış, tırnakları uzun ve sivriltilmişti. İşaretparmağıyla rit-

mik olarak hafifçe koluna vuruyordu. Her dokunuşta, mürekkepli bir kan damlası akıyordu; doğal olamayacak kadar koyuydu. Zehirliydi. Önceden oluştuğu belli olan yüzlerce başka iz tüm vücudunun rengini değiştirmişti; yüzünün bile. Hiçbiri iyileşmemişti. Hepsinden siyah kan akmıştı.

Metalik çürük kokusu, havadaki tatlı büyü kokusuyla karışmıştı.
Tın.

Sessizlik.

Tın.

Boğazıma yükselen safrayı hissedebiliyordum. Artık bir erkekten çok kâbuslardan ve gölgelerden gelen bir yaratığa benziyordu.

Coco kapıyı arkamızdan kapattı ve adamın kataraktlı gözleri benimkileri buldu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Bu yalnızca Mösyö Bernard." Coco odanın diğer tarafına geçti ve kelepçelerden birini aldı. "Yine zincirlerini kırmış olmalı."

"Yok artık." O, adamın serbest elinin etrafındaki kelepçeyi nazikçe sıkarken daha da yaklaştım. Adam boş gözlerle bana bakmaya devam etti. Göz kırpmadan. "Ona ne oldu?"

"Buradaki herkese ne olduysa aynısı." Adamın yüzüne düşmüş bir tutam saçı düzeltti. "Cadılar."

Sertçe yutkundum ve yalnızca demirden bir sandalyenin üzerinde duran İncil'in bulunduğu başucuna yürüdüm. Kapıya bakarak sesimi alçalttım. "Ona yardım edebiliriz."

Coco iç çekti. "İşe yaramaz. Chasseurler onu bu sabah erkenden getirdi. Onu La Forêt des Yeux'nün dışında dolanırken bulmuşlar." Adamın elindeki kana dokundu ve burnuna götürüp teneffüs etti. "Tırnakları zehirlenmiş. Yakında ölecek. Bu yüzden rahipler onu tımarhaneye göndermek yerine burada tuttu."

Ölmekte olan adamı izlerken göğsüme bir ağırlık çöktü. "Ayrıca... Peder Orville'in elindeki o işkence aleti de neyin nesiydi?"

Sırıttı. "İncil'i mi kastediyorsun?"

"Çok komik. Hayır, o metal şeyden bahsediyorum. Şey görünüyordu... keskin."

Gülümsemesi yüzünden silindi. “Keskin de. Ona şırınga deniyor. Rahipler onları enjeksiyon için kullanıyorlar.”

“Enjeksiyon mu?”

Coco duvara yaslanıp kollarını kavuşturdu. Açık renk taşla bir gibi görünen cübbesinin beyazı, gözlerini bana dikmiş Mösyö Bernard’ın bedeninin üzerinde süzülen bir kafa yanılsaması yaratıyordu. Tekrar ürperdim. Burası beni ürkütüyordu.

“Onlara böyle diyorlar.” Gözleri karardı. “Ama ne yapabileceklerini gördüm. Rahipler zehirle uğraşıyorlar. Bilhassa da baldıranla. Dozajı mükemmelleştirmek için hastalar üzerinde test ediyorlar. Sanırım cadılara karşı kullanmak için bir silah yaratıyorlar.”

Korku omurgamdan aşağı süzüldü. “Ama kilise sadece ateşin bir cadıyı gerçekten öldürebileceğini düşünüyor.”

“Bize iblis deseler de ölümlü olduğumuzu biliyorlar. Tıpkı insanlar gibi kanımız akıyor. Tıpkı insanlar gibi acıyı hissediyoruz. Ama enjeksiyonların amacı bizi öldürmek değil. Felce neden oluyorlar. Chasseurlerin bize enjekte edecek kadar yaklaşması yetecek, sonra ölüden farkımız kalmayacak.”

Bu rahatsız edici gelişmeyi sindirmeye çalışmam biraz zamanımı aldı. Ağzımı kaplayan acı bir tatla Mösyö Bernard’a baktım. Yalnızca birkaç kapı ötedeki bir kadının derisinin altında sürünen böcekler, yanaklarındaki kanlı gözyaşları aklıma geldi. Belki de suçlanacak tek kişi rahipler değildi.

Felç —hatta kazık— bazı kaderlere yeğlenirdi.

“Burada ne yapıyorsunuz, *Matmazel Perrot*?” diye sordum sonunda. En azından gerçek adını kullanmamıştı. Monvoisin ailesinin adı... pek de iyi anılmazdı. “Teyzenle birlikte saklanıyor olman gerekiyordu.”

Gerçekten de surat asacak cüreti kendinde bulmuştu. “Aynı soruyu ben de sana sorabilirim. Beni düğününe nasıl davet etmezsin?”

Dudaklarımdan minik bir kahkaha kaçtı. Bu sessizlikte ürkütücü gelmişti. Mösyö Bernard’ın tırnağı artık kelepçesine vuruyordu.

Tın.

Tın.

Tın.

Onu görmezden geldim. "Güven bana, konuk listesinde söz sahibi olsaydım, orada olurdun."

"Baş nedime olarak mı?"

"Tabii ki."

Hafifçe yatışmış bir şekilde Coco iç çekti ve başını iki yana salladı. "Resmen bir Chasseur'le evlisin... Duyduğumda inanmamıştım." Dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi. "Bayağı taşaklı çıktın."

Bu sefer daha yüksek sesle güldüm. "Çok *ahlaksız*sın, Coco..."

"Peki ya kocaninkiler?" Şeytanca kaşlarını oynattı. "Bas'inkilerle karşılaştırıldığında nasıllar?"

"Bas'inkiler hakkında ne biliyorsun ki?" Yanaklarım gülümsemekten acıyordu. Bunun yanlış olduğunu biliyordum —özellikle de lanetli, ölmekte olan Mösyö Bernard yanımda yatarken— ama göğsümdeki ağırlık, Coco'yla her zamanki alaycı hâlimize döndüğümüzde yavaş yavaş hafifledi. İki gün boyunca düşmanların arasında kaldıktan sonra bir dost yüzü görmek ve onun güvende olduğunu bilmek iyi hissettirmişti. Şimdilik.

Dramatik bir şekilde iç çekti ve battaniyeyi Mösyö Bernard'ın üzerine yeniden örttü. Adam tıklamayı bırakmadı. "Uykunda konuşuyorsun. Bunu göz önünde bulundurarak yaşamak zorundaydım." Bana baktığında gülümsemesi soldu. Başıyla morluklarımı işaret etti. "Bunu kocan mı yaptı?"

"Maalesef Andre'nin marifeti."

"Onun taşaklarını eline verdiğimde Andre'nin nasıl davranacağını merak ediyorum. Belki de ona ufak bir ziyarette bulunurum."

"Zahmet etme. Chasseurleri üzerine saldım — her ikisinin de."

"Ne?" Ben ona sorguyu anlatırken gözleri keyifle açıldı. "Seni şeytani küçük cadı!" diye öttü hikâyeyi bitirdiğimde.

"Şşş!" Kapıya yanaşıp kulağımı tahtaya dayayarak dışarıda bir hareketlenme var mı diye dinledim. "Bizi yakalamalarını mı isti-

yorsun? Aklıma gelmişken..." Etrafta dolanan kimse olmadığından emin olduğum zaman yüzümü ona döndüm. "Burada ne işin var?"

"Elbette seni kurtarmaya geldim."

Gözlerimi devirdim. "Elbette."

"Şifacılardan biri geçen hafta evlenmek için görevinden istifa etti. Pederler de onun yerine birini arıyordu."

Ona sert bir bakış attım. "Peki sen bunu nereden öğrendin?"

"Basit." Yatağın ucuna yerleşti. Mösyö Bernard metali tınlatmaya devam etti ancak neyse ki rahatsız edici bakışlarını artık Coco'ya çevirmişti. "Dün sabah erkenden yerini alacak kişiyi bekledim ve onu benim daha iyi bir aday olacağıma ikna ettim."

"Ne? Nasıl?"

"Ondan kibarca rica ederek tabii ki." Gözlerini devirmeden önce bana dik dik baktı. "Sence? Tavsiye mektubunu çaldım ve kendi adını unutmaması için onu büyüledim. *Gerçek* Brie Perrot şu anda Amaris'te tatil yapıyor ve hiç kimse farkı anlamayacak."

"Cocol Ne aptalca bir risk..."

"Bütün gün seninle konuşmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama bu rahiplerin hiç acıması yok. Tüm gün *eğitimdeydim*." Elbiselelerinden buruşuk bir parşömen parçası çıkarmadan önce sarf ettiği kelimeye dudaklarını büzdü. Çivi yazısını andıran el yazısını tanımadım ama kan lekesini tanımıştım. Kan büyüsünün keskin kokusunu da. "Teyzeme bir mektup gönderdim ve seni korumayı kabul etti. Benimle gelebilirsin. Cadı meclisi şehrin yakınında kamp kurdu ama orada uzun süre kalmayacaklar. İki hafta içinde kuzeye gidiyorlar. Kimse senin gittiğini anlamadan buradan kaçabiliriz."

Mideme kötü bir his çöktü. "Coco, ben..." İç çekerek bir açıklama bulmak için, neredeyse boş olan odaya baktım. Teyzesine güvenmediğimi söyleyemedim – ya da onun dışında herhangi birine. Tam anlamıyla değil. "Bence burası şu anda benim için en güvenli yer olabilir. Bir Chasseur kelimenin tam anlamıyla beni korumak için *yemin* etti."

"Bundan hoşlanmadım." Başını hararetle iki yana salladı ve ayağa kalktı. "Burada ateşle oynuyorsun, Lou. Er ya da geç *yanacaksın*."

Yarım ağız sırttım. "Geç olmasını umalım o zaman."

Bana ters ters baktı. "Hiç komik değil. Güvenliğini *-hayatını-* ne olduğunu anladıkları anda seni cayır cayır yakacak adamların eline bırakıyorsun."

Gülümsemem soldu. "Hayır, bırakmıyorum." Tartışacak gibi durduğunda fırsat vermeyip konuşmaya devam ettim. "Bırakmıyorum. Yemin ederim bırakmıyorum. Bu yüzden bugün buraya geldim. O benim için gelene kadar da her gün buraya gelmeye devam edeceğim. Çünkü benim için *gelecek*, Coco. Sonsuza kadar saklanamam."

Derin bir nefes alarak duraksadım.

"Ve geldiğinde hazır olacağım. Hilelere ve kostümlere daha fazla bel bağlamak yok. Ya da Babette'in bilgi toplamasına ya da Bas'ın akrabalarına. Ya da sana." Ona özür dilercesine tebessüm ettim ve Angelica'nın Yüzüğü'nü parmağıma taktım. "Geleceğe yönelik tedbirler almaya başlamamın zamanı geldi. Bu yüzük Tremblay'nin kasasında olmasaydı, ciddi ciddi ayvayı yemiş olurdum. Zayıf düşmeme izin verdim. Bu koridorun dışında yakalanma riskim çok büyük ama burada... burada pratik yapabilirim ve kimsenin ruhu duymaz."

Yavaş yavaş tüm suratına bir gülümseme yayıldı ve kolunu benimkine geçirdi. "İşte böyle. Ama bir konuda yanılıyorsun. Kesinlikle bana bel bağlamaya devam edeceksin çünkü hiçbir yere gitmiyorum. Birlikte çalışacağız."

Kaşlarımı çattım, kalması için yalvarmak ile gitmesi için onu zorlamak arasında kalmıştım. Ama bu benim kararım değildi ve onu bir şey yapmaya zorlarsam bana söyleyeceği şeyi zaten biliyordum. Ne de olsa favori hakaretlerimi ondan öğrenmiştim. "Tehlikeli olacak. Bu koku büyüü gizlese bile Chasseurler yine de bizi yakalayabilir."

"Bu durumda, bana burada *ihtiyacın* olacak," diye belirtti, "böylece vücutlarındaki tüm kanı kurutabilirim."

Gözlerimi ona diktim. "Bunu yapabilir misin?"

"Emin değilim." Göz kırptı ve Mösyö Bernard'a veda etti. "Belki de öğrenmeliyiz."

KAÇIŞ

Lou

Kocam o öğleden sonra döndüğünde, kaburgalarım lavanta kokulu kabarcıklar ve ılık suyla sarılmıştı. Sesi duvarlardan yankılandı. "İçeride mi?"

"Evet, ama..."

Tête carrée, Ansel'in neden yatak odasında değil de koridorda durduğunu dinlemek ya da sorgulamak için duraksamadı. Beklentiyi sırtıttım. Banyomu mahvedecek olsa da yüzündeki ifade bunu telafi edecekti.

Tabii ki bir saniye sonra yatak odasına daldı. Gözlerinin beni arayarak odayı taramasını izledim.

Ansel, kocamın daha önce yumruklayarak açtığı deliği düzeltmek için tuvalet kapısını çıkarmıştı ama işini bitirmesini beklememiştim. Çerçeve şimdi görkemli bir şekilde boştu; sabunlu, çıplak tenim için mükemmel bir vitrindi. Bir de onun aşağılanması için. Beni bulması uzun sürmedi. O aynı, harika boğulma sesi boğazından yükseldi ve gözleri büyüdü.

Neşeli bir şekilde el salladım. "Selam."

"Ben... sen ne... Ansel!" Kaçmaya çalışırken neredeyse kapının çerçevesine tosluyordu. "Senden kapıyı tamir etmeni istemiştim!"

Ansel'in sesi isterik bir şekilde yükseldi. "Zaman olmadı..."

* (Fr.) Kalın kafalı —çn

Sabırsız bir homurtuyla kocam yatak odasının kapısını kapattı.

Sudaki kabarcıklardan birini onun yüzü olarak hayal edip bir fiske vurdum. Bir tane daha patlattım. Sonra bir tane daha. "Ona karşı çok kabasın, farkında mısın?"

Sessizliğini bozmadı. Muhtemelen yüzüne akın eden kanı kontrol etmeye çalışıyordu. Yine de görebiliyordum. Kızarıklık boynuna kadar çıkıp bakırımsı saçlarıyla birleşmişti. Öne eğilerek kollarımı kavuşturup küvetin kenarına yaslandım. "Neredeydin?"

Sırtı dikleşti ama arkasını dönmedi. "Onları yakalayamadık."

"Andre ve Grue'yu mu?"

Başıyla onayladı.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Doğu Yakası'nı izleyen Chasseurler var. Şansımız varsa onları yakında yakalayacağız ve her biri birkaç yıl hapis cezasına çarptırılacak."

"Sana arkadaşım hakkında bilgi verdikten sonra."

"Bana cadı hakkında bilgi verdikten sonra."

Gözlerimi devirdim ve kafasının arkasına su attım. Bakır saçlarını ıslattı ve gömleğinin yakasından aşağı aktı. Öfkeyle dönerek yumruklarını sıktı, sonra aniden durdu ve gözlerini kapadı.

"Üzerine bir şey giyebilir misin?" Bir elini benim olduğum tarafa doğru sallarken diğeriyle sıkıca gözlerini kapadı. "Orada otururken seninle konuşamam, sen böyle... sen böyle..."

"Çıplakken mi?"

Dişlerini sıktığında *çat* diye bir ses geldi. "Evet."

"Üzgünüm ama hayır. Daha saçımı yıkamayı bitirmedim." Rahatsızlığımı belirten bir iç çekişle baloncukların altına geri döndüm. Su köprücük kemiğime geliyordu. "Ama şimdi bakabilirsin. Tüm eğlenceli yerlerim örtülü."

Gözünü aralar gibi oldu. Güvenli bir şekilde köpüklerin altında olduğumu gördükten sonra rahatladı — yani onun gibi biri ne kadar rahatlayabilirse artık. Sanki bu kocam olacak adama sürekli kazık batıyordu.

Dikkatli bir şekilde yaklaştı ve hoş kapı çerçevesine yaslandı. Onu görmezden gelerek avucuma daha fazla lavanta sabunu döktüm. O benim saçımı köpürtmemi izlerken ikimiz de sessizdik.

“Bu izler nasıl oldu?” diye sordu.

Duraksamadım. Benimkiler, Coco ve Babette’inkine kıyasla hiçbir şey olsa da onlardan epeyce vardı. Sokaklarda yaşamamanın getirdiği risk. “Hangileri?”

“Hepsi.”

O zaman ona bakmaya cesaret ettim, boğazıma baktığını fark ettiğimde kalbim sıkışır gibi oldu. Onun yerine bakışlarını omzuma yönlendirerek oradaki uzun, pürüzlü çizgiyi işaret ettim. “Bir bıçağın yanlış ucuna denk geldim.” Dirseğimi kaldırarak ona başka bir yara izi gösterdim. “Dikenli tel çite girmiştım.” Köprücük kemiğimin altına dokundum. “Başka bir bıçak. Bu da hayvan gibi acıtmıştı.”

Kullandığım dili görmezden geldi, gözlerini bana diktiğinde bakışlarında anlamlandıramadığım bir şey vardı. “Kim yaptı?”

“Andre.” Ben gülümseyerek saçımı tekrar suya daldırırken gözlerini kaçırdı. Saçlarımı temizlendiğinde bacaklarımı kendime çekerek kollarımı etrafına sardım ve çenemi dizlerimin üzerine koydum. “Şehre ilk geldiğimde üzerime atlamıştı.”

Aniden bir ağırlık çökmüş gibi derin bir iç çekti. “Onları bulamadığımız için üzgünüm.”

“Bulacaksınız.”

“Öyle mi?”

“Pek zeki sayılmazlar. Muhtemelen sabah buraya gelip onları neden aradığınızı öğrenmek isteyeceklerdir.”

Kıkırdayıp pazılarını belirginleştiren bir şekilde boynunu ovuşturdu. Sorgu sonrasında gömlek kollarını sıvamıştı ve kolundan eline uzanan uzun çizgiyi takip etmeden edemedim. Oradan nasırlanmış parmaklarına. Oradan da üzerindeki ince, bakırımsı tüylere.

Boğazını temizledi ve kolunu aceleyle aşağı indirdi. “Gitmem gerek. Yakında Madam Labelle’i sorgulayacağız. Sonra da diğerini – Tremblay’nin konağındaki hırsızı. Bastien St. Pierre.”

Kalbim tekledi ve her tarafa kabarcıklar ve su saçarak öne eğildim. "Bas'tan mı bahsediyorsun?" Gözlerini kısarak başıyla onayladı. "Ama... ama o kaçtı!"

"Ona Soleil et Lune'ün arka girişinin dışında sinsi sinsi gezinirken rastladık." Her yerinden hoşnutsuzluk akıyordu. "Sonuçta yakalandı. Polis er ya da geç onu tutuklardı zaten. Tremblay'nin bekçilerinden birini öldürdü."

Yok artık. Geriye yaslandım, panik boğazımı pençelerken göğsüm sıkışıyordu ve nefesimi kontrol etmekte güçlük çekiyordum. "Ona ne olacak?"

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Asılacak."

Siktir.

Siktir, siktir, *siktir*.

Tabii ki Bas tutuklanmıştı. *Tabii ki* bekçiye bayıltmak yerine onu öldürmüştü. Aptal zaten neden Soleil et Lune'e gitmişti ki? Onu aradıklarını *biliyordu*. Bunu biliyordu. Neden şehirden kaçmamıştı? Neden çoktan denizleri aşmamıştı? Neden şey gibi davranmamıştı, yani, *Bas* gibi?

Sıcak suya rağmen tüylerim diken diken oldu. Yoksa... benim için dönmüş olabilir miydi? İkisi de eşit derecede korkunç olmasına rağmen umut ve çaresizlik göğsüme çöktü fakat çok geçmeden panik ikisini de bastırdı.

"Onu görmeme izin vermelisin."

"Bu söz konusu bile olamaz."

"Lütfen." Kelimeden iğreniyordum ama reddederse —yalvarmak işe yaramazsa— geriye tek bir seçeneğim kalıyordu. Revirin dışında büyü yapmak büyük ama göze almam gereken bir riskti.

Çünkü Bas, Coco'yu tanıyordu, evet. Ama beni de tanıyordu.

İki cadı hakkında bilgi vermenin ederini merak ettim. Hayatı mı? Hapis cezasından kurtulmak mı? Chasseurler için adil ve Bas'ın kesinlikle kabul edeceği bir anlaşmaydı. Benim için geri gelmiş olsa *bile* ipin ucundaki kişi o olduğunda tereddüt etmezdi.

Ona böyle bir sır verdiğim için kendime küfrettim. Nasıl bir

karakteri olduğunu biliyordum. Onun kim olduğunu biliyordum, yine de en gizli sırlarımı dökecek kadar rahatlamama izin vermiştin. Yani, en azından onlardan birini. Şimdi Coco da ben de bunun bedelini ödeyecektik.

Aptalca. Çok, çok *aptalca*.

“Lütfen,” diye tekrarladım.

Kocam ağzımdan çıkan kelimeyle gözlerini kırıştırdı, açıkça hayrete düşmüştü. Ancak şoku kısa sürede şüpheyeye dönüştü. Kaşlarını çattı. “Neden onun için bu kadar endişelisin?”

“Çünkü arkadaşım.” Sesimin umutsuz çıkması umurumda değildi. “Yakın bir arkadaşım.”

“Elbette öyledir.” Yüzümde oluşan acılı ifadeyi görmesiyle tavana baktı ve neredeyse isteksizce sözlerine devam etti. “Paçasını kurtarma şansı olacak.”

“Nasıl olacak o?”

Cevabı zaten bilmeme rağmen nefesimi tuttum, dudaklarımdan dökülecek kelimelerden korkuyordum.

“Önceliğimiz hâlâ cadı,” diye doğruladı düşüncelerimi. “Yakalanmasına yardım edecek bilgiler verirse cezası yeniden değerlendirilecektir.”

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak destek almak için küvetin kenarını kavradım. Diğer elim boğazımdaki yara izine inmeye başladı – içgüdüsel, tedirgin bir hareket.

Uzun bir süre sonra bir fısıltı duyuldu. “İyi misin? Sanki... rengin soldu.”

Cevap vermediğimde uzun adımlarla odanın benim olduğum tarafına geçip küvetin yanına çömeldi. Kabarcıkların azalması umurumda değildi. Görünüşe göre o da umursamıyordu. Uzandı ve kulağımın yanındaki bir tutam saça dokundu. Parmaklarına sabun bulaştı. “Bir yeri atlamışsın.”

Avucuna su alıp saçlarımdan aşağı akmasına izin verirken hiçbir şey söylemedim fakat parmakları boğazımın üzerinde gezindiğinde nefesim kesildi. “Bu nasıl oldu?” diye mırıldandı.

Güçlükle yutkunarak söyleyecek bir yalan aradım ve hiçbir şey bulamadım. “Bunu da başka bir gün anlatırım, Chass.”

Mavi gözleri yüzümü incelerken hâlâ çömelmiş bir vaziyette geri çekildi.

  g d sel olarak yarayı kapattım ve sabunlu sudaki yansımama baktım. Yaşadığım onca şeyden sonra –katlandığım onca şeyden sonra– Bas yüzünden yanmayacaktım. Kimsenin kurbanı değilim. Ne geçmişte. Ne  imdi. Asla.

Yapılacak tek şey vardı.

Onu kurtarmak zorundaydım.

Kocam birkaç dakika sonra konsey odasına dönmek için beni yalnız bıraktı. Küvetten atlayarak aceleyle elbise dolabının i ine gizlediğim mumu bulmaya çalıştım. D n Ansel bana etrafı gezdirirken tapınaktan  almı tım. Hızlı, hünerli hareketlerle mumu yaktım ve masanın üzerine koydum. Bitkisel duman ânında odadaki diğer kokuları bastırduğında derin bir oh çektim. Koku tam olarak doğru değildi ama yeterince yakındı. O dönene kadar büyü kokusu hafiflemiş olurdu. En azından öyle umuyordum.

Birkaç dakika boyunca deliler gibi odayı ar ınladıktan sonra, kendimi yatağa oturmaya zorladım. Sabırsızlıkla Ansel’in dönmesini bekledim.

Gen ti. Kolayca etki altına alınabilirdi. En azından kendime böyle söylüyordum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra kapıyı çaldı.

“İçeri gel!”

Gözleriyle banyoyu yoklayarak dikkatlice odaya girdi. Besbelli üzerimde doğru düzgün bir şeyler olduğundan emin olmak için kontrol ediyordu.

Durdum ve derin bir nefes aldım, gelecek olan şey için kendimi hazırladım. Ansel’in Balisarda’sını ku anmadığını umuyordum sadece.

İşveli bir şekilde gülümseyerek o, odada ilerlerken bakışlarımı ondan ayırmadım. Cildim beklentiyle karıncalandı. "Seni özledim."

Sesimin garip tonunu duymasıyla kaşlarını çatıp gözlerini kırpıstırdı. Yavaşça yaklaşarak elimi koluna koydum. Çekecek gibi oldu ama son saniyede durdu. Tekrar gözlerini kırpıstırdı.

Göğsüne doğru yaklaştım ve kokusunu içime çektim – özünü. Cildim ceketinin soluk mavisine karşı parlıyordu. Birlikte parıltıya baktık, dudaklarımız aralandı. "Çok güçlüsün," diye fısıldadım. Dudaklarımdan dökülen kelimeler derinleşip yankılandı. "Çok değerlisin. Seni küçümsemekle hata yapıyorlar."

Sözlerimi duymasıyla yüzünden bin bir çeşit duygu geçip gitti – dokunuşumu hissetmesiyle.

Şaşkınlık. Panik. Arzu.

Parmağımı yanağında gezdirdim. Temastan kaçınmadı. "İçindeki azameti görüyorum, Ansel. Birçok cadı öldüreceksin."

Kirpikleri yumuşak bir şekilde kırpıstı, sonrasında ise... hiçbir şey. Artık benimdi. Kollarımı ince beline sardım, daha fazla parlıyordum. "Bana yardım edecek misin?" Başını onaylarcasına salladı, bana bakan gözleri büyümüştü. Avucunu öptüm ve gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, Ansel."

Gerisi kolaydı.

Beni zindana götürmesine izin verdim. Dar merdivenlerden aşağı inmek yerine konsey odasına doğru ilerledik; Bas'ı tuttukları hücrelere. Chasseurler –kocam dahil– hâlâ Madam Labelle'i sorguluyorlardı ve hücrelerin dışında sadece iki muhafız duruyordu. Ansel'inki gibi soluk mavi paltolar giiyorlardı.

Biz yaklaşırken şaşkınlıkla bize döndüler, elleri hemen silahlara gitti – Balisardalara değil. Aramızda parıldayan, altın desenler oluşurken gülümsedim. Kulelerinin içinde güvende olduklarını düşünüyorlardı. Ne büyük aptallık. Ne büyük dikkatsizlik.

Bir desen ağını yakalayarak yumruklarımı sıktım ve Bas'a ait sevgi dolu anılarım –bir zamanlar hissettiğim aşk, bir zamanlar bana hissettirdiği sıcaklık– birer birer hafızamdan silinirken iç ge-

çirdim. Muhafızlar yere serildi ve iplikler parıldayan bir toz patlamasıyla kayboldu. *Bir an karşılığında başka bir an, diye mırıldandı kafamdaki ses. Buna değer. Böylesi daha iyi.*

Beni görünce Bas'ın gözleri zaferle parladı. Hücreye yaklaştım, başımı yana eğerek onu inceledim. Bitlenmesini önlemek için hapis-hanede kafasını ve kirli sakalını tıraş etmişlerdi. Ona yakışmamıştı.

"Lou!" Parmaklıkları kavrayıp aralarındaki boşluktan yüzünü çıkardı. Panik gözlerinden okunuyordu. "Tanrı'ya şükür buradasın. Kuzenim beni çıkarmaya çalıştı ama dinlemediler. Beni asacaklar, Lou, onlara Coco'yu anlatmazsam..." Yüzümdeki uzak, uhrevi bakış görüp de gerçek korku, ifadesini dondururken sessizleşti. Cildim daha fazla parladı. Ansel arkamda dizlerinin üzerine düştü.

"Ne yapıyorsun?" Bas benden yayılan büyüyle savaşmak için avuçlarını gözlerine bastırdı. "Bunu yapma. Se-Seni Tremblay'lerde bıraktığım için üzgünüm. Sen ve Coco kadar cesur ya da zeki olmadığımı biliyorsun. Hata yaptım. Kalmalıydım, ya-yardım etmeliydim..."

Ben ona yaklaştıkça vücudu bir ürpertiyle sarsıldı ve yüzümde minik ve soğuk bir gülümseme belirdi. "Lou, lütfen!" diye yalvardı. Başka bir ürperti daha... bu sefer daha güçlüydü. "Onlara senin hakkında hiçbir şey söylemem. Bunu sen de biliyorsun. Hayır, lütfen, yapma!"

Önce omuzları, sonraysa elleri yanlarına düştüğünde ifadesi mutlu bir şekilde boştu.

"Çok zekice, Bas. Çok kurnazca. Hep böyle güzel şeyler söyledin." Hücre kapısından uzanıp yüzünü avucumun içine aldım. "Sana bir şey vereceğim, Bas ve karşılığında sen de bana bir şey vereceksin. Bu kulağa nasıl geliyor?" Başını aşağı yukarı salladı ve gülümsedi. Yaklaştım ve dudağından öptüm. Nefesini tattım. Memnuniyet içinde iç çekti. "Seni özgür bırakacağım. Karşılığında tek istediğim anıların."

Elimle yanağını —yakışıklı yüzünün etrafında dönen altını— iyice kavradım. Tırnaklarım derisine batarak çenesindeki küçük gü-

müş yarayı delerken mücadele etmedi. Bir an o yaranın nasıl olduğunu merak ettim.

İşim bittiğinde —altın sis yüzüme ve Coco'ya dair her anıyı zihninden çaldığında— Bas yere yığıldı. Tırnaklarım yüzünü kanatmıştı ama onun dışında iyileşecekti. Muhafızların kemerindeki anahtarları almak için eğildim ve onun yanına bıraktım. Sonra Ansel'e döndüm.

"Sıra sende, hayatım." Onun yanına diz çöktüm ve ellerimi omuzlarının etrafına sararak dudaklarımı yanağına sürttüm. "Bu biraz acıtabilir."

Az önce yaşananlara odaklanarak bu anıyı Ansel'in zihninden çıkardım. O da çok geçmeden yere yığıldı.

Bilinçli kalmak için mücadele ettim ancak işlemi muhafızlar üzerinde tekrarlarken gözlerim kararmaya başladı. Bir bedel ödemeliydim. Bir şey almıştım, şimdi ise vermem gerekiyordu. Doğa denge sağlanmasını istiyordu.

Hafifçe sallanırken Ansel'in üzerine devrilerek karanlığa teslim oldum.

Kısa bir süre sonra gözlerimi açtım. Başım zonkluyordu ama bunu görmezden gelip aceleyle ayağa kalktım. Hücre kapısı açıktı ve Bas gitmişti. Ancak Ansel hiçbir uyanma belirtisi göstermedi.

Dudağımı ısırarak durumu tarttım. Bir mahkûmun boş hücrelerinin dışında bulunursa cezalandırılırdı, özellikle de iki muhafız ayaklarının dibinde baygın yatarken. Daha da kötüsü, oraya nasıl gittiğini hatırlamaz ve kendini savunmanın bir yolunu bulamazdı.

Kaşlarımı çatarak şakaklarıma masaj yaptım ve bir plan tasarlamaya çalıştım. Acele etmem gerekiyordu —Chasseurler beni yalamadan önce cildimdeki büyü kokusunu bir şekilde yıkamam gerekiyordu— ama onu öylece terk edemedim. Başka bir çıkış yolu bulamayarak onu koltuk altlarından kavrayıp sürükledim. Dizlerim bükülmeye başladığında sadece birkaç adım ilerlemiştik. Göründüğünden daha ağırdı.

Merdivene yaklaştığımda öfkeli sesler duyuldu. Ansel nihayet uyanmaya başlamasına rağmen her adımda onu çekecek kadar güçlü değildim. Sesler giderek arttı. Sessizce küfrederek onu gördüğüm ilk kapıdan içeri ittim ve kapıyı arkamızdan kapattım.

Doğrulup etrafımıza baktığımda derin bir *oh* çektim. Kütüphane. Bir kütüphanedeydik. Küçük ve sadeydi —bu sefil yerdeki diğer her şey gibi— ama yine de bir kütüphaneydi.

Bir aşağı bir yukarı hareket eden ayak sesleri koridorda yankılandı ve kakofoniye daha fazla ses eklendi.

“Kaçmış!”

“Kule’yi arayın!”

Ancak kütüphane kapısı —mucizevi bir şekilde— kapalı kaldı. Bu şekilde kalması için dua ederek Ansel’i okuma sandalyelerinden birine oturttum. Bana bakıp gözlerini kırıştırdı, gözleri odaklanmakta zorlanıyordu ve bir şeyler geveledi. “Neredeyiz?”

“Kütüphane.” Kendimi yanındaki sandalyeye attım ve raftan rasgele bir kitap aldım. *Okült İmhası Üzerine On İki Tez*. Aman ne büyük sürpriz. Çirkin sayfaları ciltlerinden koparmamaya çalışırken ellerim titredi. “Peder Orville ve Co... Ee, Matmazel Perrot ile revirdeydik. Beni buraya getirdiniz... çünkü...” *On İki Tez*’i en yakın masanın üzerine atıp yanındaki deri ciltli İncil’e uzandım. “Beni eğitecektiniz. İşte böyle.”

“N-Ne?”

Kapı gümbürtüyle ardına kadar açılıp da kocam ve Jean Luc içeri daldığında yerimden sıçradım.

“Sen yaptın, değil mi?” Jean Luc gözlerinde öldürme arzusuyla bana doğru ilerledi.

Kocam öne çıktı ama Ansel zaten oradaydı. Ayaklarının üzerinde hafifçe yaylandı ancak Jean Luc’un bu yaklaşımıyla bakışları keskinleşti. “Neden bahsediyorsun sen? Ne oldu?”

“Mahkûm kaçtı,” diye hırladı Jean Luc. Onun yanındaki kocam burun delikleri genişlemiş bir şekilde duruyordu. Siktir. Koku. Hâlâ ikinci bir deri gibi Ansel ve beni sarmalamış durumdaydı,

boş hücreden başlayıp bize uzanıyordu. "Hücresi boş. Muhafızlar baygındı."

Ben bitmiştim. Bu sefer gerçekten de sonum gelmişti. Ellerimin titremesini önlemek için İncil'i daha da sıkı kavrayıp kendimi sakinleştirmeye çalışarak ikisiyle de göz göze geldim. En azından Chasseurler beni yakardı. Bir damla bile kanım dökülmezdi. Bu küçük zaferin tadını çıkardım.

Kocam gözlerini kısmış bir şekilde beni izliyordu. "Bu... koku da neyin nesi?"

Dışarıda daha fazla ayak sesi duyuldu ve Coco, ben cevap vermeden önce odaya girdi. Onun gelişiyle taze bir iğrenç tatlı hava dalgası çöktü ve kalbim ağzıma geldi.

"Rahipleri mahkûmun firar ettiğinden bahsederken duydum!" Karnının yanını tutarken kesik kesik nefes alıp veriyordu. Ancak gözleri benimkileri bulduğunda beyaz şifacı cübbesinin cildinin her santimini kapladığından emin olarak güven verici bir şekilde başını salladı ve doğruldu. "Yardım edilecek bir şey olup olmadığını sormak için geldim."

Jean Luc ondan yayılan kokudan hoşnutsuz bir biçimde burnunu buruşturdu. "Kimsin sen?"

"Brie Perrot." Hızla soğukkanlılığını geri kazanarak reverans yaptı. "Revirdeki yeni şifacıyım."

Jean Luc ikna olmamış bir şekilde kaşlarını çattı. "O zaman şifacıların Kule'de elini kolunu sallayarak dolaşmasına izin verilmediğini biliyordur. Burada olmamalısın, özellikle de bir mahkûm serbest kalmışken."

Coco, kocama hitap etmeden önce ona dik dik baktı. "Yüzbaşı Diggory, ben hastalara Meseller'i okurken karınız benimleydi. Ansel de ona eşlik etmişti. Öyle değil mi, Ansel?"

Tanrım, çok zekiydi.

Ansel bize bakarak gözlerini kırptırdı, şaşkınlık yüzünden gözleri donuklaşmıştı. "Ben... evet." Kaşlarını çattı ve başını iki yana

salladı, belli ki anılarındaki boşluğu doldurmaya çalışıyordu. "Banyo yaptın ama biz... biz revire gittik gerçekten." Kafasını toplamaya çalışırken gözleri kısıldı. "Ben... Peder Orville ile dua ettim."

Ansel'in anılarının karışık kalmasını umarak rahat bir nefes aldım. "Teyit edebilir mi?" diye sordu kocam.

"Evet, efendim."

"Harika. Ancak bu, hücrenin neden leş gibi hüğü koktuğunu açıklamıyor." Besbelli Coco'nun kurallara karşı çıkmasından rahatsız olan Jean Luc'un bakışları üçümüz arasında gidip geldi. "Ya da bilinçsiz muhafızları."

Coco ona keskin bir gülücük attı. "Ne yazık ki Madam Diggory'ye düzgün bir şekilde yıkanmayı öğretemeden önce bir hastayla ilgilenmek için çağırıldım. O ve Ansel kısa bir süre sonra ayrıldı."

Kocamın gözleri neredeyse yüzümü yakıyordu. "Doğal olarak siz de odamıza dönmek yerine buraya geldiniz."

Kendimi tövbekâr göstermeye niyetli bir şekilde İncil'i masaya geri koydum. Şansımız varsa bu karmaşayı atlatmamız mümkün olabilirdi. "Ansel bana birkaç ayet öğretmek istedi, ben de... hücresinde onu görmeye gittim. Bas'ı." Saçımdan bir tutam alıp oynarken başımı eğerek kirpiklerimin arasından kocama baktım. "Asılabileceğini söylemiştin ve onunla konuşmak istedim... öncesinde. Son bir kez. Üzgünüm."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece dik dik baktı.

"Peki ya muhafızlar?" diye sordu Jean Luc.

Ayağa kalkıp ellerimle minyon vücudumu işaret ettim. "Gerçekten iki yetişkin erkeği bilinçsiz hâle getirebileceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Kocamın cevabı hiç gecikmedi. "Evet."

Farklı koşullar altında gururum okşanırdı. Ancak şu an, yeteneklerime olan bu tereddütsüz inancı oldukça vakitsizdi.

"Geldiğimde bilinçsizlerdi," diye yalan söyledim. "Ve Bas çoktan gitmişti."

“Neden hemen bize haber vermedin? Neden kaçtın?” Jean Luc’un açık renk gözleri kısıldı ve göz temasını sürdürmek için kafamı kaldırmak zorunda kalana kadar dibime girdi. Kaşlarımı çattım.

Peki. Gözdağı vermek istiyorsa buna ayak uydurabilirdim.

Gözlerimi kaçırıp çenem titreyerek ellerime baktım. “Ba-bazen cinsiyetimin getirdiği zayıflıklardan etkilendiğimi itiraf etmeliyim, *monsieur*. Bas’ın kaçtığını görünce panikledim. Mazeret olmadığını biliyorum.”

“Yüce Tanrım.” Gözyaşlarım karşısında gözlerini deviren Jean Luc, kocama kızgın bir bakış attı. “Bunu Kardinal Hazretleri’ne siz açıklarsınız, *yüzbaşı*. Eminim başka bir başarısızlıktan memnun olacaktır.” Uzun adımlarla kapıya ilerledi ve bizi azletti. “Revire dönün Matmazel Perrot ve bir dahaki sefere yerinizi hatırlamaya özen gösterin. Şifacılara sınırlı yerlere erişim izni verilir – revir, yurtları ve arka merdiven boşluğu. Kule’nin başka bir bölgesini ziyaret etmek isterseniz, yıkanmanız ve denetlenmeniz beklenir. Kule’de yeni olduğunuz için bu kez hatanızı görmezden geleceğim *ama* rahiplerle konuşacağım. Bu küçük macerayı tekrarlamayacağınızdan emin olacaklar.”

Coco birisinin kanını kurutabilseydi, bunu o anda yapacağından hiç şüphem yoktu. Aceleyle müdahale ettim. “Bu benim hatam. Onun değil.”

Jean Luc başını eğerek koyu kaşlarından birini kaldırdı. “Ne kadar da aptalım. Haklısın, tabii. Reid’e itaatsizlik etmeseydin, tüm bunlar önlenebilirdi.”

Kendim kaşınmama rağmen suçlaması yine de küplere binme sebep olmuştu. Belli ki kocam bu kendini beğenmişlerin arasındaki *en* burnu büyük kişi değildi; bu unvan açıkça Jean Luc’a aitti. Ona bunu söylemek için ağzımı açmıştım ki münasebetsiz kocam lafımı böldü.

“Buraya gel, Ansel.”

Ansel sertçe yutkundu ve öne çıktı, titreyen ellerini arkasında kavuşturdu. İçime bir huzursuzluk çöktü.

“Neden revire girmesine izin verdin?”

“Size söyledim, ben *davet ettim...*” diye söze başladı Coco ama kocamın yüzündeki ifadeyi gördüğünde aniden durdu.

Ansel’in yanakları pembeye büründü ve yalvaran gözlerle bana baktı. “Madam Diggory’yi oraya götürdüm çünkü... çünkü...”

“Çünkü o zavallı ruhlara karşı bir yükümlülüğümüz var. Şifacıların işi başından aşkın; aşırı çalışıyorlar ve sayıları yetersiz. Hastaların manevi refahlarını beslemek şöyle dursun temel ihtiyaçlarını karşılamak için zamanları yok.” Hâlâ ikna olmadığında ekledim: “Ayrıca müstehcen bir şarkı söylüyordum ve o beni götürene kadar da durmayı reddettim.” Gülümsemeye çalışarak dişlerimi gösterdim. “Duymak ister misin? Güzel bir kadın hakkında, adı da Koca Memeli...”

“Yeter.” Gözleri öfkeyle parladı – bu sefer gördüğüm gerçek öfkeydi. Aşağılanma değildi. Rahatsızlık da. Öfke. Düşünceli bir şekilde bakışları üçümüzün arasında gidip geldi. “İçinizden birinin yalan söylediğini öğrenirsem size merhamet göstermem. Hepiniz yasanın el verdiği kadar cezalandırılırsınız.”

“Efendim, yemin ederim...”

“Sana revirin yasak olduğunu söylemiştim.” Ansel’e bakarken sesi sert ve merhametsiz çıkmıştı. “Karımın bana itaatsizlik etmesini beklerdim. Ama senden beklemezdim. Görevden alındın.”

Ansel başını öne eğdi. “Evet, efendim.”

Onun kederli bir şekilde kapıya doğru gitmesini izlerken içime bir öfke çöktü. Onu takip etmek için davrandım –ona sarılmak ya da bir şekilde onu teselli etmek için özlem duyuyordum– ama dik kafalı kocam kolumu yakaladı. “Sen kal. Seninle konuşmak istediğim bir konu var.”

Kolumu çektiğim gibi çıktım. “Benim de *seninle* konuşmak istediğim bir konu var. Ne cüretle Ansel’i suçlarsın? Sanki her şey onun hatası!”

Jean Luc uzun süredir tuttuğu bir nefes verdi. “Size revire kadar eşlik edeceğim, Matmazel Perrot.” Konuşmanın gidişatından

açıkça sıkılmış bir şekilde kolunu Coco'ya doğru uzattı. Coco'nun yanıt niteliğindeki bakışları başka söze gerek bırakmamıştı. Jean Luc kaşlarını çatarak onsuz gitmek için döndü ama eşikte duran Ansel yolu kapatıyordu. Arkasını dönüp bana bakarken gözyaşları kirpiklerine yapışmış, gözleri kocaman açılmıştı; birisinin onu savunmasına inanamıyor gibiydi. Jean Luc sabırsızlıkla çocuğun sırtını dürtüp duyamadığım bir şey mırıldandı. Kan beynime sıçradı.

"Sana göz kulak olmakla yükümlüydü." Kocamın gözleri alevlendi, benden başka kimseyi görmüyordu. "Görevinde başarısız oldu."

"Ah, *ta gueule!*" Ellerimi boğazına sarmamak için kollarımı kavuşturdum. "Ben yetişkin bir kadını ve kendi seçimlerimi yapabilirim. Bu benden başka kimsenin suçu değil. Eğer *birine* zorbalık edeceksen, o ben olmalıyım, Ansel değil. Zavallı çocuk seninleyken rahat bir nefes alamıyor ki..."

Yüzü mora çalıyordu. "O bir çocuk değil! Chasseur olmak için eğitim alıyor ve Chasseur olacaksa sorumluluk almayı öğrenmeli..."

"Ansel, çekil," dedi Jean Luc, atışmamızı kesin bir dille keserek. Sonunda Ansel'i kapıdan itmeyi başardı. "Bu her ne kadar eğlenceli olsa da bazılarımızın yapması gereken işler, bulması gereken mahkûmlar, yakması gereken cadılar var... bu tarz şeyler yani. Mat-mazel Perrot, on dakika içinde revirde olmalısınız. *Kontrol edeceğim.*" Odadan çıkmadan önce ikimize de son bir sinirli bakış attı. Coco gözlerini devirdi ve peşinden gitmek için hamle yaptı ama eşiğe geldiğinde tereddüt etti. Gözleri sessiz bir soru sordu.

"Sorun değil," diye mırıldandım.

Bir kez başını salladı ve kapıyı arkasından kapatmadan önce o da kocama sinirli bir bakış attı.

Aramızdaki sessizlik büyüyordu. Kitapların tutuşacağını sandım. Bu cehennemdeki her kitabın kötü olduğunu düşünürsek onlar için yerinde bir son olurdu. Yeni bir ilgiyle *Okült İmhası Üzerine On İki Tez* kitabına baktım ve etrafımda altın desenler parıldamaya

* (Fr.) Kapa çenenil —çn

başlarken onu elime aldım. Bu kadar öfkeli olmasaydım korkardım. Desenler kendiliğinden zihnimde canlanmayalı uzun zaman olmuştu. Şimdiden, yıllarca süren baskının ardından özgürlüğe aç olan büyümlü uyanışımı hissedebiliyordum.

Tek ihtiyacın bir kıvılcım, diye ikna etmeye çalıştı beni. Öfkemi bırak. Sayfayı ateşe ver.

Ama öfkemden vazgeçmek istemedim. Kocamı öfkemde boğmak istedim.

"Bize yalan söyledin." Sesi, sessizliği keskin bir şekilde bölmüştü. Kitaba bakmaya devam etsem de boğazındaki damarı, çenesinin gergin kaslarını açıkça hayal edebiliyordum. "Madam Labelle bize cadının adının Alexandra değil, Cosette Monvoisin olduğunu söyledi."

Evet ve şu anda vücudundaki tüm kanı nasıl kurutacağını düşünüyor. Belki de ona yardım etmeliyim. Bunun yerine, Okült İmhası Üzerine On İki Tez'i kafasına attım. "Beni aldığımda yılanın teki olduğumu biliyordun."

Kitap burnunu kırmadan önce yakalayıp bana geri attı. Kaçtım ve ait olduğu yere, ayaklar altına düşüp buruştu. "Bu bir oyun değil!" diye bağırdı. "Bu krallığı *güvende* tutmakla görevliyiz. Reviri gördün! Cadılar *tehlikeli*..."

Ellerimi yumruk yaptım ve çevremdeki desenler çılgınca titredi. "Chasseurlerin de aşağı kalır yanı yok."

"Sizi korumaya çalışıyoruz!"

"Benden özür dilememi isteme çünkü dilemeyeceğim!" Ona doğru fırlayarak iki elimi göğsüne koyup ittiğimde kulaklarımda bir çınlama başladı. O bana mısın demediğinde boğazımdan bir hırıltı koptu. "Benim için değerli olanları *daima* koruyacağım. Anlıyor musun? *Daima*."

Onu tekrar ittim, bu sefer biraz daha zorladım ama elleri benimkileri yakaladı ve göğsünde hapsetti. Bakır kaşını kaldırarak eğildi. "Öyle mi?" Sesi yine yumuşak çıkmıştı. Tehlikeli. "Bu yüzden mi sevgilinin kaçmasına yardım ettin?"

Sevgili mi? Şaşkına dönmüş bir hâlde, ona parlamak için çene-
mi kaldırdım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"İnkâr mı ediyorsun öyleyse? Sevgilin değil mi yani?"

"*Dedim ki,*" diye tekrarladım, ellerimin etrafındaki ellerine dik
dik bakarak, "neden bahsettiğini bilmiyorum. Bas benim sevgilim
değil ve hiç olmadı. Şimdi, *bırak* gideyim..."

Şaşırtıcı bir şekilde beni serbest bıraktı —aceleyle, sanki en başta
bana dokunuyor olmasından ürkmüş gibi— ve geri adım attı. "Bana
yalan söylersen seni koruyamam."

Ona bakmadan kapıya yol aldım. "*Va au diable.*"

Cehenneme kadar yolun var.

TANRIM, MERHAMET ET

Lou

Tapındaki fısıldaşmalar bize kadar geldi ve ateşten yayılan ışık çevremizdeki heykellerin yüzlerine gölge düşürdü. Esneyerek bana en yakın olana baktım: Yüzünden can sıkıntısı akan sade bir kadın. Onu anlayabiliyordum.

“İlk denememi hâlâ hatırlıyorum. Tam on ikiden vurmuştum.” Başpiskopos güldü, geçmişin masallarını yeniden yaşarken yaşlı erkeklerin sık sık yaptığı gibi gözü daldı. “Dikkatinizi çekerim, sokaklarda yaşıyordum —yedi yaşına yeni basmıştım— ne cebimde tek bir *couronne* vardı ne de herhangi bir deneyimim. Ok atmaya bırak, ömrümde yaya *dokunmamıştım* bile. Yaşlı piskopos bunun Tanrı’nın işi olduğunu söyledi.”

Kocamın dudakları yanıt olarak tebessüm eder gibi oldu. “İnanırım.”

Tekrar esnedim. Küçük tapınak boğucuydu ve giydiğim yün elbise —ağırbaşlı ve sıkıcıydı, ayrıca muazzam derecede sıcak tutuyordu— duruma pek yardımcı olmuyordu. Gözkapaklarım ağırlaştı.

Bu töreni horlamadan geçirebilirim işte o Tanrı’nın işi olacaktı.

Kütüphane fiyaskosundan sonra, kocamın akşam ayinine katılma davetini kabul etmenin, nasıl desem, *ihtiyatlı* olacağını düşünmüştüm. Ansel ve benim kutsal kitabı öğrenme hikâyemize inandığından emin olamasam da bu gerekçeyi benimsemişti ve ben de

günün geri kalanını ayetleri ezberlemekle geçirmiştım. Tüm cezaların en şeytani olanıydı bu.

“Kavgacı kadının çenesi, sağanak yağışın dinmeyen sesine benzer,” diye okudu, sinirli bir şekilde bana bakıp ayeti tekrar etmemi bekleyerek. Daha önceki tartışmamızdan dolayı hâlâ sinirliydi.

“Yağmur da erkekler de tam bir baş belası.”

Kaşlarını çattı ama devam etti. “Böyle bir kadını dizginlemeye çalışmak, rüzgârı ya da yağışla tutmaya çalışmaktan farksızdır.”

“Böyle bir kadını dizginlemek... rüzgâr ve yağış ile ilgili bir şey bir şey...” Kaşlarımı şeytani bir şekilde oynattım. “*Quel risquel*” Ne biçim bir kitap...”

Ben onurunu daha da zedelemeyen, kalın sesiyle sözlerimi yarıda kesti. “Demirin demiri bileceği gibi insan da insanı bilir.”

“Demirin demiri bileceği gibi sen de hıyarlık yaparsın çünkü ben de bir metal parçasıyım.”

Olay bu şekilde sürüp gitmişti.

Dürüst olmak gerekirse Ayin’e davet edilmek hoş bir erteleme olmuştu.

Başpiskopos yine içten bir kıkırdamayla kocamın omzunu sıktı. “Tabii ki ikinci denememde hedefi tamamen ıskaladım.”

“Yine de benden daha iyiydiniz. Hedefi vurmam bir hafta sürmüştü.”

“Saçmalıkl!” Başpiskopos anıya gülümsemeye devam ederek başını iki yana salladı. “Tanrı vergisi yeteneğini gayet iyi hatırlıyorum. Gerçekten de diğer yeni erlerden katbekat yetenekliydin.”

Çan Kulesi’nden gelen çınlama kendimi şömineye atmaktan kurtardı beni.

“Ah.” Kendine gelmiş benzeyen Başpiskopos elini çekti, boyundaki kumaşı düzeltip yeniden bağladı. “Tören başlamak üzere. İzin verirseniz, diğer görevlilere katılmalıyım.” Eşikte duraksadı, dönerken ifadesi sertleşti. “Ve bu öğleden sonra ne konuştuğumuza unutmayın, Yüzbaşı Diggory. Daha yakından izlemek şart.”

* (Fr.) Ne büyük risk amal -çn

Kocam başıyla onayladı, yanakları kızarmıştı. "Evet, efendim."
Başpiskopos gider gitmez atladım.

"Daha yakından izlemek mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Hiç." Boğazını aceleyle temizleyerek kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Onun yanından tapınağa doğru yürüdüm. "Daha yakından izlemekmiş, hadi oradan."

Yüzlerce mumla aydınlatılan Azize Cécile tapınağı bir rüyadan fırlamış gibiydi – ya da kâbustan. Şehrin yarısından fazlası, Başpiskopos'un vaazını dinlemek için geniş salonda toplanmıştı. Koltuk temin edecek kadar zengin olanlar, mücevher tonlarında şık elbiseler giymişti: altın süslemeli ve dantel kollu, capcanlı bordo, ametist ve zümrüt renginde elbise ve takımlar; kürk manşonlar ve ipek kravatlar. İnciler kulaklarında ışıldarken elmaslar da boyunlarında ve bileklerinde gösterişli bir şekilde parılıyordu.

Tapınağın gerilerinde, cemaatin daha fakirleri dikiliyordu, yüzleri ciddi ve kirliydi. Ellerini kavuşturmuşlardı. Bir dizi mavi ceketli Chasseur de ayaktaydı, Jean Luc dahil. Bize el salladı.

Kocam karşılık verdiğinde sessizce küfrettim. "Tüm tören boyunca *ayakta* mı olacağız?"

Kuşkuyla bana baktı. "Hiç Ayin'e katılmadın mı?"

"Tabii ki katıldım," diye yalan söyledim, beni ileriye doğru yönlendirmeye devam ederken ayak direyerek. Keşke başlık taksaydım. Burada tahmin ettiğimden daha fazla insan vardı. Muhtemelen hiçbiri cadı değildi ama ne olur ne olmaz... Sonuç olarak *ben* buradaydım. "Bir veya iki kez."

Onun kuşkulu ifadesiyle elimle vücudumu baştan aşağı işaret edecek bir hareket yaptım. "Ben bir suçluyum, hatırladın mı? Her meseli ezberlemediğim ve her kuralı öğrenmediğim için kusuruma bakma."

Gözlerini devirerek beni birkaç adım daha itti. "Chasseurler alçakgönüllülük göstergesi olarak ayakta duruyor."

"Ama *ben* bir Chasseur değilim..."

"Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Jean Luc bize yer açmak için kenara çekildi ve *otoriter* kocam beni aralarına aldı. Gergin gülümsemelerle birbirlerinin kollarını kavrayarak selamlaştılar. "Bu öğleden sonraki fiyasko göz önüne alındığında, bize katılıp katılmayacağından emin değildim. Kardinal Hazretleri haberleri nasıl karşıladı?"

"Bizi suçlamadı."

"Kimi suçladı o zaman?"

Kocamın gözleri Jean Luc'a dönmeden önce bir an bana çevrildi. "Görev başındaki erleri. Görevden alındılar."

"Haklı olarak."

Onu düzeltmeyecek kadar akıllıydım. Neyse ki tüm cemaat ayağa kalkıp ilahiye başladığında konuşmaları sona erdi. Kocam ve Jean Luc, Başpiskopos beraberindeki görevlilerle tapınağa girerek koridorda ilerleyip mihraba karşı eğildiğinde sorunsuz bir şekilde diğerlerine katıldı. Afallamış bir hâlde –ve kasvetli ilahilerinin tek bir kelimesini anlayamayarak– kendi sözlerimi uydurdum.

Liddy adında bir barmenle ilgili olabilirlerdi de olmayabilirlerdi de.

Bir kez daha sessizlik çökerken kocam kaşlarını çatıp beni dirsekledi. Emin olmamama rağmen Jean Luc'un dudakları sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi seğirdi.

Başpiskopos cemaati selamlamak için döndü. "Tanrı sizinle olsun."

"Sizinle de," diye mırıldandılar hep bir ağızdan.

Büyük bir merakla, Başpiskopos'un kollarını iki yana açmasını izledim. "Kardeşlerim, günahlarımızı kabul edelim ve kendimizi kutsal gizemleri kutlamaya hazırlayalım."

Yanındaki rahip haykırdı. "Tanrım, merhamet et!"

"Kalbinizdeki suçluluk duygusunu iyileştirmek için gönderildin," diye devam etti Başpiskopos. "Tanrım, merhamet et!"

Cemaat de katıldı. "Tanrım, merhamet et!"

"Ulusları, Tanrı'nın krallığının huzuruna toplamak için geldin. Tanrım, merhamet et!"

Tanrı'nın krallığının huzuru mu? Kollarımı kavuşturarak dudak büktüm. Kocam beni tekrar dirsekledi ve dudaklarını oynattı: *Kes şunu.* Mavi gözleri benimkileri delip geçiyordu. *Ciddiyim.* Jean Luc artık kesinlikle sırtıyordu.

"Tanrım, merhamet et!"

"Bizi kutsallıkla güçlendirmek için söz ve ayinlerle geliyorsun. Tanrım, merhamet et!"

"Tanrım, merhamet et!"

"Halkınızı kurtuluşa götüren şerefle geleceksin. Tanrım, merhamet et!"

"Tanrım, merhamet et!"

Kendime hâkim olamayarak mırıldandım: "İkiyüzlü."

Kocamın sabrı tükenmiş gibi görünüyordu. Yüzü tekrar kızarmış, boğazında bir damar çıkmıştı. Çevremizdeki Chasseurler ya dik dik bakıyor ya da gülüyordu. Jean Luc'un omuzları sessiz kahkahalarla titredi ancak bu durum bana daha önce olduğu kadar komik gelmedi. Benim soyumun kurtuluşu neredeydi? *Bize* edilen merhamet neredeydi?

"Yüce Tanrı bize merhamet etsin, günahlarımızı affetsin ve bizi ebedi hayata kavuştursun."

"Amin."

Cemaat hemen başka bir ilahiye başladı ama dinlemeyi bırakmıştım. Bunun yerine, Başpiskopos'un kollarını göklere kaldırıp gözlerini kapatarak şarkıyla kendinden geçişini izledim. Jean Luc, ikisi de yanlış kelimeleri söylediğinde kocamı dürterek sırtıttı. Kocam isteksizce güldü ve onu itti.

"Dünyanın günahlarını alıp götürüyorsun, bize merhamet et," diye söylemeye devam etti önümüzdeki çocuk. Seslerinin ritminde sallanarak babasının elini tuttu. "Dünyanın günahlarını alıp götürüyorsun, bize merhamet et. Dünyanın günahlarını alıp götürüyorsun, duamızı kabul et."

Bize merhamet et.

Duamızı kabul et.

Meseller'in okunduğu işkence seansımın sonunda, anlamadığım bir ayet vardı.

Suyun yüzümüzü yansıttığı gibi, yürek de insanın içini yansıtır.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Demek istediği... su, ayna gibidir," diye açıkladı kocam, hafifçe kaşlarını çatarak. "Yüzümüzü bize geri yansıtır. Ve hayatlarımız; tuttuğumuz yol, yaptığımız şeyler de..." Bakışlarını ellerine çevirdi, birden gözlerimin içine bakamaz olmuştu. "Kalbimizden geçenleri yansıtırlar."

Bu şekilde açıklandığında çok mantıklı gelmişti. Yine de... İbadet edenlere bir kez daha baktım; merhamet için yalvarıp hemen akabinde kellem için haykıran erkek ve kadınlara. Nasıl oluyordu da kalplerinde bu iki dilek aynı anda barınabiliyordu?

"Lou, ben..." Boğazını temizledi ve kendini bana bakmaya zorladı. Mavi gözleri samimiyetle parlıyordu. Pişmanlıkla. "Öncesinde bağırmamalıydım. Kütüphanede. Ben... üzgünüm."

Hayatlarımız kalbimizden geçenleri yansıtır.

Evet, bu şekilde açıklandığında çok mantıklıydı ama hâlâ anlamıyordum. Kocamı anlamıyordum. Başpiskopos'u anlamıyordum. Ya da dans eden çocuğu. Ya da babasını. Ya da Jean Luc'u, Chasseurleri, cadıları ya da onu. Hiçbirini anlamıyordum.

Chasseurlerin gözlerinin üzerimde olduğunu bilerek zar zor sırtıp kalçamla kocaminkine çarparak hepsi bir şovmuş gibi davrandım. Bir şakaymış gibi. Sadece bir tepki vermesi için onu yönlendirmişim gibi. Düşmanlarının arasında duran ve başkasının tanrısına ibadet eden bir cadı değilmişim gibi.

Hayatlarımız kalbimizden geçeni yansıtır.

Hepsi ikiyüzlü olabilirdi ama ikiyüzlülük konusunda benimle boy ölçüşemezlerdi.

MADAM LABELLE

Reid

Ertesi akşam yılın ilk karı yağdı.

Yerden kalkıp terli saçlarımı taradım ve kar tanelerinin pencereden geçişini izledim. Sadece egzersiz sırtımın tutulmasına iyi geliyordu. Dün gece ayağı bana takıldıktan sonra Lou yatak üzerinde hak iddia etmişti. Beni, ona katılmam için davet etmemiştir.

Şikâyetçi değildim. Sırtım ağrısa da egzersizle idare ediyordum. Saymanın, konu Lou olunca işe yaramadığını çabucak öğrenmiştim... yani, o da benimle birlikte saymaya başladıktan sonra.

Okuduğu kitabı masanın üzerine çarptı. "Bu tamamen saçmalık."

"Ne oldu?"

"Bu sefil kütüphanede bulabildiğim, başlığında *kutsal* veya *imha* kelimeleri olmayan tek kitap." Görmem için kaldırdı. Çoban. Az kalsın gülüyordum. Başpiskopos'un okumama izin verdiği ilk kitaplardan biriydi: Tanrı'nın doğadaki sanatıyla ilgili bir pastoral şiir koleksiyonu.

Yatağıma –*yatağına*– hoşnutsuz bir ifadeyle zıpladı. "Biri nasıl olur da on iki sayfa boyunca çimenler hakkında yazabilir aklım almıyor. Asıl günah bu."

Ayağa kalkıp yaklaştım. İhtiyatla beni süzdü. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir sır gösteriyorum."

“Hayır, hayır, hayır.” Geri geri kaçtı. “Senin *sırrınla* ilgilenmiyorum...”

“Lütfen.” Sert bir bakış atıp başımı iki yana sallayarak yanından geçtim ve yatak başlığına yöneldim. “Konuşmayı kes.”

Hayrettir ki beni dinledi, yatak çerçevesini duvarın önünden çekmemi kısılmış gözlerle izliyordu. Arkasındaki küçük, kabaca oyulmuş deliği gösterdiğimde merakla öne eğildi. Kasam. On altı yaşında – Jean Luc ve ben bu odayı paylaşıırken, kardeşten öteyken – kendime ait bir yer için yanıp tutuşarak sıvayı oymuştum. Onun öğrenmemesini tercih ettiğim yönlerimi saklamak için yaptığım bir yer.

Düşününce, belki de hiç kardeşten öte olmamıştık.

Lou içini görmek için boynunu uzattı ama parmaklarım o tanıdık kitabı kavrayana kadar eşyaları karıştırarak görüşünü engelledim. Sırtı okunmaktan ayrılmaya başlamış olsa da gümüş iplikle işlenen başlığı bozulmamıştı. Tertemizdi. Ona uzattım. “İşte.”

Kitap onu ısırabilirmiş gibi iki parmağının arasında tutarak temkinli bir şekilde kabul etti. “Bunu beklemiyordum. *La Vie Éphémère...*” Dudakları büzülmüş bir şekilde kapağı okudu. “*Fani Dünya*. Konusu ne?”

“Bu bir... aşk hikâyesi.”

Kaşlarını kaldırdı ve kapağı ayrı bir ilgiyle inceledi. “Öyle mi?”

“Öyle.” Gülümsememek için yanağımın içini ısırarak başımla onayladım. “Okuması oldukça keyifli. Karakterler aslında düşman krallıklardan ancak dünyayı yok etmek için yapılan bir komployu deşifre ettiklerinde birlikte çalışmak zorunda kalıyorlar. Başlangıçta birbirlerinden nefret ediyorlar ama zamanla farklılıklarını bir kenara bırakabiliyorlar ve...”

“Bu romantik bir roman, değil mi?” Kaşlarını şeytani bir şekilde oynatıp sayfaları sonuna kadar süzdü. “Genellikle aşk sahneleri sonlara doğru...”

“Ne?” Yüzümdeki gülümseme silindi ve kitabı elinden almak için çekiştirdim. Bu sefer o da çekiştirmeye başladı. “Tabii ki değil,” diye çıkıştı, kitap için cebelleşerek. “İnsanlığın sosyal yapısını in-

celeyen, iyilikle kötülüğün nüansını yorumlayan ve savaş tutkusunu, sevgiyi, dostluğu, ölümü anlatan bir hikâye..."

"Ölüm mü?"

"Evet. Kitabın sonunda âşıklar ölüyor." Geri çekildi ve ben de kitabı kaptım. Yanaklarım alev alevdi. Onunla hiç paylaşmamalıydım. Tabii ki bunu takdir etmezdi. Hiçbir şeyi takdir etmemişt ki. "Bu bir hataydı."

"Ölümle biten bir kitabı nasıl sevebilirsin?"

"Ölümle bitmiyor. Âşıklar ölüyor, evet ama krallıklar düşmanlıklarının üstesinden gelerek bir ittifak kuruyor. Umutla bitiyor."

İkna olmamış bir şekilde kaşlarını çattı. "Ölümün umutlu bir yanı yok. Ölüm, ölümdür."

İç çektim ve kitabı kasama geri koymak için döndüm. "İyi. Okumazsan okuma. Çok da umurumda."

"Ben okumak istemediğimi söylemedim." Sabırsızlıkla elini uzattı. "Sadece senin gibi garip bir İncil aşkıyla yanıp tutuşmamı bekleme. Konusu kasvetli gibi ama *Çoban*'dan daha kötü olamaz."

Tereddüt ederek *La Vie Éphémère*'i iki elimle kavradım. "Bu kitap çimleri betimlemiyor."

"Kendi lehine belirleyici bir nokta."

Gönülsüzce kitabı ona uzattım. Bu kez başlığı başka bir gözle inceleyerek dikkatle kabul etti. İçimde bir parça umut hissettim. Boğazımı temizledim ve arkasında duran yatak başlığındaki bir göçüğe baktım. "Ayrıca... bir aşk sahnesi var."

Kıkırdadı, hevesle sayfalara göz gezdirdi.

Kendimi tutamadım. Ben de gülümsedim.

Bir saat sonra kapı tıklatıldı. Banyoda gömleğimi kafamın yarısına kadar çıkarmışken duraksadım. Küvetin yarısı dolmuştu. Yatak odasından Lou bezgin bir ses çıkardı. Ben gömleğimi geri indirerek yeni onarılan tuvalet kapısını açtığımda o da *La Vie Éphémère*'i yorganın üstüne atıp bacaklarını yataktan sallandırdı. Zemine zar zor değiyorlardı. "Kim o?"

"Ansel."

Bir küfür homurdanarak yataktan indi. Kapıya ondan önce ulaş-
sıp açtım. "Ne oldu?"

Lou ona ters ters baktı. "Senden hoşlanıyorum, Ansel ama sağ-
lam bir nedenin olsa iyi olur. Emilie ve Alexandre az önce *hoş* bir
an yaşadılar ve yemin ederim yakında öpüşmezlerse şuracıkta öle-
ceğim."

Ansel'in kafası karışık bakışları karşısında sırtıtmamaya çalışarak
başımı iki yana salladım. "Onu görmezden gel."

Aceleyle eğilmeden önce hâlâ şaşkın bir biçimde başıyla onay-
ladı. "Madam Labelle aşağıda, yüzbaşı. Ma-Madam Diggory'yle
konuşmak istiyor."

Lou kolumun altından sıyrıldı. Ayak parmağıma basmadan ke-
nara çekildim. Ya da beni ısırmadan. Nehirde yaşananlardan edin-
diğim bir deneyimdi. "Ne istiyor?"

Lou kollarını kavuşturup kapı çerçevesine yaslandı. "Ona sikti-
rip gitmesini söyledin mi?"

"Lou," diye uyardım.

"Gitmeyi reddediyor." Ansel rahatsızca kıpırdandı. "Önemli ol-
duğunu söylüyor."

"Peki madem. Sanırım Emilie ve Alexandre beklemek zorunda
kalacaklar. Trajik." Lou pelerinini almak için beni dirseğiyle iteledi.
Sonra aniden durup burnunu buruşturdu. "Ayrıca, Chass... leş gibi
kokuyorsun."

Önünü kestim. Sinirlenmemeye çalıştım. Ya da kendimi kokla-
mamaya. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Tabii ki gidiyorum." Yüzünü buruşturup elini burnunun önün-
de sallayarak yana kaçtı. Sinirlenmişim. Eminim *o kadar da* kötü
kokmuyordum. "Ansel, beni görene kadar gitmeyeceğini söyledi."

Kasıtlı olarak arkasına uzandım ve terli cildimi yanağına sür-
terek ceketimi aldım. Kıpırdamadı. Sadece bana bakmak için ba-
şını çevirdi, gözleri kısılmıştı. Yüzlerimiz arasında yalnızca birkaç
sanтим varken eğilip koklamamak için kendimi zor ruttum. Kendi

kokumu değil — onun kokusunu içime çekmek için. Revîrde dolaşmadığı zamanlarda... güzel kokuyordu. Tarçın gibi.

Boğazımı temizleyerek kollarımı ceketime geçirdim. Hâlâ terden nemli olan gömleğim yukarı toplanıp cildime yapıştı. Rahatsız ediciydi. “Burada olmaması gerekiyor. Sorgulamamızı dün bitirdik.”

Bize hiç faydası dokunmamıştı. Madam Labelle de Lou kadar güvenilmezdi. Yanlışlıkla cadının gerçek adını ifşa ettikten sonra sorgunun geri kalanında ketum ve ihtiyatlı davranmıştı. Şüpheli bir durumdu. Başpiskopos çok öfkelenmişti. Onu kazığa bağlamak üzere gözaltına almadığı için şanslıydı — onu ve Lou’yu.

“Belki de başka bir teklif sunmak istiyordur,” dedi Lou, durumunun güvencesizliğinden habersiz.

“Başka bir teklif mi?”

“Beni Bellerose için almak gibi.”

Kaşlarımı çattım. “İnsanın mülk olarak satın alınması yasadışıdır.”

“Sana beni *satın aldığı*nı söylemez. Beni eğitmek, güzelleştirmek, bana yer ve yemek sağlamak için bir sözleşme yaptığını söyleyecektir. Onun gibi insanlar bu şekilde iş yapıyor. Doğu Yakası sözleşmelerle yürür.” Kafasını yana eğerek duraksadı. “Ama bu muhtemelen evli olduğumuz için tartışmaya gerek olmayan bir konu. Tabii, paylaşmayı sorun etmiyorsan o başka.”

Gergin bir sessizlik içinde ceketimi ilikledim. “Seni satın almak istemiyor.”

Kaşımdan bir ter damlasını silerek beni yaramaz bir sırıtışla itti. “Gidip öğrenelim mi?”

Madam Labelle antrede bekliyordu. Kardeşlerimden ikisi de onun yanındaydı. Yüzlerindeki temkinli ifadelere bakılırsa bu saatte burada olmasının hoş karşılanıp karşılanmadığından emin değil gibilerdi. Kule —ve krallık— sıkı bir sokağa çıkma yasağı getirmişti. Ancak kadın aralarında sakince duruyordu. Başı dikti. Belki bir zamanlar son derece güzel olan yüzü şimdi göz ve ağız çevresindeki

ince çizgilerle yaşlı duruyordu. Lou'yu görünce yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Louisel" Lou'nun onu kucaklamasını bekliyormuş gibi kollarını uzattı. Neredeyse gülüyordum. "Seni bu kadar sağlıklı görmek ne harika, yüzündeki morluklar korkunç görünüyor gerçi. Umarım bundan nazik ev sahiplerimiz sorumlu değildir."

Güleceğim varsa da boğazımda kalmıştı. "Ona asla zarar vermeyiz." Gözleri bana çevrildi ve sahte bir keyifle ellerini birleştirdi. "Sizi tekrar görmek ne güzel, Yüzbaşı Diggory! Tabii, tabii. Öyle söylememeliydim. Bunun için fazla asilsiniz, değil mi?" Anormal bir şekilde beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu kadar geç saatte geldiğim için özür dilerim ama Louise'le hemen konuşmam gerekiyor. Umarım onu birazcık çalmamda bir sakınca yoktur."

Lou yerinden kımıldamadı. "Ne istiyorsun?"

"Bunu özel olarak tartışmayı tercih ederim, tatlım. Konu oldukça... hassas. Dün sorgulamadan sonra seninle konuşmaya çalıştım ama bana eşlik eden muhafızımla bakındığımda kütüphanede meşguldün." İmalı bir gülümsemeyle bakışları ikimiz arasında gidip geldi ve öne eğilip fısıldadı. "Tartışan âşıkların arasına asla girmem. Prensip meselesi."

Lou'nun gözleri açıldı. "O bir âşık kavgası değildi."

"Öyle mi? O zaman belki de teklifimi tekrar gözden geçirebilirsin."

Aralarına girme dürtüsüne direndim. "Gitseniz iyi olacak."

"Sakin ol, yüzbaşı. Gelininizi kaçırıp götürmek gibi bir planım yok... henüz." Yüzümdeki ifadeye karşılık göz kırptı ve güldü. "Ama özel olarak konuşmakta ısrar ediyorum. Madam Diggory ve benim kullanabileceğimiz bir oda var mı? Daha az," çevremizdeki dikkat kesilmiş Chasseurleri işaret etti, "kalabalık bir yer?"

Ancak tam o anda Başpiskopos kafasında yatak takkesiyle antreye daldı. "Tüm bu kargaşa da neyin nesi? Hepinizin yerine getirmesi gereken görevler yok mu..." Madam Labelle'i görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Helene. Ne tatsız bir sürpriz."

Kadın reverans yaptı. "Aynı şekilde, Kardinal Hazretleri."

Kalbimin üzerine yumruğumu götürerek aceleyle eğildim. "Madam Labelle karımla konuşmak için gelmiş, efendim."

"Öyle mi?" Bakışlarını bir an olsun üzerinden çekmemişti. Madam Labelle'e bakarken gözlerinden alev çıkacak gibiydi, dudakları bastırılmaktan bir çizgi hâline gelmişti. "Desenize o zaman, kilisenin kapılarının kilitlenecek olması ne büyük şanssızlık, hem de yaklaşık olarak," cebinden bir saat çıkardı, "üç dakika içinde."

Kadın cevaben gevrek gevrek gülümsedi. "Elbette, kilise kapılarını hiç kilitlememeli, değil mi?"

"Tehlikeli zamanlarda yaşıyoruz, madam. Hayatta kalmak için elimizden geleni yapmalıyız."

"Evet." Gözleri Lou'ya çevrildi. "Yapmalıyız."

Hepimiz birbirimize bakarken bir sessizlik çöktü. Gergin ve gariplik bir sessizlik. Lou huzursuz bir şekilde kıpırdandı ve Madam Labelle'i zorla çıkarmayı düşündüm. Aksini iddia ettiği her neyse, kadın amacını açıkça ortaya koymuştu ve Lou bir fahişe olmadan önce Bellerose'u yakıp kül ederdim. Beğense de beğenmese de önce bana yemin etmişti.

"İki dakika," dedi Başpiskopos keskin bir şekilde.

Madam Labelle'in yüzü asıldı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Başpiskopos kafasıyla kardeşlerime işaret verdi ve yaklaştılar. Kaşları çatılmıştı. Emirlerle uymak ve bir kadını binadan çıkarmak arasında kalmışlardı. Bense hiç tereddüt etmedim. Lou'yu bu manzaradan esirgeyerek ben de öne çıktım. "Evet, gidiyorsunuz."

Bana bakarken Madam Labelle'in gözlerinde bir şey parladı. Alaycı ifadesi solup gitti. Ben onu Kule'den atmadan, Lou koluma dokundu ve mırıldandı. "Hadi gidelim."

Sonra aynı anda birkaç şey oldu.

Lou'nun sözleriyle Madam Labelle'in gözlerinde çılgın bir parıltı belirdi ve kendini öne attı. Bir yılanın saldırısından daha hızlı bir hamleyle Lou'yu kollarının arasına alıp sıkıştırdı. Dudaklarını hızla Lou'nun kulağına götürdü.

Ansel, Madam Labelle'i zaptetmek için atladığı anda ben de öfkeden gözüm dönmüş bir şekilde Lou'yu ondan kopardım. Kardeşlerim de Ansel'e katıldı. O, Lou'ya geri dönmek için savaşıırken kadının kollarını arkasına sıkıştırdılar.

"Durun!" Lou ona doğru bükülerek kollarımda çırpındı. Gözleri çıldırmış gibiydi. Beti benzi atmıştı. "Bir şey söylüyordu... *Durun!*"

Ama odaya kaos hâkimdi. Madam Labelle, Chasseurler onu binadan çıkarmaya çalışırken çığlık atıyordu. Başpiskopos o bir daha ileri atılmadan Lou'yu işaret etti. "Götür onu buradan."

Dediğini yaptım, Lou'nun belini daha da kavrayıp onu geriye doğru çektim. O deli kadından uzağa. Odanın panik ve karışıklığından, düşüncelerimden uzağa.

"Dur!" Lou tekmeledi ve kollarıma vurdu fakat karşılığında sadece daha sıkı kavradım. "Fikrimi değiştirdim! Bırak onunla konuşayım! Bırak *gideyim!*"

Ama bir yemin etmişti.

Hiçbir yere gitmiyordu.

İLİKLERİMDEKİ ÜRPERTİ

Lou

Boğazımdan aşağı bir şeyler süzülüyor.

Gözyaşı değil. Daha yoğun, daha koyu bir şey. Cildimi kırmızı renge boyayan, göğsümden akan ve saçımı, elbisemi, ellerimi ıslatan bir şey. Ellerim. Yerlerinde duramıyorlar, parmaklarım deşiyor, arıyor, boğuyorlar – çaresizce akışı kesmeye çalışıyorlar, umutsuzca durdurmaya, durdurmaya, *durdurmaya...*

Çamların arasından etrafımda haykırışlar yankılanıyor. Zihnimi bulandırıyorlar. Düşünemiyorum. Ama düşünmem gerek, *kaçmam gerek*. O ise arkamda, bir yerlerde, beni takip ediyor. Sesini, kahkahalarını duyabiliyorum. Beni çağırıyor ve en çok da dudaklarından dökülen ismim çınlıyor.

Louise... Senin için geliyorum, tatlım.

Geliyorum, tatlım.

Geliyorum, tatlım... tatlım... tatlım...

Saf dehşet. Beni burada bulamaz. Geri dönemem, yoksa... yoksa korkunç bir şey olacak. Altın hâlâ titreşiyor. Ağaçlarda, yerde, gökyüzünde süzülüyor, düşüncelerimi çamlardaki kan gibi dört bir yana saçıyor. Beni uyandırıyor. *Git, git, git. Buraya geri dönemezsin. Bir daha asla.*

Şimdi nehre yöneliyorum, cildimi ovuyorum, beni takip eden kan izlerini temizliyorum. Çılgınlar gibi. Hararetle. Boğazımdaki

kesik kapanıyor ve keskin ağrı, ben evden uzağa kaçtıkça azalıyor. Arkadaşlarımdan uzaklaştıkça. Ailemden. Ondan.

Bir daha asla ama asla ama asla.

Hiçbirini bir daha asla göremem.

Bir yaşama karşılık başka bir yaşam.

Yoksa ölürüm.

Bir anda irkilerek uyandım, gözlerimi pencereye çevirdim. Dün gece sıcak bastığı ve rahat edemediğim için açık bırakmıştım. Kar, pervazı ince bir örtüyle kaplamış ve ara sıra esen ani rüzgâr kartanelerini odamıza üflemişti. Mideme çöken buz gibi korkuyu görmezden gelmeye çalışırken dönerek havaya karışmalarını izledim. Battaniyeler iliklerimde hissettiğim ürpertiği ısıtmak için yeterli değildi. Dişlerim takırdadı.

Madam Labelle'in çılgınca sözlerini duymamış olsam da uyarısı açıktı.

O geliyor.

Oturdum ve kollarımı soğuğa karşı ovuşturdum. Madam Labelle kimdi, gerçekten? Beni nereden tanıyordu? Gerçekten de ortadan kaybolabileceğimi düşünecek kadar saftım. Kılık değiştirirken kendime yalan söylemişim – bir Chasseur'le evlendiğimde de.

Asla güvende olamazdım.

Annem beni bulurdu.

Bu sabah tekrar çalışmış olsam da yeterli değildi. Daha sıkı çalışmam gerekiyordu. Her gün. Günde iki kez. Geldiğinde daha güçlü olmam gerekiyordu – savaşabilmek için. Bir silahım da olsa fena olmazdı. Sabah bir tane bulmaya çalışırdım. Bir bıçak, bir kılıç. Ne olursa.

Düşüncelerime daha fazla dayanamayıp yataktan atladım ve yere, kocamın yanına bıraktım kendimi. Nefes alışы yavaş ve ritmikti. Huzurluydu. *Onun* uykusuna musallat olan kâbuslar yoktu. Battaniyelerin altına sokularak bedenimi onunkine yakınlaştırdım. Yanağımı sırtına yasladım ve tenime sızan sıcaklığının tadını çıkar-

dım. Gözlerim kapandı ve nefesim onunkine uyacak şekilde yavaşladı.

Sabah. Her şeyle sabah ilgilenirdim.

Ben uykuya dalarken nefesi hafifçe titriyordu.

AKILLI KÜÇÜK CADI

Lou

Lavabonun üstünde asılı duran küçük ayna ertesi sabah hiç insafli değildi. Yansımamı gördüğümde kaşlarımı çattım. Soluk yanaklar, şişmiş gözler. Kuru dudaklar. Ölüme benziyordum. Ölüm *gibi* hissediyordum.

Yatak odasının kapısı açıldı ama düşüncelere dalmış bir hâlde kendime bakmaya devam ettim. Kendimi bildim bileli kâbuslar yakamdan hiç düşmemişti ama dün gece – dün gece çok daha kötüleşmişti. Yaşananları hatırlayarak boğazımdaki yarayı hafifçe okşadım.

On altıncı yaş günümdü. Bir cadı on altı yaşında kadınlığa adım atardı. Etrafımdaki diğer genç cadılar kendi günleri için heyecanlılardı, onları bir Dame Blanche’a dönüştürecek ayinleri için sabırsızlanıyorlardı.

Bense farklıydım. On altıncı doğum günümün öldüğüm gün olacağını hep biliyordum. Bunu kabul etmişim – hatta kız kardeşlerim beni sevgi ve övgü yağmuruna tuttuğunda benimsemiştim. Doğduğumdan beri amacım ölmek olmuştu. Sadece benim ölümüm halkımı kurtarabilirdi.

Ama o sunağın üzerine uzandığımda, bıçak boğazıma dayandığında bir şeyler değişmişti.

Ben değişmiştim.

"Lou!" Kocamın sesi kapıdan yankılandı. "Müsait misin?"

Cevap vermedim. Dün geceki zayıflığımı hatırlamamla aşağılanma hissi içimi yakıp geçti. Öfkeyle kendime bakarak lavaboyu kavradım. Gerçekten de ona yakın olmak için yerde yatmıştım. Zayıf.

"Lou?" Yine cevap vermediğimde kapıyı araladı. "İçeri geliyorum."

Ansel de peşinden geldi, yüzünde gergin ve endişeli bir ifade vardı. Yansımama gözlerimi devirdim.

"Sorun ne?" Kocam yüzümü dikkatle inceledi. "Bir şey mi oldu?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "İyiyim, teşekkürler."

Birbirlerine baktılar ve kocam başıyla kapıyı işaret etti. Ortama garip bir sessizlik hâkim olurken Ansel'in gittiğini fark etmemiş gibi davrandım.

"Düşünüyordum da," dedi sonunda.

"Tehlikeli bir uğraş."

Beni görmezden gelerek sertçe yutkundu. Bir bandajı çekip çıkarmak üzere olan biri gibi duruyordu — aynı zamanda hem kararlıydı hem de ödü kopuyordu. "Bu gece Soleil et Lune'de bir gösteri var. Belki gideriz diyordum?"

"Ne gösterisi?"

"*La Vie Éphémère*."

Elbette o olacaktı. Gözlerimin altındaki morlukları süzerek keyifsizce kıkırdadım. Madam Labelle'in ziyaretinden sonra, Emilie ve Alexandre'in hikâyesini bitirerek gecenin geç saatlerine kadar uyanık kalmıştım. Birlikte yaşamış, sevmiş ve ölmüşlerdi — peki ya ne uğruna?

Ölümler bitmiyor. Umutla bitiyor.

Umut.

Asla görmeyecekleri, hissedemeyecekleri, dokunamayacakları bir umut. Duman kadar yakalaması zor. Titreyen alevler gibi.

Hikâye, durumuma kocamın tahmin edebileceğinden daha cuk oturuyordu. Evren —ya da Tanrı, Tanrıça ya da *her kimse*— benimle

alay ediyor gibiydi. Yine de... Taş duvarlara şöyle bir baktım. Kalem me. Bu sefil yerden kaçmak güzel olurdu, kısa bir süreliğine bile olsa.

"İyi."

Yatak odasına geçmek için bir adım attım fakat gövdesiyle kapıyı kapattı. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Seni ilgilendiren bir şey değil."

"Ama ilgilendiriyor. Kendinde değilsin."

Dudaklarıma alaycı bir gülüş kondurmaya çalışsam da bunu yapacak gücü bulamamıştım. Ben de esnedim. "Beni tanıyormuş gibi davranma."

"İri göğüslü kadın barmenler hakkında şarkı söyleyip küfredmiyorsan bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyorum." Dudakları aralandı ve geçici olarak omzuma dokundu, mavi gözleri parladı. Okyanustaki güneş gibi. Sinirle bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. "Ne oldu? Bana söyleyebilirsin."

Hayır, söyleyemem. Dokunuşundan uzaklaştım. "İyiym dedim."

Gözlerini kapatarak elini indirdi. "Peki. Seni yalnız bırakayım madem."

Tuhaf bir şekilde pişmanlık gibi hissettiren bir duyguyla onun gidişini izledim.

Birkaç dakika sonra hâlâ orada olacağını umarak başımı içeri uzattım ama gitmişti. Zaten kötü olan ruh hâlim, Ansel'in masada oturduğunu gördüğümde daha da kötüleşti. Endişeli bir şekilde beni izledi, sanki boynuz çıkarmamı ve alev tükürmemi bekliyor gibiydi ki bu durumda, tam olarak yapmak istediğim şey buydu.

Üzerine yürümemle ayağa fırladı. Onun bu ürkekliği beni vahşi bir tatmin duygusuyla doldurdu; ardından da suçluluk. Bunların hiçbirisi Ansel'in hatası değildi, yine de... Kendimi zorla neşelendiremezdim. Kâbusum peşimi bırakmıyordu. Ne yazık ki Ansel de öyle.

"Sa-Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Onu görmezden gelerek sırık gibi vücudunu geçip masanın çekmecesini açtım. Günlük ve mektuplar hâlâ ortalıkta yoktu, içindeyse

sadece yıpranmış bir İncil vardı. Bıçak yoktu. Siktir. Düşük bir ihtimal olduğunu biliyordum ama öfke —belki de korku— hende mantıktan eser bırakmamıştı. Döndüm ve tepinerek yatağa ilerledim.

Ansel şaşkınlık içinde adımlarımı izledi. “Ne yapıyorsun?”

“Bir silah arıyorum.” Yatak başlığını duvardan çekip çıkarma girişimim başarısızlıkla sonuçlandı.

“Bir silah mı?” Sesi inanılmaz derecede yükseldi. “Ne-Ne diye bir silaha ihtiyacın var ki?”

Tüm ağırlığımı lanet olası şeye veriyordum ama çok ağırdı. “Madam Labelle ya da... ee, başka biri geri gelirse diye. Bana yardım et.”

Kıpırdamadı. “Başka biri mi?”

Sabırımı tükenmiş bir şekilde hırlamamak için kendimi zor tuttum. Önemi yoktu. Muhtemelen küçük deliğine bıçak saklamazdı zaten. Özellikle de bana gösterdikten sonra.

Yere yüzüstü uzanarak yatak çerçevesinin altına girdim. Döşeme tahtalarında tek bir leke yoktu. Neredeyse üzerinde yemek yenecek kadar temizdi. Hizmetçinin mi yoksa takıntılı eğilimleri olan kocamın marifeti mi diye merak ettim. Muhtemelen kocamdı. Öyle bir tipi vardı. Kontrolcü. Aşırı temiz.

Ansel sorusunu tekrarladı, bu sefer daha yakınımdaydı ama onu görmezden geldim, gizli bir katman veya gevşek bir tahta bulma umuduyla zemini inceledim. Hiçbir şey yoktu. Azimle, sahte, içi boş bir gümbürtü duymaya çalışarak düzenli aralıklarla tahtalara vurmaya başladım.

Ansel kafasını yatağın altına soktu. “Burada silah yok.”

“Tam da bunu söylemeni beklerdim.”

“Madam Diggory...”

“Lou.”

Kocamın ismime verdiği tepkinin mükemmel bir taklidini yaptı. “Louise diyebilirim...”

“Hayır.” Karanlık alanda ona bakmak için başımı çevirdim ve kafamı yatak çerçevesine çarparak şiddetle küfrettim. “Louise olmaz. Şimdi kımılда. Dışarı çıkıyorum.”

Yediği azar karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırsa da geri süründü. Ardından da ben çıktım.

Garip bir duraksama oldu.

"Madam Labelle'den neden bu kadar korktuğunu bilmiyorum," dedi sonunda, "ama seni temin ederim..."

Öf. "Madam Labelle'den korktuğum yok."

"O zaman ba-başka birinden mi korkuyorsun?" Ruh hâlimi anlamaya çalışırken kaşları karşılıklı reverans yapıyor gibiydi. İfadeimde son derece küçük bir yumuşama oldu. Ansel iki gün önce kütüphanedeki felaketimizden sonra benden uzak durmaya çalışsa da çabaları nafileydi. Daha çok, ben buna izin vermediğimden. Co-co'nun ötesinde, bu sefil Kule'de hoşlandığım tek kişi oydu.

Yalancı.

Kapa çeneni.

"Başka kimse yok," diye yalan söyledim. "Dikkatli olmaktan zarar gelmez. Üstün dövüş becerilerine güvenmediğimden değil, Ansel ama güvenliğini senin ellerine bırakmamayı... tercih ederim."

Yüzündeki şaşkınlık yerini kırgınlığa bıraktı — sonra da öfkeye. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Aynı fikirde değiliz diyelim."

"Silah falan almıyorsun."

Ayağa kalktım ve pantolonumda var olmayan bir lekeyi fırçaladım. "Göreceğiz. Talihsiz kocam nereye kaçtı? Onunla konuşmam gerekiyor."

"O da sana bir silah vermeyecek. En başta onları saklayan o zaten."

"A-ha!" Muzaffer bir tavırla parmağımı salladım ve ben üzerine yürüdükçe gözleri açıldı. "Yani onları *sahiden* sakladı! Neredeler, Ansel?" Parmağımla göğsüne vurdum. "Söyle bana!"

Elime vurdu ve geriye doğru sendeledi. "Onları nereye koyduğunu bilmiyorum, bu yüzden beni *dürtüp* durma..." Sırf gıcıklık olsun diye onu tekrar dürttüm. "Ah!" Öfkeyle, dokunduğum yeri ovuşturdu. "Bilmiyorum dedim! Tamam mı? Bilmiyorum!"

Parmağımı indirdim, daha iyi hissediyordum. İçinde bulunduğum duruma rağmen güldüm. "Tamam. Şimdi sana inanıyorum. Hadi gidip kocamı bulalım."

Başka bir kelime etmeden topuğumun üzerinde dönüp kapıdan çıktım. Ansel peşime düşmeden önce bezginlikle iç çekti.

"Reid bundan hoşlanmayacak," diye homurdandı. "Ayrıca nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Peki, hepiniz genellikle gün boyunca ne yapıyorsunuz?" Merdiven boşluğunun kapısını açmak için uzandım ama Ansel yakalayıp benim için açık tuttu. Tamam, ondan sadece hoşlanmakla kalmıyordum — ona *bayılıyordum*. "Yavru köpekleri tekmelemek ya da çocukların ruhlarını çalmak gibi faaliyetler olduğunu varsayıyorum."

Ansel endişeyle etrafına baktı. "*Böyle şeyler söyleyemezsin. Çok uygunsuz. Sen artık bir Chasseur'ün karısısın.*"

"Ah, lütfen." Abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. "Zaten *uygun olmanın* umurumda bile olmadığını açıkça belirttiğimi düşünmüştüm. Hatırlatayım ister misin? 'Koca Memeli Liddy'nin iki dizesi daha var."

Beti benzi attı. "Lütfen hatırlatma."

Sırıtarak onayladım. "O zaman bana kocamı nerede bulabileceğimi söyle."

Ansel benim iri göğüslü şarkıma devam etmem konusunda ciddi olup olmadığını düşünürken kısa bir an tereddüt etti. Ciddi olduğuma karar vermiş olmalıydı —akıllıca— çünkü çok geçmeden başını iki yana sallayıp mırıldandı: "Muhtemelen konsey odasındadır."

"Mükemmel." Kolumu onunkine geçirdim ve kalçamla şakacı bir şekilde onunkine çarptım. Temasımla gerildi. "Yolu göster bakalım."

Sinir bozucu bir şekilde, kocam konsey odasında değildi. Onun yerine, başka bir Chasseur beni selamlamak için döndü. Kısacık kesilmiş siyah saçları mum ışığında parladı ve soluk yeşil gözleri —bronz yüzünde dikkat çekiyorlardı— benimkileri bulduklarında kısıldı. Kaşlarımı çatmamak için kendime hâkim olmaya çalıştım.

Jean Luc.

"Günaydın hırsız." Soğukkanlılığını hızla toparlayarak abartılı bir reverans yaptı. "Senin için ne yapabilirim?"

Jean Luc duygularını saklama konusunda pek iyi sayılmazdı, bu yüzden zayıflığını görmek kolay olmuştu. Arkadaşlık bahanesiyle kılık değiştirmesine rağmen, kıskançlığı nerede görsem tanırdım. Özellikle insanı çürüten türden olanı.

Maalesef bugün oyun oynayacak vaktim yoktu.

"Kocamı arıyorum," dedim, çoktan odadan çıkarken, "ama görüyorum ki burada değil. Müsaadenle ben..."

"Saçmalama." İncelediği evrakları itti ve yavaş yavaş gerindi. "Kal biraz. Benim de mola vermeye ihtiyacım vardı zaten."

"Peki, bu konuda tam olarak nasıl yardımcı olabilirim?"

Arkasındaki masaya yaslandı ve kollarını bağladı. "Sevgili yüzbaşımızdan ne istiyorsun?"

"Bir bıçak."

Gülerek elinin tersiyle çenesini okşadı. "Ne kadar ikna edici olsan da *senin* bile burada bir silah temin edebilmen pek olası değil. Başpiskopos tehlikeli olduğunu düşünüyor. Reid de her zaman olduğu gibi Kardinal Hazretleri'nin görüşünü Tanrı'nın sözü olarak alıyor."

Ansel odada ilerledi. Gözleri kısılmıştı. "Yüzbaşı Diggory hakkında böyle konuşmamalısın."

Jean Luc alaycı bir gülümsemeyle başını eğdi. "Ben sadece gerçeği söylüyorum, Ansel. Reid benim en yakın arkadaşım. Aynı zamanda da Başpiskopos'un evcil hayvanı." Gözlerini devirdi, sanki kelime ağzında nahoş bir tat bırakmış gibi dudak büktü. "Akraba kayırma olayı gerçekten *şaşırtıcı*."

"Akraba kayırma mı?" Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken kaşımı kaldırdım. "Kocamın yetim kaldığını sanıyordum."

"Oyle." Ansel, Jean Luc'a bıçaklamak ister gibi bakıyordu. Bu kadar şey görünebileceğini fark etmemiştim... saldırgan. "Başpiskopos onu bulduğunda..."

"Bu acıklı hikâyeyi kendine sakla, olur mu? Hepimizin var." Jean

Luc elini indirdi ve masadan hızla uzaklaştı. Evraklarına geri dönmekten önce bana baktı. "Başpiskopos, Reid'de kendini gördüğünü düşünüyor. İkisi de yetimdi, ikisi de çocukken haylazdı. Ama benzerlikleri burada bitiyor. Başpiskopos kendini yoktan yarattı. Hayatı, unvanı, etkisi — hepsi için savaştı. Hepsi için kanını akıttı." Kâğıtlarından birini buruşturup çöp kutusuna atarak alayla gülümse-di. "Ve hepsini bir hiç uğruna Reid'e vermeyi planlıyor."

"Jean Luc," diye sordum kurnazca, "*sen* bir yetim misin?"

Bakışları keskinleşti. "Neden?"

"Ben... Bir nedeni yok. Önemli değil."

Değildi de. Gerçekten. Jean Luc'un sorunları umurumda bile değildi. Ama birinin kendi duygularına tamamen *kör* olması... Bu kadar gücenmiş olmasına şaşmamalıydı. Merakım yüzünden kendime küfrederek asıl amacıma odaklandım. Bir silah tedarik etmek bu üçünün çarpık aşk üçgeninden daha önemli ve açıkçası, daha ilginçti.

"Haklısın, bu arada." Sıkılmış gibi omuz silktim, parmağımı haritada gezdirmek için sallana sallana ilerliyordum. Kuşkuyla beni süzdü. "Kocam bunların hiçbirini hak etmiyor. Acınası aslında, Başpiskopos'un gözünün içine bakıyor resmen." Ansel bana şaşkın bir bakış attı ama parmağımdaki bir parça tozu inceleyerek onu görmezden geldim. "Uslu bir çocuk gibi artık için yalvarıyor."

Jean Luc'un yüzünde ufak ve acımasız bir gülümseme belirdi. "Ah, çok sinsisin, değil mi?" Cevap vermediğimde güldü. "Sizi anlasam da, Madam Diggory, o kadar kolay manipüle edilmem."

"Öyle mi?" Başımı yana eğerek ona baktım. "Emin misin?"

Başını aşağı yukarı salladı ve dirseklerine dayanıp öne eğildi. "Eminim. Reid'in yaptığı tüm hatalara rağmen silahlarını senden saklamak için iyi bir sebebi var. Sen bir suçlusun."

"Doğru. Elbette. Sadece... bunun ikimiz için de faydalı olabileceğini düşündüm."

Ansel koluma dokundu. "Lou..."

"Dinliyorum." Jean Luc'un gözleri artık keyifle parlıyordu. "Sen bir bıçak istiyorsun. Peki benim çıkarım ne?"

Ansel'in elini silkerek gülümsemesine karşılık verdim. "Çok basit. Bana bıçak vermek kocamı deliye döndürür."

O zaman güldü. Başını geriye atıp masayı tokatladığında kâğıtlar yere saçıldı. "Ah, sen gerçekten de akıllı küçük cadının rekisin, değil mi?"

Kaskatı kesildim, saniyelik bir duraksama yaşayıp kıkırdamadan önce gülümsemem solar gibi oldu. Ansel fark etmedi ama keskin gözleriyle Jean Luc aniden gülmeyi kesti. Beni iyice incelemek için başını eğdi, bir tavşanın izini koklayan bir tazi gibi. Kahretsin. Gitmek için dönmeden önce sahte bir gülümseme kondurdum yüzüme. "Vaktinizi yeterince harcadım, Chasseur Toussaint. İzninizle, kaçak kocamı bulmalıyım."

"Reid burada değil." Jean Luc hâlâ sinir bozucu bir dikkatle beni izliyordu. "Sabah Başpiskopos'la birlikte çıktı. Şehir dışında bir cüce cin istilası olduğu bildirildi." Kaşlarımı kaldırmamı endişeye yorarak devam etti: "Birkaç saat içinde geri dönecek. Cüce cinler tehlikeli sayılmazlar ancak polis teşkilatı doğaüstü yaratıklarla başa çıkmak için donanımlı değil."

Çocukken oynadığım küçük cinler geldi aklıma. "Hiç tehlikeli değiller ki." Ben onları durduramadan kelimeler ağızımdan çıkıp gitti. "Demek istediğim... onlara ne yapacak?"

Jean Luc kaşını kaldırdı. "Elbette onları yok edecek."

"Neden?" Bana sıcak basarken, Ansel'in kolumu ısrarla çekirtmesini görmezden geldim. Konuşmayı kesmem gerektiğini biliyordum. Jean Luc'un gözlerindeki kıvılcımı tanı mı ş tım: Bir kuşku. İçgüdü. Ağzımı kapalı tutmazsam yakında daha fazlasına dönüşebilecek bir fikir. "Zararsızlar."

"Çiftçilere rahatsızlık veriyorlar ve doğaya aykırılar. Onları yok etmek bizim işimiz."

"İşinizin masumları korumak olduğunu sanıyordum?"

"Cüce cinler masum mu diyorsun?"

"Zararsızlar," diye tekrarladım.

"Var olmamalılar. Hayat verilmiş kil ve büyücülükten doğdular."

"Adem de topraktan yapılmamış mıydı?"

Beni inceleyerek kafasını yavaşça eğdi. "Evet... bizzat Tanrı tarafından. Cadılarla aynı kefeyle konulabileceğini mi söylüyorsun?"

Tereddüt ettim, sonunda ne söylediğimin farkına vardım — nerede olduğumun. Jean Luc ve Ansel bir yanıt bekleyerek bana dik dik baktılar. "Elbette hayır." Kulaklarımda kalp atışımı hissederken kendimi Jean Luc'un meraklı bakışlarına karşılık vermeye zorladım. "Katiyen söylediğim bu değildi."

"İyi." Ansel beni kapıya sürüklerken Jean Luc'un suratında rahatsız edici bir tebessüm vardı. "O zaman anlaştık."

Biz revire yürürken Ansel endişeli gözlerle bana bakıp durdu ama onu göz ardı ettim. Sonunda beni sorgulamak için ağzını açtığı anda en iyi yaptığım şeyi yaptım: Konuyu saptırdım.

"Sanırım Matmazel Perrot bu sabah burada olacak."

Gözle görülür şekilde neşelendi. "Öyle mi?"

Gülümseyip omzumla kolunu dürttüm. Bu sefer gerilmedi. "Büyük ihtimalle."

"Peki... peki bugün seninle hastaları ziyaret etmeme izin verecek mi?"

"Düşük ihtimalle."

Merdivenin geri kalanını surat asarak çıktı. Kıkırdamadan edemedim.

Revire adım atarken büyüünün o tanıdık, yatıştırıcı kokusu bizi karşıladı.

Gel oyna gel oyna gel oyna.

Ama oynamaya gelmemiştim. Coco bizi kapıda karşıladığında bu gerçek kanıtlanmıştı. "Merhaba Ansel," dedi neşeyle, kolunu benimkine geçirip beni Mösyö Bernard'ın odasına yönlendirdi.

"Merhaba Matmazel Perr—"

"Hoşça kal Ansel." Kapıyı çocuğun abayı yakmış suratına kapadı.

Ona kaşlarımı çattım. "Senden hoşlanıyor, biliyorsun. Ona daha iyi davranmalısın."

Kendini demir sandalyeye attı. "Bu yüzden onu cesaretlendir-
miyorum. O zavallı çocuk benim için fazla iyi."

"Belki de buna onun karar vermesine izin vermelisin."

"Hımm..." Kolunu geri çekmeden önce bileğindeki oldukça kötü
bir yara izini inceledi. "Belki de öyle yapmalıyım."

Gözlerini devirip Mösyö Bernard'ı selamlamaya gittim.

İki gün geçmesine rağmen zavallı adam hâlâ ölmemişti. Hiç
uyumamıştı. Hiçbir şey yememişti. Peder Orville ve şifacılar nasıl
hayatta kaldığını bilmiyorlardı. Sebebi ne olursa olsun buna sevin-
miştim. Onun ürkütücü bakışlarına oldukça alışmışım.

"Madam Labelle'i duydum," dedi Coco. Jean Luc, sözüne sadık
kalarak rahiplerle konuşmuştu ve *onlar da* sözlerine sadık kalarak,
kütüphaneye müdahalesinden sonra gözlerini en yeni şifacılarının
üzerinde tutuyorlardı. O zamandan beri revirden bir daha ayrılma-
ya cesaret edememişti. "Ne istiyormuş?"

Bernie'nin yatağının yanında yere çöktüm ve bağdaş kurdum.
Beyaz, küre gibi gözleri beni takip etti, parmağıyla zincirlere hafifçe
vuruyordu.

Tın.

Tın.

Tın.

"Beni uyarmak. Annemin geleceğini söyledi."

"Böyle mi dedi?" Coco'nun bakışları keskinleşti ve dün akşam
olanları çabucak anlattım. Lafımı bitirdiğimde odada volta atıyor-
du. "Bu bir şey ifade etmiyor. Senin peşinde olduğunu biliyoruz.
Elbette gelecek. Bu senin *burada* olduğunu bildiği anlamına gel-
mez..."

"Haklısın. Gelmez. Ama yine de hazır olmak istiyorum."

"Tabii ki." Buklelerinin zıplamasına neden olarak şiddetle başı-
nı aşağı yukarı salladı. "Hadi başlayalım o zaman. Kapıyı büyüle.
Daha önce kullanmadığın bir desen."

Ayağa kalktım ve odadaki soğuğa karşı ellerimi ovuşturarak ka-
piya doğru yürüdüm. Coco ve ben, alıştırma seanslarımız sırasında

kulak misafirlerine karşı kapıyı büyülemeye karar vermiştik. Büyü hakkındaki fısıldaşmalarımızı herhangi birinin duyması işimize gelmezdi.

Yaklaşırken, tanıdık altın desenlerin belirmesini arzuladım. Çağırmanla pusların arasında hazır ve nazır bir şekilde oluştular. Teminde. Zihnimin içinde. Aralarından güçlkle ilerleyerek taze bir şey aradım. Farklı bir şey. Birkaç neticesiz dakika sonra hayal kırıklığıyla ellerimi savurdum. “Yeni bir şey yok.”

Coco yanıma gelip durdu. Bir Dame Rouge olarak benim gördüğüm desenleri göremiyordu ancak yine de denedi. “Doğru düzgün düşünmüyorsun. Her olasılığı incele.”

Gözlerimi kapattım, kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Bir zamanlar, desenleri öngörmek ve manipüle etmek kolaydı – nefes almak kadar kolay. Ama işler değişmişti. Çok uzun zamandır saklanıyordum. Büyümü çok uzun zamandır bastırıyordum. Şehirde çok fazla tehlike kol geziyordu: Cadılar, Chasseurler ve hatta vatandaşlar bile büyüün tuhaf kokusunu fark ediyorlardı. Bir cadıyı görünüşünden ayırt etmek imkânsız olsa da gözetimsiz kadınlar daima şüpheyandırır. Bir büyüün ardından birinin beni ne zaman koklayacağını nereden bilebilirdim? Birinin beni parmaklarımı bükerken görüp eve kadar takip etmeyeceğini nereden bilebilirdim?

Tremblay konağında bir büyü yapayım demiştim, hâlim ortadaydı.

Hayır. Büyü yapmayı tamamen bırakmak daha güvenli olurdu.

Coco’ya bunun bir kas egzersizi gibi olduğunu açıkladım. Rutin olarak kullanıldığında, desenler genellikle kendi iradeleriyle hızlı, belirgin bir şekilde oluşurdu. Bununla birlikte, başıboş bırakıldığında vücudumun o kısmı –atalarıma, topraklardaki küllerine bağlı olan kısım– zayıflardı. Bir deseni çözmekle geçen her saniye, bir cadı saldıracaktı.

Madam Labelle açık konuşmuştu. Annem şehirdeydi. Belki nerede olduğumu biliyordu, belki de bilmiyordu. İki türlü de zayıf olmayı göze alamazdım.

Düşüncelerimi dinliyormuş gibi, altın toz daha da yakın görünüyordu ve geçit törenindeki cadılar zihnimde canlandı. Çılgın gülümsemeleri. Üzerlerinde çaresizce süzülen bedenler. Ürpermeme için kendimi tutarken bir umutsuzluk dalgası geçti içimden.

Ne kadar sık pratik yaparsam yapayım —ne kadar kabiliyetli olursam olayım— asla bazıları kadar güçlü olamayacaktım. Çünkü geçit törenindeki gibi cadılar —amaçları için her şeyi feda etmeye istekli olan cadılar— sadece güçlü değildi.

Tehlikeliydiler de.

Bir cadı diğerinin desenlerini göremese de, bir insanı canlı canlı boğmak veya yakmak gibi marifetler dengeyi korumak için muazzam adaklar gerektiriyordu: belki belirli bir duygu, belki de bir yıllık hatıralar. Gözlerinin rengi. Başkasının dokunuşunu hissetme yetisi.

Bu tür kayıplar... insanı değiştirebilirdi. Onu eskisinden daha karanlık ve yabancı bir şeye çevirebilirdi. Bunu bir kez görmüştüm.

Ama bu uzun zaman önceydi.

Annemden daha güçlü olmam söz konusu olmasa bile, *hiçbir şey yapmamayı reddediyordum.*

"Şifacıların ve rahiplerin bizi duyma kabiliyetini engellersem, onlara zarar vermiş olurum. Onlardan almış olurum." Omuzlarımı dikleştirerek cildime yapışan altınları bir kenara silktim. "Bir şekilde kendime de zarar vermek zorundayım. Duyularımdan birine... işitme bariz olanı ama bunu zaten yaptım. *Başka* bir duyuyu verebilirim, dokunma, görme ya da tatma gibi."

Durdum ve desenleri inceledim. "Tat yeterli değil; terazide hâlâ benim kefem hafif kalıyor. Görme çok fazla çünkü etkisiz hâle gelirim. O yüzden... dokunma olmalı. Ya da belki koklama?" Burnuma odaklandım ama yeni bir desen ortaya çıkmadı.

Tın.

Tın.

Tın.

Bernie'ye baktım, konsantrasyonum bozuluyordu. Desenler

kayboldu. "Seni severim, Bernie ama lütfen sesini keser misin? Bunu zorlaştırıyorsun."

Tim.

Coco yanağını dürtüp dikkatimi kapıya yönlendirdi. "Devam et. Farklı bir bakış açısı dene."

Elini savuşturdum. "Senin için söylemesi kolay." Dişlerimi sıkarak kapıya o kadar sert baktım ki gözlerimin patlayabileceğinden korktum. Belki de bu yeterince *dengeli* olurdu. "Belki... belki de onlardan almıyorumdur. Belki bana bir şey veriyorlardır."

"Sır gibi?" diye atıldı Coco.

"Evet. Yani... yani..."

"Belki sen de onlara bir sır vermeyi deneyebilirsin."

"Aptal olma. O şekilde işlemiyor..."

Dilimle kulağının arasında ince, altın bir iplik kıvrıla kıvrıla ilerledi. Kahretsin.

Büyüyle ilgili sorun da buydu. Kişiden kişiye değişiyordu. Düşündüğüm her olasılık için, başka bir cadı yüzlerce farklı olasılığı düşünürdü. Tıpkı iki aklın aynı şekilde çalışmadığı gibi, iki cadının büyüü de aynı şekilde işlemezdi. Hepimiz dünyayı farklı gözlerle görürdük.

Yine de bunu Coco'ya söylememe gerek yoktu.

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle düşüncelerimi okuyormuş gibi kaşını kaldırdı. "Bana bu yaptığın büyü için sabit kurallar yokmuş gibi geliyor. Sezgisel bir şey." Düşünceli bir şekilde çenesine dokundu. "Dürüst olmak gerekirse, bana kan büyüünü hatırlatıyor."

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri yankılandı ve öylece durduk. Geçmediklerinde –kapının önünde durduklarında– Coco köşeye çekildi ve ben de Bernie'nin yatağının yanındaki demir sandalyeye fırladım. İncil'i açtım ve rasgele bir ayet okumaya başladım.

Peder Orville aksayarak kapıdan içeri girdi.

"Ah!" Bizi görünce göğsünü kavradı, gözleri gözlüğünün arkasında yusuvarlak duruyordu. "Olur şey değil! Beni korkuttunuz."

Ansel aceleyle odaya girdiğinde gülümseyerek ayaklandım. Du-

dağının kenarında kurabiye kırıntıları kalmıştı. Belli ki şifacılarını mutfagını işgal etmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, elbette." Dikkatimi Peder Orville'e verdim. "Özür dilerim, peder. Sizi korkutmak istemedim."

"Sorun değil, çocuğum, sorun değil. Sadece bu sabah biraz sinirlerim bozuk. Garip bir gece geçirdik. Hastalarımız olağandışı şekilde... huzursuz." Metal bir şırınga taşıdığını fark ettiğim elini salladı ve Bernie'nin başucunda bana katıldı. Gülümsemem olduğu gibi dondu. "Görüyorum ki siz de Mösyö Bernard için endişeleniyorsunuz. Dün gece şifacılarımdan biri onu pencereden atlamaya çalışırken buldu!"

"Ne?" Kaşlarımı çatarak Bernie'yle göz göze geldim fakat yaralı yüzünden hiçbir ifade geçmedi. Bir seğirme bile. Tamamen... boştu. Başımı iki yana salladım. Acısı korkunç olmalıydı.

Peder Orville omzumu okşadı. "Merak etme, çocuğum. Bir daha olmayacak." Şırıngayı göstermek için cılız elini kaldırdı. "Bu sefer dozu mükemmelleştirdik. Bundan eminim. Bu enjeksiyon, Tanrı'ya katılincaya kadar onun huzursuzluğunu yatıştırır."

Cübbesinden ince bir hançer çıkarıp Bernie'nin kolunda küçük bir kesik açtı. Adamdan siyah kan sızarken Coco gözlerini kısmış bir şekilde öne çıktı. "Durumu kötüleşmiş."

Peder Orville beceriksizce şırıngayı tuttu. Bernie'nin kolunu bile görebileceğinden şüphe ettim ama sonunda iğneyi siyah keşiğin derinliklerine daldırmayı başardı. Pistonu itip zehri enjekte ettiğinde içim çekilmişti ama Bernie hareket etmedi. Sadece bana bakmaya devam etti.

"İşte oldu." Peder Orville kolundaki iğneyi çıkardı. "Geçici olarak uykuya dalacaktır. Onu huzur içinde bırakmamızı önerebilir miyim?"

"Evet, peder," dedi Coco başını eğerek. Bana imalı bir bakış attı. "Hadi, Lou. Gidip biraz Mesel okuyalım."

LA VIE ÉPHÉMÈRE

Lou

Soleil et Lune'ün sokağında bir kalabalık dizilmişti. Eşleri tatlı bir şekilde gülümseyip birbirlerini selamlarken aristokratlar gişenin önünde sohbet ediyordu. Şık arabaların biri geldi diğeri gitti. Görevliler seyircileri koltuklarına götürmeye çalıştı ancak bu, akşamın asıl eğlencesiydi. Zengin ve varlıklı olanların tiyatroya gelme sebebi *buydu...* karmaşık bir sosyal dansa böbürlenip olayı siyasallaştırmak.

Bunu hep tavus kuşlarının çiftleşme ayinine benzetiyordum.

Kocam ve ben kesinlikle bu role uygun görünüyorduk. Kan lekeli elbisem ve pantolonum yoktu. Buraya gelmeden odamıza yeni bir gece elbisesiyle döndüğünde —neredeyse gurur ve beklentiyle dolup taşıyordu— onu reddedememiştım. Parlak altın rengi sıkı bir korseye ve minik, metalik çiçeklerle işlenmiş, gittikçe daralan kollara sahipti. Çiçekler güneş ışığının son demleriyle parıldayarak elbisenin şampanya rengindeki kuyruğuyla bütünleşiyordu. Revirde, çürüklerimden birkaçını büyüyle yok etmişim. Gerisini pudra halletmişti.

Kocam en iyi paltosunu giymişti. Hâlâ Chasseur mavisı olmasına rağmen yaka ve manşetleri altın işlemelerle süslenmişti. Tiyatro basamaklarından çıkarken çizdiğimiz resmi hayal ederek gülümseme dürtüsüne direndim. Kıyafetlerimizi uyumlu seçmişti. Dehşete

düşmeliydim ama eli benimkinin etrafına sıkıca sarılmışken heyecandan başka bir şey hissedemiyordum.

Ancak pelerininin başlığını takmakta ısrar etmiştim. Bir de yaramı gizlemek için güzel bir dantel kurdele. Kocam fark ettiyse bile ikisine de laf etmemişti.

Belki de o kadar kötü biri değildi.

Fuayeye girerken kalabalık uzaklaştı. Bizi hatırlayan herhangi biri olduğunu sanmıyordum ama insanlar Chasseurlerin etrafında—başkaları buna *saygılı* dese de— huzursuz olma eğilimindeydi. İyi bir partiyi mahvetmek konusunda kimse bir Chasseur'ün eline su dökmezdi. Özellikle de o Chasseur kocam kadar ukalaysa.

Beni koltuğuma yönlendirdi. Bir kez olsun sırtımdaki eli beni sinirlendirmedi. Aslında bu his... hoştu. Sıcak. Güçlü. Ta ki pelerini mi çıkarmaya çalışana kadar. Bırakmayı reddederek çekiştirdiğimde bu ânın ardından gelen utançla boğazını temizleyerek kaşlarını çattı. "Hiç sormadım... kitabı beğendin mi?"

Yan koltuğumdaki beyefendi ben cevap veremedim elimi yakaladı.

"*Enchanté, mademoiselle,*" dedi, parmaklarımı öperek.

Ağzımdan kaçan kıkırdamaya engel olamadım. Yakışıklı olsa da sinsî bir görünüme sahipti; koyu, arkaya taranmış saçları ve ince bir bıyığı vardı.

Kocam kıpırmızı kesildi. "Elinizi karımdan çekerseniz ben de *memnun olacağım, monsieur.*"

Adam hayrete düşmüş bir şekilde boş yüzük parmağıma baktı. Daha da güldüm. Sırf kocamı kızdırmak için Angelica'nın Yüzüğü'nü sağ elime takmıştım. "Karınız mı?" Elim zehirli bir örümcekmiş gibi bırakıverdi. "Chasseurlerin evlenebileceğini sanmıyorum."

"Bu Chasseur evlenebiliyor." Ayaklanıp başıyla bana işaret etti. "Benimle yer değiştir."

"Sizi gücendirmek istemedim, *monsieur*, asla." Sinsî adam, on-

* (Fr) Tanıştığımıza memnun oldum, hanımefendi. —cn

dan uzaklaşırken bana üzgün bir bakış attı. “Ama gerçekten şanslı bir adamsınız.”

Kocam öfkeyle adama baktı, gecenin geri kalanında onu etkili bir şekilde susturmaya yetmişti bu.

Işıklar söndü ve sonunda başlığımı çıkardım. “Biraz sahiplenicisin, değil mi?” diye fısıldadım tekrar sırtarak. Tam bir yabaniydi. Biraz sevimli, kendini beğenmiş bir yabani.

Bana bakmadı. “Gösteri başlıyor.”

Senfoninin çalmaya başlamasıyla erkekler ve kadınlar sahneye çıktı. Kanca Burun’u şıp diye tanımıştım, ona tapan hayranlarının önünde Başpiskopos’u nasıl da aşağıladığını hatırlayıp kıkırdadım. Usta işi. Hele kocamın ve Başpiskopos’un burnunun dibinde böyle bir büyü yapmak...

Kanca Burun, korkusuz bir Dame Blanche’tı.

Koroda sadece küçük bir rol oynamasına rağmen Emilie ve Alexandre’ı oynayan aktörlerle birlikte dans edişini hevesle izledim.

Ancak şarkı ilerledikçe coşku hızla söndü. Duruşuyla ilgili tanıdık bir şey vardı – ilk görüşmede fark etmediğim bir şey. O dönüp dans ederek perdenin arkasında kaybolurken mideme yavaş yavaş bir huzursuzluk çöktü.

İkinci şarkı başladığında kocam yaklaştı. Nefesi boynumu gıdıkliyordu. “Jean Luc bu sabah beni aradığını söyledi.”

“Gösteri sırasında konuşmak ayıptır.”

Gözlerini kıstı, kararsızdı. “Ne istiyordun?”

Dikkatimi sahneye çevirdim. Kanca Burun tekrar giriş yapmıştı, mısır püsküllerini andıran saçları omuzlarında dalgalanıyordu. Yaptığı hareket aklımda bir anı canlandırdı ama tam olarak hatırlamaya çalıştığımda parmaklarımın arasından su gibi tekrar kayıp gitti.

“Lou?” Çekinerek elime dokundu. Eli sıcaktı, büyük ve nasırlıydı, kendimi geri çekemedim.

“Bir bıçak,” diye kabul ettim, gözlerimi sahneden ayırmayarak.

Nefesini tuttu. “Ne?”

"Bir bıçak istedim."

"Ciddi olamazsın."

Ona gözümün ucuyla baktım. "Çok ciddiym. Dün Madam Labelle'i gördün. Korunmaya ihtiyacım var."

Elimi daha da sıkı tuttu. "Sana zarar veremeyecek." Yanımızdaki sinsî adam imalı bir şekilde öksürdü ama onu görmezden geldik. "Bir daha Chasseur Kulesi'ne girmesine izin verilmeyecek. Başpiskopos söz verdi."

Kaşlarımı çattım. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

İfadesi sertleşti ve çenesi gerildi. "Gerekıyor. Başpiskopos güçlü bir adam ve seni korumaya yemin etti."

"Onun sözü benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Peki ya benim sözüm? Ben de seni koruyacağıma yemin ettim."

Bir cadıyı korumaya olan bağlılığı gerçekten gülünçtü. Gerçeği bilseydi deliye dönerdi.

Küçümseyerek kaşımı kaldırdım. "Sana itaat edeceğime söz verdiğim gibi mi?"

Bana ters ters baktı ama artık açıkça kötü bakışlar atan tek kişi sinsî adam değildi. Saçımı kendini beğenmiş bir şekilde arkaya atarak koltuğuma geri yaslandım. İnsanların önünde tartışmayacak kadar ağırbaşlıydı.

"Bu konuşma bitmedi," diye mırıldandı ama o da arkasına yaslandı ve sanatçıları huysuzca izlemeye devam etti. Beni şaşırtarak –ve gönülsüzce keyiflendirerek– elini elimin üzerinden ayırmadı. Bir süre sonra, ara ara başparmağıyla parmaklarımı okşadı. Koltuğumda kıpırdandım. Gözlerini bitmek bilmeyen gösteriden ayırmayarak beni görmezden geldi. Ama parmağı hareket etmeye devam etti, elimin arkasına küçük desenler çiziyor, eklemlerime dokunup tırnak uçlarımı takip ediyordu.

Gösteriye konsantre olmak için uğraştım. Başparmağının her hareketiyle nefis karıncalanmalar tenime yayıldı... yavaş yavaş, adım adım, dokunuşu yukarı doğru sürüklenene ve parmakları bileğimin

damarlarını sıyrarak dirseğimin içine ulaşana kadar. Oradaki yara izimi okşadı ve titredim, koltuğuma gömülüp gösteriye odaklanmaya çalıştım. Pelerinin omuzlarımdan düştü.

İlk perde çok erken bitmişti, ara verildi. Etrafımızdaki seyirciler ayaklanmışlardı; bizse, sessizce temas hâlinde —neredeyse nefesimizi tutarak— hâlâ oturuyorduk. Mumlar tekrar söndürüldüğünde ona bakmak için döndüm, karnımdan yanaklarıma bir sıcaklık yükseldi.

“Reid,” diye fısıldadım.

Bana baktı, kendi kızarmış, panik içindeki ifadesi ayna görevi görerek benimkini yansıtıyordu. Biraz daha yakınlaştım, bakışlarım aralanmış dudaklarına gitti. Dili onları nemlendirmek için dışarı fırladığında karnım kasıldı.

“Evet?”

“Ben...”

Kanca Burun parmak uçlarında döndü ve saçları vahşi bir şekilde uçtu. Hareketiyle hafızamda bir şey yerine oturdu. Gündönümü kutlaması. Çiçeklerle örülmüş mısır püskülü saçlar. Bahar Bayramı.

Siktir.

Estelle. Adı Estelle’di ve onu Le Blanc Şatosu’nda geçen çocukluk zamanlarımdan tanıyordum. Belli ki beni daha önce darma-duman olmuş yüzümle tanımamıştı ama beni tekrar görürse, bir şekilde hatırlarsa...

Karnımdaki sıcaklık buza dönüştü.

Buradan çıkmak zorundaydım.

“Lou?” Reid’in sesi uzaktan yankılandı, sanki yanımdaki koltuktan değil de bir tünelin ucundan sesleniyordu. “İyi misin?”

Deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Duyabildiğinden şüphem yoktu. Her hain atışıyla beni suçlayarak tüm vücudumda gürledi. Eli hâlâ bileğimdeydi. Kahretsin. Parmaklarımı çekip kucağımda birleştirdim. “Ben iyiyim.”

Bir an yüzünden şaşkın, incinmiş bir ifade geçti ve koltuğuna geri oturdu. Tekrar sessizce küfrettim.

Son şarkı bittiği an pelerinimi geri takarak ayağa fırladım. Başlığın saçımı örtüp yüzümü gölgelemesini sağladım. "Hazır mısın?"

Reid şaşkınlıkla etrafa baktı. Perde kapanırken izleyicilerin geri kalanı —bazıları nefes nefese kalmış, bazıları Emilie ve Alexandre'ın trajik ölümleri yüzünden ağlamaklı— hâlâ oturuyordu. Alkış henüz başlamamıştı. "Bir sorun mu var?"

"Hayır!" Kelime inandırıcı olamayacak kadar fazla hızlı dökülmüştü dudaklarımdan. Boğazımı temizledim, gülümsemeye çalışarak tekrar denedim. "Sadece yorgunum, hepsi bu."

Cevabını beklemedim. Elini çekiştirerek onu koridorlara sürükledim, sonunda ayağa kalkıp alkışlayan seyircileri geçtim ve fuayeye girdiğimde durdum. Aktörler ve aktrisler çoktan kapılarda bir sıra oluşturmuştu. Ben yön değiştirmeden Estelle'in bakışları Reid'i buldu. Onun yanındaki pelerinli suretime bakmadan önce kaşlarını çattı, başlığımın altına bakarken gözleri kısıldı. Tanımişti. Kaçmak için çaresizce Reid'in elini çekiştirdim ama Estelle doğrudan bize doğru ilerlerken hareket etmedi.

"Nasılsın?" Yaralarımı görmek için başlığımı geri iterken bakışları nazik ve samimiydi. Kök salmış bir hâldeyken onu durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu. Gülümsedi. "Güzelce iyileşiyorsun gibi görünüyor."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "İyiyim, teşekkürler. Mükemmelim."

"Sahi mi?" İnanamayarak kaşını kaldırdı ve nazik gözleri, onu görmekten ondan daha az memnun görünen Reid'e baktığında sertleşti. Dudak büktü. "Peki *sen* nasılsın? Hâlâ o mavi paltonun arkasına mı saklanıyorsun?"

Çok cesurdu, halk içinde bir Chasseur'le alay edecek kadar. Etrafımızdaki seyirciler onaylamayarak kıkırdadılar. Reid alayla güldü ve titreyen parmaklarımı daha sıkı tuttu. "Gidelim, Lou."

Kelimeyi duymamla irkildim, kalbim ağırlaştı ama ~~olan~~ olmuştu.

"Lou mu?" Estelle'in tüm vücudu gerildi ve gözleri beni incelemek için yavaşça açılırken başını eğdi. "Yani adın... Louise mi?"

“Seni tekrar görmek güzeldi!” O cevap veremeden Reid’i çıkışa doğru sürükledim. İçten içe sormak istediği sorular olduğunu hissetsem de zorluk çıkarmadan beni izledi.

Tiyatronun dışındaki kalabalığı yarıdık. Ben yolu açamayınca önüme geçti. Belki boyu belki de kraliyet mavisi paltosu, onunla ilgili bir şey insanların şapkalarıyla selam verip kenara çekilmelerini sağlamıştı. Arabamız kuyruğun birkaç blok aşağısında bekliyordu — seyircilerin oluşturduğu kalabalık yolu kapamıştı— ben de onu ters yöne çektim, elbisemin izin verdiği hızla tiyatrodan uzağa koştum.

Sonunda itiş kakış ilerlediğimizde, beni boş bir yan sokağa yönlendirdi.

“O da neydi öyle?”

Parmak uçlarımda zıplayarak gergince güldüm. Devam etmemiz gerekiyordu. “Gerçekten önemli bir şey değil. Ben sadece...” Arkasından bir şey geçti ve Estelle gölgelerden sıyrıldığında midem bulanmaya başladı.

“Sen olduğuna inanamıyorum.” Sesi nefessiz bir fısıltı gibi çıktı ve hayret içinde beni süzdü. “Seni daha önce yüzündeki morluklarla tanıyamadım. Çok... farklı görünüyorsun.”

Doğruydı. Önceki yaralanmalarımın ötesinde, saçlarım beni tanıdığı zamandan daha uzun ve açık renkti, tenim daha koyu ve güneşte fazlaca kalmaktan çilliydi.

“Birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordu Reid, kaşlarını çatarak.

“Tabii ki hayır,” dedim aceleyle. “Sadece... sadece tiyatrodan. Gidelim, Reid.” Ona doğru döndüm ve belimin etrafına güven verici bir kol sararak hafifçe önüme geçti.

Estelle’in gözleri büyüdü. “Gidemezsin! Hele şimdi...”

“Gidebilir,” dedi Reid kesin bir dille. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmadığı açık olsa da beni koruma arzusu, kafa karışıklığını ve Estelle’e olan yoğun nefretini geçersiz kılıyor gibiydi. Beni oradan uzaklaştırırken sırtımdaki dokunuşu nazikti. “İyi akşamlar, *mademoiselle*.”

Estelle gözünü bile kırpmadı. Sadece bileğini sinir bozucu bir

sineği savuşturuyormuş gibi salladı ve üstümüzdeki dükkân levhası menteşelerinden koparak Reid'in kafasının arkasına çarptı. O dizlerinin üzerine çökerken keskin büyü kokusu sokağı süpürdü. Kuvvetsizce Balisarda'sına uzandı.

"Hayır!" Onu bir şekilde bedenimle korumak için paltosunu kavradım, ayağa kaldırmaya çalıştım ama Estelle, ikimiz de karşı koyamadan parmaklarını büktü.

Levha ikinci kez vurduğunda Reid geriye doğru uçtu. Başını korkunç bir çatırtıyla sokak duvarına çarptı ve hareketsiz bir şekilde yere yığıldı.

Boğazımdan bir hırıltı koptu ve ellerimi kaldırarak ikisinin arasına geçtim.

"Bu işi zorlaştırma, Louise." Kız gözlerinde fanatik bir parıltıyla yaklaştı; panik düşüncelerimi âdeta boğazlıyordu. Altın etrafımda dans etse de bir desene odaklanamadım, hiçbir şeye odaklanamadım. Sanki dünya sus pus olmuş, bekliyordu.

Biri dışında...

Reid arkamda kıpırdandı.

"Seninle gelmeyeceğim." Bakışlarını çekmek için ellerimi yukarı kaldırarak bir adım geriledim. "Lütfen, kes şunu."

"Anlamıyor musun? Bu bir *onur*..."

Aniden yanımdan mavi bir çizgi geçti.

Estelle yeterince hızlı tepki veremedi ve Reid onun uzanmış kollarına giriverdi. Bir an rahatsız bir kucaklaşma gibi göründü. Sonra Reid arkasına geçerek kızın sırtını göğsüne çevirdi —kollarını ve ellerini arada ezdi— ve boğazının etrafına kolunu sardı. Korkuyla kızın ona karşı koymaya çalışmasını izledim. Yüzü yavaşça morardı.

"Yardım... et..." Dehşet içinde kıvrandı, vahşi gözleri benimkileri arıyordu. "Lütfen..."

Kımıldamadım.

Her şey bir dakikadan az bir sürede olup bitmişti. Son bir titreşimle Estelle'in vücudu Reid'in kollarına yığıldı ve o da kavramasını gevşetti.

"O... öldü mü?" diye fısıldadım.

"Hayır." Estelle'in yere düşmesine izin verirken yüzü beyazdı ve elleri titriyordu. Sonunda bana baktığında bakışlarının gaddarlığı altında tökezledim. "Senden ne istedi?"

O bakışa dayanamayarak başka tarafa baktım; Estelle'den, tüm kâbus sahnesinden uzaklaştım. Bunun yerine yıldızlara baktım. Bu gece sönüklerdi, benim için parlamayı reddediyorlardı. Suçluyorlardı.

Uzun bir süre sonra kendimi ona cevap vermeye zorladım. Yanaklarıma süzülen gözyaşları parlıyordu. "Ölmemi istiyordu."

Estelle'in gevşek vücudunu omzuna atmadan önce beni uzun bir süre izledi.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordum korkuyla.

"Bu şey bir cadı." Yoldan geçenlerin endişeli bakışlarını görmezden gelerek geriye dönüp bakmadan caddeye çıktı. "Önce yeryüzünde, sonra da cehennemde yanacak."

CADI KATİLİ

Lou

Reid, Chasseur Kulesi'ne dönüş yolunda benimle konuşmayı reddetti. Ayak uydurmak için mücadele ettim, her adım kalbime bir bıçak darbesi gibi saplanıyordu.

Cadı katili cadı katili cadı katili.

Estelle'e bakamıyor, başının Reid'in sırtına sarkmasını algılamakta güçlük çekiyordum. Mısır püskülü saçlarının her adımda dalgalanmasını.

Cadı katili.

Reid Kule'ye girdiğinde, muhafızlar harekete geçmeden önce sadece bir saniye süren bir şaşkınlıkla tereddüt ettiler. Onlardan nefret ediyordum. Hayatları boyunca bu an için hazırlanmış olmalarından nefret ediyordum. Beklenti içindeki parlak gözlerle Reid'e metal bir şırınga verdiler.

Enjeksiyon.

Görüşüm daraldı. Bir bulantı ele geçirdi midemi.

"Pederler bir cadı üzerinde test etmek için sabırsızlanıyordu." Reid'e en yakın duran Chasseur hevesle öne eğildi. "Bugün şanslı günleri."

Reid tereddüt etmedi. Estelle'i önüne alarak acımasız bir güçle iğneyi boğazına daldırdı. Kan omzuna damladı ve elbisesinin beyazını lekeledi.

Ruhumu lekelediği gibi.

Kız, Reid'in kollarından bir taş gibi devrildi. Kimse onu yakalamaya uğraşmadı ve yüzüstü kaldırıma düştü. Hareketsiz. Göğsü zar zor inip kalkıyordu. İkinci bir Chasseur pis pis gülerek yanağını botuyla dürttü. Hâlâ hareket etmiyordu. "Sanırım bu soruyu yanıtlıyor. Rahipler duyunca memnun olacak."

Sonrasında kelepçe taktılar – daha kalın ve kanla paslanmışlardı. Onu saçlarından çekip merdiven boşluğuna sürüklemeyi önce el ve ayak bileklerine taktılar. Zincirler her adımda şingırdadı, ta ki kız gözden kaybolup aşağı, daha aşağı, daha da aşağı, cehennem girişine inene dek.

Reid uzun adımlarla peşlerinden giderken bana bakmadı.

O anda –yaptığım şeyin hatırlatıcıları olarak sadece boş bir şırınga ve Estelle'in kanıyla baş başa kaldığımda– kendimden gerçekten nefret ettim.

Cadı katili.

İçin için ağladım.

Sanki ihanetimi seziyormuş gibi ertesi sabah güneş doğru düzgün doğmadı. Karanlık ve uğursuz kaldı, tüm dünya siyah ve gri, kalın bir battaniye örtündü. Uzaklarda gök gürültüsü duyuldu. Kıpırmızı gözler ve donuk bakışlarla yatak odamın penceresinden izledim.

Başpiskopos, Estelle'in günahlarını göklere haykırmak adına kilise kapılarını açmak için zaman kaybetmemişti. Onu zincirlerle dışarı çıkardı ve yere, ayaklarının dibine attı. Kalabalık küfürler haykırıyor, ona çamur ve taş fırlatıyordu. Çılgınca, birisini arayan gözlerle başını ileri geri uzatıyordu.

Beni arayan gözlerle.

Sanki bakışlarıma çekilmiş gibi kafası yukarı çevrildi ve soluk mavi gözleri benimkilerle buluştu. Dudaklarının oluşturduğu şekli görmek için kelimeleri duymama gerek yoktu – ruhundan dökülen zehri görmek için.

Cadı katili.

Bu, yapılabilecek en büyük onursuzluktu.

Reid kalabalığın önünde durdu, saçları rüzgârda çılgınca uçuşuyordu. Bir gecede yüksek bir platform inşa edilmişti. Üstündeki tahta kazığın deldiği gökyüzünden buz gibi yağmur yağmaya başlamıştı.

Bu kazığa kız kardeşimi bağladılar. Hâlâ tiyatro kostümünü giyiyordu –ayak bileklerine uzanan basit beyaz bir elbise– zindanda Chasseurlerin ona yaşattığı dehşetten ötürü kanlı ve kirliydi. Daha dün gece Soleil et Lune’de şarkı söyleyip dans ediyordu. Şimdiyse ölümüyle yüzleşmişti.

Hepsi benim hatamdı.

Estelle’i kurtarmak için ölümle yüzleşmekten korkan bir ödleğ gibi davranmıştım. Halkımı kurtarmak için. Yüzlerce cadı – ölmüşlerdi. Bir elimi boğazıma –yaramın hemen üzerine– koydum ve hıçkırıklarımı yuttum.

Ansel rahatsız edici bir şekilde arkamda kıpırdandı. “İlk kez görmek zordur,” dedi gergin bir sesle. “İzlemek zorunda değilsin.”

“Evet, zorundayım.” Mobilyadan kulemin yanında durmaya geldiğinde nefesim daraldı. Gözyaşları yanaklarımdan serbestçe akıyor, pencerenin pervazında bir havuz oluşturuyordu. “Bu benim hatam.”

“O şey bir cadı,” dedi Ansel usulca.

“Kimse böyle ölmeyi hak etmiyor.”

Şiddetime şaşırdı. “Cadılar ediyor.”

“Söyle bana, Ansel.” Anlaması için yanıp tutuşarak aniden aceleyle ona döndüm. “Daha önce bir cadıyla tanıştın mı?”

“Elbette tanışmadım.”

“Evet, tanıştın. Her yerdeler, şehrin her yerindeler. Geçen hafta paltonu yamayan kadın bir cadı olabilir veya ona her baktığında yüzü kızaran alt kattaki hizmetçi. Öz annen bile bir cadı olabilirdi ve ruhun bile duymazdı.” Ansel gözleri fal taşı gibi açılırken başını iki yana salladı. “Hepsi kötü değil, Ansel. Bazıları nazik, sevecen ve iyi.”

“Hayır,” diye ısrar etti. “Kötüler.”

“Hepimiz değil miyiz? Senin Tanrı’nın öğrettiği şey de bu değil mi?”

Yüzü asıldı. “Bu farklı. Onlar... doğadışı.”

Doğadışı. Gözyaşlarıma engel olmak için avuçlarımı gözlerime bastırdım. “Haklısın.” Aşağıyı, kalabalığın çığlıklarının yükseldiği yeri işaret ettim. Kalabalığın arkasındaki boz saçlı bir kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. “İşte, doğal olan.”

Reid, Başpiskopos’a bir meşale uzatırken Ansel kaşlarını çatı.

Estelle titredi. Başpiskopos meşaleyi geniş bir yay çizerek aşağı indirip altındaki saman parçalarını tutuştururken gözlerini gökyüzüne dikti. Kalabalık onaylarcasına kükredi.

Kendi boğazıma bir bıçak dayandığını hatırladım. Bıçağın öpücüğünü tenimde hissetmiştim.

Estelle’in kalbindeki dehşeti tanıyordum.

Ateş hızla yayıldı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırsa da alevlerin Estelle’in elbisesini yakalayıp ilerlemesini izlemek için kendimi zorladım. Çığlıklarını duymak için kendimi zorladım. Her biri ruhumu dağladı ve bir an sonra destek almak için pencerenin kenarına tutundum.

Artık dayanamıyordum. Ölmek istiyordum. Ölmeyi *hak ediyordum* – sonsuz, kapkara bir ateş gölünde kıvranmayı ve yanmayı.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Düşünmeden –sonuçları düşünmek için durmadan– yumruklarımı sıktım.

Dünya yanıyordu.

Çığlıklar içinde yere yuvarlandım. Ansel hızla bana yaklaştı ama elleri sarsılan vücudumu tutamadı. Kıvranıyordum, ateş içimden geçerek derimi kabartıp kasımı kemiğimden sıyrırken çığlıkları durdurmak için dilimi ısırdım. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Sadece acı vardı.

Aşağıda, Estelle’in çığlıkları aniden durdu. Vücudu alevlerin içinde gevşedi ve huzur içinde öbür dünyaya sürüklenirken yüzünde mutlu bir gülümseme belirdi.

RUH AĞRISI

Lou

Alnımda soğuk bir bezle uyandım. İsteksizce gözlerimi kırpıştırarak gözlerimin loşluğa alışmasına izin verdim. Ay ışığı, yatağımın yanındaki sandalyede oturan kambur bir figürü aydınlatarak odayı gümüşe boyuyordu. Ay, bakırımsı saçlarını ağartsa da kim olduğu belliydi.

Reid.

Alnını mümkün olduğunca kalçama dokunmadan, yatak kenarına yaslamıştı. Parmakları, benimkilerin birkaç santim uzağındaydı. Kalbim acıyla daraldı. Uyumadan önce elimi tutuyor olmalıydı.

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum.

Saçına bir an dokunarak göğsümdeki çaresizlikle savaştım. Estelle'i yakmıştı. Hayır, *ben* Estelle'i yakmıştım. O sokakta uyanmasını beklersem ne yapacağını biliyordum. Onu öldüreceğini biliyordum.

İstediğim buydu.

Kendimden tiksinererek elimi çektim. Reid'den tiksinererek. Bir anlığına neden burada olduğumu unutmuştum. Kim olduğumu. *Onun* kim olduğunu.

Kutsal evlilik bağıyla bağlanmış bir cadı ve bir cadı avcısı. Böyle bir hikâye tek bir şekilde sona erebilirdi: Bir kazık ve bir kibrit. Kendime bu kadar aptal olduğum için küfrettim, bu kadar yakınlışmama izin verdiğim için.

Bir el koluma dokundu. Döndüğümde Reid'in bana baktığını gördüm. Kirli sakalı çenesini gölgeliyordu ve koyu halkalar sanki uzun zamandır uyumamış gibi gözlerini renklendirmişti.

"Uyanmışsın," diye fısıldadı.

"Evet."

Rahat bir nefes alıp gözlerini kapattı ve elimi sıktı. "Tanrı'ya şükür."

Bir saniye tereddüt ettikten sonra tutuşuna karşılık verdim. "Ne oldu?"

"Bayıldın." Güçlkle yutkundu ve gözlerini açtı. Hüzünlü bakıyorlardı. "Ansel koşa koşa Matmazel Perrot'ya gitmiş. Ne yapacağını bilememiş. Dediğine göre... dediğine göre çılgık atıyormuşsun. Seni durduramamış. Matmazel Perrot da seni sakinleştirememiş." Dalgın bir şekilde avucumu okşadı, gerçekten görmeden ona bakarak.

"Ben geldiğimde... hastaydın. Çok hasta. Sana dokunduklarında çılgık attın. Sadece ben şey yaptığımda durdun..." Boğazını temizledi ve başını çevirdi, dudakları titriyordu. "Sonra sen... sen öylece durdun. Ölmüş olabileceğini düşündük. Ama ölmemiştin."

Elimi tutan eline baktım. "Hayır, ölmedim."

"Sana buz parçacıkları yediriyoordum ve hizmetçiler seni rahat tutmak için çarşafları saat başı değiştiriyorlar."

Sözleriyle, geceliğimin ve çarşaflarımın nemli olduğunu fark ettim. Cildim de terden yapış yapış hissettiriyordu. Berbat görünüyor olmalıydım. "Ne zamandır baygınlım?"

"Üç gün."

Inledim ve doğrularak nemli yüzümü ovuşturdum. "Kahretsin."

"Bu daha önce hiç oldu mu?" Ben battaniyeleri fırlatıp soğuk gece havasıyla ürperirken yüzümü inceledi.

"Tabii ki hayır." Medeni kalmaya çalışsam da kelimeler keskin çıktı ve ifadesi sertleşti.

"Ansel, yakma töreni yüzünden olduğunu düşünüyor. Sana izlememeni söylemiş."

Yakma töreni. Reid için işte bu kadardı. Onun dünyası o kazıkta alevler içinde yok olmamıştı. Halkına ihanet etmemişti. Öfke kanımda alevlendi. Muhtemelen Estelle'in adını bile bilmiyordu.

Gözlerinin içine bakmayı reddederek banyoya yöneldim. "Nadiren bana söyleneni yaparım."

Reid takip ettiğinde öfkem daha da alevlendi. "Neden? Seni bu kadar üzüyorsa neden izliyorsun?"

Musluğu çevirdim ve buharlı suyun küveti doldurmasını izledim. "Çünkü onu biz öldürdük. En azından bunun olmasını izlemeliydik. O kadarını hak ediyordu."

"Ansel ağladığını söyledi."

"Doğru."

"O şey bir *cadıydı*, Lou."

"O kız," diye hırladım ona dönerek. "O kız bir *cadıydı*... ve bir *insan*. Adı Estelle'di ve biz onu yaktık."

"Cadılar *insan* değildir," dedi sabrı tükenmiş bir biçimde. "O yalnızca bir çocuk masalı. Dolunayda çiçek giyip dans eden küçük periler de değiller. Onlar iblis. Reviri gördün. Onlar kötü niyetli. Elleri geçen en küçük fırsatta *canını yakarlar*." Huzursuzca elini saçlarının arasına daldırarak bana baktı. "Kazığı hak ediyorlar."

Kendimi pişman olacağım bir şey yapmaktan alıkoymak için küveti sıkıca kavradım. Ona öfkemi kusmak istedim. Hayır, kusmam *gerekiyordu*. Ellerimi boğazına sarmam ve onu sallamam *gerekiyordu* – mantıklı düşünmesi için. Oradan akan kanı görebilmesi için kolumu tekrar kesmeyi aklımdan geçirdim. Kendi kanıyla aynı renkteydi.

"Ya ben bir *cadı* olsaydım, Reid?" diye sordum usulca. "Yine de kazığı hak ettiğimi söyler miydin?"

Musluğu kapattım ve mutlak sessizlik odayı doldurdu. Gözlerini sırtımda hissediyordum... dikkatliydi, *değerlendiriyordu*. "Evet," dedi dikkatlice. "Eğer bir *cadı* olsaydın."

Dile getirilmeyen soru havada asılı kaldı. Sorması için ona meydan okuyarak omzumun üzerinden bakışlarına karşılık verdim.

Sormamasını dileyerek. Sormasını dileyerek. Sorarsa nasıl cevap vereceğimden emin olmayarak.

Birbirimize bakarken uzun bir saniye geçti. Sonunda, sormayacağı —ya da belki *soramayacağı*— anlaşıldığında suya döndüm ve fısıldadım: “Ona yaptığımız şey için ikimiz de kazığı hak ediyoruz.”

Konuşmanın geldiği noktadan açıkça rahatsız olarak boğazını temizledi. “Lou...”

“Beni yalnız bırak. Zamana ihtiyacım var.”

O karşı çıkmadı, ben de gidişini izlemedim. Kapı kapandığında yavaşça sıcak suya girdim. Buharlıydı, neredeyse kaynıyordu ama yine de kazığa kıyasla soğuk bir dokunuş gibiydi. Alevlerin derimde hissettirdiği acıyı hatırlayarak suyun altına kaydım.

Yıllarımı La Dame des Sorcières’den saklanarak geçirmiştım. Annemden. Kendimi korumak ve hayatta kalabilmek için korkunç şeyler yapmıştım. Çünkü her şeyden önce, yaptığım şey *buydu*: Hayatta kalmıştım.

Ama ne pahasına?

Estelle’e içgüdüsel bir tepki göstermiştim. Söz konusu ya onun hayatı ya da benimkiydi. Yapılması gereken açıktı. Sadece tek bir seçenek vardı. Ama... Estelle bizden biriydi. Bir cadıydı. Benim ölmemi istemiyordu — sadece, halkımızı saran bu zulümden kurtulmak istiyordu.

Ne yazık ki bu iki neden artık birbirini kapsamıyordu.

Vücudunu, küllerini taşıyan rüzgârı ve yıllar boyunca taşınan diğer tüm külleri düşündüm.

Üst katta bir yatakta çürüyüp giden Mösyö Bernard’ı düşündüm... ve işkence çekerek ölmek için bekleyen diğer herkesi.

Cadılar ve insanların birbirinden farkı yoktu. Bir ve aynılardı. Hepsi masum. Hepsi suçlu.

Hepsi ölü.

Ama ben değildim.

Ben on altı yaşındayken annem beni kurban etmeye çalışmıştı — tek çocuğunu. Benim dünyaya gelişimden bile önce Morgane, baş-

ka hiçbir Dame des Sorcières'nin daha önce görmediği, atalarının hiçbirinin aklının ucundan bile *geçirmediği* bir şeyi yapmaya istekli olduğu bir desen görmüştü: Soyunu öldürmek. Benim ölümümle kralın soyu da son bulacaktı. Bütün mirasçıları, meşru ya da piç benimle birlikte nefes almayı bırakacaktı. Yüzyıllık zulme son verecek bir hayat. Lyonların zorbalığına son verecek bir hayat.

Ama annem sadece kralı öldürmek istememişti. Onu *incitmek* istemişti. *Yok etmek* istemişti. Hâlâ sunaktaki deseninin kalbimin etrafında parıldadığını ve karanlığa doğru dallanıp budaklandığını gözümde canlandırabiliyordum. Kralın çocuklarına doğru. Cadılar krala yastayken saldırmayı planlamışlardı. Kraliyet ailesinden geriye kalanları ayıklamayı... ve onları takip eden herkesi.

Nefes nefese kalmış bir şekilde suyun altından çıktım.

Bunca yıl, masumların canına kıyamadığım için sunaktan kaçtığıma inanarak kendime yalan söylüyordum. Yine de ellerimde bir masumun kanı vardı.

Korkağın tekiydim.

Farkına varmanın acısı, hassas cildimin, alevlerin acısının ötesine geçti. Bu sefer önemli bir şeye zarar vermiştim. Geri alınamaz bir şeye. Derinliklerimde bir ağrı hissettim.

Cadı katili.

Hayatımda ilk kez, doğru seçimi yapıp yapmadığımı merak ettim.

Coco o gün daha sonra bana bakmaya geldi, yatakta yanımda otururken ifadesi gergindi. Ansel, ceketinin düğmeleriyle aşırı derecede ilgilenmeye başladı.

"Nasıl hissediyorsun?" Saçımı okşamak için elini kaldırdı. Dokunuşuyla, tüm sefil duygularım tekrar yüzeye çıktı. Yanağımdan bir gözyaşı süzüldü. Somurtarak sildim.

"Cehennem gibi."

"Senin gidici olduğunu düşündük."

"Keşke."

Eli durdu. "Böyle söyleme. Sadece ruh ağrısı çekiyorsun, hepsi bu. Birkaç çöreğin düzeltemeyeceği bir şey değil."

Gözlerim aniden açıldı. "Ruh ağrısı mı?"

"Baş ağrısı ya da karın ağrısı gibi ama çok daha kötü. Teyzemle yaşarken sürekli ruhum ağırırdı." Saçlarımı yüzümden çekip eğildi ve yanağımdan başka bir gözyaşını sildi. "Bu senin hatan değildi, Lou. Yapman gerekeni yaptın."

Uzun bir süre ellerime baktım. "Neden bu konuda böyle boktan hissediyorum o zaman?"

"Çünkü iyi bir insansın. Can almak hiçbir zaman iyi hissettirmez ama Estelle sana başka çare bırakmamıştı. Yaptığın şey için kimse seni suçlayamaz."

"Eminim Estelle bu konuda farklı hissedirdi."

"Estelle, annenin yanında yer alarak seçimini yaptı. Yanlış seçti. Şu anda yapabileceğin tek şey önüne bakmak. Öyle değil mi?" Köşede kıpkırmızı kesilen Ansel'e başını salladı. Aceleyle uzaklara baktım.

Elbette artık biliyordu. Büyünün kokusunu almış olmalıydı. Yine de buradaydım... hayattaydım. Gözlerimde daha fazla gözyaşı birikti. *Kes şunu*, diye azarladım kendimi. *Elbette seni ispiyonlamadı. Bu kuledeki tek iyi adam o. Aksini düşündüğün için sana yazıklar olsun.*

Boğazım daralarak Angelica'nın Yüzüğü'yle oynadım, kimsenin gözlerine bakamadım.

"Seni uyarmalıyım," diye devam etti Coco, "krallık Reid'i *kahraman* ilan etti. Bu aylardır yapılan ilk yakma töreni ve mevcut durumlar düşünüldüğünde... bir kutlama gibi oldu. Kral Auguste, Reid'i dün onunla yemek yemeye davet etti ancak Reid reddetti." Sorgulayan bakışlarım karşısında dudaklarını onaylamayan bir tavırla büzdü. "Seni bırakmak istemedi."

Aniden ateş bastığında üzerimdeki battaniyeleri tekmeledim. "Yaptığı şeyin kahramanca bir tarafı yoktu."

O ve Ansel birbirlerine baktılar. "Karısı olarak," dedi dikkatle, "aksini düşünmen bekleniyor."

Ona dik dik baktım.

"Dinle, Lou." Arkasına yaslanıp sabırsızca iç çekti. "Sadece senin iyiliğini düşünüyorum. İnsanlar idam sırasında çığlıklarını duydu. Birçok insan, neden bir cadı yakmanın seni isteri krizine soktuğu konusuyla *oldukça* ilgili, buna Kral da dahil. Reid sonunda bu akşam onu yatıştırmak için akşam yemeği davetini kabul etti. Dikkatli olman lazım. Şimdi herkes seni yakından izliyor olacak." Bakışları Ansel'e çevrildi. "Ve kazığın sadece cadılar için olmadığını biliyorsun. Cadı sempatizanları da benzer bir kader yaşayabilir."

Bakışlarım aralarında gidip geldiğinde kalbime bir ağırlık oturdu. "Ah, Tanrım. İkiniz..."

"Üçümüz," diye mırıldandı Ansel. "Reid'i unutuyorsun. O da yanacak."

"O Estelle'i öldürdü."

Ansel güçlükle yutkunarak botlarına baktı. "Estelle'in bir iblis olduğuna inanıyor. Hepsi öyle. O... o seni korumaya çalışıyordu, Lou."

Öfkeli gözyaşları bir kez daha dökülmekle tehdit ederken başımı iki yana salladım. "Ama yanılıyor. Tüm cadılar kötü değildir."

"Buna inandığını biliyorum," dedi Ansel usulca, "ama Reid'i buna inanmaya zorlayamazsın." Sonunda kafasını kaldırdı. Kahverengi gözlerinden derin bir keder okunuyordu – onun yaşında birinin hiç bilmemesi gereken bir keder. "Kelimelerle değiştirilemeyen bazı şeyler vardır. Bazı şeyler görülmeli. Hissedilmeleri gerekir."

Kapıya doğru yürüdü ama tereddüt etti, omzunun üzerinden bana baktı. "Umarım birlikte ortak bir yol bulabilirsiniz. O iyi bir insan... sen de öyle."

Nasıl... *Nasıl* olur da bir cadı ve cadı avcısı ortak bir yolda buluşabilir, diye sormak için yanıp tutuşarak sessizce gitmesini izledim. Beni yakacak bir adama nasıl güvenebilirdim? Nasıl ona âşık olabilirdim?

Ancak Ansel bir konuda haklıydı. Estelle'e olanlardan tamamen Reid'i sorumlu tutamazdım. Gerçekten cadıların kötü olduğuna

inaniyordu. Bakır saçları ya da uzun boyu kadar onun bir parçasıydı.

Hayır, Estelle'in ölümü Reid'in elinden olmamıştı.

Benim elimden olmuştu.

O akşam Reid dönmeden önce yataktan zorla çıkıp kendimi masasına sürükledim. İyileşirken cildim kaşınıyor, yanıyordu —alevlerin devamlı bir hatırlatıcısı gibi— fakat uzuvlarım apayrı bir hikâyeydi. Kaslarım ve kemiklerim mümkün olsa beni yere yapıştıracaklarmış gibi daha sert ve daha ağırdı. Masaya doğru attığım her adım bir mücadeleyleydi. Alnımda biriken boncuk boncuk ter, boynumdaki saçları keçe gibi yapmıştı.

Coco ateşimin biraz daha süreceğini söylemişti. Yakında düşmesini umuyordum.

Sandalyeye çökerek enerjimin son damlasıyla masa çekmecesini açtım. Reid'in solmuş eski İncil'i hâlâ oradaydı. Titreyen parmaklarla, onu açtım ve okumaya başladım — ya da en azından okumaya çalıştım. Okunaksız el yazısı dar kenar boşluklarının her santimini doldurmuştu. Her ne kadar ipek gibi ince sayfaları burnumun dibine kadar getirsem de görüşüm gözyaşlarımla kapanmadan kutsal kitaba odaklanamadım.

Hoşnutsuz bir iç çekişle çekmeceye geri attım.

Cadıların doğal olarak kötü olmadığını kanıtlamak beklediğimden daha zor olabilirdi.

Yine de Coco ve Ansel bu öğleden sonra gittikten sonra bir plan yapmıştım. Ansel kötü olmadığımıza ikna olabildiyse, Reid de olabilirdi. Bunu yapabilmek için ideolojisini anlamam gerekiyordu. Onu anlamam gerekiyordu. Sessizce küfrederek bir kez daha ayağa kalktım, cehenneme inmek için kendimi hazırladım.

Kütüphaneye gitmem gerekiyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra zindan kapısını iterek açtım. Hoş bir soğuk hava esintisi yapışkan tenimi yaladı ve rahat bir nefes aldım. Koridor sessizdi. Chasseurlerin çoğu akşam için odalarına çekil-

inaniyordu. Bakır saçları ya da uzun boyu kadar onun bir parçasıydı.

Hayır, Estelle'in ölümü Reid'in elinden olmamıştı.

Benim elimden olmuştu.

O akşam Reid dönmeden önce yataktan zorla çıkıp kendimi masasına sürükledim. İyileşirken cildim kaşınıyor, yanıyordu –alevlerin devamlı bir hatırlatıcısı gibi– fakat uzuvlarım apayrı bir hikâyeydi. Kaslarım ve kemiklerim mümkün olsa beni yere yapıştıracaklarmış gibi daha sert ve daha ağırdı. Masaya doğru attığım her adım bir mücadeleleydi. Alnımda biriken boncuk boncuk ter, boynumdaki saçları keçe gibi yapmıştı.

Coco ateşimin biraz daha süreceğini söylemişti. Yakında düşmesini umuyordum.

Sandalyeye çökerek enerjimin son damlasıyla masa çekmecesini açtım. Reid'in solmuş eski İncil'i hâlâ oradaydı. Titreyen parmaklarla, onu açtım ve okumaya başladım – ya da en azından okumaya çalıştım. Okunaksız el yazısı dar kenar boşluklarının her santimini doldurmuştu. Her ne kadar ipek gibi ince sayfaları burnumun dibine kadar getirsem de görüşüm gözyaşlarımla kapanmadan kutsal kitaba odaklanamadım.

Hoşnutsuz bir iç çekişle çekmeceye geri attım.

Cadıların doğal olarak kötü olmadığını kanıtlamak beklediğimden daha zor olabilirdi.

Yine de Coco ve Ansel bu öğleden sonra gittikten sonra bir plan yapmıştım. Ansel kötü olmadığımıza ikna olabildiyse, Reid de olabilirdi. Bunu yapabilmek için ideolojisini anlamam gerekiyordu. Onu anlamam gerekiyordu. Sessizce küfrederek bir kez daha ayağa kalktım, cehenneme inmek için kendimi hazırladım.

Kütüphaneye gitmem gerekiyordu.

Yaklaşık yarım saat sonra zindan kapısını iterek açtım. Hoş bir soğuk hava esintisi yapışkan tenimi yaladı ve rahat bir nefes aldım. Koridor sessizdi. Chasseurlerin çoğu akşam için odalarına çekil-

mişti ve geri kalanı da meşguldü... artık ne yapıyorlarsa onunla Kraliyet ailesini korumak. Suçluyu korumak. Masumları yakmak.

Ancak kütüphaneye ulaştığımda konsey odasının kapısı açıldı ve Başpiskopos parmaklarındaki kremaya benzeyen şeyi yalayarak dışarı çıktı. Diğer elinde yarısı yenmiş bir çörek tutuyordu.

Kahretsin. Ben kaybolmak için Angelica'nın Yüzüğü'nü ağzıma sokamadan döndü ve beni gördü. İkimiz de ellerimizi ağzımıza götürürken donduk —eşit derecede saçmaydı— ama önce o toparlandı, çöreği aceleyle arkasına sakladı. Burnunun ucunda biraz krema kalmıştı.

"Louise! Bu-burada ne yapıyorsun?" Şaşkın ifadem karşısında başını iki yana salladı, boğazını temizledi, sonra da dikleşerek dikkate değer olmayan boyuna ulaştı. "Burası yasak bölge. Hemen gitmeni istemek zorundayım."

"Üzgünüm, ben..." Başımı sallayıp burnu dışında herhangi bir yere bakmaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım. "Bir İncil ödünç almak istemiştim."

Bana boynuzlarım çıkıyormuş gibi baktı. İsteğim göz önüne alındığında ironikti. "Bir ne?"

"O bir... çörek mi?" Terden alnıma yapışmış bir tutam saçı önümden çekerek tarçın ve vanilya kokusunu derinlemesine içime çektim. Ateşime rağmen ağzım sulanmıştı. Bu kokuyu her yerde tanırdım. Bu *benim* kokumdu. Onunla ne yapıyordu o? Bu karanlık, kasvetli yere ait değildi.

"Bu kadar küstah soru yeter." Kaşlarını çattı ve parmaklarını gizlice cübbesinin arkasına sildi. "Gerçekten bir İncil temin etmek istiyorsan —ki şüpheliyim— tabii ki sana bir tane vereceğim, doğrudan odana döndüğün sürece tabii." İsteksizce yüzümü inceledi: soluk cilt, terli kaş, çökmüş gözler. İfadesi yumuşadı. "Yatakta olmalısın, Louise. Vücudunun zamana ihtiyacı var..." Başını bir kez daha salladı, kendini toparladı, sanki ona birden ne olduğundan emin değildi. Anlayabiliyordum. "Buradan ayrılma."

Beni geçerek kütüphaneye girdi ve bir dakika sonra geri dön-

dü. "Al." Eski, tozlu bir kitap tutuşturdu ellerime. Kitabın sırtına ve kapağına krema bulaşmıştı. "Ona iyi baktığından emin ol. Bu Tanrı'nın sözü."

Elimi deri cildin üzerinde gezdirip toz ve krema üzerinde parmağımı dolaştırdım. "Teşekkür ederim. İşim bittiğinde geri veririm."

"Gerek yok." Tekrar boğazını temizledi, kaşlarını çatarak ellerini arkasında kavuşturdu. Hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. "Senindir. Bir hediye gibi düşünebilirsin."

Bir hediye. Sözler içimde bir hoşnutsuzluk hissi uyandırmış ve bu durumun tuhaflığı beni şaşkına çevirmişti. Parmaklarındaki kremayı saklayan Başpiskopos. İncil'i göğsüme bastıran ben. "Peki. Ben o zaman gideyim..."

"Tabii. Ben de uyumalıyım..."

Eşit derecede tuhaf baş sallamalarla yollarımızı ayırdık.

Reid o gece sessizce yatak odasının kapısını açtı. İncil'i yatağının altına iterek onu suçluluk hissiyle karşıladım. "Merhaba!"

"Lou!" Neredeyse aklı başından gidiyordu. Küfrettiğini bile duymuş olabilirdim. Gözleri fal taşı gibi açık, paltosunu masanın üzerine attı ve ihtiyatla yaklaştı. "Geç oldu. Neden hâlâ ayaktasın?"

"Uyuyamadım." Dişlerim takırdadı ve koza misali sarındığım battaniyeye daha da gömüldüm.

Alnıma elini koydu. "Yanıyorsun. Revire gittin mi?"

"Brie ateşin birkaç gün süreceğini söyledi."

Yatakta yanıma oturmak için yaklaştığında, battaniyeden sıyrılarak ayağa kalktım. Kaslarım bu ani hareketi protesto ederken titreyerek yüzümü buruşturdum. İç çekerek o da kalktı. "Üzgünüm. Lütfen, otur. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Hayır, *ihtiyacım olan* bu saç boynumdan çekmek. Beni deli ediyor." Açıklanamaz bir öfkeyle, rahatsız edici saç tellerini hassas cildimden çekiştirmeye başladım. "Ama kollarım öyle... halsiz ki..." Bir esneme sözlerimin geri kalanını yuttu ve kollarım düşüverdi. Tekrar yatağa çöktüm. "Onları kaldıramıyorum."

Kıkırdadı. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"
"Örebilirsin."

Kıkırdaması aniden kesildi. "Ne-ne yapmamı istiyorsun?"

"Örmeni. Lütfen." Bana baktı. Bakışlarına karşılık verdim. "Sana öğretebilirim. Çok kolay."

"Hiç sanmıyorum."

"Lütfen. Tenime dokunduğu sürece uyuyamıyorum."

Doğruydu. Zihnim kutsal kitap, ateş ve uyku eksikliği arasında çılginca dönüyordu. Cildime değen her saç teli âdeta ıstıraptı – soğuk ile acı, karıncalanma ile ağrı arasında bir yerde.

Sertçe yutkunup etrafımdan dolaştı. Onun varlığıyla, yakınlığıyla hoş bir ürperti geçti sırtımdan. Onun sıcaklığıyla. Pes etmiş bir şekilde iç çekti. "Ne yapmam gerektiğini söyle."

Ona yaslanma dürtüsüne direndim. "Üç parçaya ayır."

Ellerini saçımın etrafına hafifçe sarmadan önce tereddüt etti. O, parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Şimdi ne yapayım?"

"Şimdi yan parçalardan birini al ve orta kısmın üzerinden geçir."

"Ne?"

"Her şeyi tekrarlamak zorunda mıyım?"

"Bu imkânsız," diye mırıldandı, saçları başarısız bir şekilde ayrı tutmaya çalışarak. Birkaç saniye sonra vazgeçti ve yeniden başladı. "Saçların bir atın kuyruğundan daha kalın."

"Hımm." Tekrar esnedim. "Bu bir iltifat mı, Chass?"

Birkaç denemeden sonra ilk adımı başarıyla tamamladı. "Sırada ne var?"

"Şimdi diğer tarafı yap. Orta kısımdan geçir. Sıkı olduğundan emin ol."

Boğazından alçak bir hırlama yükseldi ve vücudumu farklı bir ürperti sardı. "Bu berbat görünüyor."

Başımın öne düşmesine izin vererek parmaklarının boynumdaki hissinin tadını çıkardım. Tenim daha önce olduğu gibi karşı çık-

mamıştı. Bunun yerine, onun dokunuşuyla ısınıyor gibiydi. Eriyor gibi. Gözlerim titreşerek kapandı. "Konuş benimle."

"Ne hakkında?"

"Nasıl yüzbaşı oldun?"

Uzun bir süre cevap vermedi. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Evet."

"Chasseurlere katıldıktan birkaç ay sonra, şehrin dışında bir *loup garou** sürüsü buldum. Onları öldürdük."

Hiçbir cadı bir kurt adamla dost olduğunu iddia edemese de onun bu işlevsel yaklaşımı kalbimi acıtmıştı. Sesinde hiçbir pişmanlık, hiçbir duygu yoktu – gerçeğin basitçe beyanıydı. Donmuş bir deniz manzarası kadar soğuk, çorak ve uzak. Jean Luc buna gerçek derdi.

Sohbete devam edecek enerjiyi kendimde bulamayarak derin bir iç çektim ve sessizliğe büründük. Saçımı örmeye devam etti, özgüven kazandıkça hareketleri hızlandı. Parmakları çevikti. Becerikliydı. Omuzlarımdaki gerginliği hissediyor gibiydi çünkü soru sorarken sesi çok daha yumuşaktı. "Nasıl bitirmem lazım?"

"Komodinin üzerinde deri bir kordon var."

Düzgünce düğümlmeden önce kordonu örgünün etrafına birkaç kez sardı. En azından düzgün olduğunu varsaydım. Reid'le ilgili her şey tam ve kesindi, her renk ait olduğu yerdeydi. Su katılmamış bir kararlılıkla dünyayı siyah beyaz görüyordu, aradaki karmaşık kömür renklerinin hiçbirinin cefasını çekmeden. Kül ve dumanın rengi. Korku ve şüphenin.

Benim rengim.

"Lou, ben..." Parmakları örgümden aşağı doğru indi ve bedenimi bir titreme aldı. Sonunda ona bakmak için döndüğümde elini indirdi ve gözlerime bakmayı reddederek geri çekildi. "Sen sordun."

"Biliyorum."

Başka bir şey demeden tuvalete girdi ve kapıyı kapattı.

* (Fr.) Kurt adam –çn

DEVAM ETME ZAMANI

Reid

“Hadi bir yere gidelim,” dedi Lou.

İncil’imden kafamı kaldırdım. Bu sabah yine reviri ziyaret etmişti. O iğrenç yerden döndüğünden beri, yatakta oturup etrafa bakmaktan başka hiçbir şey yapmamıştı. Ama gözleri boş durmuyordu. Hayır, sanki bir şey izliyormuş gibi ileri geri hareket ediyorlardı, dudakları neredeyse fark edilmeyecek şekilde kıpırdıyordu. Parmakları seğiriyordu.

Hiçbir şey söylemememe rağmen hastaların onu da kendilerine benzetmeye başladığından korktum. Özellikle bir hasta, Mösyö Bernard, beni endişelendiriyordu. Birkaç gün önce, Peder Orville, intiharı önlemek için adama sürekli yatıştırıcı verildiğini –ve zincirlendiğini– söylemek için beni bir kenara çekmişti. Peder Orville, kaçınılmaz olan geldiğinde Lou’nun bir şok yaşayacağını düşünüyor gibiydi.

Belki de biraz uzaklaşmak ikimize de iyi gelirdi.

İncil’imi bir kenara bıraktım. “Nereye gitmek istersin?”

“Canım çörek istiyor. İlk karşılaştığımız pastaneyi hatırlıyor musun? Doğu Yakası’ndaki hani? Hep oraya giderdim, yani... tüm bunlardan önce.” İkimizi işaret eden bir el hareketi yaptı.

Onu temkinli gözlerle süzdüm. “Uslu duracağına söz veriyor musun?”

"Tabii ki hayır. Bu eğlenceyi mahvederdi." Yataktan atladı. Raf-
tan pelerinini kaptı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Tiyatrodan beri görmediğim bir ışıltı geçti gözlerinden. Yakma
töreninden önce. Yani... tüm bunlardan önce. Geçen hafta tanıştı-
ğım kadından herhangi bir iz arayarak onu dikkatle izledim. Ateşi
hızlı bir şekilde düşmüş olsa da enerjisi düşmemişti. Bir süredir
sanki bir bıçağın ucunda dengede duruyormuş gibiydi – bir yanlış
hareketle birini kazığa oturtacaktı. Muhtemelen beni.

Ya da kendini.

Ama bugün farklı görünüyordu. Belki de zor bir dönemden geç-
mişti. "Sen... daha iyi misin?" diye sordum tereddütle.

Pelerinini bağlamayı kesti. "Belki."

Aksini düşünmeme rağmen başımla onaylayıp kendi paltoma
uzandım – ben alamadan kapıverdi.

"Hayır." Burnumun önünde parmağını salladı. "Günü Reid ile
geçirmek istiyorum, Chasseur ile değil."

Reid.

Hâlâ adımı söylemesine alışamamıştım. Her söylediğinde saç-
ma bir heyecan kaplıyordu içimi. Bu sefer de farklı olmamıştı. İfa-
desiz kalmaya çabalayıp başarısız olarak boğazımı temizledim ve
kollarımı kavuşturdum. "Onlar aynı kişi."

Yüzünü buruşturdu ve kapıyı benim için açık tuttu. "*Bunu gö-
receğiz. Gidelim mi?*"

Oldukça rüzgârlı bir gündü. Buz gibi. Merhametsiz. Son kar ya-
ğışından kalanlar, ayak izleriyle sulanıp kahverengileşmiş, sokakla-
rın kenarına yapışmıştı. Ellerimi pantolon cebime soktum. Parlak
öğleden sonra güneşine sinirli bir şekilde gözlerimi kırptırdım.
"Burası buz gibi."

Lou sırtıarak yüzünü rüzgâra çevirdi. Gözlerini kapatıp kollarını
iki yana açtı, burnunun ucu çoktan kızarmıştı. "Soğuk, balık koku-
sunu bastırıyor. Harika."

"Senin için söylemesi kolay. *Send*e pelerin var."

Yüzündeki sırıtış daha da genişleyerek bana döndü. Birkaç tu-

tam saçı başlıgından sıyrılarak yüzünün etrafında dans etti. "İster-
sen sana da bir tane araklayabilirim. Pastanenin yanında bir elbi-
seci var."

"Aklından bile geçirme."

"İyi." Pelerininin kıvrımlarında daha da derine gömüldü. Kömür
grisi. Lekeli. Eskimeye yüz tutmuş. "Sen bilirsin."

Somurtarak peşinden gittim. Soğuk, vücudumdaki her kasa işle-
mişti ama titrememe izin vermedim. Lou'ya bu zevki yaşatmamak
için...

"Ah, Tanrım," dedi gülerek. "İzlemesi acı verici. Gel."

Pelerininin bir tarafını bana doladı. Omuzlarımı zar zor örtü-
yordu ama şikâyet etmedim – özellikle etrafımıza daha sıkı sararak
kolumun altına sokulduğunda. Kolumu şaşkınlıkla omuzlarına do-
ladım. Daha da güldü. "Gülünç görünüyoruz."

Dudaklarım kıvrılarak bize baktım. Doğruydı. Kumaş için fazla
büyüktüm ve örtülü kalmak için beceriksizce yalpalamak zorun-
daydık. Adımlarımızı senkronize etmeye çalıştık ama çok geçme-
den yanlış bir adım attım ve birbirimize dolanarak kara düştük.
Gülünç bir manzaraydı. Yoldan geçenler bize onaylamayan bakışlar
attı ama kendimi bildim bileli ilk kez umursamadım.

Ben de güldüm.

Pastaneye girdiğimizde yanaklarımız ve burunlarımız kıpkırmı-
zıydı. Boğazlarımız kahkaha atmaktan ağrıyordu. Pelerini omuzla-
rımdan çekerken ona baktım. Tüm yüzüyle gülümsedi. Hiç böyle
bir dönüşüm görmemiştim. Resmen... bulaşıcıydı.

"Pan!" Lou kollarını açtı. Tezgâhın arkasındaki tanıdık adama
bakışlarını takip ettim. Kısa. İri kıyım. Lou'yu görünce parlak, bon-
cuk gibi gözleri heyecanla aydınlandı.

"Lucida! Sevgili çocuğum, nerelerdeydin?" Tezgâhın etrafında
bacaklarının onu taşıyabileceği kadar hızlı dolaştı. "Arkadaşın Pan'ı
unuttuğunu düşünmeye başlamıştım! Ve," gözleri komik bir şekilde
büyüdü ve sesi bir fısıltıya dönüştü, "saçına ne yaptın sen?"

Lou'nun gülümsemesi silindi ve eli doğrudan saçına gitti. Far-

kında olmayan Pan, onu uygun olandan biraz daha uzun süreliğine kollarının arasına aldı. Lou isteksizce kıkırdadı. "Bi-bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Kış için daha koyu bir renk. Beğendin mi?"

"Tabii, tabii. Ama sen çok zayıflamışsın, çocuğum, çok zayıflamışsın. Gel, seni bir çörekle şişmanlatalım." Tezgâha döndü fakat sonunda beni fark ettiğinde durdu. Kaşlarını kaldırdı. "Kim bu?"

Lou sinsice sırıttı. Uydurduğu her plana kendimi hazırladım; bunun yasadışı bir şey olmaması için dua ettim. Muhtemelen öyle olduğunu biliyordum.

"Pan." Kolumdan tutup beni öne çekti. "Tanıştırayım... Bas."

Bas mı? Ona şaşkınlıkla baktım.

"Meşhur Bas mı?" Pan'ın gözleri neredeyse yerinden çıkacaktı.

Bana göz kırptı. "Ta kendisi."

Pan somurttu. Sonra —inanılmaz bir şekilde— parmak ucuna yükseldi ve parmağıyla göğsümü dürttü. Şaşkına dönmüş bir hâlde kaşlarımı çatarak geri adım attım ama adam da beni takip etti. Beni sonuna kadar dürtüyordu.

"Şimdi beni dinle, genç adam... Evet, hakkındaki her şeyi duydum! Yanında bu *cherie*^{*} olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun. O bir inci ve bundan böyle ona hak ettiği gibi davranacaksın, anlıyor musun? Aksini duyarsam, bana hesap vereceksin ve Pan'ın düşmanın olmasını istemezsin, ah, inan bana!"

Öfkeyle Lou'ya baktım, o ise sadece sessiz kahkahalarla sallanmakla yetindi. Bir faydası yoktu. Geriye doğru hızlı bir adım attım. Adamın takip edemeyeceği kadar hızlı. "Ben... Evet, efendim."

"Çok iyi." Tezgâhın arkasından iki çörek alırken hâlâ kurnazca beni süzüyordu. Birini Lou'ya teslim ettikten sonra diğerini yüzüme fırlattı. Aceleyle gömleğimden kaymasını engellemeye çalıştım. "İşte, canım. *Sen* ödemek zorundasın," diye ekledi gözlerini diktirek.

Şaşkınlık içinde burnumdaki kremayı sildim. Adam delinin tekiydi. Tıpkı karım gibi.

* (Fr.) Güzellik —çn

Pan tezgâhın arkasına geri çekildiğinde ona döndüm. "Lucinda da kim? Ve neden ona ismimin... ismimin o olduğunu söyledin?"

Cevap vermesi birkaç saniyesini aldı, ağzındaki muazzam büyüklükteki çöreği çiğnemekle meşguldü. Yanakları şişmişti. Hakkını vermek gerekirse ağzını kapalı tutmayı başarmıştı. Hakkımı vermek gerekirse, ben de öyle yapmıştım.

Sonunda yuttu. Ayin'de gösterilecek türden bir saygıyla parmaklarını yaladı. Hayır, kesinlikle Ayin'de *gösterilmeyecek* türden bir saygıyla. Dilinden başka bir yere baktım. "Hımm... çok sahiplenicisin, Chass."

"Ee?" diye sordum kıskançlığımı gizleyemeyerek. "Neden ona hırsız olduğumu söyledin?"

Bana sıırıttı ve başparmağını yalamaya devam etti. "Eğer bilmen gerekiyorsa, bana tatlı vermesi için Pan'a vicdan yaptırmak için onu kullanıyorum. Daha geçen ay, kötü, *hain* Bas kaçıp evlenme vaadiyle beni kandırdı ve iskelede bırakıp gitti. Pan bana bir hafta boyunca bedava çörek verdi."

Kendimi gözlerine bakmaya zorladım. "İçler acısısın."

Gözleri parıldadı. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu. "Evet, öyleyim. Onu yiyecek misin?" Tabağımı işaret etti. Ona doğru ittim ve hafifçe iç çekerek benim çöreğimi dişledi. "Cennetten gelen kudret helvası gibi."

Hayrete düşmüştüm. "İncil'e aşına olduğunu bilmiyordum."

"Muhtemelen benim hakkımda pek çok şeyi bilmiyorsun, Chass." Çöreğin yarısını ağzına tıktırarak omuz silkti. "Ayrıca, *La Vie Éphémère*, *Çoban* ve *Okült İmhası Üzerine On İki Tez* hariç koca Kule'deki tek kitap o – ki tam anlamıyla saçmalık. Pek tavsiye etmem."

Dediklerinden neredeyse hiçbir şey anlamadım. "Bana öyle deme. Adım Reid."

Kaşını kaldırdı. "Aynı kişi olduklarını sanıyordum?"

O çöreğimi bitirirken arkama yaslanarak onu inceledim. Dudaklarında krema kalmıştı. Burnu hâlâ soğuktan kırmızıydı, saçla-

rı vahşi ve rüzgâr yemişti. Benim küçük kâfırm. "Chasseurlerden hoşlanmıyorsun."

Bana keskin bir bakış attı. "Saklamak için de o kadar uğraşmıştım."

Onu görmezden geldim. "Neden?"

"Bu cevabı duymaya hazır olduğumu sanmıyorum, Chass."

"Peki madem. Neden bugün çıkmak istedin?"

"Çünkü zamanı gelmişti."

Hayal kırıklığıyla iç çekmemek için kendimi tuttum. "Yani..."

"Yani, yas tutmanın da bir zamanı var, devam etmenin de." Onunla hep aynı şey oluyordu. Her zaman etrafında bir duvar örülüydü. Düşüncelerimi hissetmiş gibi kollarını kavuşturarak masaya yaslandı.

Anlaşılmayan bir ifade vardı yüzünde. "Peki, o zaman. Belki bazı cevaplar duymaya *hazırsındır*. Bir oyun oynayalım, ne dersin? Birbirimizi tanımak için bir soru oyunu."

Ben de öne eğildim. Meydan okumasına karşılık verdim. "Hadi."

"Güzel. En sevdiğin renk ne?"

"Mavi."

Gözlerini devirdi. "Sıkıcı. Benimki altın veya turkuaz. Ya da zümrüt."

"Neden şaşırmadım acaba?"

"Çünkü görüldüğün kadar aptal değilsin." Alınayım mı, gurur mu duyayım bilemedim. Karar vermem için bana zaman vermedi. "Şimdiye kadar yaptığın en utanç verici şey ne?"

"Ben..." Hatırlamamla boğazım düğümlendi. Öksürerek boş tabağına baktım. "Başpiskopos bir keresinde beni çok da uygun olmayan bir pozisyonda yakaladı. Bir kızla."

"Aman Tanrım!" Gözleri fal taşı gibi açılarak elini masaya vurdu. "Célie'yle sevişirken mi yakalandın?"

Yan masadaki insanlar bize bakmak için döndüler. Kafamı eğdim, üniformamı giymediğim için —ilk kez— müteşekkirdim. Ona

ters ters baktım. "Şşş! Tabii ki hayır. Beni öptü, tamam mı? Sadece bir öpücüktül"

Lou kaşlarını çattı. "Sadece bir öpücük mü? Bu hiç eğlenceli değil. Utanılacak bir şey sayılmaz."

Ama utanılacak bir şeydi. Başpiskopos'un yüzündeki o bakış... Anıyı çabucak zihnimden uzaklaştırdım. "Seninki ne o zaman? Çı-
rılçıplak *bourrée** dansı mı yaptın?"

Burnundan güldü. "Rüyanda görürsün. Hayır, çocukken bir fes-
tivalde şarkı söyledim. Her notayı kaçırdım. Herkes de güldü. Bok-
tan bir şarkıcıyımdır."

Yan masadakiler onaylamayarak cıkladı. Yüzümü buruşturdum.
"Evet, biliyorum."

"Doğru. En sinir olduğun şey?"

"Küfür."

"Neşe kaçıran insanlar." Sırıttı. "En sevdiğin yemek?"

"Geyik eti."

Boş tabağına işaret etti. "Çörek. En iyi arkadaşın?"

"Jean Luc. Senin?"

"Sahi mi?" Sırıtişi söndü ve tuhaf bir ifadeyle bana baktı... *acıma*
gibi. Ama bu doğru olamazdı. "Bu... kötü olmuş. Benimki Brie."

İğnelemesini —*bakışını*— görmezden gelerek o başka bir soru
soramadan araya girdim. "Ölümcül kusurun?"

Duraksayarak bakışlarını masaya çevirdi. Parmağını ahşap dese-
nin üzerinde gezdirdi. "Bencillik."

"Öfke. En büyük korkun?"

Bu sefer tereddüt etmedi. "Ölüm."

Kaşlarını çattım ve elini kavramak için masanın karşısına uzan-
dım. "Ölümün korkacak bir yanı yok, Lou."

Bana baktı, mavi-yeşil gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyor-
du. "Yok mu?"

"Hayır. Nereye gittiğini biliyorsan yok."

Korkunç bir kahkaha atarak elimi bıraktı. "Sorun da bu, değil mi?"

* (Fr) 17. yüzyıla ait hızlı tempolu bir Fransız halk dansı —çn

"Lou..."

Durdu ve beni susturmak için parmağını dudaklarıma bastırdı. Cildinin tatlılığına odaklanmamaya çalışarak hızla gözlerimi kırptırdım.

"Artık bundan bahsetmeyelim." Parmağını indirdi. "Gidip Yule ağacını görelim. Koyarlarken görmüştüm."

"Noel ağacı," diye düzelttim istemsiz olarak.

Beni duymamış gibi devam etti. "Yine de önce sana bir palto almalıyız. Bir tane çalmamı istemediğine emin misin? Kolay olurdu. Rengi seçmene bile izin vereceğim."

"Bir şey çalmama izin vermeyeceğim. Bir palto *alacağım*." Bana teklif ettiği pelerin parçasını bir kez daha etrafımıza dolayarak kabul ettim. "Ve sana yeni bir pelerin de alabilirim."

"Bas bunu benim için satın almıştı!"

"Aynen öyle." Onu sokağın aşağısındaki elbise dükkânına doğru yönlendirdim. "Ait olduğu yere, çöpe atmak için bir neden daha."

Bir saat sonra, yeni giysilerimizle dükkândan çıktık. Benim için gümüş tokalı lacivert bir yün palto. Lou içinse beyaz bir kadife pelerin. Fiyatı görünce karşı çıksa da ısrar ettim. Beyaz, altın teninde çarpıcı görünüyordu ve bir kez olsun başlığını çıkarmıştı. Esmer saçları rüzgârda salındı. Çok güzeldi.

Yine de son kısımdan ona bahsetmedim.

Biz köy meydanına doğru ilerlerken üstümüzde bir güvercin öttü ve kar taneleri hızla, yoğun bir şekilde düştü. Lou'nun saçlarına, kirpiklerine geldiler. Diliyle birini yakalayarak bana göz kırptı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Kısa süre sonra hepsini bir kerede yakalamaya çalışarak etrafında dönmeye başladı. İnsanlar bakıyordu ama umursamadı. Onu kabul etmek istemediğim bir keyifle izledim.

"Hadi, Chass! Tatlarına bak! Mükemmeller!"

Engel olamadığım bir sırıtmayla başımı iki yana salladım. Etrafımızda mırıldanan insan sayısı arttıkça onun da sesi yükseldi. Hareketleri daha da vahşileşti. Gülümsemesi tüm yüzünü sardı. İnsanların onaylamamasından zevk alıyordu.

Başımı salladım, sırtışım solmuştu. "Yapamam."

Bana döndü ve ellerimi tuttu. Parmakları donuyordu; on küçük buz sarkıtı gibilerdi. "Biraz yaşamak seni öldürmez, biliyorsun."

"Ben bir Chasseur'üm, Lou." Bir kez daha pişmanlıkla onu kendimden uzaklaştırdım. "Biz öyle... gülüp oynayamayız."

Istesek bile.

"Hiç denedin mi?"

"Tabii ki hayır."

"Belki de denemelisin."

"Geç oluyor. Noel ağacını görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Bana dil çıkardı. "Hiç eğlenceli değilsin, Chass. Karda biraz gülüp oynamak senin ve diğer Chasseurlerin tam da ihtiyaç duyduğu şey olabilir. Duyduğuma göre, kışında sopa varmış gibi davranmayı bırakmak için iyi bir yolmuş."

Endişeyle etrafa baktım. Yoldan geçen iki müşteri, onaylamayan bakışlarla beni süzdü. Bana doğru dönerken Lou'nun elini yakaladım. "*Lütfen*, uslu ol."

"*Pekâlâ*." Saçımdaki kar tanelerini silkelemek için uzanırken kaşlarımdaki kırıxıklığı da düzeltti. "Kıç kelimesini kullanmaktan kaçınacağım. Mutlu musun?"

"Lou!"

Kıkır kıkır gülüp bana sırıttı. "Siz, efendim, sinir etmesi çok kolay bir insansınız. Hadi gidip şu Yule ağacını görelim."

"Noel ağacı."

"Ayrıntılara takılmamak lazım. Gidelim mi?" Artık bir pelerin paylaşmamamıza rağmen kollarını belime sardı. Başımı kızgın bir şekilde sallayıp onu daha yakına çekerken dudaklarıma konan küçük gülümsemeyi durduramadım.

Matmazel Perrot o akşam kilisenin girişinde bizi karşıladı, yüzünü buruşturmuştu. Sıkıntılı görünüyordu. Beni görmezden geldi —her zamanki gibi— ve doğrudan Lou'ya yürüdü.

"Sorun ne?" Lou kaşlarını çattı ve kadının eldivenli ellerini avucuna aldı. "Ne oldu?"

"Bernie," dedi Matmazel Perrot sessizce. Matmazel Perrot'nun yüzünü inceleyen Lou'nun yüzü asıldı.

Omzunu kavradım. "Bernie kim?"

Matmazel Perrot bana bakmadı bile. Ama Lou baktı. "Mösyö Bernard." Ah. İntihara meyilli olan hasta. Dikkatini Matmazel Perrot'ya çevirdi. "O... o öldü mü?"

Matmazel Perrot'nun gözleri antredeki mum ışığında parladı. Islaklardı. Dökülmemiş gözyaşlarıyla kaplılardı. Kaçınılmaz olana kendimi hazırladım. "Bilmiyoruz. Gitmiş."

Söylediği şey dikkatimi çekti. Bir adım yaklaştım. "Ne demek gitmiş?"

Burnundan keskin bir şekilde nefes verdi ve sonunda bana bakmaya tenezzül etti. "Basbayağı *gitmiş*, Yüzbaşı Diggory. Yatağı boş. Zincirlerinden kurtulmuş. Herhangi bir cesetten iz yok."

"Cesetten iz yok mu?" Lou'nun gözleri açıldı. "Yani... yani bu intihar ederek ölmedi demek!"

Matmazel Perrot başını iki yana salladı. Kederliydi. "Bu bir şey demek değil. Kendini bir yere sürükleyip yapmış da olabilir. Cesedi bulunana kadar bilemeyiz."

Ona katılmak zorundaydım. "Kardeşlerim uyarıldı mı?"

Dudak büktü. "Evet. Şu anda kiliseyi ve Kule'yi arıyorlar. Şehri de didik didik etmek için bir birim görevlendirildi."

Güzel. İhtiyacımız olan son şey, birinin büyüyle dolup taşan bir cesede denk gelmesiydi. İnsanlar paniğe kapılırdı. Başımla onaylayarak Lou'nun omzunu sıktım. "Onu bulacaklar, Lou. Öyle ya da böyle. Endişelenmene gerek yok."

Yüzünde bir mimik bile oynamadı. "Peki ya ölmüşse?"

Onu yüz yüze gelmek için döndürdüm — bu, Matmazel Perrot'nun çok hoşuna gitmemişti. "O zaman artık acı çekmiyor demektir." Matmazel Perrot'nun meraklı bakışlarından uzaklaşarak

kulağına eğildim. Saçları dudaklarımı gıdıkladı. "Nereye gittiğini biliyordu, Lou. Korkacak bir şeyi yoktu."

Bana bakmak için geri çekildi. "İntiharın ölümcül bir günah olduğunu sanıyordum."

Elimi uzatarak bir tutam saç kulağının arkasına attım. "Bizi sadece Tanrı yargılayabilir. Ruhumuzun derinliklerini sadece Tanrı okuyabilir. Ve bence o, bu durumun, korkunun gücünü anlıyor." Elimini indirdim ve boğazımı temizledim. Fikrimi değiştirmeden önce kelimeleri zorla söyledim. "Bence bu dünyada birkaç mutlak var. Sırf Kilise, Mösyö Bernard'ın akıl hastalığı nedeniyle sonsuza dek acı çekeceğine inanıyor diye... bu öyle olacağı anlamına gelmez."

Söylediklerimle Lou'nun gözlerinde bir şey belirdi. İlk başta ne olduğunu anlayamamıştım. Birkaç saat sonrasında yatak odamın zemininde uykuya dalana kadar hâlâ anlamamıştım.

Umut. Gördüğüm şey umuttu.

ONUR KONUĞU

Lou

Kral Auguste, hafta sonu kutlamalarını başlatmak için Aziz Nikola Günü arifesinde bir balo düzenledi. Tabii Reid'i onurlandırmak için de. Görünüşe göre kral, cadılar saldırdığında ailesinin canını kurtardığı için Reid'e borçlu hissediyordu. Kaosun çıkış ânını izlemek için kalmış olmasam da kocamın... *kahramanca* davrandığından hiç şüphem yoktu.

Yine de başarısızlığı benim çıkmazımı çözmüş olacakken Reid'in zaferini kutlamak garip geliyordu. Kral ve çocukları çoktan ölmüş olsaydı benim de ölmem için bir sebep kalmayacaktı. Gerçekten de boğazım onun başarısızlığına müteşekkir olurdu.

Coco kapıya tıklatmadan kolunda transparan, beyaz bir elbiseyle odaya daldığında Reid öfkeyle başını salladı. İç çekerek en iyi Chasseur ceketini üzerine geçirip veda etmek için eğildi ve saçım-dan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Başpiskopos'la buluşmam gerek." Kapıda duraksadı, ağzının bir yanı dengesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Deniz mavisi gözlerinde heyecan raks etti. Çekincelerime rağmen kendime engel olamadım; gülümsemesine karşılık verdim. "Hemen döneceğim."

Coco, o gittikten sonra değerlendirmem için elbiseyi eline alıp kaldırdı. "Bunun içinde inanılmaz görüneceksin."

"Ben her şeyin içinde inanılmaz görünüyorum."

Sırttı ve bana göz kırptı. "İşte böyle." Elbiseyi yatağın üzerine savurdu ve beni zorla masanın önündeki sandalyeye oturtarak parmaklarıyla saçımı taramaya başladı. Reid'in parmaklarını hatırlayarak titredim. "Senin ve kocanın çok yakın bir arkadaşı olduğum için rahipler baloya katılmama izin verdiler." Gözlerinde kararlı bir parıltıyla cübbesinden bir fırça çıkardı. "Şimdi, saçını taramanın zamanı geldi."

Ona sert bir bakış atarak kendimi çektim. "Hiç sanmıyorum."

Saçımı hiç taramazdım. Sahip olduğum birkaç prensipten biriydi ve kesinlikle şimdi dışına çıkma ihtiyacı görmüyordum. Ayrıca, Reid saçımı seviyordu. Örmesini istediğimden beri her fırsatta dokunmaya devam edebileceğini düşünüyor gibiydi.

Onu uyarmamıştım çünkü... uyarmamıştım işte.

"Ah, ama ben sanıyorum." Beni koltuğuma geri itti, saçlarıma şahsen onu rahatsız ediyorlarmış gibi saldırdı. Sıyrılmaya çalıştığımda ise fırçasıyla kafama bir tane geçirdi. "Düzgün dur! Bu fareler dışarı çıkmalı!"

Yaklaşık iki saat sonra aynada kendime baktım. İnce beyaz ipekten elbisenin önü yumuşak ve sade bir şekilde gövdeyi sararak dizlerimin üzerinde dalgalanıyordu. Arkadaki transparan kumaşın üzerine narin taç yaprakları ve gümüş kristaller serpiştirilmişti ve Coco incelikle işlenmiş aplikeyi sergilemek için saçımı enseme tutturmuştu. Ayrıca morluklarımın geri kalanını da iyileştirmem için ısrar etti. Başka bir kadife kurdele yara izimi örttü.

Genel olarak bakıldığında... iyi görünüyordum.

Şimdi arkama geçmiş, omzumun üzerinden kendi yansımasına bakarak saçını başını düzeltiyordu. Dar siyah bir elbise her kıvrımını ortaya çıkarıyordu –yüksek yaka ve dar kollar çekiciliğini artırıyor– ve baş döndürücü buklelerini zarif bir topuz yaparak taraklı saç tokasıyla tutturmuştu. Onu kıskançlığın getirdiği o tanıdık acıyla süzdüm. Kendi elbisemin içini onun kadar iyi doldurmuyordum.

Parmağıyla rujunu düzeltti ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Tam Bellerose'dan çıkmış gibi görünüyoruz. Babette gurur duyardı."

"Bunun bir hakaret olması mı gerekiyordu?" Göğüslerimi kaldırmak için ellerimi elbiseme götürerek omuzlarımı öne çıkardım ve ortaya çıkan sonuca kaşlarımı çattım. "O fahişeler o kadar güzel-ler ki insanlar onlarla birlikte olmak için *para ödüyorlar*."

Kısa bir an sonra Ansel yatak odasına girdi. Bukleli, dağınık saçlarını düzelttirmiş, onları yüzünden çekerek çıkık elmacık kemiklerini ve kusursuz tenini ön plana çıkarmıştı. Bu yeni tarz onu... büyük göstermişti. Vücudunun uzun çizgilerine —çenesinin keskin hattına, dudaklarının dolgun eğrisine— yeni bir takdirle göz gezdirdim.

Coco'yu görünce gözleri yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu suçlayamazdım. Elbisesinin, normalde giydiği bol şifacı elbiseleriyle alakası yoktu. "Matmazel Perrot! Çok... ee... şey görünüyorsunuz... çok iyi görünüyorsunuz." Coco'nun kaşları alaycı bir keyifle kalktı. "Yani...ee..." Başını hızla sallayarak tekrar denedi. "Reid... ee... Yüz-başı Diggory... size söylememi istedi. Yani, *size* değil tabii, Lou'ya... şey..."

"Yüce Tanrım, Ansel." O, bakışlarını Coco'dan ayırırken sııttım. Sanki kafasına bir tane geçirmişler gibi sersemlemiş bir hâlde hızla gözlerini kırptı. "Alınıyorum ama."

Ama besbelli beni dinlemiyordu. Gözleri çoktan yüzünde kedi gibi bir sırıtışla ona doğru yürüyen Coco'ya çekilmişti. Coco, ağız sulandırıcı bir fareyi inceliyormuş gibi başını yana eğdi. Ansel güç-lükle yutkundu.

"Sen de çok iyi görünüyorsun." Parmağını çocuğun göğsünde gezdirerek takdir eder bir şekilde etrafında turladı. Ansel kaskatı kesildi. "Bu saçların altında bu kadar yakışıklı olduğunu bilmiyordum."

"İhtiyacın olan bir şey mi vardı, Ansel?" Kolumu Coco'nun etki-leyici göğsünün önünden geçirerek odayı işaret ettim. "Yoksa sadece genel dekora hayran olmak için mi buradasın?"

Bogazını temizledi, ağzını bir kez daha açarken gözleri kararlı bir şekilde parladı. "Yüzbaşı Diggory sana kaleye kadar eşlik etmemi istedi. Başpiskopos, onunla gitmesi için ısrar etti. Aynı zamanda size de eşlik edebilirim, Matmazel Perrot."

"Bu hoşuma giderdi sanırım." Coco kolunu onunkine geçirdi ve Ansel'in yüzündeki paniğe kapılmış ifadeyi görünce kahkahalara boğuldum. Vücudundaki her kas gerilmişti – gözkapakları bile. Olağanüstü bir şeydi. "Ve lütfen bana Brie de."

Merdivenlerden aşağı yürürken Coco'ya mümkün olduğunca az dokunmak için büyük özen gösterdi, ancak Coco bu çabayı zorlaştırmak için elinden geleni ardına koymadı. Kule'de kalmak zorunda olan Chasseurler biz geçerken utanmadan baktılar. Coco onlara göz kırptı.

"Onlara bir de gösteri yapsaydın bari," diye fısıldadım.

Coco şeytanca sırıttı ve yanıt olarak Ansel'in arka tarafını çimdikledi. Muhafızlar arkamızdan kıs kıs gülerken isyankâr bir şekilde dönerek ciyakladı ve ileri sıçradı. "Bu *komik değildi*."

Katılmıyordum.

Eski ve süssüz olan Cesarine Kalesi, şehrine yakışır bir kaleydi. Karmaşık payandalara, kulelere, pencerelere veya kemerlere sahip değildi. Çoktan karşılanma sırasında olan konukların at arabası kervanına katıldığımızda, kaleyi kan kırmızısı bir ışıqla aydınlatan akşam güneşi üzerimize vurdu. Avludaki her daim yeşil ağaçlar da gökyüzünü delen uzun ve ince iki mızrak gibi bu korkunç resme eklenmişti.

Lyon üniforması giyen bir uşak at arabamıza yaklaşmadan önce bana saatler gibi gelen bir süre bekledik. Ansel onu selamlamak için dışarı çıktı, kulağına bir şey fısıldamasıyla adamın gözleri kocaman açıldı. Adam aceleyle elimi tuttu. "Madam Diggory! Yüzbaşı Diggory sabırsızlıkla sizi bekliyordu."

"Olması gerektiği gibi." Coco uşağın ona yardım etmesini beklemedi. Ansel, dirseğini yakalamaya çalıştı ama onu da umursama-

di. "Senin bu Chasseur'ün özel hayatınızda olduğu kadar herkesin içinde de bu kadar üzerine titreyip titremediğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Uşak şaşkın görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi. Ansel alçak sesle sızlandı.

"Lütfen, *mesdames*, bekleme salonuna doğru ilerleyin," dedi uşak. "Ulak düzgünce anons edilmenizi sağlayacaktır."

Bir an durdum. "Düzgün anons edilmek mi? Ama benim bir unvanım yok."

"Evet, *madame* fakat kocanız onur konuğu. Kral bu gece ona kraliyet hanedanındanmış gibi davranmakta ısrar ediyor."

"Muhtemelen sorun çıkacak," diye mırıldandı Coco, Anselimizi öne çekerken.

Kesinlikle sorun çıkacaktı. Ve eğlenceli türden bir sorun da değildi bu.

Yabancılarla dolu bir odaya anons edilmek gibi bir niyetim yoktu. Orada bizi kimin izliyor olabileceğini bilemezdik. Estelle'le dersemi almıştım. Aynı şeyleri tekrar etmeye gerek yoktu.

Gizli bir giriş arayarak çevreme göz gezdirdim. Fakat kocamın onuruna düzenlenen bir baloda nasıl dikkat *çekmeyeceğim* hakkında hiçbir fikrim yoktu; özellikle de böyle gülünç derecede transparan bir elbise giyerken. Biz geçerken her gözün bize dönmesiyle içten içe küfrettim. Coco'nun baştan çıkarıcı görünümü de yardımcı olmamıştı.

Pahalı giysileriyle aristokratlar, dışarısı kadar karanlık ve kasvetli olan bekleme salonunda boş boş dolanıyordu. Bir hapishane gibi. Koridorları altın şamdanlarda yanıp sönen mumlar, yaprak dökmeyen çelenkler ve çobanpüskülleriyle süslenmiş bir hapishane. Sanırım ökseotu bile görmüştüm.

Ansel ulaşı bulmak için boynunu uzattı. "İşte orada." Kafasında peruk ve elinde parşömenle büyük bir kemerin yanında duran kısa, çömelmiş bir adamı işaret etti. Öteki odadan müzik ve kahkaha ses-

* (Fr.) Hanımlar —çn

leri yükseldi. Başka bir hizmetçi pelerinlerimizi aldı. Kendiminkini bir süre bırakmamama rağmen hizmetçi onu ellerimden çekmeyi başardı. Çıplak hissederek, ortadan kaybolmasını çaresizce izledim.

Fakat Ansel beni ulağa doğru çektiğinde ayak diredim. "Anons edilmeyeceğim."

"Ama uşak dedi ki..."

Elinden kurtuldum. "Uşağın ne dediği umurumda değil!"

"Lou, kral ısrar etti..."

"Canlarım." Coco kollarını bizimkilere geçirirken genişçe gülmüsedti. "Olay çıkarmayalım, ne dersiniz?"

Derin bir nefes alarak, gizlice bizi dinleyen aristokratlara gülümsemeye ve başımı yukarı aşağı sallamaya çalıştım. "*Oradan gireceğim,*" dedim Ansel'e dişlerimi sıkarak ve bekleme salonu boyunca hizmetçilerin daha küçük, ikinci bir kapıdan gelip gittikleri yeri işaret ettim.

"Lou," diye başladı lafa ama ben çoktan yolu yarılamıştım. Coco takip etmek için acele ederek Ansel'i geride bıraktı.

Balo salonu bekleme salonundan çok daha geniş ve büyüktü. Demir avizeler kırılgan tavandan sarkıyor ve ahşap zemin mum ışığında parlıyordu. Müzisyenler, muazzam bir ağacın yanındaki köşede neşeli bir melodi çalıyorlardı. Çoğu konuk odanın çevresinde dolaşmayı, şampanya içmeyi ve kraliyet ailesine yaltaklanmayı tercih etse de bazıları halihazırda dans ediyordu. En yakınımıdaki aristokratların gürültülü, gevrek seslerine bakılırsa, saatlerdir şampanyanın dibine vurmuşlardı.

"Evet, Müzelik Kız Kardeşler, ben öyle duydum..."

"Gösteri yapmak için ta Amandine'den gelmişler! Kuzenim muhteşem olduklarını söylüyor."

"Pazar günü mü demiştin?"

"Ayın'den sonra. Hafta sonunu bitirmek için harika bir yol. Başpiskopos bu onuru hak ediyor..."

Dudak bükerek onları geçip odaya doğru yürüdüm. *Başpiskopos bu onuru hak ediyor* sözlerini bir araya getirmeyi seçen kimse

dikkatimi vermeye değmezdi. Mavi palto ve ışıltılı elbise denizinde Reid'i aradım, balo salonunun en ucunda bakırımsı saçlarını fark ettim. Bir grup hayranı onu kuşatmıştı ancak benim dikkatimi koluna yapışan genç bir kadın çekti. Kalbime bir ağırlık çöktü.

Sabırsızlıkla beni bekliyormuş, hadi oradan.

Bu mesafeden bile kadının güzel olduğunu söyleyebilirdim: Narin ve kadınsıydı; porselen cildi ve kuzgun saçları mum ışığında parlıyordu. Reid'in az önce söylediği bir şey karşısında içten bir kahkaha attı. Bir huzursuzluk geçti içimden.

Bu sadece bir kişi olabilirdi.

Sıkıcı, uysal, sefilce münasebetsiz, boş bir hayal.

Coco bakışlarımı takip etti, Reid'i ve kuzgun saçlı güzelliği fark ettiğinde o da tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Lütfen bana düşündüğüm kişi olmadığını söyle."

"Seni sonra bulurum." Gözlerim Reid'in yüzünden bir an olsun ayrılmadı. Coco bu sefer beni takip etmemesi gerektiğini gayet iyi biliyordu.

Balo salonuna indiğimde yoluma başka bir adam çıkmıştı. Onunla daha önce bu kadar yakından karşılaşmamış olsam da esmer tenini ve düşük gözlerini hemen tanımıştım. Siyah saçları mükemmel bir şekle sahipti, tacında Tremblay'nin kasasındakilerden daha fazla elmas vardı.

Beauregard Lyon.

Lanet olsun. Bu saçmalık için zamanım yoktu. Şimdi bile, o aptal inek muhtemelen pençelerini kocama geçiriyordu; ona o *güzel* dudaklarını, gülümsemesini ve gözlerini ve kahkahasını hatırlatıyordu...

"Oldukça iddialı bir elbise." Bakışları hiç acele etmeyerek vücudumda gezindi ve kaşını kaldırarak sırttı.

"Ekselansları." Daha uygun bir yığın saygı ifadesinin arasından bunu seçerek reverans yaptım. Ben eğilirken beğeniyle göğüslerime baktı ve hemen doğruldum. Lanet sapık.

"Adınız." Bu bir soru değildi.

"Madam Diggory, Ekselansları."

Yüzündeki sırıtış keyifle genişledi. "Madam Diggory mi? Madam Reid Diggory gibi mi?"

"Ta kendisi."

Başını geriye attı ve güldü. Yakınıımızdaki aristokratlar duraksayarak beni farklı bir ilgiyle izlemeye başladı. "Ah, senin hakkında her şeyi duydum." Altın gözleri neşeyle parlıyordu. "Söyle bana, sevgili yüzbaşımızı seninle evlenmesi için nasıl kandırdın? Elbette söylentileri duydum ama herkesin kendine göre teorileri var."

Onun diğer uzuvlarından birini kırmak için seve seve bir parmağımı kırardım.

"Kandırmadım, Ekselansları," dedim, tatlı bir şekilde. "Birbirimize âşığız."

Sırtması soldu ve dudağı hafifçe kıvrıldı. "Ne kötü."

O anda kalabalık açılarak Reid'i ve birçok hayranını açığa çıkardı. Kuzgun saçlı kadın Reid'in saçından bir şeyi silkelemek için uzandı. Kan beynime sıçradı.

Bakışlarımı takip ettiğinde prensin kaşları kalktı. "Âşıksınız, öyle mi?" Yaklaştı, sıcak nefesini kulağımda hissedebiliyordum. "Onu kıskandırırsak mı?"

"Hayır, teşekkürler," diye tersledim. "Ekselansları."

"Bana Beau de." O kenara çekilirken sırıtışı şeytani bir hâl aldı. Yanından geçip gidiyordum ki elimi yakaladı ve son saniyede avucuma bir öpücük kondurdu. Parmaklarını kırma dürtüsüne direndim. "Fikrini değiştirirsen gel beni bul. Birlikte eğleniriz, sen ve ben."

Son bir uzun bakışla, etrafta dolaşan kadınlardan birine göz kırparak uzaklaştı. Reid'e dönmeden önce bir anlığına dudak büktüm.

Fakat döndüğümde o ve Celie gitmişti.

TEHLİKELİ BİR OYUN

Lou

Reid kalabalıktaki herkesin üzerinde yükseldiği için onları fark etmem uzun sürmedi. *Connasse*'in teki olduğu için, C  lie iki ağaç tarafından kısmen gizlenmiş bir kapıya doğru ilerlerken hâlâ kolunu kavramı   bir vaziyetteydi.

Peşlerinden gittim. Sinir bozucu ve belki de endi  elendirici bir biçimde tamamen birbirlerine kapılmışlardı, arkalarına bile bakmadan kapıdan içeri girdiler. Peşlerinden sıvı  mayı başardım ama bir el kolumu yakaladı.

Döndüğümde kar  ımda Başpiskopos'u buldum.

"Yerinde olsam yapmazdım." Sanki bir şey bula  aca  ından endi  eleniyormu   gibi kolumu bırakıverdi. "Kıskançlık,   l  mc  l bir günahtır,   ocu  um."

"Zina da   yle."

Beni görmezden geldi, bakışları kapıya yöneldi. Yüzü her zamankinden daha soluk ve gergindi, ayrıca onu son g  rd    mnden beri kilo vermi  e benziyordu. "Ondan bir gelecek   aldık, sen ve ben. C  lie bir kadının olması gereken her şey. Reid onunla mutlu olurdu." Tekrar bana baktığında ağzı gerildi. "  imdi ikimizin de günahını ödüyor."

"Neden bahsediyorsun sen?"

* (Fr.)   ırfıntı -  n

“Hedonistik bir anlayışla yetiştirildiğin için seni suçlamıyorum, Louise ama sen bir *kâfirsin*.” Gözleri, kanaat getirmiş gibi hararetle parladı. “Belki de başında biri olsaydı —biri müdahale etseydi— bunların hepsi önlenebilirdi.”

O volta atmaya başladığında kımıldamadan durdum, yanımdaki ağaç gibi kök salmıştım. “Şimdi ise çok geç. İzin ver, Reid senin ahlaksızlığından uzak bir şekilde bu küçük zevki tatsın.”

Şaşkınlığım, bu kelimeler karşısında parıldayan soğuk bir şeye dönüştü. Sanki ahlaksızlığı yapan *benmişim* gibi. Sanki utanması gereken *benmişim* gibi.

Çenemi kaldırarak solgun yüzüne saldırgan bir biçimde yaklaşıp kadar ilerledim. “Neden bahsettiğini bilmiyorum ama önce bir aynaya bak derim. Cehennemde yalancılar ve ikiyüzlüler için özel bir yer var, Kardinal Hazretleri. Belki orada görüşürüz.”

Bana bön bön baktı ama topuğumun üzerinde dönüp gittiğim de takip etmek için bir hamle yapmadı. Mutfığa benzeyen bir yere girerken içimden akıp geçen vahşi memnuniyet hızla dağıldı.

Kimse yoktu.

Fakat soğuk bir esinti cildimi ısırdığında karşı kapının aralık bırakıldığını fark ettim. Rüzgâr dar çatlaktan kıvrılarak ılık çalıyordu. Biraz daha araladığımda Reid ve Célie’nin ölü bir bitki bahçesinde olduğunu gördüm. Kar, adaçayı ve biberiyenin kahverengi kısımlarını örtmüştü.

Seslerini rüzgârdan zar zor ayırt ederek öne doğru eğildim.

“Üzgünüm, Célie.” Reid kadının ellerini avucuna almıştı. Kadının omuzları kaskatı duruyordu — kızgındı.

Burada olmamalısın, diye uyardı kafamın arkasındaki küçük, onaylamayan ses. *Bu yanlış. Özel. Güveni suistimal ediyorsun.*

Güveni suistimal eden o.

“Yapabileceğimiz bir şey olmalı,” dedi Célie acı bir şekilde. “Bu doğru değil. Başpiskopos masum olduğunu *biliyor*. Ona gidebiliriz, feshedilmesini isteyebiliriz. Seni kendi öğrencisi gibi sever. Tabii ki seni sevgisiz bir evliliğe tutsak etmeyecektir.”

Mideme berbat bir ağrı girdi.

Reid kızın parmaklarını başparmağıyla okşadı. "Bunu öneren kişi zaten Başpiskopos."

"Krala gideriz o zaman. Babam *vicomte*. Eminim bir toplantı ayarlayabilirim..."

"C lie," dedi usulca.

Kız burnunu çekti ve içgüdüsel olarak soğuk yüzünden olmadığını biliyordum. "Ondan *nefret* ediyorum."

"C lie, sen... beni istemedin."

Sesindeki duyguyu i itmemle göğsüm daraldı. Sesindeki acıyı.

"Ben *hep* seni istedim," dedi kız şiddetle. "Bunun olmaması gerekiyordu. Kızgındım, kalbim kırıldı ve ben... Sadece zamana ihtiyacım vardı. Onun için özverili olmak istedim. Pip için." Kollarını boynuna sardı ve ilk defa yüzünü net bir şekilde gördüm. Büyük, ceylan gibi gözleri ve dolgun dudaklarıyla güzel, çıkık elmacık kemikleri vardı. "Ama artık umurumda değil, Reid. Bu bencillikse umurumda değil. Seninle olmak istiyorum."

Kesinlikle  u dünyada gülümsemeden daha güzel bir şey olmaz, gözlerin hariç elbette. Ya da kahkahan. Ya da dudakların.

O dudakları Reid'in yanağına bastırmasını izlerken midem bulandı. Aniden, a k mektupları artık komik gelmiyordu.

Kız, dudaklarına hamle yapamadan Reid geri çekildi. "C lie, yapma. Lütfen. Bunu daha da zorlaştırma."

Kız durdu, altduda ı titriyordu. Sonraki sözleri doğrudan göğsüme inen bir darbe etkisi yarattı. "Seni seviyorum, Reid." Ona yalvarırcasına sarıldı. "Seni uzakla tırdı ım için çok  zg n m ama yine de birlikte olabiliriz. Bunu düzeltebiliriz. Evliliğini tamamlamadın. Başpiskopos'la konuş, feshedilmesini iste. O fahişeyi ait olduğu yere, hapishaneye gönderir ve..."

"O bir fahişe değil."

C lie, Reid'in yüzünde gördüğü bir şeye kaşlarını çatarak geri çekilirken ben  ne e ilmi tim. "O bir hırsızdı, Reid ve sana *iftira* attı. O... O seni hak etmiyor."

Reid yavaşça kızın kollarından sıyrıldı. "C  lie, bu devam edemez." Sesi alçaktı, kaderine boyun eğmiş gibiydi. "Ondan hoşlan ya da hoşlanma, bir söz verdim. Bunu onurlandıracağım."

"Peki, *sen* ondan hoşlanıyor musun?" C  lie gözlerini kısmış, bir cevap bekliyordu.

"Bu önemli değil."

"Benim için önemli."

Ve benim için.

"Ne söylememi istiyorsun, C  lie? O benim karım. Tabii ki ondan hoşlanıyorum."

C  lie bir tokat yemiş gibi geriye sendeledi. "Sana ne oldu, Reid?"

"Hiçbir şey..."

"Benim tanıdığım Reid o kadından i  renirdi. O, karşı durduğun her şey..."

"Onu tanı mıyorsun."

"Belli ki seni de tanı mıyorum!"

"C  lie, lütfen..."

"Onu seviyor musun?"

Parmaklarım kapı zincirine sarılmış bir hâlde nefesimi tuttum. Derin bir sessizlik oldu. Sonra...

"Hayır." Aşağı bakarak derin bir nefes verdi. "Ama bence... ben-
ce yapabilirim..."

"Ama *beni* sevdiğini söylemiştin." Yavaşça geri çekildi, bakışları şaşkın ve incinmişti. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Benimle evlenmek istemiştin! *Benimle*, onunla değil!"

"Ben... C  lie, istedim. Ama Lou..." İ   çekti ve başını iki yana salladı. "Onu incitmeyeceğim."

"Onu incitmeyecek misin?" Artık ciddi ciddi ağlıyordu, soluk yanaklarına renk gelmişti. "Peki ya *ben* ne olacağım, Reid? Çocukluğumuzdan beri birbirimizi tanıyoruz!" Gözyaşları korsajını ıslatarak siyah ipeği mahvediyordu. "*Pip* ne olacak? *Yeminin* ne olacak?"

Reid'in elleri yanlarından amaçsızca sarkıyordu. "  z  r dilerim. Bunun olmasını hiç istemedim."

"Ben de üzgünüm, Reid," diye hıçkırdı. "Seninle tanıştığım için üzgünüm."

Kapıdan uzaklaştım, bacaklarımda bir uyuşma hissettim. Burada olmamalıyım. Bu an benim görmem için değildi.

Balo salonuna döndüğümde hâlâ aklımı toplayamamış bir biçimde kalabalığın dışında durdum.

Reid onu sevmiştir.

Başımı iki yana salladım, kendimden tiksiniyordum. Elbette sevmiştir. Aptal günlüğünde aynı şeyi söylemişti —ki *asla* okumamalıyım— ve sevmiş olmasaydı bile genç ve çekici bir adamdı. Hayatını Chasseurlere adanmış olmasaydı, birçok kadın arasından seçimini yapardı. Bu düşünce, beni olması gerekenden daha fazla öfkeliyordu. Célie'nin dudaklarının —*herhangi birinin* dudaklarının— onun yanağına bastırılma düşüncesi gibi.

Célie birkaç dakika sonra yüzünü olabildiğince göze çarpmayacak şekilde silerek yeniden ortaya çıktı. Kimse onu sorgulamadan önce başını eğerek doğrudan bekleme salonuna doğru ilerledi. Reid'in de tekrar ortaya çıkmasıyla boğazımdaki yumruyu yuttum. Beni aramasını izlerken, Célie'yi takip etmekle etmemek arasında kaldım.

Duyduklarımdan sonra onunla nasıl yüzleşebilirdim? Neyi feda ettiğini öğrendikten sonra?

Onu seviyor musun?

Hayır. Ama bence... bence yapabilirim...

Neyi yapabiliyordu? Beni sevmeyi mi? Kelimeyle birlikte panik boğazıma yapıştı. Arabaya doğru kaçmak için eteklerimi kaldırdığım gibi, Reid beni kalabalığın içinde gördü. Mavi gözleri benimkilerle buluşup büyüdüğünde, aniden gelen güvensizliğime küfrederek tuhaf bir biçimde el salladım. Yol boyunca onu durdurup tebrik etmeye çalışan birçok aristokrattan kibarca özür dileyerek ilerledi.

Sonunda bana ulaştığında —gürleyen kalp atışımın, uzuvlarımda karıncalanmasının, kızarmış cildimin son derece ve korkunç bir şekilde farkında olarak— ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

Elimi tuttu. "Çok güzel görünüyorsun."

Bakışlarının altında daha da kızardım. Prens kibirli bir şekilde süzmesinin aksine, Reid neredeyse... saygılıydı. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

"Teşekkürler." Nefesimi tuttum ve gözleri sessiz bir soruyla benimkilere bakarken başını yana eğdi. Uzaklara baktım, utanıyordum fakat Coco bize saldırmak için o ânı seçti.

Hoşbeş etmeye zahmet etmedi. Reid'e karşı hiç etmemişti. "Söyle bana, Chasseur Diggory, daha önce birlikte olduğun o güzel kadın kimdi? Kız kardeşin olabilir mi?"

Ona imalı bir bakış attım ama beni görmezden geldi. İncelik hiçbir zaman Coco'nun en güçlü yanı olmamıştı.

"Ah... ee, hayır," dedi Reid. "O *vicomte*'un kızıydı, Matmazel Tremblay."

"Yakın arkadaşın mı?" diye bastırdı Coco. "Onun-babası-senin-babanla-arkadaş tarzı bir şey mi?"

"Babamla hiç tanışmadım," dedi Reid donuk bir ifadeyle.

Ama Coco gözünü bile kırpmadı. "O zaman birbirinizi nasıl tanıyorsunuz?"

"Brie." Zorla gülümsedim ve eline uzanıp acımasızca sıktım. "Sanırım kocamla biraz yalnız kalmak istiyorum. Ansel nerede?"

Duygusuzca diğer eliyle arkamızı işaret etti. "Muhtemelen göğsünü dövüp şu diğer Chasseur'ü düelloya davet ediyor."

İşaret ettiği yere baktım. "Hangi diğer Chasseur?"

"Ukala olan. Şu aptal." Odaklanarak dudaklarını büzdü ama uğraşmasına gerek yoktu. Tam olarak kimi kastettiğini biliyordum. "Jean Luc."

"Ne oldu?"

"Ah, her zamanki erkek durumu. Ansel, Jean Luc'un yeni oyuncağıyla oynamasını istemedi." Gözlerini devirdi. "Yemin ederim, kadın sevgililerim asla bu kadar sorun yaratmıyor."

Bu sefer sırtışıam içtendi. Zavallı Ansel. Jean Luc'a karşı hiç şansı yoktu... ya da Coco'ya. "Belki de hakemlik yapmalısın."

Coco, Reid'in elinin etrafına sarılmış elimi ve yanaklarımın alev almış hâlini inceledi. Reid'in yakın duruşunu. Fazla yakın. Gözleri kısıldı. "Belki de yapmalıyım."

Beni kucaklamak için yaklaştı ama Reid elimi bırakmadı. Ona ters bir bakış atarak yine de bana sarıldı – garip ama şiddetli bir şekilde. "Sonra görüşürüz," diye mırıldandı kulağıma. "Kanını kurutmam gerekirse bana haber ver."

Reid anlaşılmasa bir ifadeyle onun gidişini izledi. "Konuşmamız gerekiyor," dedi sonunda. "Özel bir yerde."

Célie'nin kalbinin kırıldığı bitki bahçesine kadar sessiz bir şekilde onu takip ettim. Bu sefer, mutfak kapısını arkamızdan sıkıca kapattığımdan emin oldum. İtiraf etmek istediği her neyse –ve içimde çok fena acıtacağına dair bir his vardı– izleyiciye ihtiyacım yoktu.

Elini telaşla bakırımsı saçlarının arasından geçirdi. "Lou, sen ve Matmazel Perrot'nun beni birlikte gördüğünüz kadın..."

"Yapma." Titrememek için kollarımı belime sardım. Bunu kaldıramazdım. Bu sefil sohbeti tekrar yaşayamazdım. Bir sefer duymak yeterli olmuştu. "Hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum."

"Açıklamalıyım ama," diye itiraz etti. "Bak, ideal şartlar altında evlenmediğimizi biliyorum. Ama Lou, ben... ben bunun yürümesini istiyorum. Kocan olmak istiyorum. Seni aynı şeyi istemeye zorlayamayacağımı biliyorum ama..."

"Ben de aynısını istiyorum," diye fısıldadım.

Gözleri büyüdü ve belirsiz bir adım daha atarak yaklaştı. "İstiyor musun?"

"Evet."

O zaman gülümsedi –gerçekten gülümsedi– ve hafifçe titredi. "O zaman aramızda daha fazla sır olamaz." Söylenecek doğru kelimeleri arıyormuş gibi tereddüt etti. "Gördüğün kadın Célie'ydi. Mektuplarımı okudun, bu yüzden onu sevmiş olduğumu biliyorsun. Ama... ama hiçbir şey olmadı. Yemin ederim. Başpiskopos'la geldiğimde beni buldu... ve yanımdan bir türlü ayrılmadı. İlişki-

mizin yeni değişkenlerini açıklamak için onu birkaç dakika önce buraya getirdim. Ona dedim ki..."

"Biliyorum."

Kendimi gelecek olan tatsızlığa hazırlayarak derin bir nefes aldım. Kaşlarını çattı. "Ne söylediğimi nereden bilebilirsin ki?"

Çünkü ben boktan bir insanım. Çünkü sana güvenmedim. Çünkü o senin hak ettiğin her şey ve ben senin düşmanım.

"İkinizi buraya kadar takip ettim," diye sessizce itiraf ettim. "Ben... her şeyi duydum."

"Bizi gözetledin mi?" Şaşkınlığı sesine yansıdı.

Titredim. Soğuktan mı, utançtan mı, bilmiyordum. "Huylu huyundan vazgeçmez."

Kaşları birbirine yakınlaşırken o hafifçe geri çekildi. "Böyle öğrenmeni istemezdim."

Eski vurdumduymaz hâlime dönmeye çalışarak omuz silktim ama başarısız oldum. "Böylesi daha kolay ama."

Bana uzun bir süre baktı – o kadar uzun sürdü ki konuşup konuşmayacağını bilemedim. Yarattığı gerilim karşısında geri çekildim. "Artık sır saklamak yok, Lou," dedi sonunda. "Artık yalan söylemek yok."

Ona istediği cevabı veremediğim için kendime küfrettim. *İstediğim* cevabı. Çünkü oradaydı, bana bakıyordu.

Artık ona yalan söylemek istemiyordum.

"Ben... deneyeceğim," diye fısıldadım.

Ona verebileceğimin en iyisi buydu.

Yavaş ve anlayışlı bir şekilde başıyla onayladı. "İçeri dönelim. Titriyorsun."

"Bekle." Kapıya dönmeden elini tuttum, kalbim boğazımda atıyordu. "Be-Ben..."

Kendimi tamamen aptal konumuna düşürmek istiyorum. Sessizce küfrederek başımı iki yana salladım. Bu işte iyi değildim. Dürüstlük, samimiyet – ikisi de genellikle uğraşmaya değmeyecek kadar zahmetliydi. Ama şimdi... Reid olunca... Ona ikisini de borçluydum.

"Sana teşekkür etmek istiyorum, her şey için." Parmaklarını sık-
tım. Benimkiler kaskatı kesilmiş ve soğuktan acımaya başlamıştı.
"Cécile haklıydı. Seni hak etmiyorum. Hayatına girdiğimde onu ber-
bat ettim."

Diğer elini benimkinin üstüne koydu. Sıcaktı ve titremiyordu.
Beni şaşırtarak gülümsedi. "İyi ki girmişsin."

Kan, donmuş yanaklarıma hücum etti ve aniden ona bakmak-
ta zorlandım. "Tamam, peki madem... içeri geçelim. Burada kışım
donda."

Balo salonuna döndüğümüzde kutlama hâlâ devam ediyordu. Ge-
çen bir hizmetçiden bir kadeh şampanya aldım ve tek dikişte mi-
deye indirdim.

Reid inanamayan gözlerle bana baktı. "Bir erkek gibi içiyorsun."

"Belki erkekler, kadınlardan bir iki şey öğrenebilir." Hizmetçiye
işaret ettim ve iki kadeh daha alarak birini Reid'e uzattım. Alma-
dı. "Rahatla, Chass. Biraz şımart kendini. Paranın alabileceği en
iyi şampanya bu. İçmemek Majesteleri'ne hakaret olur." Kalabalığı
sahte bir can sıkıntısıyla inceledim. "Sahi, Kral Auguste nerede?
Burada olması gerekiyordu, değil mi?"

"Burada. Beni öncesinde takdim etti."

"Nasıl biriydi?"

"Tahmin edebileceğin gibi."

"Yani oğlu gibi sırnaşık piçin teki mi?" Şampanya kadehini bur-
nuna götürdüm ama o sadece başını iki yana salladı. Omuz silkerek
onun bardağını da fondipledim ve yüzünde oluşan ifadeye güldüm.

Birkaç dakika sonra enfes bir sıcaklık vücuduma yayıldı. Müzik
—daha önce yavaş, tatsız bir valstı— artık kulağa çok daha iyi geli-
yordu. Daha canlı. Üçüncü bardağı da diktim. "Dans et benimle,"
dedim aniden.

Reid şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

"Dans et benimle!" Parmak uçlarımda durdum ve kollarımı
boynuna attım. Gerilerek etrafa baktı ama onu kararlı bir şekilde

kendime çektim. Uyum sağlayarak hafifçe eğildi ve kollarını belime sardı. Kalkkaha attım.

İki büklüm olmuş birbirimize uymaya çalışırken gülünç görünüyorduk ama ısrarla onu tutmaya devam ettim.

"Bu... dans etmek için uygun bir biçim değil."

Çenemi kaldırdım ve doğrudan gözlerine baktım. "Elbette öyle. Sen onur konuğusun. İstedğin şekilde dans edebilirsin."

"Ben genellikle bunu yapmam..."

"Reid, benimle dans etmezsen gidip edecek birini bulurum."

Kalçamı tutan ellerini sıktı. "Hayır, bulmayacaksın."

"O zaman yapılacak şey açık. Dans edeceğiz."

Ofladı ve gözlerini kapattı. "Pekâlâ."

Dans etmek konusunda gergin olduğu hâlde, çok uzun biri için anormal bir zarafetle hareket ederek dakikalar içinde kendini kanıtladı. Bense defalarca tökezledim. Aptal elbisemin kuyruğunu suçlardım ama gerçekte sorun bendeydi. Odaklanamıyordum. Elleri sıkıca belimi kavramıştı ve ben onları... başka yerlerde hayal etmekten kendimi alamıyordum. Düşüncesi bile kanımı ısıtmaya yetmişti.

Şarkı çok erken sona erdi.

"Gitmeliyiz," dedi sert bir ses tonuyla. "Geç oluyor."

Kendime konuşacak kadar güvenmeyerek başını salladım ve ondan uzaklaştım.

Coco'yu bulmak çok zaman almadı. Bekleme salonunun oradaki duvara yaslanmış, Beauregard Lyon'la sohbet ediyordu. Prens, kolunu Coco'nun başının üstünden duvara yaslamıştı. Bu mesafeden bile utanmadan flört ettiklerini görebiliyordum.

Reid ve ben yaklaşırken ikisinin de bakışları bana çevrildi.

"Vay, vay, vay... bu Madam Diggory değil mi?" Prensın gözleri neşeyle parladı. "Kocanızın doğru seçimi yaptığını görüyorum."

Reid onun bu sözlerine sinirlense de ben görmezden geldim.

"Brie, gitmeye hazırız. Geliyor musun?"

Coco, sırttan prene baktı. "Bu sevimli yaratık akşamın geri ka-

lanında benim yanımdan ayrılmayacak. Üzgünüm, hayatım," diye fıslıladı bana pis pis sırıtarak. "O teklifi ertelemem gerekecek... tabii siz veya kocanız katılmak istemiyorsanız?"

Ona ters bir bakış attım. Göt.

Reid'in gözleri kısıldı. "Ne teklifi?"

Kolunu çekiştirdim. "Hadi gidip Ansel'i bulalım."

"O çoktan gitti." Coco kollarını prensin beline sardı. Koyu gözlerinden fena bir parıltı geçti. "Eve dönüş yolunda sadece ikiniz olacaksınız. Sakıncası yoktur umarım."

Gülümsemeye çalışarak dişlerimi gösterdim. "Seninle özel olarak konuşabilir miyim, Brie?"

Yüzünden bir hayret ifadesi geçse de hızla toparladı. "Tabii ki."

Gülümsemem yüzümden silinirken onu bekleme salonuna sürükledim. "Ne yapıyorsun?"

Kalçasını salladı. "Kocanla biraz yalnız vakit geçirmeni sağlamaya çalışıyorum. Dans pisti sizi kesecek gibi görünmüyordu."

"*Prensi* kastetmiştim."

"Ah." Kaşını kaldırıp sırtıttı. "Muhtemelen Reid'le yapacağın şeyin aynısını."

"*Delirdin* mi sen? Yaralarını görecekl"

Sıkı siyah elbisesinin koluna asılarak kayıtsız bir şekilde omuzlarını kaldırdı. "Bu yüzden ona bir kaza geçirdiğimi söyleyeceğim. Neden başka bir şeyden şüphelensin ki? Dames Rouges'u herkesin bildiği yok nasılsa ve buradaki herkes benim şifacı ve Yüzbaşı Reid Diggory'nin yakın arkadaşı Brie Perrot olduğumu düşünüyor. Ayrıca, biraz ikiyüzlü davranmıyor musun? Beau ve ben sadece seksten ibaretiz ama sen ve Reid... Aranızda neler döndüğünü bildiğimi iddia etmiyorum ama *bir şeyler* döndüğü kesin."

Alayla güldüm fakat yüzüm bana ihanet ederek kızardı. "Gerçekten delisin."

"Öyle miyim?" Coco ellerimi tuttu, yüzümü inceledi. "Sana ne yapacağını söylemek istemiyorum, Lou ama lütfen... dikkatli ol. Tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Reid hâlâ bir Chasseur ve sen hâlâ

bir cadısun. Eninde sonunda yollarınızı ayırmanız gerekeceğini biliyorsun. İncinmeni istemiyorum.”

Ofkem onun endişesi karşısında buhar olup gitti ve ellerini güvence verir gibi sıktım. “Ne yaptığımı biliyorum, Coco.”

Ama ben bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Konu Reid’e geldiğinde ne yaptığımı bilmiyordum.

Kaşlarını çatarak ellerimi bıraktı. “Pekâlâ. O zaman sizi yalnız bırakayım, böylece ikiniz bu aptallığa birlikte devam edebilirsiniz.”

Gidişini izlerken içimde açıklayamadığım kötü bir his oluştu. Coco’yla tartışmaktan hoşlanmamıştım ama bu sefer düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Reid bir an sonra yanımda belirdi, koluma girerek beni arabaya götürdü. Reid’in yanıma oturmasıyla araba aniden çok küçük, çok sıcak gelmeye başlamıştı. Parmakları görünüşte masum bir hareketle kalçama değiyordu ve belimdeyken nasıl hissettirdiklerini düşünmeden edemedim. Ürperdim ve gözlerimi kapattım.

Bir an sonra açtığımda Reid bana bakıyordu. Yutkundum ve bakışları dudaklarıma indi. Öne eğilmesini istedim —aramızdaki mesafeyi kapatmasını— ama son anda gözleri kapandı ve geri çekildi.

Hayal kırıklığı içime çöktü ve hızla yerini aşağılamanın keskin acısına bıraktı.

En iyisi bu. Pencereden dışarı baktım. Coco haklıydı: Reid hâlâ bir Chasseur’dü ve ben hâlâ bir cadıydım. Aramızda ne olursa olsun, ne değişmiş olursa olsun bu, aşılmaz bir engel olarak kalacaktı. Yine de... Onun sert profilini inceledim, gözlerinin tekrar tekrar bana çekilmesini.

Bu yola girmek aptalca olurdu. Bitmesinin tek bir yolu vardı. Ancak bunu bilmek, ne kalbimin onun yanında dört nala atmasını engelleyebildi ne de içimde kıvılcımlanan umudu söndürdü. Hikâyemizin farklı bir şekilde sona erebileceği umudunu.

Ama... Coco haklıydı.

Tehlikeli bir oyun oynuyordum.

GURUR MESELESİ

Reid

O gece odamızdaki gerginlik fiziksel olarak acı vericiydi.

Lou yatağında yatıyordu. Karanlıkta bir sağa bir sola yüksek sesle dönüşünü ve sonra sessizce nefes almasını duydum. Tekrar döndü. Yavaşça yana döndü. Sırtüstü yattı. Yana döndü. Sırtüstü yattı. Sessiz kalmaya çalışıyordu. Fark edilmemeye.

Ama ne sessizdi ne de fark edilmeyecek gibiydi, onu duyabiliyordum. Tekrar tekrar ve *tekrar*.

Bu kadın beni çıldırtacaktı.

Sonunda yatağın kenarına eğildi, mavi-yeşil gözleri karanlıkta benimkilerle buluştu. Saçları yere döküldü.

Fazla hızlı bir şekilde dirseklerim üzerinde doğruldum ve gözleri kıyafetlerimin göğsümde açık bıraktığı yere indi. Mideme bir ağrı girdi. "Ne oldu?"

"Bu çok aptalca." Kaşlarını çatı ama *neden* rahatsız olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Yerde uyumak zorunda değilsin."

Onu şüpheyle süzdüm. "Emin misin?"

"Tamam, öncelikle, bana *öyle* bakmayı kes. Ortada abartılacak bir şey yok." Bana yer açmak için kenara kaymadan önce gözlerini devirdi. "Ayrıca burası buz gibi. Sıcak kalmak için senin o koca vücudunun ısısına ihtiyacım var." Hâlâ hareket etmediğimde, yatağın boş kısmına hafifçe vurdu. "Hadi ama, Chass. Isırmam... yani genelde."

Tenimin üzerindeki ağzının görüntüsünü şiddetle zihnimden uzaklaştırarak sertçe yutkundum. Yavaş, temkinli hareketlerle –fık-rini değiştirmek için her şansı vererek– yatağa tırmandım. Birkaç saniye boyunca tuhaf bir sessizlik oldu.

“Rahatla,” diye fısıldadı ama o da yanımda bir tahta kadar kas-katıydı. “Tuhaf davranmayı bırak.”

Neredeyse gülüyordum. Neredeyse. Sanki rahatlayabilirdim, hele o bana bu kadar... bu kadar yakınken. Yatakhanelerdeki standart yatak iki kişi için yapılmamıştı. Vücudumun yarısı dışarıda kalıyordu. Diğer yarısı ise ona yaslanıyordu.

Şikâyetçi değildim.

İşkence gibi gelen başka bir sessizlik sonrası bana doğru döndü, göğsü koluma değiyordu. Nabzım hızlandı ve dişlerimi sıktım; şah-lanmış düşüncelerimi dizginledim.

“Bana ailenden bahset.”

Ve bir anda tüm samimiyet düşünceleri aklımdan uçup gitti. “Bahsedecek bir şey yok.”

“Her zaman bahsedecek bir şey vardır.”

Kararlılıkla tavana baktım. Bir kez daha sessizlik çökse de beni izlemeye devam etti. Ben de ona bakmaktan kendimi alamadım. Hevesli, gözleri büyümüş ifadesine. Başımı iki yana sallayıp iç çek-tim. “Terk edilmişim. Bebekken bir hizmetçi beni çöpte bulmuş.”

Bana baktı, dehşete düşmüştü.

“Başpiskopos beni yanına aldı. Uzun süre uşaklık yaptım. Sonra bir anda geliştim.” Dudağımın kenarının kıvrılmasına engel ola-madım. “Çok geçmeden beni bir Chasseur olmam için eğitmeye başladı. On altı yaşında onlar arasındaki yerimi aldım. Bildiğim tek şey bu.”

Omzuma kafasını koydu. “Yerimi aldım derken?”

Gözlerimi kapatarak çenemi başının üstüne yaslayıp bir nefes aldım. Derin bir nefes. “Sadece yüz Balisarda var – her birinde bir damla Aziz Konstantin kalıntısı bulunuyor. Bu da mevcut pozis-yonları sınırlıyor. Çoğu yaşam boyu hizmet ediyor. Bir Chasseur

emekli olduğunda veya öldüğünde bir turnuva düzenlenir. Saflarımıza sadece kazanan katılabilir.”

“Bekle bir dakika.” Yatakta doğrulup oturdu ve gözlerim açıldı. Sırıttı, saçları göğsümü gıdıklıyordu. “Bana *Ansel’in* diğer tüm yarışmacıları yendiğini mi söylüyorsun?”

“Ansel bir Chasseur değil.”

Sırıltması silindi. “Değil mi?”

“Hayır. Ama olmak için eğitim alıyor. Diğer erlerle birlikte bir sonraki turnuvada yarışacak.”

“Ya.” Şimdi kaşlarını çatmıştı, parmağının etrafına bir tutam saç doladı. “Bu çok şeyi açıklıyor.”

“Öyle mi?”

İç çekerek bana geri sokuldu. “Ansel buradaki herkesten farklı. O... hoşgörülü. Açık fikirli.”

Yaptığı imayla sinirimi bozdu. “Prensip sahibi olmak suç değildir, Lou.”

Beni görmezden geldi. Parmakları gömleğimin yakasını takip etti. “Bana kendi turnuvandan bahset.”

Bu hafif hareketi görmezden gelmekte zorlanarak boğazımı temizledim. Fakat parmakları oldukça sıcaktı. Ve gömleğim oldukça inceydi. “Muhtemelen Ansel’in yaşlarındaydım.” Aklıma gelince güldüm: Dizlerim nasıl da titriyordu, ilk turdan birkaç dakika önce ceketime nasıl da kusmuştum. Başpiskopos bana bir tane daha tedarik etmek zorunda kalmıştı. Sadece birkaç yıl önce olmasına rağmen çok geride kalmış gibi hissettiriyordu. Farklı bir zamanda. Farklı bir hayatta. Piskoposumun dünyasında bir geleceği güvence altına almak için yaşadığım ve nefes aldığım zamanda. “Herkes benden daha büyüktü. Çok daha güçlüydü. Nasıl becerdim bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.”

“Haklısın.” Kendiliğinden başka bir kahkaha yükseldi boğazımdan. “Biliyorum. *O kadar da* büyük değillerdi ve her gün daha da güçlenmek için pratik yapmıştım. Başpiskopos beni kendi eğitti. Chasseur olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.” Anılar acı bir

berraklıkla bir bir su yüzüne çıktığında gülümsemem kayboldu. Kalabalık. Bağırışmalar. Çeliklerin çarpışma sesi ve havadaki keskin ter kokusu. Ve... ve Célie. Tezahüratları. "Şampiyonada Jean Luc ile dövüştüm."

"Ve onu yendin."

"Evet."

"Bu yüzden sana içerliyor."

"Biliyorum. Bu onu yenmeyi daha da güzelleştirdi."

Karnımı dürttü. "Sen bir götsün."

"Muhtemelen. Ama o daha kötü. Aramızda... o yıl bir şeyler değişti. Başpiskopos beni yüzbaşı rütbesine terfi ettirdiğinde o hâlâ bir erdi. Aramızdaki yerini kazanmak için bir sonraki turnuvaya kadar beklemek zorunda kaldı. Beni hiç affettiğini sanmıyorum."

Yine birkaç dakika boyunca konuşmadı. Sonunda konuştuğunda ise bunu hiç yapmamış olmasını dilemişim. "Peki... peki Célie? Yemininden sonra onunla görüşmeye devam ettin mi?"

Tüm mizah kalıntıları yok olarak dilimde can verdi. Bir kez daha tavana baktım. Hiçbir şey söylememesine rağmen, parmakları yakamda gezinmeye devam etti. Tatlı tatlı. Bekleyiş içinde. Bir kez daha iç çektim. "Mektupları gördün. Biz... flört etmeyi sürdürdük."

"Neden?"

Anında temkinli bir hâle bürünerek kaskatı kesildim. "Ne demek *neden*?"

"Kendini Chasseur olmaya adadıktan sonra neden flört etmeye devam ediyorsun? Senden önce bir Chasseur'ün evlendiğini hiç duymadım. Kule'de benden başka eş yok."

Bu konuşmayı sonlandırması için Balisarda'mı verirdim. Célie'yle olan konuşmamın ne kadarını duymuştu? Célie'nin —güçlülükle yutkundum— beni reddettiğini biliyor muydu? "Duyulmamış bir şey değil. Sadece birkaç yıl önce, Yüzbaşı Barre evlendi."

Bir yıl sonra kardeşliğimizden ayrıldığından bahsetmedim.

○ sinir bozucu gözlerini bana sabitleyerek yatakta doğruldu. "Célie'yle evlenecektin."

"Evet." Bakışlarımı ondan ayırarak tekrar tavana döndüm. Pencereden içeri bir kar tanesi sürüklendi. "Çocukken... C lie ve ben sevgiliydik. Şefkatli oluşu beni cezbetmişti. Öfkeli bir çocuktum. O beni yumuşattı. Polise taş atmamam için yalvardı. Cemaatin şarabını çaldığımda beni itiraf etmeye zorladı." Anılarla birlikte dudaklarımda bir tebessüm belirdi. "Çok kavgacıydım. Başpiskopos bu özelliğimi d ve d ve düzeltmek zorunda kaldı."

Sözlerimle gözleri kısıldı ama akıllıca davranarak bir şey söylemedi. Göğsüme uzanarak parmağını çıplak k pr c kkemiğime s rtt . Ardından tenime —ve diğ r her yere— bir ısı yayıldı. Sessizce küfrederek kalçamı k pırdattım.

"Kaç cadı öldürdün?"

 nleyerek başımı yastığa çevirdim. Bu kadın cehennemin bile buz kesmesine neden olurdu. " ç."

"Gerçekten mi?"

Sesindeki yargıyı duyabiliyordum. Hakarete uğramış görünmeye çalışarak başımla onayladım. "Bir cadıyı yakalamak zor olsa da büyüleri olmadan savunmasızlar. Yine de tiyatrodaki cadı çoğundan daha zekiydi. Bana büyüyle saldırmadı. Bana saldırmak için büyü kullandı. Arada fark var."

Parmağını kolumdan aşağı indirdi. Hiç acele etmeden.  rpermemek için direndim. "Büyüden anlıyorsun o zaman?"

Boğazımı temizleyerek kendimi konuşmaya odaklanmaya zorladım. Sözlerine. Dokunuşuna değıl. "Başpiskopos bize eğıtimde ne  ğrettiyse onu biliyoruz."

"Peki ne öğretti?"

Çenemi sıkarak başka yöne baktım. Lou'nun ok lte olan tutkusunu anlamıyordum.  deolojimizle aynı fikirde olmadığını defalarca dile getirmişti. Ama kavga etmek *istiyormuş* gibi konuşmaya devam etti.  ileden çıkmamı *istiyormuş* gibi.

Derin bir nefes aldım. "Cadıların büyü güçlerini cehennemden aldıklarını."

Burnundan güldü. "Bu çok saçma. Tabii ki büyülerini cehennemden almıyorlar. Büyülerini *atalarından* alıyorlar."

Kuşkuyla onu süzdüm. "Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Arkadaşım söyledi."

Elbette. Tremblay'nin konağındaki cadı. *Hâlâ* bulamadığımız cadı. Ona çıkışmamak için kendimi tuttum. Ne kadar baskı yaparsak yapalım onu bize daha fazla bilgi vermeye ikna edememiştik. Başpiskopos'un onu kazığa bağlanmakla tehdit etmediğine şaşır-mıştım.

Fakat daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. "Atalarından mı?"

Parmağı kolumdan aşağı gezinmeye devam etti. Parmaklarımdaki kılları sıyırdı. "Hı-hı."

Devam etmesini bekledim ama düşüncelere dalıp gitmiş gibiydi. "Böylece... bir cadı, o şey..."

"O kadın." Aniden kafasını kaldırdı. "Bir cadı her zaman bir *kadındır*, Reid. Bir şey değil."

İç çektim, tartışmayı sonlandırmak cazip görünüyordu. Ama yapamadım. Cadı arkadaş ya da değil, Lou Kule'de dini bu kadar aşağılayamazdı *yoksa* sonu kazık olacaktı. Ve bunu durdurmak için yapabileceğim bir şey olmazdı.

Bu tutkusuna bir nokta koymak zorundaydım. Kontrolden çıkmadan önce. "Biliyorum böyle düşünüyorsun..."

"Bunu *biliyorum*..."

"... ama *sırf* bir cadı bir kadın gibi görünüyor ve davranıyor diye..."

"Ördek gibi görünüyorsa ve ördek gibi vaklıyorsa..."

"... ördek olduğu anlamına gelmez. Yani, ee, bir kadın olduğu anlamına gelmez."

"Cadılar doğum yapabilir, Reid." Burnuma bir fiske attı. Göz kırıştırdım ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Bu onları kadın yapar."

"Ama yalnızca kız doğuruyorlar." Sırıttım ve karşılık olarak yüzümü onunkine doğru ittim. Neredeyse yataktan düşerek geri çekildi. Alaycı bir keyifle kaşımı kaldırdım. "Bana asexual bir üreme gibi geldi."

Kaşlarını çattı ve yanakları öfkeyle kızardı. Aksine inanmasam, rahatsız olduğunu düşünürdüm. Sırıtmam genişledi, bu ani değişime neyin neden olmuş olabileceğini merak ettim. Fiziksel yakınlığım mı? Üreme kelimesi mi? İkisi de mi?

"Aptal olma." Yastığını kabarttı ve tekrar yerini aldı. Bu sefer bana dokunmamaya özen gösterdi. "Elbette cadıların oğulları var."

Gülümsemem kayboldu. "Hiç erkek cadıyla karşılaşmadık."

"Çünkü öyle bir şey yok. Büyü sadece kadınlara geçer. Erkekler doğduktan sonra gönderilir."

"Neden?"

Omuzlarını silkti. "Çünkü büyü güçleri yoktur. Arkadaşım, erkeklerin sadece Şato'ya eş olarak gelebildiğini ve o zaman bile kalmalarına izin verilmediğini söylemişti."

"Bütün bunları sana söyledi mi?"

"Tabii ki." Çenesini kaldırdı ve burnunun üstünden bana baktı, sanki ona karşı çıkmam için meydan okuyormuş gibi. "Kendini gerçekten eğitmelisin, Chass. Sıradan bir sokak hırsızı, düşmanların hakkında senden daha fazla şey biliyor. Ne kadar utanç verici."

İçimi bir sıkıntı kapladı. Dışarıda rüzgâr şiddetlendiğinde Lou battaniyelere daha da gömüldü.

"Üşüyor musun?"

"Biraz."

Kolumu kaldırarak biraz daha yaklaştım. "Zeytin dalı uzatsam kabul eder misin?"

Sertçe yutkundü ve başıyla onayladı.

Onu göğsüme doğru çektim, ellerimi belinde kavuşturdum. O ise bir tahta parçası olmaya geri döndü. Küçük. Gergin. İnatçı. Meraklı sorularından ve aşağılayıcı şakalarından sıyrılmıştı, sanki... stresliydi.

"Sakin ol," diye mırıldandım saçına karşı. "Isırmam... yani genelde." Göğsümden yükselen sessiz bir kahkahayı bastırdım. Böyle bir şey mümkünse vücudu daha da sertleşmişti. Endişelenmesine gerek yoktu. Kalbimin gürlemesini duymuş ve avantajını fark etmiş olmalıydı.

"Bu bir şaka mıydı, Chass?"

Kollarımı ona iyice sardım. "Belki." Karşılığında hiçbir şey söylemediğinde ona bakmak için geri çekildim. Başka bir gülümseme dudaklarıma ilişti.

Ve birden, birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hatırladım.

"Gerilmene gerek yok, Lou." Bana karşı kıvrılırken kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak sırtını okşadım. "Hiçbir şey denemeyeceğim."

Dudaklarından karşı çıkan bir ses yükseldi. "Nedenmiş o?"

"Sana izinsiz dokunursam beni kesmekle tehdit ettiğini hatırlıyorum." Çenesini kaldırdım ve gözlerini kapattığında aynı anda hem küfredip hem de kendimi tebrik ettim. Nefesi kesildiğinde. Yaklaştım, dudaklarım neredeyse onunkilere değiyordu. "Sen istemedi sen sana dokunmayacağım."

Gözleri ânında açıldı ve bir hırıltıyla beni itti. "Ciddi olamazsın."

"O kadar ciddiym ki." Tekrar sııttım ve yastığa yerleştirdim. "Geç oldu. Uyumalıyız."

Gözleri öfkeyle parladı. Anlayışla.

Kindar bir hayranlıkla.

Muzaffer bir şekilde, düşüncelerini elekten geçirmesini izledim - her duygunun çilli yüzüne yansımaları. Bana sert bir bakış attı. "Görünüşe göre seni hafife almışım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sadece kelimeleri söyle. İstemen yeter."

"Tam bir götsün."

Omuz silktim. "İstedğin gibi olsun." Pürüzsüz bir hareketle kıyafetimin ucundan tutup başımın üzerinden çıkardım. Gözleri hayret içinde fal taşı gibi açıldı.

"Ne yapıyorsun sen?" Üstümü alıp bana geri attı.

Yakaladım. Yere attım. "Sıcak bastı."

"Se-Sen... Çabuk yatağımdan çık! Çık!" Muhtemelen tüm gücüyle beni itti ama ben kıpırdamadım. Sadece sııttım.

"Bu benim yatağıım."

"Hayır, burası *benim* uyuduğum yer. *Senin* uyuduğun yerse..."

"Yatak." Ellerimi başımın arkasında birleştirdim. Şaşkın bir ifadeyle dudakları aralandı, gözleri kollarıma ilişti, oradan da göğsüme. Daha geniş sııttım ve esnememek için kendimi tuttum. "İki haftadır sırtım tutuluyor. Yerde uyumaktan bıktım. Bu benim yatağıım ve bundan sonra burada uyuyacağım. Bana katılabılırsin, istemezsen de küvet hâlâ müsait."

Ağızını öfkeyle açtı. Tekrar kapattı. "Ben... bu... orada *uyumayacağım*..." Gözleri açıkça beni kazığa oturtmak için bir şey arayışıyla yatağıın etrafını taradı. Bir yastıkta sabitlendiler.

Pat.

Bana bir daha vuramadan önce yastığı yakalayarak göğsüme çektim. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. "Lou, yat hadi. Uyu. Hiçbir şey değişmedi. Tabii istediğın bir şey varsa o başka."

"Nefesini boşa harcama." Yastığı benden çekti. "Aslında... harca gitsin."

Sırtımı dönmeden önce güldüm. "İyi geceler Lou."

Benden çok önce uykuya daldı.

KAN, SU VE DUMAN

Lou

Ertesi sabah, yüzüm Reid'in göğsüne gömülü bir hâlde uyandım. Kolları gevşekçe kaburgalarımı sarıyor, elleriyse belimde duruyordu. Uykulu bir şekilde, teninin benimkinin üzerinde bıraktığı hissin tadını çıkararak ona doğru eğildim, sonra birden donakaldım. Geceliğim gece belime toplanmıştı ve bacaklarımla karnım çıplak bir şekilde ona yaslanıyordu.

Siktir, siktir, *siktir*.

Geceliği aşağı çekmek için kıvranıyordum ki bu hareketimle irkilerek uyandı. Ânında alarına geçmiş bir şekilde, gözlerini panik dolu ifademden boş odaya kaydırды. Dudaklarının köşesi seğirdi ve yüzü kızardı. "Günaydın."

"Aydı mı gerçekten?" Kendi yanaklarım bana ihanet edercesine alev alırken ondan uzaklaştım. Sırtması genişledi ve banyoya gitmeden önce yerden gömleğini aldı. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Antrenmana."

"Ama... ama bugün Aziz Nikola Günü. Bunu kutlamalıyız."

Kafasını şaşkın bir ifadeyle kapıdan geri uzattı. "Öyle mi?"

"Öyle," diye onayladım, ona katılmak için yataktan kayarak. Eli saçımdan bir tutamı yakalamak için uzansa da ben geçerken kenara çekildi. "Festivale gidiyoruz."

"Gidiyor muyuz?"

“Evet. Yemekler *harika*. Bir zencefilli makaronları var...” diye başladım lafa kendimi kaybederek, ağzım şimdiden sulanmıştı, başımı iki yana salladım. “Onları tarif edecek doğru kelimeleri bulamıyorum. Kendin denemen lazım. Ayrıca sana bir hediye almalıyım.”

İsteksizce saçımı bıraktı ve dolaba doğru gitti. “Bana bir şey alman gerekmiyor, Lou.”

“Saçmalık. Bana hediye verilmesini sevdiğim kadar kendim başkasına almayı da seviyorum.”

Bir saat sonra, Doğu Yakası’nda kol kola dolaşıyorduk.

Geçen yıl festivale katılmama rağmen, yaprak dökmeyen ağaçları meyve ve şekerle süslemek ya da köy meydanındaki şenlik ateşine odun atmakla ilgilenmemiştim. Hayır, bunun yerine, zar oyunları, ucuz ıvır zıvır tezgâhlarıyla çok daha fazla ilgilenmiştim... ve tabii ki yemekle.

Tarçın kokusu şimdi havada süzülüyor, hiç eksik olmayan balık ve duman kokusuna karışıyordu. Bize en yakın kurabiye sepetine ağzımın suyu akarak baktım. Sable bisküviler, madlen kekler ve palmiye kurabiyeler de bana bakıyordu. Bir –ya da üç– tane almak için uzandığımda Reid gözlerini devirerek beni ileri çekti. Midem öfkeli bir şekilde guruldadı.

“Nasıl hâlâ aç olabilirsin?” diye sordu, inanmakta zorlanarak. “Bu sabah kahvaltıda üç kişilik yedin.”

Suratımı buruşturdum. “O *ton bahçıydı*. Tatlı için ikinci bir midem var.”

Sokaklar, palto ve eşarplara sarılı eğlence düşkünleriyle doluydu ve her şeyin üzerine hafif bir kar tabakası serpiştirmişti – dükkânlar, tezgâhlar, at arabaları, cadde. Neredeyse her kapıda kırmızı fiyonklu çelenkler asılıydı. Rüzgâr, kurdelelerin elinden tutarak kuyruklarını dans ettiriyordu.

Cesarine için çok güzeldi.

Bununla birlikte, her binaya yapıştırılan sevimsiz broşürler hiç güzel değildi:

MÜZELİK KIZ KARDEŞLER
GEZGİN KUMpanyA

sizi, piskoposumuz
BELTERRA BAŞPİSKOPOSU,
KARDİNAL FLORİN CLEMENT HAZRETLERİ

yarın sabah, aralık ayının yedinci günü
Saint-Cécile d'Cesarine Katedrali'nde
yüzyılın performansına katılarak onurlandırmaya davet ediyor.

*Joyeux Noel!**

Reid'in burnuna bir el ilanı sokarak güldüm. "Florin mi? Ne korkunç bir isim! Hiç kullanmamasına şaşmamalı."

Kaşlarını çatı. "Florin benim göbek adım."

İlanı buruşturup bir kutuya attım. "Gerçek bir trajedi." Beni oradan uzaklaştırmaya çalıştığında pelerinin başlığını kaldırarak kolumu onunkinden çektim. "Pekâlâ, ayrılma zamanı."

Hâlâ kaşları çatılmış bir vaziyette, kalabalık meydanı taradı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Bana güvenebilirsin. Kaçmayacağım. Ayrıca hediyelerin sürpriz olması gerekiyor."

"Lou..."

"Bir saat içinde Pan'ın orada buluşuruz. Bana güzel bir şeyler al."

Karşı çıkmalarını göz ardı ederek arkamı döndüm ve alışveriş yapanların arasından sıyrılarak sokağın sonundaki demirhaneye doğru yol aldım. Oradaki Demirci, Abe, Doğu Yakası'nın tekinsiz kısmıyla her zaman yakın olmuştu. Ondaki birçok bıçak almış, bir ya da iki tane de çalmıştım. Tremblay'ye gitmeden önce, Abe bana

* (Fr.) Mutlu Noeller -çn

güzel, bakır saplı bir hançer göstermişti. Reid'in saçıyla mükemmel uyumluydu. Satmamış olmasını umuyordum.

Başlığımı geri itip eski havamı toplayarak demirciye doğru yürüdüm. Demir ocakta közler yanıyordu ama toprak odada bir varil su ve bir çuval kum haricinde başka hiçbir şey yoktu. Ne bir kılıç. Ne bir bıçak. Ne de bir müşteri. Kaşlarımı çattım. Demirci ortalıkta görünmüyordu. "Abe? Burada mısın?"

Tıknaaz, sakallı bir adam yan kapıdan girdiğinde sııttım. "İşte buradasın, yaşlı adam! Bir an buraları boşladın sandım." Gülümsemem onun yüzündeki öfkeli somurtmayla silindi ve etrafa bakındım. "İşler yoğun mu?"

"Buraya geri dönecek kadar yüzsüzsün demek, Lou."

"Neden bahsediyorsun?"

"Söylentilere göre Andre ve Grue'yu satmışsın. Doğu Yakası sayende polis kaynıyor." Yumruklarını sıkarak bir adım ileri attı. "Buraya iki kez gelip sormayı bile bilmemeleri gereken sorular sordular. Müşterilerim temkinlidir. Kimse polisler etrafta kol gezerken iş yapmak istemiyor."

Eyvah. Belki de Chasseurlere her şeyi anlatmamalıydım.

Pelerininimden süslü bir kese çıkardım. "Ah, bir zeytin dalı getirdim ama. Bak." Çantayı salladım ve içindeki paralar şingir şingir etti. Koyu gözleri hâlâ şüpheyle bakıyordu.

"Ne kadar?"

Keseyi kasıtlı bir umursamazlıkla havaya fırlattım. "Güzel bir bakır hançer satın almak için yeterli. Kocam için bir hediye."

Tiksintiyle yere tükürdü. "Mavi bir domuzla evlenmek. Senin bile bu kadar alçalabileceğini düşünmemiştim."

Öfke göğsümde büyüdü ama bu kocamın onuru için kavga etme zamanı ya da yeri değildi. "Yapmam gerekeni yaptım. Anlamanı beklemiyorum."

"Orada yanılıyorsun işte. Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz." Aç bir ifadeyle elim-

deki keseye dik dik baktı. "Bakır hançeri hatırlıyorum. Bir avcının elinde görmektense parmaklarımı kesmeyi tercih ederim ama altın altındır. Burada bekle. Gidip getireyim."

Arkasından çöken sessizlikte huzursuz bir şekilde kıpırdanarak parmaklarımı para çantasının üzerinde gezdirdim.

Mavi bir domuzla evlenmek. Senin bile bu kadar alçalabileceğini düşünmemiştim.

Abe'e siktirip gidebileceğini söylemek istedim ama bir parçam Chasseurlerden nefret etmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı. Reid'den nefret etmenin. Sokaktan geçtiklerinde gölgelere kaçtığını hatırladım, mavi rengini gördüğüm her yerde çömeldiğimi.

Korku hâlâ oradaydı ama şaşırtıcı bir şekilde... nefret gitmişti.

Kapıdan gelen küçük bir gürültü yüreğimi ağzıma getirmişti. Muhtemelen bir fareydi. Zihinsel olarak kendimi sarsarak omuzlarımı dikleştirdim. Artık Chasseurlerden nefret etmiyordum ama beni kayıtsız birine çevirmişlerdi. Ve bu affedilemezdi.

Eski uğrak mekânımda dikilirken boş yere korkudan zıpladığımda benliğimden ne kadar uzaklaşmış olduğumu fark ettim. Peki, Abe hangi cehennemdeydi?

Açıklanamaz bir şekilde öfkeliydim –Abe'e, Reid'e, Başpiskopos'a ve yolumda duran diğer Tanrı'nın belası adamlara– dönüp Abe'in gözden kaybolduğu yan kapıya doğru koşturdum.

On beş dakika yeterince uzundu. Abe *couronnelerini* alıp kışına sokabilirdi. Ona bunu söylemeye kararlı bir şekilde kapıyı açmayı denedim ama elim kulba dokunduğunda bir an duraksadım. Midede kötü bir his çöktü.

Kapı kilitliydi.

Siktir.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Belki de Abe onu iç odalara kadar takip etmemi istemiyordu. Belki de gizlice oralara girip değerli bir şeyi cebe atmamı önlemek için kapıyı kilitlemişti. Bunu daha önce yapmıştım. Belki de sadece temkinli davranıyordu.

Yine de ana kapıyı denemek için döndüğümde omurgamdan bir ürperti geçti. Pencere is ve pislikten görünmüyor olsa da sokağın bu kadar aşağısında birkaç eğlence dükkünü olduğunu biliyordum. Kapı kolunu çevirdim.

Kilitliydi.

Geri çekilerek seçeneklerimi değerlendirmeye çalıştım. Pencere-ler. Kırabilirdim, sonra da tırmanıp...

Yan kapı açıldı ve tek, görkemli bir saniye için, kendimi kapıdaki hantal formun Abe'e ait olduğuna inandırdım.

"Merhaba Lou Lou." Grue parmaklarını kütleterek öne çıktı. "Yakalaması zor bir sürtüksün."

Andre, onun arkasında pelerinininden bir bıçak çekerek belirdiğinde panik tüm vücuduma yayıldı. Abe'in koyu gözleri omuzlarının üzerinde belirdi. "Haklıydın, Lou." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz." Sonra döndü ve arkasından kapıyı çarparak yan odada kayboldu.

"Tekrar merhaba, Grue. Andre, gözün iyileşmiş bakıyorum." Artan isterime rağmen kendimi kayıtsız kalmaya zorlayarak gözümün ucuyla silah olarak kullanabileceğim bir şeyler aradım: su fıçısı, kum çuvalı, demirhanenin paslanmış maşası. Ya da ben...

Altın etrafımda çılgınca titredi. Bakışlarım suya, demirhaneye bağlı körüklere kaydı. Kapalı bir alandaydık. Kimse beni bunu yaparken görmezdi. Kimse burada olduğumu bilmezdi. Abe dönmenden çok önce gitmiş olurdum ve bir polis memurunu ya da Chasseur'ü bu işe karıştığım konusunda uyarma ihtimali düşüktü. Kendini suçlama riskini almak zorunda kalırdı. Demirhanesinde iki adamın nasıl öldürüldüğünü açıklamak zorunda kalırdı.

Çünkü bana dokunacak olurlarsa onları *öldürürdüm*. Öyle ya da böyle.

"Bize ihanet ettin," diye hırladı Andre. Demirhaneye bir adım yaklaşarak dikkatimi tekrar bıçağına çevirdim. "Hiçbir yerde saklanamıyoruz. O piçler tüm mekânlarımızdan haberdar. Dün neredeyse bizi *öldürüyorlardı*. Şimdi de biz seni öldüreceğiz."

Gözlerinden çılgın bir parıltı geçti ve konuşmamam gerektiğini iyi biliyordum. Ter avuçlarımı kapladı. Bir yanlış hareket –bir yanlış adım, bir hata– ve ölmüş olurdum. Altın yavaşça demirhanenin sıcak kömürlerine doğru kıvrıla kıvrıla ilerleyerek daha parlak, daha ısrarlı parladı.

Aleve karşılık alev. Bu acıyı biliyorsun. Gececeğini biliyorsun. Yak onu, diye fısıldadı ses.

Estelle'in alevlerinin acısını hatırladığımda içgüdüsel olarak ondan uzaklaştım ve başka bir desene dokundum. Bu seferki masumca kumun üzerinde parıltıyor, Andre'nin gözlerinin yakınlarında dolanıyordu... ve benimkilerin. Beni kör edecekti.

Göze karşılık göz.

Ama Andre için görüşümden vazgeçemezdim. Onlardan iki tane varken yapamazdım.

Düşün. Düşün, düşün, düşün.

Geriye doğru adım atmaya devam ettim, desenler takip edebileceğimden daha hızlı bir şekilde bir görünüp bir kayboluyordu. Ben ocağa yaklaşırken Angelica'nın Yüzüğü ısındı. *Tabii ya.* Daha önce aklıma gelmediği için kendime küfrederek yüzüğü yavaşça parmağımdan aşağıya doğru ittim. Andre bunu gördü ve para kesesini hâlâ elimde tuttuğumu görünce gözleri kısıldı. Açgözlü piç.

Başparmağımla dikkatlice iterek Angelica'nın Yüzüğü'nü parmak boğumumun üzerinden geçirmiştım ama ben yakalayamadan nemli cildimden kayıp yere çarptı.

Bir kere.

İki kere.

Üç kere.

Grue'nun ayağı üzerine inerken dehşet içinde izledim. Gözleri parlayarak onu almak için eğildiğinde yüzünde pis bir gülümseme belirdi. Ağzım kurumuştı.

"Demek büyü yüzüğün bu. Bir parça altın için bu kadar belaya girdin." Yüzüğü alaylı bir gülümsemeyle cebe indirerek daha da yakınlığa. Andre de onu takip etti. *"Seni hiç sevmedim, Lou. Her*

zaman bizden daha iyi, daha akıllı olduğunu düşündün ama değil-sin. Ve bizi çok kez kızdırdın."

Öne atıldı ama ben daha hızlıydım. Maşaları ele geçirerek –avuç-larımı kavuran sıcaklığı görmezden geldim– onları yüzüne çarptım. Pişmiş etin iğrenç kokusu odayı doldurdu ve Grue geri geri sendele-di. Andre ileri hamle yaptı ama bir sonraki maşayı da ona attım. Tam zamanında durdu, yüzü öfkeyle şekilden şekle girmişti.

"Geri çekil!" Garantiye almak için maşaları tekrar ona doğru salladım. "Daha fazla yaklaşma!"

"Seni parçalara ayıracağım." Grue tekrar üzerime atıldı ama ma-şaları çılgınca sallayarak kenara sıçradım. Andre'nin bıçağı yüzümü kesti. Geriye doğru tökezledim ama Grue zaten oradaydı. Eli maşa-nın ucunu yakaladı ve onları acımasız bir güçle avuçlarımdan sıyırdı.

Elimi kum çuvalına attım, deseni umutsuzca gözlerine yönlen-dirdim; *benimkilerden* uzağa.

Andre, kum bir dalga hâlinde yükselip ona doğru ilerlerken çığ-lık attı. Geriye tökezledi, ellerini yüzüne götürdü, derisine saldı-rarak gözlerindeki minik bıçaklardan kurtulmaya çalıştı. Vahşi bir hayranlıkla olan biteni izledim –kendi gözlerim tamamen sağlam-dı– ta ki Grue yanımda hareket edene kadar. Bir bulanıklık. Ken-dimi savunmak için ellerimi kaldırdım ama zihnim halsiz ve yavaş kaldı. Yumruğunu kaldırdı. Ona öylece baktım. Onunla ne yapmak istediğini anlayamadım. Bir sonraki hamlesini tahmin edemedim. Sonra vurdu.

Onun görüşü karşılığında seninki.

Ağrı burnumdan yayıldı ve geriye doğru sendeledim. Sırttı, eli-ni boğazıma sardı ve ayaklarımı yerden kesti. Nefesim kesilmiş bir şekilde elini pençeledim, kanattım fakat kavraması gevşemedi.

"Daha önce hiç cadı öldürmemiştim. Tahmin etmeliydim. Her zaman bir *ucubenin* tekiydin." Yaklaştı, pis ve sıcak nefesini yana-ğımda hissedebiliyordum. "Seni kestikten sonra, mavi domuzuna parça parça geri göndereceğim."

Daha çok mücadele ettim, görüşüm bir gidip bir geliyordu.

"Onu çok çabuk ldürme." Andre'nin harap olmuş gözlerinden gözyaşları ve kan akıyordu. Kumlar artık yerdeydi, ayaklarının altındaki altın tozla karışıyordu. Altın kaybolup gitmeden önce bir kez daha yanıp söndü. Bıçağını almak için eğildi. "Keyfini çıkarmak istiyorum."

Grue'nun tutuşu gevşedi. Eli boynum yerine saçımı kavrayıp başımı geriye çekerek boğazımı açığa çıkardığında öksürmeye başladım.

Andre'nin bıçağı yaranın üzerinde gezindi. "Görünüşe göre birileri bizden önce davranmış."

Görüşüm silikleşmeye başladı ve onlara karşı koymaya çalıştım.

"Ah, ah, ah." Grue saçımı çekti ve ağrı kafa derime yayıldı. "Bir daha olmaz, Lou Lou." Başıyla boğazımdaki bıçağı işaret etti. "Orası olmaz. Fazla hızlı. Suratından başla. Bir kulak kes... hayır, bekle." Bana sırtıttı, gözleri gerçek bir nefretle parlıyordu. "Onun yerine kalbini sökelim. Bu, domuza gönderdiğimiz ilk parça olur."

Andre bıçağı boğazımdan göğsüme sürükledi. Onun o iğrenç yüzüne odaklanarak başka bir desenin belirmesini diledim. *Herhangi* bir desenin.

Ve işte, eskisinden daha parlak parlıyordu. Benimle alay ediyordu.

Hiç tereddüt etmedim. Parmaklarımı sıkarak ipliği keskin bir şekilde çektim ve ocaktaki kömürler bize doğru döndü. Kendimi acıya hazırlayarak Grue'yu karnından dirsekledim ve kıvrılarak sıyrıldım. Kömürler yüzlerine çarptığında, benim cildim yandı. Ama bu acıyı biliyordum. Katlanabilirdim. *Katlanmıştım.*

Dişlerimi sıkarak Andre'nin bıçağını yakaladım ve derisini, tendonunu ve kemiği keserek boğazına sapladım. ığlığı bir lıkırtıyla sona erdi. Grue öfkeyle haykırarak körü körüne bana doğru hamle yaptı ama onun bu ivmesini bıçağı göğsüne saplamak için kullandım – ve midesine, omzuna, bir de boğazına. Kanı yanağıma sıçradı.

Cansız bedenleri yere çarptığında onlarla birlikte çöktüm, Angelica'nın Yüzüğü için Grue'nun cesedini yokladım. Kapı alındığında parmağıma geri taktım.

“Orada her şey yolunda mı?”

Yabancı sesi duymamla nefes nefese ve titrer vaziyette donakaldım. Kapı tokmağı takırdadı ve ilkinde yeni bir ses katıldı. “Anahtar kırılmış.”

“Bir bağırışma duydum.” Bir kez daha çaldılar, bu sefer daha yüksek sesle. “İçeride kimse var mı?” Kapı tokmağı yine takırdadı. “Merhaba? Beni duyan var mı?”

“Burada neler oluyor?”

Ama *bu* sesi tanıyordum. Güçlüydü. Kendinden emin. İnanılmaz derecede vakitsiz.

Hızla doğrularak su variline doğru ilerledim, kapının Reid’in gücüne karşı dayanması için dua ettim. Sessizce küfrettim. *Tabii ki* Reid burada olurdu, havada gezinen büyü kokusu ve yerde yanmış iki ceset vardı. Varili devirirken kanlarında kayar gibi oldum. Su, kokunun kabasını seyrelterek üzerlerine döküldü. Köz temasla tısladı, hafif bir duman çıkardı ve hasta edici, kömürleşmiş bir koku odayı sardı. Varili eğdim ve kendimi de ıslattım.

Varil parmaklarımdan kayıp yere düştüğünde dışarıdaki sesler duraksadı. Sonra...

“İçeride biri var.” Onay beklemeden Reid kapıyı tekmeledi. Kapı, ağırlığının altında eğildi. Tekrar tekmelediğinde odunda uğursuz bir çatlak oluştu. Ocağa doğru koşup hararetle körükleri pompaladım. Kömür dumanı odaya yayıldı, yoğun ve siyahtı. Kapı parçalandı ama pompalamaya devam ettim. Gözlerim sulanana ve boğazım yanana kadar pompalamaya devam ettim. Büyü kokusu alamayana kadar. Hiçbir şeyin kokusunu alamayana kadar.

Kapı büyük bir gümbürtüyle açıldığında körükleri elimden bıraktım.

Güneş ışığı içeri girerek dumanların içinden Reid’in silüetini aydınlattı. Büyük. Gergin. Temkinli. Balisarda’sını çekti ve safir, duman bulutunun arasından parladı. İki endişeli vatandaş arkasında duruyordu. Duman temizlendikçe yüzü belirginleşti. Hızla manza-

rayı inceledi, kan ve organlara çevrildiğinde gözleri kısıldı ve bana gelince duraksadı. Beti benzi attı. "Lou?"

Konuşacak kadar kendime güvenmeyerek başımı aşağı yukarı salladım. Dizlerim titredi.

Kan, su ve dumanı görmezden gelerek hızlı bir şekilde ilerledi ve önümde dizlerinin üzerine düştü. "İyi misin?" Beni ona bakmaya zorlayarak omuzlarımı kavradı. Islak saçlarımı yüzümden itti ve çenemi kaldırarak hoşazımdaki izlere dokundu. Parmakları oradaki ince yaranın üzerinde durdu. Öfkenin soğuk maskesi çatlayarak altındaki çılgın adamı gün yüzüne çıkardı. "Sana... sana zarar verdiler mi?"

İrkildim ve ellerini yakalayarak, aklımdan geçenleri susturdum. Ellerim titredi. "İyiyim, Reid."

"Ne oldu?"

Çabucak, büyü hakkında tek kelime etmeyerek bu kâbus gibi olayı anlattım. Su ve duman işe yaramıştı... ve kömürleşmiş et kokusu. Her kelimemle yüzü daha da sertleşti ve bitirdiğimde öfkeyle titriyordu. Derin bir nefes verirken alnını kenetlenmiş ellerimize yasladı. "Sana dokundukları için onları öldürmek istiyorum."

"Çok geç," dedim zayıf bir şekilde.

"Lou, ben... sana zarar verdilerse..." Bakışları benimkilerle buluştu ve bir kez daha, oradaki kırılganlık göğsümü deldi.

"Bu-burada olduğumu nasıl bildin?"

"Bilmiyordum. Noel hediyelerinden birini almaya gelmiştim." Duraksadı, iki vatandaşı göndermek için başını onlara doğru salladı. Dehşete düşmüş bir hâlde, başka bir kelime etmeden kapıdan çıktılar. "Bir bıçak."

Ona baktım. Belki hâlâ vücudumu etkileyen adrenalin yüzündendi. Ya da Başpiskopos'a itaatsizliği. Ya da korktuğuma dair kendi sefil farkındalığım. Bu sefer gerçekten korkmuştum.

Ve yardıma ihtiyacım vardı.

Hayır. Ona ihtiyacım vardı.

Sebebi ne olursa olsun, umurumda değildi.

Bir an, o kanlı zeminde diz çöktük ve kollarımı boynuna dolayıp onu öptüm. Bir an ürkerek kendini çekti ama sonra pelerininin arkasındaki kumaşı kavrayarak beni kendine bastırdı, dudakları sert ve amansızdı.

Kontrol beni terk etmişti. Reid beni ne kadar yakın tutsa da ben daha da yakın olmak istedim. Her zerresini hissetmek istedim. Onu daha da sıkı kavrayarak bedenimi onun sert figürüne göre biçimlendirdim – göğsünün, karnının ve bacaklarının genişliğine göre.

Kısık sesli bir iniltiyle, elleri kalçamın altına kayarak beni kendine çekti. Bacaklarımı beline doladığımda beni yere yapıştırarak öpücüğü derinleştirdi.

Elbisemin arkasından sıcak bir şey sızdı ve aniden kaskatı kesilerek dudaklarımızı ayırdım. Andre ve Grue'ya baktım.

Kan.

Kanlarında yatıyordum.

Reid de benimle birlikte durumun farkına vardı ve beni de beraberinde çekerek ayağa kalktı. Yanakları kızardı, nefesi düzensiz geliyordu. "Gitmeliyiz."

Aramızdaki sıcaklık soğuyup buz gibi gerçeklik ortaya çıkarken gözlerimi kırıştırdım. Öldürmüştüm. Yine. Göğsüne yaslanarak Andre ve Grue'nun yattığı yere baktım. Kendimi soğuk, ölü gözlerine bakmaya zorlandım. Tavanı izliyorlardı, görmeden. Yaralarından hâlâ kan sızıyordu.

Midem bulandı.

Reid'in kollarımdan sıyrıldığını belli belirsiz fark ederek pelerinine baktım. Beyaz kadife şimdi mahvolmuştu – temizlenemez bir şekilde kırmızıya boyanmıştı.

İki ölüm daha. Ardımda iki ceset daha bırakmışım. Her şey sona ermeden önce daha kaç kişi onlara katılacaktı?

"Al." Reid gevşekçe duran elime bir şey tutuşturdu ve parmaklarımı içgüdüsel olarak sardım. "Erken bir Noel hediyesi."

Andre'nin bıçağıydı ve hâlâ sahibinin kanıyla kaplıydı.

EVİMİN

Lou

Chasseur Kulesi'ne geri döndüğümüzde güneş batıyordu. Reid tüm bu karmaşayı polise bildirmekte ısrar etmişti. Ben sonunda çıldırana kadar soru ardına soru sormuşlardı.

"Boğazımı görüyor musunuz?" Yüzüncü kez onlara morluklarımı göstermek için yakamı aşağı çekiştirmiştim. "Sizce bunları kendi kendime mi yaptım?"

Reid bu muhabbetten sonra, gitmek için oldukça istekli olmuştu.

Bir Chasseur olarak sahip olduğu saygınlığa müteşekkir olmuştum. Aksi takdirde, polis teşkilatının beni cinayetten hapse atma fırsatını kaçırmayacağından şüphem yoktu.

Dışarıda yüzümü batmakta olan güneşe çevirdim, derin bir nefes aldım ve kendimi toplamaya çalıştım. Andre ve Grue ölmüştü. Chasseurler hâlâ Mösyö Bernard'ı bulamamıştı, bu da muhtemelen onun da öldüğü anlamına geliyordu. Balodaki anlaşmazlığımızdan beri Coco'yu görmemiş ya da konuşmamıştım ve Reid ve ben... biz sadece...

Tek kelime etmeden yanımda durdu, parmaklarını benimkilere geçirdi. Gözlerimi kapatarak avucundaki nasırların, teninin sertliğinin tadını çıkardım. Yanaklarımı ısırın rüzgâr bile onun yanında dayanılmaz değildi. Etrafımızda dönerek kokusunu burnuma

doldurdu: Temiz hava ve dağ çamları gibi belli belirsiz, odunsu ve tamamen Reid'e ait olan daha zengin, daha derin bir koku.

"Sana bir şey göstermek istiyorum, Reid."

Dudakları, favorim olan tek taraflı sırtışıyla kıvrıldı. "Neymiş o?"

"Bir sır."

Onu götürmek için elini çektim ama aniden şüphelenmiş bir şekilde ayak diredi. "Yasadışı bir şey değil, değil mi?"

"Elbette değil." Daha sert çekiştirdim ama Reid kıpırdamadı. Onu hareket ettirmeye çalışmak bir dağı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi. Açıkça bu işten keyif alarak bu beyhude girişimlerime kaşlarını kaldırdı. Sonunda göğsünü tokatlayarak vazgeçtim. "Tanrım, sen tam bir götsün! Yasadışı değil, tamam mı? Şimdi kımıl da yoksa yemin ederim burada soyunurum ve *bourrée* dansı yaparım!"

Ellerimi kalçama koyarak umutsuzca ona baktım.

Çevremizdeki insanlara bakmadı bile. Hiç telaşlanmadı. Ve Reid her zaman telaşlanırdı.

Bunun yerine, yüzüne yavaşça yayılan bir sırtışla gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Yapsana."

Gözlerimi kıstım ve omuzlarımı dikleştirerek —çok uzun olmasam da— olabildiğince doğruldum. "Yapacağım. Yapmayacağımı sanma. Şu anda yapacağım."

Kaşlarını kaldırdı, hâlâ sırtıyordu. "Bekliyorum."

Ellerimi pelerininin gümüş tokasına götürerek ona ters ters baktım. Onlar hiç şüphesiz bize bakıyor olsalar da kendimi çevremizdeki alışverişe çıkmış insanlara bakmamaya zorladım. Kanlı beyaz bir pelerin göze çarpıyordu zaten. "Olay çıkarmak konusunda bir çekincem yok. Bunu bildiğini sanıyordum."

Omuz silkti ve ellerini ceplerine soktu. "İlk sefer benim oldukça işime yaramıştı." Pelerininim yere düştüğünde beğeniyle süzdü. "Bu sefer de yarayabileceğini düşünüyorum."

Midem —hain şey— gözleri her hareketimi izlerken, sözleriyle birden tersyüz oldu. "Sen bir domuzsun."

"Fikir senden çıktı." Elbisemin bağcıklarını çözmeye başladı-
ğında başıyla Pan'ın pastanesini işaret etti. "Ama bilmelisin, bir
izleyicimiz var."

Tabii ki Pan dükkânının penceresinde durmuş, bizi yakından
izliyordu. Döndüğümde hafifçe ürktü ve doğal olamayacak kadar
hızlı bir şekilde el salladı. Parmaklarım elbisemin iplerinde durdu.

"Şansın yaver gitti." Pelerinimi yerden kaptım ve kanla lekelen-
miş en kötü tarafı gizlemek için ters çevirerek tekrar omuzlarımın
etrafına attım. Bu sefer elimde olmadan etrafa baktım ama insanlar
ilgisini kaybetmişti. İçim rahatladı.

"Aynı fikirde değiliz diyelim."

"Sen gerçekten bir domuzsun!" Chasseur Kulesi'ne doğru yol
almak için hışımla arkamı döndüm ama elimi yakaladı.

"Dur, lütfen." Yatıştırıcı bir şekilde diğer elini kaldırdı ama du-
daklarının kenarına yapışmış kibirli gülümseme hâlâ oradaydı.

"Sırrını görmek istiyorum. Göster bana."

"Tüh. Fikrimi değiştirdim. Artık göstermek istemiyorum."

Onunla yüzleşmem için beni çevirerek ellerini kollarıma sardı.

"Lou, göster bana. İsteddiğini biliyorum."

"Beni hiç tanıımıyorsun."

"Halkın içinde soyunmanın senin için bile fazla olduğunu bili-
yorum." Güldü. Çok hoş, nadir bir sestir. "Bunu zaten yapmayacağı-
nı asla kabul etmeyeceğini de biliyorum."

Gözlerindeki keyif dolu bakışları o beni tutarken yavaşça karar-
dı ve bunun o sabah öpücüğümüzden bu yana en yakın olduğu-
muz an olduğunun acı verici bir şekilde farkına vardım. Altdudağı-
mı okşayan başparmağına baktı.

"Bozuk bir ağzın olduğunu biliyorum." Vurgu yapmak için du-
dağıma sert bir şekilde bastırdı. İçim titredi. "Ve işlerin istediğin
gibi gitmesine alışkınsın. Kaba, sahtekâr ve çıkarıcı olduğunu bili-
yorum..."

Yüzümü buruşturarak geri çekildim ama beni daha da sıkı tuttu.

"Aynı zamanda şefkatli, özgür ruhlu ve cesursun." Saçımı kula-

ğımın arkasına attı. "Daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmadım, Lou."

Kaşlarını çatmasına bakılırsa düşünce onu huzursuz etmişti. Ben de duygularımı çok yakından incelemek istemiyordum.

Mavi bir domuzla evlenmek. Senin bile bu kadar alçalabileceğini düşünmemiştim.

Reid ne olursa olsun, mavi bir domuz değildi. Yine de o bir Chasseur'dü. İnandığı şeyler vardı. Bunu değiştirebileceğimi düşünenecek kadar aptal değildim. Gerçekten kim olduğumu bilseydi bana farklı bakardı. Elleri de –şimdi bana çok nazikçe dokunuyorlardı– farklı dokunurdu.

Estelle'in yüzü aklımda canlandı. Reid'in onun boğazına sarılmış elleri. *Benim* boğazıma.

Hayır. Gözlerim büyüyerek ondan uzaklaştım. Bu davranışımı anlamlandıramayarak kaşlarını çatı.

Garip bir sessizlik çöktü ve avuçlarımı eteğimin üzerine silerek gergince kıkırdadım. "Fikrimi tekrar değiştirdim. Sana göstermek istiyorum."

Çok geçmeden Soleil et Lune göründü.

"Tiyatro mu?" Reid şaşkınlık içinde boş merdivenlere baktı. "Bu senin için biraz uysalca, değil mi? Bir yeraltı kaçakçılık operasyonu bekliyordum..."

"Saçmalama, Chass." Eteğimi kaldırıp çöp kutusuna tırmanarak kulis kapısının yanında durdum. "Yeraltında asla yakalanmazdım."

Niyetimi anladığında keskin bir nefes aldı. "Buna izinsiz giriş derler, Lou!"

Omzumun üzerinden ona sııttım. "Sadece yakalanırsak izinsiz giriş olur." Sonra kendimi olukların üzerine çektim, göz kırptım ve gözden kayboldum.

Karanlık bastırırken adımı tıslayarak söyledi ama ben onu görmezden gelerek botlarımdaki balçığı sildim ve bekledim.

Bir an sonra elleri göründü ve benim ardımdan kendini çekti.

Somurtmasına gülmekten kendimi alamadım. "Ammma uzun sürdü. Bu hızla gidersen bütün gece burada olacağız."

"Ben bir Chasseurm, Lou. Bu tamamen uygunsuz!"

"Her zaman kıcına sopa sokmuşlar gibi..."

"Lou!" Gözleri çatıya fırladı. "Bu binaya tırmanmıyorum."

"Ah, Chass." Aklıma düşen fikirle gözlerim kocaman açıldı ve onursuz bir şekilde burnumdan nefes vererek güldüm. "Lütfen bana yüksekten korkmadığını söyle."

"Elbette korkmuyorum." Taşı sıkıca kavradı. "Prensip meselesi. Kanunları ığnemem."

"Tabii." Gülmemeye çalışarak alaycı bir şekilde başımla onayladım. stne gitmeyecektim. Sadece bu seferlik onu kızdırmaya karşı koyabilirdim. "Neyse ki yasalar umurumda değil. Ne olursa olsun yukarı ıkıyorum. Emniyeti üstüme salmaktan ekinme."

"Lou!" Ayak bileğimi kapmaya çalıştı ama aramızdaki mesafeyi çoktan açmıştım. "Aşağı in!"

"Gel de sen indir! Ve Tanrı aşkına, Chass, eteğimin altına bakmaya çalışmayı bırak!"

"Eteğinin altına bakmaya alışmıyorum!"

Kendi kendime kıkırdadım ve yüzümdeki soğuk havanın tadını çıkararak tırmanmaya devam ettim. Demircideki kâbus gibi olaydan sonra, öylece kendimi bırakmak... iyi hissettirmişti. Gülmek iyi hissettirmişti. Reid'in de aynısını yapmasını dilerdim. Kahkahası hoşuma gidiyordu.

Ona dönüp kendimi daha hızlı tırmanmaya zorlamadan önce güçlü omuzlarına sadece bir saniyeliğine iştahla bakmama izin verdim. Tırmanırken beni geçmesi işine gelmezdi.

Çatı katının kırık penceresinden içeri girdiğimde nefesi kesildi ve artan panikle adımı tısladı. Bir an sonra o da ardımdan girdi. "Bu haneye tecavüz, Lou!"

Omuz silkerek bir zamanlar yatağım olan kostüm yığınına ilerledim. "Kendi evinse haneye tecavüz olmaz."

Bir sessizlik ânı geçti.

“Bu-burada mı yaşıyordun?”

Derin bir nefes alarak başımla onayladım. Tam hatırladığım gibi kokuyordu: eski kostümlerin sedirinkine, toza ve bir parça da kandillerden gelen ise karışan kokusu. Parmaklarımı Coco ile paylaştığımız kütükten yatakta sürükleyerek sonunda ona baktım. “İki yıl boyunca.”

Her zamanki gibi duygusuz bir ifadeyle, hiçbir şey söylemedi. Ama onu duymak için nereye bakacağımı biliyordum – omuzlarının gerginliğine, çenesinin kasılmasına, birbirine bastırıldığı dudaklarına. Onaylamamıştı. Tabii ki de onaylamamıştı.

“Eh,” dedim, kollarımı genişçe açarak, “işte sırrım. Destansı bir aşk romanı değil ama... mütevazı meskenime hoş geldin.”

“Senin evin artık burası değil.”

Kendimi yatağıma bırakarak dizlerimi çenemin altına sıkıştırdım. “Bu tavan arası her zaman benim evim olacak. Kendimi güvende hissettiğim ilk yer.” Onları söylediğimi bile fark edemedi kelimeler dudaklarımdan dökülüyordu ve sessizce küfrettim.

Üzerimdeki bakışları keskinleşti. “İki yıl önce ne oldu?”

Gözlerimi, yastık olarak kullandığım mavi kadife pelerine çevirerek güçlükle yutkundum. “Bunun hakkında konuşmak istemiyorum.”

Yanıma çömelerek yavaşça çenemi kaldırdı. Gözleri beklenmedik bir yoğunlukla benimkilere kilitlendi. “Ben istiyorum.”

Daha önce hiçbir kelime kulağa bu kadar iğrenç gelmemişti. Ya da böyle kötü bir hisle doldurmamıştı içimi. Yumruğumun içindeki kadifeyi ezerek zorla kıkırdadım ve konuyu saptıracak bir şey bulmak için kafa patlattım – herhangi bir şey. “Başka bir bıçağın yanlış ucuna denk geldim, hepsi bu. Daha büyük bir bıçağın.”

Derin bir iç geçirdi ve elini çenemden çekti ama uzaklaşmadı. “Seni tanımayı imkânsız kılıyorsun.”

“Ah, ama beni zaten çok iyi tanıyorsun.” Hâlâ konuyu saptırarak, çarpıcı olduğunu umut ettiğim bir gülümseme kondurdum yüzüme. “Bozuk ağızlı, çıkarıcı, *harika* öpüşen...”

"Geçmişin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Çocukluğumu. Neden bir hırsız olduğumu. Daha önce kim olduğumu... tüm bunlardan önce."

Gülümsemem soldu ama sesimin umursamaz çıkması için çabaladım. "Bilecek bir şey yok."

"Her zaman bilecek bir şey vardır."

Kendi sözlerimi bana karşı kullanmıştı, lanet olası. O beklentiy-le bana, ben de mavi kadifeye bakarken konuşma havada kaldı. Bir güve, şatafatlı bir kumaşı delik deşik etmişti, ben de can sıkıntısıyla onlarla uğraşıyordum.

Sonunda yüzümü kendisine çevirdi. "Ee?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Lou, lütfen. Sadece senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Çok mu kötü bir şey bu?"

"Evet, öyle." Kelimeler niyetlendiğimden daha keskin çıktı ve yüzünden geçen incinmiş ifadeyle içten içe pişman oldum. Ancak onu bu sefil konuşmadan vazgeçirmek için ısırarak ve çıkışmak zorunda kalacaksam, öyle olacaktı. "Bu boku bir sebepten dolayı geçmişte bıraktım ve bunun hakkında konuşmak istemediğimi söyledim... kimseyle, özellikle de seninle. Sana evimi göstermem yetmedi mi? Sırrımı?"

Keskin bir nefes vererek geri çekildi. "Sana çöpte bulunduğumu söyledim. Bundan bahsetmenin kolay olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Neden bahsettin öyleyse?" Şiddetle kadifede bir delik açtım. "Seni zorlamadım."

Çenemi bir kez daha çekiştirdi, gözlerinde öfke vardı. "Çünkü sen sordun. Çünkü sen benim karımsın ve biri benim en kötü yanlarımı bilmeyi hak ediyorsa o sensin."

Ondan uzaklaşmak için silkindim. "Endişelenme, onları iyi biliyorum..."

"Aynı şekilde."

"Benden sana yalan söylemememi istedin." Kararlı bir şekilde

kollarımı göğsümde kavuşturarak ayağa kalktım. "Geçmişimi sor-
ma, böylece buna gerek kalmaz."

O da yavaşça yaptığımı yaparak kızgın bir ifadeyle üzerimde yükseldi. Boğazıma bakarken çenesi kasılıp gevşedi. "Ne saklıyor-
sun, Lou?"

Ona baktım, kalp atışlarım aniden kulaklarımda şiddetli bir
şekilde çarpıyordu. Ona söyleyemezdim. Bana soramazdı. Bu her
şeyi mahvederdi.

Yine de... Eninde sonunda ona söylemek zorunda kalacaktım.
Bu oyun sonsuza dek süremezdi. Güçlkle yutkunarak çenemi kal-
dırdım. Belki de yaşadığımız onca şeyden sonra, bunu geride bıra-
kabilirdi. Belki de değişebilirdi – benim için. Bizim için. Belki ben
de değişebilirdim.

"Hiçbir şey saklamıyorum, Reid. Ne istersen sor."

Sesimdeki titreme karşısında derin bir nefes aldı, beni kendine
çekerek saçımı okşamak için elini kaldırdı. "Seni zorlamayacağım.
Bana söyleyecek kadar rahat değilsen, bu benim hatam, senin değil."

Elbette bunu düşünürdü. Elbette gerçeği görmek yerine kendisi
hakkında en kötüsünü düşünürdü... buradaki kötünün ben oldu-
ğumu görmek yerine. Yüzümü göğsüne gömdüm. Hayal kırıklığı
içinde olsa bile Reid bana tanıdığım herkesten daha nazik davranı-
yordu. Bunu hak etmiyordum.

"Sorun sende değil." Kokusunu içime çekerek, gittikçe çöken
karanlıkta onu daha sıkı tuttum. Tavan arasının rahatlatıcı koku-
suyla mükemmel bir şekilde bütünleşmişti. Evimin. "Bende. Ama...
ama deneyebilirim. Sana anlatmaya çalışabilirim."

"Hayır. Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz."

Kararlı bir şekilde başımı iki yana salladım. "Lütfen... sor bana."

Saçlarımdaki eli durdu, dünya da onunla birlikte... büyüden ön-
ceki ürkütücü sakinlikten pek farkı yoktu. Pencereden gelen esinti
bile kesilmiş gibiydi; saçlarımda, parmaklarının arasında duraksa-
mış gibi. Bekliyordu. Nasıl nefes alındığını unuttum.

Ama soru hiç gelmedi.

"Cesarine'den misin?" Eli saçımı izleyerek belime ulaştı ve rügar memnuniyetsiz bir biçimde esmeye devam etti. Kalbimde bir savaş veren nazik harekete, hayal kırıklığına ve korkunç rahatlama-ya odaklandım.

"Hayır. Amandine'in kuzeyinde, küçük bir toplulukta büyüdüm." Bu yarı gerçeği düşünerek özlemle gülümsedim. "Dağlar ve denizlerle çevrili bir yerde."

"Peki ya ailen?"

Anlık tehlike geçtiğinde göğsümdeki daralma hafiflerken kelimeler artık daha kolay akmaya başlamıştı. "Babamı hiç tanımadım. Annemle de... uzağız."

Eli yine durdu. "O zaman hayatta mı?"

"Evet. Oldukça."

"İkiniz arasında ne oldu?" Geri çekilerek farklı bir ilgiyle yüzümü inceledi. "Burada, Cesarine'de mi?"

"Umarım değildir. Ama olanlar hakkında konuşmamayı tercih ederim. Henüz değil."

Hâlâ bir korkaktım.

"Peki madem."

Hâlâ bir beyefendiymi.

Bakışları yara izime kaydı ve yavaşça eğilerek bir öpücük kondu. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Bu nasıl oldu?"

"Annem."

Gümüş toka onu ısırması gibi geri çekildi, gözleri dehşetle doluydu. "Ne?"

"Bir sonraki soru."

"Ben... Lou, bu..."

"Bir sonraki soru. Lütfen."

Kaşları hâlâ endişeyle çatılmış olsa da beni bir kez daha kendine çekti. "Neden hırsız oldun?" Sesi eskisinden daha sert, daha ciddi bir tona büründü. Kollarımı beline sardım ve iyice sıktım.

"Ondan uzaklaşmak için."

Vücudu gerildi. "Ayrıntıya girmeyeceksin, değil mi?"

Yanağını göğsüne yaslayıp iç çektim. "Hayır."

"Zor bir çocukluk geçirmişsin."

Neredeyse gülüyordum. "Alakası yok. Aslına bakarsan annem beni şımartırdı. Bana küçük bir kızın isteyebileceği her şeyi verdi."

Sesindeki şaşkınlık barıyordu. "Ama seni öldürmeye çalıştı." Cevap vermediğimde başını iki yana sallayarak iç çekti ve uzaklaştı. Kollarım yanlarıma düşüverdi. "Cehennemden çıkma bir hikâyeye benziyor. Bir gün dinlemek isterim."

"Reid!" Koluna hafifçe vurdum, kan ritüelleri ve sunaklar hakkındaki tüm düşüncelerim yok oldu ve duyduğuma inanamayarak sııttım. Birden gülünç bir şekilde mahcup göründü. "Az önce küfür mü ettin sen?"

"Cehennem bir küfür değil." Gözlerime bakmayı reddetti, bunun yerine arkamdaki kostüm raflarına baktı. "Orası bir yer."

"Elbette öyle." Dudaklarımda bir gülümseme belirmeye başlarken pencereye doğru bir adım ilerledim. "Eğlenceli yerlerden bahsetmişken... Sana başka bir sır göstermek istiyorum."

NEREYE GİDERSEN

Lou

Birkaç dakika sonra beti benzi atmış ve nefes nefese bir hâlde, gözleri bulutsuz gökyüzüne sımsıkı kapanmışken çatıya yığıldı. Kaburgalarını dürttüm. "Manzarayı kaçırıyorsun."

Çenesini sıktı ve kusmak üzereymiş gibi yutkundu. "Bana bir dakika müsaade et."

"Bunun ne kadar ironik olduğunun farkındasın, değil mi? Cesarine'deki en uzun adam yükseklikten korkuyor!"

"Keyif almana sevindim."

Gözkapaklarından birini kaldırıp ona sııttım. "Sadece gözlerini aç. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Dudaklarını birbirine bastırıp da gözlerini isteksizce açtı. Önümüzdeki yıldızların uçsuz bucaksız enginliğini görünce büyüdüler.

Dizlerimi göğsüme çektim ve onlara özlemle baktım. "Çok güzel değiller mi?"

Soleil et Lune, Cesarine'deki en yüksek binaydı ve tüm şehirde başka binaların kapatmadığı tek gökyüzü manzarasına sahipti. Dumanın üstünde. Kokunun üstünde. Gökyüzünün tamamı, obsidiyen ve elmaştan oluşan büyük bir panoramaya uzanıyordu. Sonsuz. Ebedi.

Böyle manzaralı bir yer daha vardı... ama Şato'ya asla dönmezdim.

"Öyleler," diye kabul etti Reid sessizce.

İç çektim ve soğuğa karşı kollarımı daha sıkı sardım kendime. "Böyle gecelerde Tanrı'nın gökyüzünü sadece benim için boyadığını düşünmeyi seviyorum."

Gözlerini yıldızlardan ayırdı. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

Ne karmaşık bir soru.

Çenemi dizlerimin üzerine yasladım, hâlâ yukarı bakıyordum. "Sanırım."

Doğruldu. "Ama nadiren Ayin'e katılıyorsun. Sen... Yule'yi kutluyorsun, Noel'i değil."

Omuz silktim ve karın içinde duran ölü bir yaprak aldım elime. Parmaklarımın altında kırıştı. "Senin tanrına inandığımı söylemedim. Senin tanrın kadınlardan nefret ediyor. Sonradan düşünülmüşüz."

"Bu doğru değil."

Sonunda yüzüne bakmak için döndüm. "Değil mi? Incil'ini okudum. Karın olarak mülkün kabul edilmiyor muyum? Benimle ne istersen yapmaya yasal hakkın yok mu?" Başpiskopos'un sözlerinin anısı ağzımda acı bir tat bıraktı. "Beni dolaba kilitleyip bir daha asla düşünmemeye ya da?"

"Seni *asla* mülküm olarak görmedim."

"Başpiskopos görüyor ama."

"Başpiskopos... yanılıyor."

Aniden kaşlarım yukarı kalktı. "Kulaklarım beni aldatıyor mu yoksa az önce değerli piskoposun hakkında kötü mü konuştun?"

Reid yılgınlıkla elini bakırımsı saçlarının arasından geçirdi. "Sadece... Bırak, Lou. Lütfen. Hakkında ne düşünürsen düşün, bana her şeyi o verdi. Bana bir hayat, bir amaç verdi." Gözleri kalbimi tekleten bir samimiyetle benimkilerle buluştuğunda tereddüt etti. "Bana seni verdi."

Kırık yaprağı bir kenara attım ve ona bakmak için döndüm. Ona *gerçekten* bakmak için.

Reid gerçekten amacının cadıları öldürmek olduğuna inanıyor-

du. Başpiskopos'un ona bir hediye verdiğine, onun iyi biri olduğuna inanıyordu. Eline uzandım. "Başpiskopos beni sana vermedi Reid." Küçük bir gülümsemeyle gökyüzüne baktım. "O verdi."

Birbirimize bakarken derin bir sessizlik yaşandı.

"Sana bir hediyem var." Yakınlaştı, mavi gözleri ruhumu delip geçiyordu. Dudaklarımızın arasındaki mesafeyi kapatmaya istekli bir şekilde nefesini tuttum.

"Bir tane daha mı? Ama henüz Yule değil."

"Biliyorum." Ellerimize baktı, başparmağıyla yüzükparmağını okşadı. "Bu... bu bir alyans."

Paltosunun cebinden çıkarırken nefesim kesildi. Yüzük ince, dövülmüş altından yapılmıştı ve ortasında da oval bir sedef vardı. Besbelli çok eskiydi. Aynı zamanda gördüğüm en güzel şeydi. Takmak için uzandığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Takabilir miyim?"

Başımı aşağı yukarı salladım ve Angelica'nın Yüzüğü'nü parmağımdan çıkararak onun yerine kendininkini geçirdi. İkimiz de bir an öylece yüzüğe baktık. Sertçe yutkundum.

"Anneme aitti... ya da en azından, ben öyle sanıyorum. Beni bulduklarında avucumun içindeymiş." Gözleri benimkiyle buluşarak tereddüt etti. "Bana denizi hatırlatıyor... seni. Günlerdir sana vermek istiyordum."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım —ona bunun ne kadar güzel olduğunu ya da bu kadar anlamlı bir şeyi takmaktan, küçük bir parçasını her zaman yanımda taşımaktan onur duyacağımı söylemek için— ama kelimeler boğazıma takıldı. Beni heyecanla izledi.

"Teşekkürler." Boğazım, yabancı bir duygu beni boğarcasına gırtlığıma yükselince titredi. "Ben... çok sevdim."

Doğruydum. Gerçekten de sevmiştim.

Ama onu sevdiğim kadar değil.

Kollarını belime sardı ve gerçeği kavramamla titreyerek göğsüne yaslandım.

Onu seviyordum.

Siktir. Onu *seviyordum*.

Ben orada oturdukça, aldığım her nefes daha da batmaya başladı – her nefes hem sarsıcı hem de sersemleticiydi. Normalden daha hızlı ve daha derin nefes alıyordum. Yaptığım şey buydu. Kendime gelmem gerekiyordu. Kafamı toplamam gerekiyordu...

Reid yavaşça saçımı bir kenara çekti ve bu küçük dokunuş neredeyse dizlerimin bağını çözdü. Dudakları boynumun kıvrımına değip geçti. Kalbimin atışını kulaklarımda hissedebiliyordum.

“Seni bırakmamı ya da sana sırtımı dönmemi isteme.” Parmaklarını yavaş, eziyetli dokunuşlarla kolumdan aşağı indirdi. Başım geriye, omzuna düştü, dudakları boynuma doğru hareket etmeye devam ederken gözlerim kırpışarak kapandı. “Nereye gidersen ben de oraya gideceğim. Nerede kalırsan ben de orada kalacağım.”

Genzimden alçak, soluğu kesilmiş bir ses yükseldi; söylediği saygın sözlerle oldukça çelişiyordu. Parmakları ânında durdu ve bakışları benim hızla inip kalkan göğsüme odaklandı.

“Durma,” diye fısıldadım. Yalvardım.

Vücudu gerildi ve elleri boyun eğmez bir şekilde kollarıma kenetlendi. “Sorman yeter, Lou.” Sesi alçaldı, talepkârdı. Berraktı. İşitmemle birlikte içimi yakıp geçti.

Dudaklarım aralandı. Oyun zamanı bitmişti. O benim kocamdı, ben de onun karısıydım. Artık ilişkiyi istemiyormuşum gibi davranmak aptalcaydı. Onun dikkatini, kahkahalarını arzulamıyormuşum gibi davranmak... ya da dokunuşunu.

Bana dokunmasını istiyordum. Kelimenin tam anlamıyla kocam olmasını istiyordum. Onu istiyordum...

Onu istiyordum.

Tümüyle. Bunu başarabilirdik. Cadı ve cadı avcısı olmanın canı cehenneme, kendi kaderimizi kendimiz yazabilirdik. Mutlu olabilirdik.

“Dokun bana, Reid.” Şaşırtıcı bir şekilde, nefes nefese olmama rağmen dudaklarımdan dökülen kelimeler açıktı. “Lütfen. Dokun bana.”

Yavaşça ve muzaffer bir şekilde boynuma karşı gülümsedi. "Bu bir soru değil, Lou."

Gözlerim aniden açıldı ve somurtarak ona döndüm. Dudaklarını tenime bastırarak sorarcasına kaşını kaldırdı. Gözleri benimkilerle kilitlendi. Dudaklarını aralayarak boynumun yanından başlayıp omuzlarıma doğru sıcak öpücükler kondurdu.

Dili, her darbesiyle bana tapınırcasına yavaşça hareket ettiğinde çılgına dönmüştüm.

"Pekâlâ." Boynum bana ihanet ederek dudaklarının altında gerilse de gururum bu kadar kolay yenilmeyi reddetti. Bir oyun daha oynamak istiyorsa onu mecbur edecektim... ve kazanacaktım. "Ah, cesur ve erdemli Chasseur, dilini boğazıma, ellerini de eteğimin altına sokar mısın? Popomun kavranmaya ihtiyacı var."

Nefesi boğazına takıldı ve inanamayarak geri çekildi. Engel olmadığım bir sırıtmayla ona yaslandım. "Çok mu fazla?"

Cevap vermediğinde, kanımdaki ateşe bir damla hayal kırıklığı karıştı. Onunla tamamen yüz yüze gelmek için döndüm. Gözleri kocaman açılmıştı ve —üzücü bir şekilde— yüzü solgundu. Beni yalayıp yutmak istermiş gibi görünmüyordu. Belki de fazla ileri gitmiştim.

"Özür dilerim." Belli belirsiz bir şekilde elimi yüzüne uzattım. "Seni üzmemek istemedim."

Bana bakarken bakışlarında bir şey vardı —tereddütlü bir şey, neredeyse *mahcup* bir şey— ve bu beni duraksattı. Elleri beni tutarken hafifçe titredi ve göğsü art arda inip kalktı. Gergindi. Hayır, korkmuştu.

Anlamak sadece bir saniyemi almıştı: Reid *gerçek anlamda* iffetli bir Chasseur'dü. *Kutsal* bir Chasseur.

Reid hiç seks yapmamıştı.

Bakirdi.

Önceki tüm küstahlığına rağmen, sadece numara yapıyordu. Daha önce bir kadına hiç dokunmamıştı, en azından gerçek anlamda. Ona şaşırdığımı belli etmemeye çalıştım ama suratının asılmasıyla düşüncelerimi kolayca okuyabildiğini biliyordum.

Yüzünü inceledim. C lie onu bu şekilde nasıl terk etmiş olabilirdi? İlk a k, beceriksiz eller ve nefessiz keşifler de yoksa neye yarardı?

En azından ona doğru düzgün  p  meyi öğretmişti. Bunun için minnettar olmalıydım. Boynum ve omzum dili yüzünden hâlâ karıncalanıyordu. Ama sadece  p  mekten çok daha fazlası vardı.

Yavaşça, kasıtlı olarak kucağına kaydım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sana göstereyim."

Ben kucağına yerleşirken gözleri karardı. Bunu yapmamla eteğim yukarı sıyrıldı –rüzgâr çıplak bacaklarımı gıdıklıyordu– ama soğuğu hissetmedim. Sadece Reid vardı.

Boğazının titremesini izledim, nefesinin kesilmesini duydum. Ellerini elbisemin üzerindeki iplere götürdüğümde gözleri sorarcasına benimkilere çevrildi. Başımla onayladığımda dikkatlice çekti.

Soğuğa rağmen parmakları titremiyordu. Elleri, elbisemin  n  açılarak altındaki ince kombinezonu açığa çıkarana kadar sabit bir şekilde hareket ettiler. Elini kaldırıp göğsümün çıplak tenine narince dokunduğuunda ikimiz de nefesimizi tutmuştuk.

Avucuna doğru eğildiğimde keskin bir nefes aldı.

G z açıp kapayana kadar kombinezonumun omuzlarını sıyırdı ve kumaş belimde toplandı. Gözleri açlıkla çıplak g vdemde gezindi.

Sırıtmadan edemedim. Belki çok da bir şey öğretilmesine ihtiya ı yoktu.

Ondan geri kalmamak için gömleğinin eteğini pantolonundan çektim. Dudakları sertçe benimkilere kavuşmadan önce, bakır saçlarını darmadağın ederek gömleği ba ının üzerinden çıkardı ve tenlerimiz buluştu.

Sonrası  orap s k ğ yd .

Beni kolayca kaldırdı ve elbisemi bir kenara attım.

Gözleri alev almıştı –gözbebekleri genişlemişti ve etrafındaki mavi neredeyse hiç görünmüyordu–; bakışları karnımda, g ğ lerimde, kal amda dolanıyordu. Parmakları sahiplenici bir tavırla

kalçamı sıkıca kavradı ama yeterince sıkı değildi. Benim istediğim –hayır, *ihtiyacım olan*– şey beni kendine daha çok bastırmasıydı, daha sıkı sarmasıydı.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı.

“Kapa çenenin, Chass.” Sesim soluk soluğa çıkmıştı. Kollarımı boynunun arkasına kenetleyerek kalçamı ona doğru hareket ettirdim. Onun kalçası da benimkilerle buluşmak için kalktığı anda inledi. Onu durdurmak için omuzlarını kavradım. “İşte böyle.” Geriye yaslanarak vücudumuzun buluştuğu yeri işaret ettim. Üzerinde gidip gelmemi izledik – yavaşça, kasıtlı, acı verici bir tempoda bir aşağı bir yukarı sürtünmemi.

Hızımı artırmaya çalıştı –elleri aç, ısrarcıydı– ama direndim, bedenimi göğsüne bastırarak boynunun omuzuyla buluştuğu hassas noktayı ısırdım. Sarsıldı ve hafif bir inilti daha kaçtı dudaklarından.

“Bir kadına böyle dokunursun.” Altını çizmek için elini tutarak bacaklarımın arasına götürdüm ve ona kendimi daha da fazla bastırdım. “*Bana* böyle dokunursun.”

“Lou,” dedi boğuk bir sesle.

“Tam orası.” Parmaklarını yönlendirdim, dokunuşuyla soluk alıp verişim düzensizleşti. O, gösterdiğim hareketi sürdürürken göğsüm inip kalkıyordu. Aniden öne eğilip göğsümü ağzına aldığı anda nefesim kesildi. Dili sıcaktı, talepkârdı. Derin, enfes bir sızı hızla kasıklarımın karnıma doğru yükseldi. “Tanrım, Reid...”

Adını duymasıyla hafifçe ısırdı.

Zevk ve acıdan kendimi kaybetmiş bir hâlde her bir zerrem binlerce küçük parçaya ayrıldığını hissettim. Ben doruğa ulaşırken beni daha da sıkı tuttu, dudakları haykırışlarımı yutmak istercesine benimkilerle bütünleşti.

Yeterli değildi.

“Pantolonun.” Dudaklarımı kesik nefesler arasında onunkilere bastırarak el yordamıyla iplerini aradım. “Çıkar onu. Şimdi.”

Reid seve seve sözümü dinleyerek pantolonunu bacaklarından aşağı indirmek için beni beceriksizce kaldırdı. Onu bir kenara ata-

rak bir kez daha kucağına yerleştiğim sırada yüzü hâlâ solgun bir şekilde endişeyle beni izliyordu. Karşılığında sırttım, bedenlerimizin birbiri üzerinde hissettirdiği baskının tadını çıkararak müstehcen bir şekilde parmağımı uzvunda gezdirdim. Dokunuşumla titrerken gözleri ihtiyaçla parlıyordu.

“Başka bir zaman,” dedim, onu yavaşça çatıya doğru iterek, “sana ağzımın ne kadar bozuk olabileceğini göstereceğim.”

“Lou,” diye tekrarladı yalvarırcasına.

Pürüzsüz bir hamleyle onu içime alarak üzerine oturdum.

Gözleri sımsıkı kapandı ve kendini tüm varlığıyla daha derine gömerken vücudu yukarı doğru kasıldı. Haykırabilirdim —çok derindeydi— ama yapmadım. Yapamadım. Acı vardı ama o geri çekilip bedenini tekrar benimkine doğru ittikçe acı yoğunlaşarak başka bir şeye dönüştü; keskin, derin ve ağırlı bir şeye. İhtiyaç duyulan bir şeye. Beni tamamen doldurmuştu, kalçasını hareket ettirishi ise... Başımı geriye atarak kendimi bu duyguda kaybettim. Onda.

Ağrı hızla yükseldi ve kendimi onu öpmekten, parmaklarımı saçlarına daldırmaktan, tırnaklarımı kollarına batırmaktan alıkoyamadım. Göğsümdeki bu zonklama, bu özlem hissi acıtmıştı. Bildiğim her şeyi tüketmiş, yok etmiş ve altüst etmişti.

Kolu belime dolandı ve bir hamleyle dönerek beni altına aldı. Vücudumu yukarı ittim —daha yakın olmak için, giderek artan ağrıyı dindirmek için yanıp tutuşuyordum— ve bacaklarımı terli sırtına doladım. O hızını artırırken eli aramıza indi ve bacaklarım kasılmaya başladı. Tıpkı ona gösterdiğim şekilde bana dokundu; ısrarla, amansızca okşayarak. Genzinden kısık sesli bir inilti yükseldi.

“Lou...”

İçimdeki her şey gerildi ve o beni çıldırma noktasına getirirken var gücümle ona tutundum. Tüm bedenini titreten son bir hamleyle, soluk soluğa kalmış bir şekilde üstüme yığıldı.

Soğuğa aldırış etmeden birkaç dakika bu şekilde uzandık. Birbirimize bakmaktan kendimizi alamıyorduk. Hayatımda ilk kez nutkum tutulmuştu. Göğsümdeki çarpıcı ağrı hâlâ oradaydı —şimdi

daha güçlü, her zamankinden daha acı vericiydi— ama ona karşı savunmasızdım. Düpedüz ve büsbütün savunmasız.

Yine de... Daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Reid nihayet geri çekildiğinde kendime engel olamayarak suratımı buruşturdum.

Gözünden kaçmadı. Eli çeneme gitti, kaldırdı ve gözleri endişeyle büyüdü. “Seni incittim mi?”

Altından kıvranarak çıkmaya çalıştım ama çok ağırdı. Ne istediğimi fark edince sırtüstü yuvarlanmadan önce beni rahat ettirmek için dirseklerinden güç alarak doğruldu. Dönerken beni de üstüne çekti.

“Zevk ve acı arasında ince bir çizgi vardır.” Göğsünden aşağı öpücükler kondurarak dişlerimle tenini sıyırıp geçtim, sonra da aniden ısırdım. Dudaklarından bir tıslama kaçtı ve kolları beni sıkıştırarak etrafıma dolandı. Ancak bakışlarına karşılık vermek için geriye yaslandığımda gözlerinde acı değil arzu vardı. Bunun üzerine kalbim hızla çarptı. “Bu iyi bir acı.” Gülümseyerek burnuna bir fiske attım. “Aferin sana.”

MÖSYÖ BERNARD

Lou

Ertesi sabah Pan'ın dükkânından çıkarken Aziz Nikola Festivali dört bir yanımızı sarmıştı. Bana yeni bir pelerin daha almıştı – bu sefer beyaz yerine kırmızıydı. Yerinde bir seçim. Ama demircideki olayların bugün ruh hâlimi mahvetmesine izin vermeyi reddetmiştim. Sırıtarak ona baktım ve çıplak tenimdeki kar hissini hatırladım. Saçlarımda esen buz gibi rüzgârı.

Akşamın geri kalanı da en az o anlar kadar unutulmazdı. İsteğim üzerine, tavan arasında benimle kalmayı kabul etmişti, böylece orada son gecemi geçirmiştim. Bir daha Soleil et Lune'e dönmeyecektim.

Yeni bir ev bulmuştum.

Ve şu anda parmaklarındaki kremayı yalayışı... Midem tatlı bir duyguyla kasıldı.

Gözleri bana çevrildi, ağzının kenarı seğirdi. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Kaşımı kaldırarak işaretparmağını ağzıma götürdüm ve kremanın geri kalanını yavaş, kasti hareketlerle yaladım. Gözlerinin pörtleyip etrafımızı taramasını, yanaklarının kızarmasını ve çenesinin kasılmasını bekliyordum ama yine tepkisiz kaldı. Hatta bu sefer kıkırdayacak cesareti kendinde bulmuştu.

"Doyumsuzsunuz, Madam Diggory."

Memnun bir şekilde, burnuna bir öpücük kondurmak için parmak ucuma yükseldim – üstüne de bir fiske attım. “Tahmin bile edemezsin. Hâlâ sana öğretecek çok şeyim var, Chass.”

Söylediğim sevgi ifadesine sırtıttı ve kolumu bir güzel onunkinin altına sıkıştırmadan önce parmaklarımı dudaklarına bastırdı. “Sen gerçekten de bir kâfirsin.”

“Bir ne?”

Yanakları alevlendi ve süklüm püklüm uzağa baktı. “Sana eskiden öyle derdim. İçimden yani.”

Yoldan geçenleri umursamayarak yüksek sesle güldüm. “Bu beni neden şaşırtmadı acaba? *Tabii ki* bana şöyle hitap etmezsin, bilirsin ya, *ismimle...*”

“Sen de bana ismimle hitap etmedin!”

“Çünkü sen bir serserisin!” Rüzgâr, çamurlu bir Müzelik Kız Kardeşler broşürünü havalandırdı, ardından onu karlara geri gönderdi. Çizmemin altında ezdim, hâlâ gülüyordum. “Gel hadi. Başpiskopos’un özel performansını kaçırmak istemiyorsak acele etmeliyiz...” Gözleri arkamdaki bir şeye odaklandı ve kelimeler boğazıma dizildi. Dönerek bakışlarını takip ettim ve Madam Labelle’in doğrudan bize doğru yürüdüğünü gördüm.

“Siktir.”

Bana dertli bir bakış attı. “Yapma.”

“Küfür kelimelerinin onu rahatsız edeceğinden gerçekten şüpheliyim. O bir madam. İnan bana, daha kötülerini görmüş ve duymuştur.”

Gözlerinin muhteşem maviliğini ortaya çıkaran başka bir elbise giymiş ve ateş kızılı saçlarını incili bir taraklı saç tokasıyla arkada toplamıştı. Onu görünce başımın arkasında küçük, içimi yiyen bir his oluştu. Kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi.

“Louise, hayatım! Seni tekrar görmek ne harika.” Boşta duran elimi kendininkilerin arasına alıp sıktı. “Ben de karşılaşabileceğimizi *ummuştum...*”

Bir an duraksadı, gözleri parmağındaki sedef yüzüğe kayd. Reid'in kolunu daha sıkı kavradım. Bu hareketim gözünden kaçmadı.

Yüzüğe baktı —sonra da bize— ve Reid'in yüzünü incelerken gözleri kocaman açılıp dudakları aralandı. Reid, kadının bu incelemeyle kıpırdandı, besbelli rahatsız olmuştu. "Size yardımcı olabilir miyiz, madam?"

"Yüzbaşı Reid Diggory." Kelimeleri yavaşça, ilk kez ağzından çıkıyormuş gibi söyledi. Mavi gözleri hâlâ şaşkınlıkla parlıyordu. "Resmî olarak tanıştığınızı sanmıyorum. Adım Madam Helene Labelle."

Reid kaşlarını çattı. "Sizi hatırlıyorum, madam. Karımı geneleviniz için almaya çalışmıştınız."

Düşmanca tavrından bihaber, dalgın dalgın Reid'e baktı. "Soyadınız 'kayıp kimse' anlamına geliyor, değil mi?"

Bir ona bir Reid'e baktım, başımın arkasındaki uğultu artıyordu. Daha ısrarcıydı. Garip, beklenmedik bir soruydu. Reid nasıl cevaplayacağını bilememiş gibi görünüyordu.

"Sanıyorum öyle," diye mırıldandı sonunda.

"Ne istiyorsunuz, madam?" diye sordum şüpheyle. Bu kadın hakkında bildiğim her şey beni kibar bir konuşma için burada olmadığı konusunda uyarıyordu.

Bana delici bir bakış attığında gözleri neredeyse çaresiz denilebilecek bir ifadeyle büyüdü — şaşırtıcı derecede tanıdık bir çarpıcılık vardı. "O iyi bir adam mı, Lou? Nazik mi?"

Reid bu gücendirici kişisel soruyla kaskatı kesildi ama başımındaki uğultu şekillenmeye başlamıştı. Mavi gözlerinin birbirinden farksız tonuna dikkat ederek ikisine tekrar baktım.

Yok artık.

Kalbim duracak sandım. Reid'in gözlerine, onları artık bir başkasının suratında tanıyacak kadar uzun süre bakmıştım.

Madam Labelle, Reid'in annesiydi.

"Öyle." Fısıltım, pazarın curcunasından zar zor duyuluyordu... ya da kendi gümbürdeyen kalbimden.

Bir nefes verdi ve onu ele veren mavi gözleri, içi rahatlamış gibi kapandı. Sonra tekrar açıldı; aniden ve korkutucu derecede keskin bir şekilde. "Peki o seni tanıyor mu, Lou? Seni *gerçekten* tanıyor mu?"

Kanım dondu. Madam Labelle dikkatli olmazsa, yakında ikimiz çok farklı bir konuşma yapacaktık. Kelimelere dökülmeyen bir uyarıyla göz temasını korudum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Gözleri kısıldı. "Anlıyorum."

Kendime engel olamayarak Reid'e baktım. İfadesi hızla şaşkından öfkeliye dönüşmüştü. Çenesinin gergin çizgisine bakılırsa, orada değilmiş gibi onun hakkında konuşmamızdan hoşlanmamıştı. Ağzını açtı —muhtemelen neler olduğunu sormak için— ama onu böldüm.

"Hadi gidelim, Reid." Geri dönmeden önce Madam Labelle'e son bir kez, aşağılayıcı bir şekilde baktım ama elini uzatıp benimkini yakaladı: Angelica'nın Yüzüğü'nü taşıyan elimi.

"Bunu sakın çıkarma, Lou ama o kadının görmesine de izin verme." Endişeli bir şekilde elimi çekmek için hamle yaptım ama kadının kavrayışı demir gibiydi. "O burada, şehirde."

Reid öne çıktı, yumrukları sıkılmıştı. "Bırakın, *madame*."

O ise beni daha sıkı tuttu. Ben tepki veremedim Reid parmaklarını zorla benden uzaklaştırdı. O acı içinde yüzünü buruştursa da Reid beni çekiştirirken azimle üsteledi. "Sakın çıkarma!" Gözlerindeki panik, sesi solmaya başladığında, uzaktan bile berrak bir şekilde görülebiliyordu. "Ne yaparsan yap, görmesine izin vermel"

"Bu," diye hırladı Reid, kolumu kesinlikle gerekenden daha sıkı tutuyordu, "neydi şimdi?"

Ona cevap vermedim. Veremedim. Zihnim hâlâ Madame Labelle'in saldırısından sersemlemiş hâldeydi ama açıkça bir şeyi fark etmişim. Madam Labelle bir cadıydı. Öyle olmalıydı. Angelica'nın Yüzüğü'ne olan ilgisi, yapabilecekleri hakkında, annem hakkında, *benim* hakkımda bildikleri... başka bir açıklaması olamazdı.

Ancak bu aydınlanma beraberinde cevaptan çok soru getirmişti.

Onlara odaklanamadım; boğazımı tırmalayan saf, zayıflatıcı korkudan, tenime sızan nemli terden başka hiçbir şeye odaklanamadım. Hızla etrafıma baktım ve istemsiz bir titreme aldı beni. Reid bir şey söylüyordu ama onu duymadım. Kulaklarımda donuk bir uğultu başlamıştı.

Annem şehirdeydi.

Aziz Nikola Festivali, Chasseur Kulesi'ne döndüğümüzde cazibesini yitirmişti. Her dem yeşil ağaçlar eskisi gibi güzel görünmüyordu. Şenlik ateşi daha sönük yanıyordu. Yiyecek bile cazibesini kaybetmişti, balıkların o yoğun kokusu beni boğarcasına geri dönmüştü.

Reid bana yol boyunca sorularla saldırdı. Verecek cevabım olmadığını anlayınca sessizleşti. Özür dilemek istesem de yapamadım. Titreyen parmaklarımı saklamak için tek yapabildiğim buydu ama yine de onları gördüğünü biliyordum.

Seni bulamadı.

Seni bulamayacak.

Mantrayı defalarca tekrarlardım ama kendimi ikna etmek için yeterli olmadı.

Kısa bir süre sonra Azize Cécile Katedrali karşımızda yükseldi ve rahat bir nefes aldım. Bir şey yan sokağımızda beklenmedik bir şekilde hareket ettiğinde iç çekişim ânında bir çığlığa döndü.

Reid beni kendine çekti ama sonrasında hemen rahatladı. Kızgın bir soluk verdi. "Sorun yok. Sadece bir dilenci."

Ama sadece bir dilenci değildi. Daha yakından baktığımda bacaklarım uyuşur gibi oldu... ve bize dönen yüzü, gölgelerden bana bakan kataraktlı gözleri tanıdım.

Mösyö Bernard.

Ağzından sarkan ölü hayvana benzeyen parçalarla bir çöp kutusunun üzerine çömelmişti. Cildi —bir zamanlar kendi kanıyla kaplıydı— kapkara olmuştu, vücut hatları bir şekilde belirsizleşmişti. Bulanıklaşmıştı. Yaşayan, nefes alan bir gölge gibi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Reid'in gözleri büyüdü. Paltosunun altındaki palaskadan Balisarda'sını çekerek beni arkasına aldı. "Geri çekil..."

"Hayır!" Kolunun altından dalarak kendimi bıçağının önüne attım. "Onu rahat bırak! Kimseyi incitmiyor!"

"Ona *baksana*, Lou..."

"Kimseye bir zararı yok!" Koluyla boğuştum. "Sakin ona dokunma!"

"Onu burada bırakamayız..."

"Onunla konuşmama izin ver," diye yalvardım. "Belki benimle Kule'ye geri döner. Onu revirde ziyaret ederdim. Belki beni dinler."

Reid endişeyle ikimize baktı. Uzun bir saniye sonra ifadesi sertleşti. "Yakınımda dur. Sana zarar vermek için hareket ederse arkama geç. Anladın mı?"

Bu kadar korkmasaydım gözlerimi devirirdim. "Başımın çaresine bakabilirim, Reid."

Elimi tuttu ve sertçe göğsüne bastırdı. "*Büyüyü kesen bir bıçağım var. Anladın mı?*"

Güçlkle yutkundum ve başımla onayladım.

Biz ona yaklaşırken Bernie bizi bomboş gözlerle izledi. "Bernie?" Andre'nin botumda duran bıçağının bilincinde, cesaret verici bir şekilde gülümsedim. "Bernie, beni hatırlıyor musun?"

Sessizdi.

Ona uzandım ve parmaklarım derisine değdiğinde boş gözlerinin arkasında bir şeyler titredi. Bir anda çöp kutusunun üzerinden üzerime atladı. Ciyaklayarak geriye tökezlesem de elimi mengene gibi kavradı. Yüzüne korkunç bir gülümseme yerleşti. "Senin için geliyorum, hayatım."

Saf, katıksız bir korku omurgamı sardı. Âdeta beni felç etmişti.

Senin için geliyorum, hayatım... hayatım... hayatım...

Reid, Bernie'nin bileğini acımasız bir güçle bükerek beni bir hırıltıyla geri çekti. Kararmış parmakları gevşediğinde elimi sıyırmayı başardım. Temasımız kesilir kesilmez Bernie bir kez daha topalladı – ipleri kesilmiş bir kukla gibi.

Reid onu yine de bıçakladı.

Balisarda göğsünü deldiğinde, derisini saran gölgeler gerçek Mösyö Bernard'ı ilk kez ortaya çıkararak hiçliğe dönüştü.

Kâğıt inceliğindeki tenini, saçlarının beyazını, ağzının etrafındaki gülmekten oluşmuş çizgileri gördüğümde safra boğazıma yükseldi. Sadece kataraktlı gözleri değişmedi. Kördü. Soluğu kesildi ve kan göğsünden süzüldü – bu sefer kırmızı, temiz ve lekesizdi. Yanı başında dizlerimin üstüne düşerek ellerini tuttum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. “Çok üzgünüm, Bernie.”

Gözleri son bir kez bana döndü. Sonrasında kapandı.

Müzelik Kız Kardeşler'in örtülü vagonları kilisenin dışında toplanmıştı ama onları görececek hâlim yoktu. Başka birinin bedeninde hareket ediyormuşum gibi kalabalığın üzerinde sessizce süzüldüm.

Bernie ölmüştü. Daha da kötüsü, annem tarafından büyülenmişti.

Senin için geliyorum, hayatım.

Kelimeler zihnimde yankılandı. Tekrar, tekrar ve tekrar. Berrak.

Bernie'nin dokunuşumla tekrar canlanmasını hatırlayarak titredim. Revirde beni o kadar yakından izlemesini. Revir penceresinden atlamaya çalışırken acısına son vermek istediğini sanmıştım bir de aptal gibi. Meğer kaçışı... Madam Labelle'in uyarısı...

Zamanlama tesadüf olamazdı. Anneme gitmeye çalışıyordu.

Reid odamıza yürürken hiçbir şey söylemedi. Bernie'nin ölümü onu da benim gibi sarsmıştı. Altın cildi küle dönmüştü, yatak odamızın kapısını açarken elleri hafifçe titredi. Ölüm. Nereye gitsem sevdiğim herkese ve her şeye dokunarak beni izliyordu. Görünüşe göre onu atlatamamıştım. Saklanamamıştım. Bu kâbus asla bitmeyecekti.

Kapıyı arkamızdan sıkıca kapadığında yeni pelerinimi ve kanlı elbisemi üzerimden sıyrarak Andre'nin bıçağını masanın çekmece-sine fırlattım. Cildimdeki tüm kanı bir an önce temizlemek istiyordum. Bıçak beni koruyamazdı zaten. En azından ondan. Üzerime yeni bir elbise geçirerek titreyen parmaklarımı gizlemeye çalışsam

da başarısız oldum. Beni izlerken Reid'in dudakları birbirine bastırılmaktan ince bir çizgi hâlini aldı ve aramızdaki gergin sessizlikten bana zaman vermeyeceğini biliyordum.

"Ne?" Yorgunluk gururumun tüm izlerini silerken yatağa çöktüm.

Bakışları yumuşamadı. Bu sefer değil. "Benden bir şey saklıyorsun."

Ama şimdi bu konuşmayı yapmaya gücüm yoktu. Madam Labelle ve Bernie'den sonra yapamazdım. Annem nerede olduğumu anladıktan sonra yapamazdım.

Yastığımın üzerine düştüm, gözkapaklarım ağırlaşmıştı. "Tabii ki saklıyorum. Sana Soleil et Lune'ün tavan arasında da söylemiştim."

"Madam Labelle, *gerçek* seni tanıyıp tanımadığımı sorduğunda ne demek istedi?"

"Kim bilebilir?" Doğrularak güçsüzce tebessüm ettim. "Kadın kaçığın teki."

Gözleri kısıldı ve parmağımdaki Angelica'nın Yüzüğü'nü işaret etti. "Yüzüğünden bahsediyordu. Sana o mu verdi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Ellerini saçlarına daldırdı, anbean daha da huzursuzlanıyordu. "Kim senin için geliyor?"

"Reid, lütfen..."

"Tehlikede misin?"

"Bunun hakkında konuşmak istemiyo—"

Yumruğunu masaya vurmasıyla bacaklardan biri parçalandı. "Söyle bana, Lou!"

İçgüdüsel olarak ondan uzaklaştım. Bu küçük hareketimle öfkesi kırıldı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü, gözleri kelimelere dökülmeyen bir duyguyla yanıyordu: Korkuyla. Bir cankurtaran hatıyatmış gibi ellerimi yakaladı.

"Bana izin vermezsen seni koruyamam," diye yalvardı. "Seni bu denli ne korkuttuysa, bu şey her neyse bana söyleyebilirsin. Annem mi? Seni mi arıyor?"

Taze gözyaşlarının yanaklarıma dökülmesini engelleyemedim.

Ona bakarken, tanıdığım her şeyden daha büyük bir korku beni sardı. Ona gerçeği söylemek zorundaydım. Burada. Şimdi.

Zamanı gelmişti.

Annem nerede olduğumu biliyorsa Reid de tehlikedeydi. Morgane, bir Chasseur'ü öldürmekte tereddüt etmezdi, özellikle de onunla ödülü arasında duruyorsa. Gafil avlanamazdı. Hazırlıklı olmalıydı.

Başımı onaylarcasına salladım. Yavaşça.

İtirafımla ifadesi karardı. Yanaklarımı avucuna aldı, bakışlarındaki gaddarlığa zıt düşen bir hassasiyetle gözyaşlarımı sildi. "Seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim, Lou. Seni koruyacağım. Her şey yoluna girecek."

Başımı iki yana salladım. Gözyaşları yüzümden şimdi daha hızlı süzülüyordu. "Sana bir şey söylemem lazım." Boğazım daraldı, sanki vücudum yapmak üzere olduğum şeye isyan ediyordu. Kelimeler ağzımdan çıktığında onu bekleyen kaderi biliyormuş gibi. Güçlkle yutkunarak, fikrimi değiştirmeden önce onları söylemeye zorladım kendimi. "Gerçek şu ki..."

Kapı bir anda açıldı ve beni dehşete düşürerek Başpiskopos içeri girdi.

Reid ayaklanıp aynı anda eğildi, yüzünde benimkiyle aynı şaşkın ifade vardı... ve ihtiyatlı. "Efendim?"

Başpiskopos'un gözleri şiddetli ve kararlı bir biçimde ikimiz arasında gidip geldi. "Az önce kraliyet muhafızlarından haber aldık, Reid. Düzinelerce kadın kalenin dışında toplanmış ve Kral Auguste gergin. Onları dağıtmak için acele edin. Yanına alabildiğin kadar Chasseur al."

Reid tereddüt etti. "Birisi büyüü doğruladı mı, efendim?"

Başpiskopos'un burun delikleri öfkeyle açıldı. "Öğrenmek için beklememizi mi önerirsin?"

Reid tekrar bana baktı, kararsızdı ama sertçe yutkunup başıyla onayladı. Konuşmadığım kelimeler boğazımda kalarak beni boğdu. "Git."

Gitmeden hemen elimi sıkmak için eğildi. "Üzgünüm. Dönene kadar Ansel'i yanına yollarım..."

"Gerek yok," dedi Başpiskopos kısaca. "Onunla ben kalırım."

İkimiz de ağızımız açık bir şekilde ona döndük. "Si-siz mi, efendim?"

"Onunla konuşmam gereken acil bir konu var."

Reid'in eli titreyen dizimde duruyordu. "Efendim, rica etsem... bu konuşmayı erteleyebilir misiniz? Çok zor bir gün geçirdi ve hâlâ..."

Başpiskopos ona ters bir bakış attı. "Hayır, erteleyemem. Ve sen burada diz çökmüş benimle tartışırken insanlar ölüyor olabilir. *Kralın* ölüyor olabilir."

Reid'in ifadesi sertleşti. "Evet, efendim." Çenesi kasılarak elimi bıraktı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Daha sonra *konusacağız*. Söz veriyorum."

İçimde kötü bir hisle kapıya doğru yürümesini izledim. Eşikte duraksadı ve bana döndü. "Seni seviyorum, Lou."

Ve gitti.

MÜZELİK KIZ KARDEŞLER

Lou

Onun sözlerini sindirememiş bir şekilde uzun bir süre koridora baktım.

Seni seviyorum, Lou.

Beni rehin alan, uyuşturan korkuyu uzaklaştırarak parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma bir sıcaklık yayıldı. Beni seviyordu. Beni *seviyordu*.

Bu her şeyi değiştirdi. Beni seviyorsa bir cadı olmamın önemi kalmazdı. Yine de beni severdi. Beni anlardı. Beni *gerçekten* korurdu.

Eğer beni seviyorsa.

Konuşana kadar Başpiskopos'un varlığını neredeyse unutmuştum. "Onu kandırdın."

Şaşkınlıkla ona döndüm. "Gidebilirsin." Kelimeler istediğim kadar keskin çıkmamıştı. Yüzümden hâlâ birkaç gözyaşı damlıyordu ama sabırsızlıkla onları sildim. Beni saran şiddetli sıcaklığın tadını çıkarmaktan başka bir şey istemiyordum. "Gerçekten kalmak zorunda değilsin. Performans yakında başlayacaktır."

Hareket etmedi, beni duymamış gibi devam etti. "Çok iyi bir oyuncusun. Tabii ki bunu beklemeliydim ama iki kez kandırılarak kendimi utandırmayacağım."

Mutluluk balonum hafifçe patladı. "Neden bahsediyorsun sen?"

Beni bir kez daha yok saydı. "Neredeyse onu gerçekten önemsi-

yormuşsun gibi." Kapiya doğru yürüdü, uğursuz bir çat sesiyle onu kapattı. Andre'nin bıcağını sakladığım masa çekmecesini süzerek ayağa kalktım. Dudak büktü. "Ama ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz."

Masaya bir adım daha yaklaştım. Reid, piskoposuna tüm kalbiyle güvense de ben güvenmemem gerektiğini iyi biliyordum. Gözlerinde hâlâ o sinsî parıltı vardı ve bir yatağa hapsolmayacağım kesindi.

Aklımı okuyormuş gibi durup yer değiştirdi, artık doğrudan masa çekmecesinin önünde duruyordu. Ağzım kurudu. "Onun önemsiyorum *zaten*. O benim kocam."

"Ve iblis ya da şeytan denen, tüm dünyayı aldatan büyük ejderha, o kadim yılan, yeryüzüne atıldı." Gözleri parladı. "İşte *sen* o yilansın, Louise. Bir engerek. Ve Reid'i bir saniye daha yok etmene izin vermeyeceğim. Artık boş boş duramam sen böyle..."

Kapı tıklatıldı. Kaşları öfkeyle çatılırken üzerindeki kırmızı ve altın renkli cübbesiyle aniden döndü. "İçeri gel!"

Bir uşak kafasını içeri uzattı. "Özür dilerim, Kardinal Hazretleri ama herkes dışarıda sizi bekliyor."

"Bunun *farkındayım*," dedi Başpiskopos, "hedonizme birazdan tanık olurum. Önce burada ilgilenmem gereken işler var."

Kinayeyi anlamayan çocuk, zar zor saklayabildiği bir beklentiyle topuklarının üzerinde zıpladı. Gözleri heyecanla parlıyordu. "Ama performans başlamak üzere, efendim. Bana... gelip sizi çağırmamı söylediler. Kalabalık huzursuzlanmaya başladı."

Başpiskopos'un çenesi kasıldı. Çelik gibi gözleri nihayet bana döndüğünde içimden şükrederek imalı bir şekilde kapıyı işaret ettim. "Onları bekletmek istemezsin."

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Elbette bana eşlik edeceksin."

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum..."

"Saçmalık." Gerçekten de uzanıp kolumu yakaladı ve sıkıca kendinkinin altına yerleştirdi. İçgüdüsel olarak temastan kaçındım ama işe yaramadı. Saniyeler içinde beni koridora sürüklemişti. "Reid'e seninle kalacağıma söz verdim ve öyle de yapacağım."

Kalabalık, ikramları yiyip kahverengi kesekâğıtlarını kavrarken, soğukta tüm gün alışveriş yapmaktan kıpkırmızı olmuş burunlarıyla arabaların etrafında dolanıyordu. Başpiskopos onları görünce el salladı, sonra katedralin merdivenlerindeki eklektik sanatçı grubunu fark ettiğinde aniden durdu.

Yalnız değildi. Makaron ve fındıkla ziyafet çekmeyenler, elleriyle ağızlarını kapayıp onaylamayarak fısıldadılar. Bir kelime diğerlerinin üzerine yükseldi ve yumuşak bir tıslama esen rüzgârda kendini tekrarladı.

Kadınlar.

Bu topluluktaki aktörlerin hepsi kadındı.

Öylesine kadınlar da değil: Kocakarılardan gencecik kızlara kadar her yaştan olsalar da hepsi sanatçıların o gösterişli zarafetini kuşanmışlardı. Gururlu ve dimdik, aynı zamanda değişken. Kalabalığın şaşkınlıkla mırıldanmasını gülümseyerek izlediler. Daha gösteri başlamadan performans sergiliyorlardı. En küçüğü on üç yaşından büyük olamazdı ve kendi yaşının iki katındaki bir adama göz kırptı. Adamın patlamış mısırı neredeyse boğazında kalıyordu.

Bu aptalların ne beklediğini anlamamıştım. Topluluğun adı Müzelik Kız Kardeşler'di.

"İğrenç." Başpiskopos merdivenlerin tepesinde durup dudak büktü. "Bir kadın asla böyle itibarsız bir meslekle kendini küçük düşürmemeli."

Sırttım ve kolumu onunkinden çektim. Beni durdurmadı. "Çok yetenekli olduklarını duydum."

Sözlerimle, en gençleri bakışlarını bize çevirdi. Gözleri benimkiyle buluştu ve yüzünde yaramaz bir sırıtış belirdi. Buğday rengi saçlarını buyurgan bir şekilde arkaya atarak ellerini kalabalığa kaldırdı. "*Joyeux Noël à tous!*" Onur konuğumuz da geldil Sessiz olun, böylece özel performansımıza başlayabiliriz!"

* (Fr.) Hepinize mutlu Noeller! —çm

Kalabalık ânında sakinleşti ve tüm gözler beklentiyle ona döndü. Duraksadı, dikkatlerini çekmek için kolları hâlâ açık duruyordu. Bu kadar genç birine göre sıradışı bir özgüvene sahipti. Başpiskopos bile donakalmıştı. Başıyla onaylamasıyla diğer aktörler arabalardan birine atladılar.

"Hepimiz hediyeler getiren ve çocukların koruyucusu Aziz Nikola'nın hikâyesini biliyoruz." Yavaşça etrafında döndü, kolları hâlâ açıktı. "Kötü kasap Peder Fouettard'ın, aptal kardeşleri et dükkânına çekip onları küçük parçalara ayırdığını biliyoruz." Bıçağı taklit etmek için eliyle havayı kesti. Ona yakın olanlar onaylamayan bakışlarla geri çekildi. "Aziz Nikola'nın geldiğini ve Peder Fouettard'ı yendiğini biliyoruz. Çocukları dirilttiğini, onları güvenli ve tek parça hâlinde ebeveynlerine teslim ettiğini biliyoruz." Başını yana eğdi. "Bu hikâyeyi biliyoruz. Onu seviyoruz. Bu yüzden her yıl Aziz Nikola'yı kutlamak için toplanıyoruz.

"Ama bugün... bugün size farklı bir hikâye getirdik." Duraksadı, bir yaramaz gülümseme daha dokundu dudaklarına. "Daha az tanınan ve daha karanlık, yine de kutsal bir adamın hikâyesi. Ona başpiskopos diyeceğiz."

Başpiskopos, garip bir şekilde kendisinininkine benzeyen bir koro cübbesi giyen bir kadın arabadan çıkarken yanımda kaskatı kesildi. Kırmızı ve altın tonları bile aynıydı. Yüzüne ciddi bir ifade kondurdu. Kaşları çatılmış, dudakları birbirine bastırılmıştı.

"Bir zamanlar, uzak bir yerde," diye başladı genç anlatıcı, sesi ahenkli bir tona büründü, "ya da gerçekte olduğu gibi o kadar da uzak olmayan bir yerde, amacını Tanrı'nın işini yapmakta bulan, hayata gücenmiş ve görmezden gelinmiş bir yetim çocuk yaşardı."

Başpiskopos'u tasvir eden kadın her kelimedede biraz daha yaklaştı ve bize burnunun üzerinden bakmak için çenesini kaldırdı. Gerçek Başpiskopos hâlâ kaya gibi hareketsizdi. Ona bir göz attım. Bakışları genç anlatıcıya kilitlenmişti, yüzü birkaç dakika öncesine göre belirgin bir şekilde solgundu. Kaşlarımı çattım.

Sahte başpiskopos bir kibrit yakarak gözlerinin önünde tuttu ve rahatsız edici bir hevesle tutuşmasını izledi. Anlatıcı sesi dramatik bir fısıltıya dönüştü. "Kalbinde inanç ve ateşle kötülere avladı ve onları, işlenen kötülük için kazıkta yakmak üzere bir kenara ayırdı... çünkü büyüye izin vermiyordu Tanrı."

İçindeki kötü his katlanarak geri dönmüştü. Burada bir terslik vardı.

Caddenin ilerisindeki bir kargaşa seyirciyi rahatsız etti ve Chasseurler belirdi. Reid önde, Jean Luc da tam arkasında atlarıyla geliyorlardı. Yaklaştıkça yüzlerindeki endişeli ifadeler belirginleşti ama topluluğun arabaları –ve seyirciler– sokağı kapatmıştı. Aceleyle indiler. Onlara doğru gidiyordum ki Başpiskopos kolumu yakaladı. "Gitme."

"Pardon?"

Başını iki yana salladı, gözleri hâlâ anlatıcının yüzüne sabitlenmişti. "Bana yakın dur." Sesindeki ısrar beni durdurdu ve huzursuzluğum derinleşti. Kolumu bırakmadı, cildi nemli ve soğuktu. "Ne olursa olsun yanımdan ayrılma. Anlıyor musun?"

Burada çok ters şeyler dönüyordu.

Sahte başpiskopos bir yumruğunu havaya kaldırdı. "Cadıyı yaşıtmayacaksınız!"

Anlatıcı, gözlerinde muzip bir parıltıyla öne eğildi ve bir sır verir gibi elini ağzına götürdü. "Ama Tanrı'nın affediciliğini unutmuştu. Böylece zalim, kurnaz bir öğretmen olan Kader, bu kana susamış adam için başka bir son planladı."

Yanındaki arabadan koyu kahverengi tenli, uzun, zarif bir kadın çıktı. O, sahte başpiskoposun etrafında dönerken siyah cübbesi uçuştı ama Başpiskopos onu görmedi. Elimi daha sıkı tuttu.

"Bir genç kadın kılığına bürünmüş güzel bir cadı, çok geçmeden adamı cehenneme giden yola cezbettir." Göz kamaştırıcı, beyaz bir cübbe giymiş üçüncü bir kadın arabadan fırladı. Haykırarak hızla sahte başpiskoposa doğru ilerledi.

"Neler oluyor?" diye tısladım ama beni görmezden geldi.

Sahte başpiskopos ve beyazlı kadın birbirlerinin etrafında zeh-
vetle döndü. Kadın, elini onun yanağından aşağı hareket ettirdi,
o da kadını kollarına aldı. Kader uğursuz bir gülümsemeyle baktı.
Aktörler ve Başpiskopos arasında gidip gelen bakışlarla kalabalık
nırıldanmaya başladı. Reid kalabalığı itmeye çalışmayı bıraktı. Ol-
duğu yerde kalmıştı, kısılmış gözlerle gösteriyi izliyordu. Kulakla-
rım çınlamaya başladı.

“Yeminini bir yana bırakıp yatağa götürdü kadını, bedeninin ve
boğazının kıvrımının önünde saygıyla eğildi.” Bunun üzerine an-
latıcı, Başpiskopos’a baktı ve göz kırptı. Kanım çekildi, bakışlarım
kızın beyaz tenine, ondan çıkan genç parlaklığa döndü. Ürkütücü
derecede tanıdık yeşil gözlerine. Zümrüt gibi.

Çınlama daha da arttı ve aklım tutarlı düşüncelerden arındı.
Dizlerimin bağı çözüldü.

Sahte başpiskopos ve beyazlı kadın birbirini kucakladığında ka-
labalıktan ayıplarına şaşkınlık sesleri yükseldi. Anlatıcı kıkırda-
dı. “Kadın, kendini ve içindeki büyüğü ortaya çıkarmak için adam
günahını tamamlayana kadar bekledi. Sonra adamın yatağından
çıkarak geceye karıştı. Adam, onun ay ışığı saçlarına ve kar beyaz
cildine nasıl da lanet yağdırmıştı!”

Beyazlı kadın kıkırdayarak sahte başpiskoposun kollarından
sıyrıldı. O da kadın arabaya geri kaçarken dizüstü yere düştü ve
yumruklarını kaldırdı.

Ay ışığı saçlar. Kar beyaz cilt.

Kalbim kulaklarımda şiddetle atarken Başpiskopos’a bakmak
için yavaşça döndüm. Elimi acıtırmasına kavırıyordu artık. “Beni
dinle, Louise...”

Hırıldayarak kendimi çektim. “Bana dokunma.”

Anlatıcının sesi yükseldi. “O gecedan itibaren unutmak için ça-
baladı ama ne yazar! Kader henüz ondan bıkmamıştı.”

Beyazlı kadın yeniden ortaya çıktı, karnı burnundaydı. Elbisesi
etrafında uçuşurken zarif bir şekilde dönüp eteğinin altından bir
bebek çıkardı. Bir yaşından büyük olmayan çocuk agulayıp kıkır-

dadı, mavi gözleri mutlulukla kısılmıştı. Bir takımyıldızını andıran çilleri şimdiden burnuna serpiştirilmişti. Sahte başpiskopos onu görünce dizlerinin üzerine düştü ve üstünü başını parçaladı. Vücudundan sessiz çığlıklar yükseldi. Kalabalık nefesi kesilerek bekledi.

Anlatıcı onun yanına eğildi ve sırtını okşayarak usulca kulağına mırıldandı. "Birlikte dine küfrettiği cadı çok geçmeden haberlerin en kötüsüyle gelmişti." Duraksadı ve müstehcen bir şekilde sırtarak kalabalığa baktı. "Onun çocuğunu doğurmuştu."

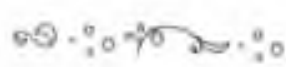
Kalabalık, Başpiskopos'a dönüp baktığında gözlerindeki inanç şüpheyeye dönüşüp mırıldanmalar yükselirken Reid aralarından sıyrıldı. Elleri Balisardalarında olan Chasseurler de onu izledi. Birisi bir şey bağırdı ama kelimeler kargaşada kayboldu.

Anlatıcı yavaş yavaş yükseldi; genç yüzü, çıkan kaosun ortasında sakindi. Ve bize doğru döndü. *Bana* doğru.

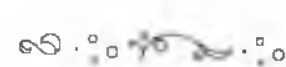
Kâbuslarımın yüzü.

Ölümün yüzü.

"Ve çocuğun annesi, sıradan biri değildi." Gülümseyerek ellerini bana uzattı; yüzü yaşılanıyor, saçları parlak gümüşe dönüyordu. Arkasında çığlıklar koptu. Reid artık tüm hızıyla koşuyor, anlamadığım bir şey bağııyordu. "Asıl cadı, Kraliçe... La Dame des Sorcières'ydi."

III. BÖLÜM

C'est cela l'amour, tout donner, tout sacrifier sans espoir de retour.

Sevgi, karşılığında bir şey almak için en ufak bir arzu
olmaksızın her şeyi vermek, her şeyi feda etmektir.

—Albert Camus

SIRLAR AÇIGA ÇIKIYOR

Lou

Çığlıklar havayı doldurdu, kalabalık panik ve karmaşa içinde dağıldı. Reid'i hiçbir yerde göremiyordum. Annem hariç kimseyi göremiyordum. Kımıldamadan kalabalığın içinde duruyordu; yaklaşan gölgelerde beyaz bir ışık gibi. Gülümsüyordu. Ellerini yalvarırcasına uzatmıştı.

Cadılar birleşince Başpiskopos beni arkasına çekti. İçimden geçen duyguları anlamlandıramayarak üraktüm: büyük bir inançsızlık, zayıflatıcı korku, şiddetli *öfke*. Siyahlı cadı, Kader, bize önce ulaştı ama Başpiskopos Balisarda'sını cübbesinden sıyrıp göğsünün derinliklerini deşti. Basamaklardan geri sendeleyip kız kardeşinin kollarına düştü. Bir diğeri çığlık atarak ileri atıldı.

Aniden mavi bir şimşek çakar gibi oldu ve arkadan saplanan bir bıçak göğsünü ikiye ayırdı. Bir el onu öne itmeden önce yarasını çaresizce tutarak şaşkın bir nefes aldı. Yavaşça bıçağın üzerinden kayarak yere düştü.

Arkasında Reid göründü.

Balisarda'sından cadının kanı damlıyordu ve gözleri ilkel bir nefretle parlıyordu. Jean Luc ve Ansel arkasında savaşıyorlardı. Başının ufak bir hareketiyle yanına gelmemi işaret etti. Tereddüt etmedim, Başpiskopos'u terk edip bana uzanmış kollarına koştum.

Ama cadılar gelmeye devam etti. Giderek daha fazlası hiç yoktan var oluyor gibiydi. Daha da kötüsü, annemi gözden kaçırmıştım

Gözyuvaları boş olan büyülenmiş bir adam, Başpiskopos'a ulaşmak için öne atıldı. Bir cadı arkasında durmuş, parmaklarını vahşi bir hırıltıyla büküyordu. Büyü her yeri sardı. "Onu içeri götür!" diye haykırdı Başpiskopos. "Kule'ye girip barikat kurun!"

"Hayır!" Reid'den uzaklaştım. "Bana bir silah ver! Dövüşebilirim!"

Üç çift el beni yakalayarak kiliseye sürükledi. Diğer Chasseurler sonunda kalabalığı yarabilmişti. Paltolarından gümüş şıngıllar çıkarmalarını dehşet içinde izledim.

Reid yeni çılgınlık başladığında kilisenin kapılarını kapattı.

Hızla kapıların karşısındaki muazzam ahşap kirişi kaldırmaya başladı. Ansel beti benzi atmış bir şekilde yanımda dururken Jean Luc zaman kaybetmeden ona yardım etti. "Hepsi doğru muydu – cadıların dediği o şeyler? Başpiskopos'un... Onun Morgane Le Blanc'tan bir çocuğu mu var?"

"Olabilir." Jean Luc'un omuzları kirişin ağırlığı altında gerildi. "Belki de hepsi... bir şaşırtmacaydı." Son bir vuruşla kirişi yerine geçirdiler. Derin nefesler alarak beni süzdü. "Kaledeki cadılar gibi. Geldiğimizde neredeyse duvarları aşıyorlardı. Daha sonra ortadan kayboldular."

Cam paramparça oldu ve yukarı baktığımızda yüzlerce metre üstümüzdeki gül penceresinden geçen bir cadıyı gördük. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Ansel, yüzü dehşetle şekilden şekle girerken.

Jean Luc beni öne itti. "Onu yukarı çıkar! Cadıyı ben hallederim!"

Reid elimi tuttu ve birlikte merdivene doğru koştuk. Ansel de bizi takip etti.

Yatak odamıza ulaştığımızda Reid kapıyı kapattı ve Balisarda'sını kınına geçirdi. Bir an sonra, küçük bir kese almak için paltosuna uzandı, pencereden dışarı bakmak için odanın diğer tarafına yürüdü. Tuz. Telaş içinde beyaz kristalleri pencere çıkıntısına serpti.

“Bir işe yaramaz.” Sesim alçak ve hararetle çıktı – suçlu.

Reid’in elleri durdu ve yavaşça yüzüme baktı. “Cadılar neden senin peşinde, Lou?”

Ağzımı açtım, umutsuzca makul bir açıklama arıyordum ama hiçbir şey bulamadım. Elim tuttu ve eğildi, sesini alçalttı. “Artık gerçeği söylemen lazım. Yoksa seni koruyamam.”

Kendimi hazırlayarak derin bir nefes aldım. Her kahkaha, her bakış, her dokunuş... hepsi bu âna getirmişti bizi.

Ansel arkamızda boğuk bir ses çıkardı. “Dikkat et!”

Döndüğümüzde pencerenin dışında, havada süzülen bir cadı gördük, kumral saçları şiddetli rüzgârda dalgalanıyordu. Kalbim durdu. Tuz hattından geçerek pervaza adım attı.

Reid ve ben aynı anda birbirimizin önüne geçtik. Onun ayağı benimkine çarpınca dizlerimin üstüne düştüm. Reid beni tutunca cadı başını yana eğdi. Beni tutmuştu, Balisarda’sını değil, *beni*.

Ansel aynı hatayı yapmadı. Bıçağa atıldı ama cadı daha hızlıydı. Bileğinin sert bir hareketiyle keskin büyü kokusu burnumu yaktı ve Ansel duvara uçtu. Ben onu durduramadan –uyarmak için bağır-mak dışında bir şey yapamadan– Reid cadının üzerine atladım.

Cadının bir başka hareketiyle Reid’in vücudu yukarı doğru uçtu ve kafası tavana çarptı. Tüm oda titredi. Bir hareket daha ve Reid ayaklarımın dibine düştü, korkutucu derecede hareketsizdi.

“Hayır!” Yüreğim ağzıma gelerek hemen onu sırtüstü yuvarladım. Gözkapakları titredi. Yaşıyordu. Hızla kumral cadıya döndüm. “Seni *kaltak*.”

Yüzü vahşi bir hırıltıyla buruştu. “Sen kız kardeşimi yaktın.”

Bir anı su yüzüne çıktı: Kalabalığın arkasında kumral bir kadın, Estelle yanarken hıçkırıklara boğuluyordu. Bunu zihnimden uzaklaştırdım.

“Beni ona götürecekti.” İhtiyatla ellerimi kaldırarak bir desen oluşturmak için kafa patlattım. Altın parçaları onun etrafında hızla titredi. Cadı pervazdan aşağı süzülürken, cisimleşmelerini arzuladım.

Morluklar kan çanağı gözlerini çevreliyor, elleri öfkeyle titriyordu. "Annenin şerefini beş paralık ediyorsun. Dames Blanches'ın şerefini beş paralık ediyorsun."

"Dames Blanches'ın cehenneme kadar yolu var."

"Morgane'in sana verdiği onura layık değilsin. Hiç olmadın."

Vücuduyla benimki arasında altın iplikler oluştu. Rasgele bir tane yakaladım ve onu takip ettim ama kemiklerimizi sararak yüzlercesine budaklandı. Onlardan geri çekildim, bedeli –ve riski– çok büyüktü.

Dişlerini gösterdi ve karşılığında ellerini kaldırdı, gözleri nefretle parlıyordu. Darbe için kendimi hazırladım ama gelmedi. Elini tekrar tekrar bana doğru itmesine rağmen her patlama tenimin üzerinden akıp giderek dağıldı.

Angelica'nın Yüzüğü parmağımı yaktı. Onun desenlerini dağıtıyordu.

İnanamayan gözlerle bana baktı. Gözüme umut verici bir desen kestirerek gülümsedim ve ellerimi havaya kaldırdım. Geri çekilirken Balisarda'ya baktı ama o ulaşamadan yumruklarımı sıktım.

Tıpkı Reid gibi tavana çarptığında kafama ufak odun ve harç parçaları yağdı. Buna karşılık, o yere devrilirken başım döndü ve kalp atışım yavaşladı. Ellerimi kaldırdım –ikinci bir deseni kavradım, onu bilinçsiz bırakacak bir şey– ama belimi kavrayarak beni masaya doğru fırlattı.

Masa.

Çekmeceyi sarsarak açtım, bıçağı kavradım fakat bileğimi yakalayıp sertçe büktü. Vahşi bir haykırıyla burnuma kafa attı. Ben yana sendelerken –kan çenemden boşanıyordu– bir hışımla bıçağı elimden çekti.

Reid'in Balisarda'sı kapının eşiğinde parıldadı. Almak için hamle yaptım ama bıçağımı burnuma dayayarak yolumu kesti. Altın bir an alevlendi ama konsantre olamıyordum, düşünemiyordum. Onun yerine dirseğimi kaburgalarına geçirdim. Beni saldırdığında, iki büküm olup nefesi kesildiğinde nihayet fırsat bulabilmişim.

Dizim yüzüyle buluştuğunda bıçağımı düşürdü. Zaferle yerden kaptım.

"Devam et." Yanını kavradı, burnundan kan damlıyordu. "Estelle'i öldürdüğün gibi beni de öldür. *Cadı katili.*"

Kelimeler bıçaktan daha büyük bir silahtı.

"Be-ben yapmam gerekeni..."

"Kendi kanını öldürdün. Bir avcıyla evlendin. Cehennemde yanacak tek Dame Blanche sensin, Louise Le Blanc." Doğruldu, yere bir ağız dolusu kan tükürdü ve çenesini sildi. "Şimdi benimle gel, doğuştan gelen hakkını kabul et. Tanrıça ruhunu hâlâ bağışlayabilir."

Sözleriyle kalbimin etrafını kuşku filizleri sardı.

Belki de hayatta kalmak için yaptığım şey yüzünden cehennemde yanacaktım. Acımasız *yaşama* arayışında tereddüt etmeden yalan söylemiş, çalmış ve öldürmüştüm. Ama böyle bir hayat ne zaman yaşamaya değer olmuştu ki? Ne zaman bu kadar acımasız olmuş, ellerimdeki kana bu kadar alışmıştım?

Ne zaman *onlardan* biri, ama ikisinden de kötü olmuşum? En azından Dames Blanches ve Chasseurler bir taraf seçmişti. Her biri *bir şeyi* savunuyordu, benimse savunduğum hiçbir şey yoktu. Kor-kağın tekiydim.

Tek istediğim güneşi yüzümde son bir kez hissetmekti. O sunakta ölmek istememiştim. Bu beni korkak yaptıysa... öyle olsun.

"Fedakârlılığınla vatanımızı geri alacağız." Sanki tereddüdümü hissediyormuş gibi kanlı ellerini bükerek yaklaştı. "Anlamıyor musun? Belterra'yı yeniden *yöneteceğiz...*"

"Hayır," diye itiraz ettim, "Belterra'yı siz yöneteceksiniz. Ben ölmüş olacağım."

Göğsü tutkuyla kabardı. "Yapacağın fedakârlıkla kurtaracağın cadı hayatlarını bir düşün!"

"Masum insanları katletmenize izin veremem." Sesim kararlılıkla alçaldı. "Başka bir yolu *olmalı...*"

Reid çevremde dizlerinin üzerine çökerken sözlerim solup gitti.

Cadı ona bakmak için döndüğünde —elini kaldırdığında— yüzü insan suretinden çıkmıştı. Aralarında parıldayan doğadışı enerjiyi vurmadan önce ölüm darbesini hissettim.

Çaresizce elimi Reid'e uzattım. "Hayırl"

Reid kenara uçtu —büyüm onu kaldırırken gözleri fal taşı gibi açıldı— ve cadının kara enerjisi duvardan geçip gitti. Fakat hissettiğim rahatlık uzun sürmedi. Ben Reid'e ulaşmadan cadı onun yanına fırladı ve bıçağı boğazına dayadı, küçük bir şey çıkarmak için ceketine uzandı. Gümüş bir şeyi.

Dehşet içinde ona baktım. Reid mücadele ederken cadının yüzüne uğursuz bir gülümseme yerleşti. "Buraya gel, yoksa boğazını keserim."

Ayaklarım tereddüt etmeden ona gitti. İçgüdüsel olarak. Ağırlaşmış olsalar da, aniden işlevsiz ve kaskatı kesilmiş olsalar da nereye gitmem gerektiğini biliyorlardı. Her zaman gitmek istediğim yere. Doğduğumdan beri. Annemin rahmine düştüğümünden beri. Reid'in yaşayacağı anlamına gelecekse seve seve ölürdüm.

Göğsü yükselip inen Reid, ben yaklaşırken kararlılıkla yere baktı. Cadı onu serbest bıraktığında kaçmadı, iğneyi boğazıma sapladığında onu durdurmak için kımıldamadı.

İğnenin bir başkasının bedenindeymişim gibi cildimi deldiğini hissettim. Kalın sıvı damarlarımda donarken ağır bir şekilde kesildi. Soğuktu. Buz gibi parmaklar omurgamdan aşağı doğru süzüldü —vücudumu felç ediyorlardı— ama sonunda bana baktığında Reid'in bakışındaki buzla kıyaslandığında hiçbir şey değildi.

Kalbimi delen buz oydu.

Gözlerimi yüzünden ayırmadan yere yığıldım. *Lütfen*, diye yalvardım içimden. *Anla beni*.

Fakat vücudumun yere düşmesini, bacaklarımın kasılıp seğirmeye başlamasını izlerken gözlerinde anlayıştan eser yoktu. Sadece şok, öfke ve... iğrenme. Önümde diz çöküp nazikçe gözyaşlarımı silen adam gitmişti. Beni çatıda tutan, şakalarımın gülüp onurumu savunan ve beni yıldızların altında öpen adam gitmişti.

Beni sevdiğini iddia eden adam gitmişti.

Şimdi sadece Chasseur vardı.

Ve benden nefret ediyordu.

Yüzümdeki kanın yerini gözyaşları alarak yere damladı. Kalbimin ikiye bölündüğünün dışarıdan görülen tek işareti buydu. Yine de Reid hareket etmedi.

Cadı, tırnaklarıyla cildimi delerek çenemi kaldırdı. Görüşüm karmaya başladı ve ben bilinçli kalmakta zorlandım. İlaç zihnime ulaşarak karanlıkla aklımı çeliyordu. Cadı kulağıma eğildi. "Seni koruyacağını düşündün ama seni kendi elleriyle kazığa bağlardı. Şuna bak, Louise. Nefretine bak."

Büyük bir çabayla kafamı kaldırdım. Parmakları şaşkınlıkla gevşedi.

Doğrudan Reid'in gözlerine baktım. "Seni seviyorum."

Sonra her şey karardı.

KARANLIK

Lou

Uyandığımda, altımda hareket eden zeminin ve uzun, ince yapılı bir çift kolun belli belirsiz bilincindeydim. Belime sarıldılar, beni sıkıca tutuyorlardı. Sonra boğazımda acı verici bir zonklama başladı. Elimi oraya götürerek taze kanı hissettim.

"Lou," dedi tanıdık bir ses endişeyle. "Beni duyabiliyor musun?"

Ansel.

"Uyan, Lou." Zemin hâlâ hareket ediyordu. Yakınlarda bir şey düştü, ardından gök gürültüsüne benzer bir *güm* sesi geldi. Bir kadın kahkaha attı. "Lütfen uyan!"

Gözlerim kırışarak açıldı.

Başım Ansel'in kucağında, yatağın arkasında yere serilmiştim. Yanımda kullanılmış bir şırınga duruyordu.

"Bu panzehir," diye fısıldadı endişeyle. "Tam bir doz için yeterli değildi. O kaybediyor, Lou. Cadı... kapıyı patlattı. Balisarda'sı koridora uçtu. Ona yardım etmelisin. Lütfen!"

Kaybediyor.

Reid.

Adrenalin bedenimi ele geçirdi ve havayı kaplayan toz yüzünden öksürerek hızla doğruldum. Dünya etrafımda döndü. Reid ve cadı odayı darmaduman etmişlerdi; zemine ve duvarlara delikler

açılmıştı, masa ve yatak başlığı paramparça olmuştu. Bir harç parçası bacaklarımın olduğu yere düşerken Ansel beni oradan çekti.

Reid ve cadı odanın ortasında birbirlerinin etrafında dönüyordu ancak Reid hareket etmekte zorluk çekiyordu. Dişlerini sıktı, cadıya bıçağını sallarken kaslarını itaat etmeye zorladı. Cadı, parmaklarını bir kez daha şıkatmadan önce onun kolayca ulaşamayacağı bir yere fırladı. Sanki cadı ona vurmuş gibi Reid'in soluğu kesildi.

Zorlukla ayağa kalktım. Karanlık görmeme engel olmaya devam ederken uzuvlarım da Reid'inki kadar sakar ve ağırdı. Ama önemi yoktu. Buna bir son vermek zorundaydım.

İkisi de farkıma varmadı. Cadı elini öne itti ama Reid yoldan çekilmişti. Patlama onu geçip duvarı dümdüz etti. Cadının dudaklarında sadist bir gülümseme belirdi. Onunla oynuyordu. Kız kardeşini yakan adamla oynuyordu.

Ansel cadının her hareketini takip etti. "Herkes hâlâ dışarıda."

Sallandım, ellerimi kaldırırken görüşüm bulanıktı. Ama hiçbir şey olmadı. Odaklanamıyordum. Oda eğilip bükülüyordu.

Cadının bakışları birden bize döndü. Reid saldırmak için hamle yapsa da cadı bileğini kıvrarak onu bir kez daha duvara fırlattı. Reid yere devrilirken ilerlemeye başladım.

"Sen bir aptalsın," dedi cadı. "Nefretini gördün ama yine de yardımına koşuyorsun..."

Bir iplik beliriverdi ve gırtlığına daldı. Yumruğumu sıkımla kelimeler boğazına dizildi. Nefes almak için mücadele ederken sıringanın deldiği yerden kanım daha yoğun akıyordu. Tekrar bir o yana bir bu yana sallandım, odağımı kaybetmiştim ama Ansel düşmeden beni yakaladı. Soluğu kesilen cadı normale dönerken boğazını kavradı.

Savaşmaya devam edemeyecek kadar zayıftım. Bir cadıyla savaşıp kazanmayı ummak bir yana ayakta bile duramıyordum. Verecek hiçbir fiziksel gücüm kalmamıştı ve zihnim desenleri ayırt edemeyecek kadar çok ilaca doymuştu.

"Siz ikiniz birbirinizi hak ediyorsunuz." Cadı beni Ansel'in kol-
larından fırlatınca Reid'in göğsüne çarptım. Çarpışma yüzünden
sendelese de bana sarılarak darbeyi yumuşattı. Gözümün önünde
yıldızlar dans ediyordu.

Ansel'in savaş narası beni canlandırdı ama o da kısa kesildi. Ar-
kamızda bir gürültü daha duyuldu ve Ansel dizlerimize doğru kaydı.

"Onu... yenemem." Kanamam durmuş olsa da hâlâ bitkin his-
sediyordum. Sersemlemiş. Gözlerimi açık tutamıyordum. "Çok..
zayıfım..."

Karanlık çağırdı ve başım düştü.

Ama Reid'in kavraması neredeyse acı vericiydi. Gözlerimi bir
anda açtığımda bana kararlı bir şekilde baktığını gördüm.

"Beni kullan."

Başımı toplayabildiğim tüm kuvvetle iki yana salladım. Başımda
yıldızlar uçuşuyordu.

"İşe yarayabilir." Ansel çılgınca başını aşağı yukarı salladı ve
Reid beni serbest bıraktı. Dengemi bulamayarak ayağa kalktım.
"Cadılar diğer insanları her zaman kullanır!"

Onlara *hayır* demek için ağzımı açtım —ona zarar vermeyece-
ğimi, vücudunu diğer cadılar gibi kullanmayacağımı— ama bir el
saçımı yakaladığı gibi beni geriye çekti. Kumral cadının kollarında
buldum kendimi, göğsüne bastırılmış bir hâlde.

"Sıkmaya başladı artık, ayrıca annen bekliyor. Onları sen mi öl-
dürürsün, ben mi?"

Cevap verecek gücü kendimde bulamadım. Kalan gücümün her
bir zerresiyle, cadı ve Reid arasında havada beliren ince, ölümcül
ipe odaklandım.

Bir desen.

Zayıftım ama Reid... o hâlâ güçlüydü. Ve her şeye rağmen onu
seviyordum. Doğanın, onu dengeli bir bedel olarak kabul edeceği
kadar seviyordum. Sıradan bir beden değildi. Herhangi bir etten
kalkan. O... bendi.

Bu işe yarayabilirdi.

Kesik bir nefesle yumruğunu sıktım. Desen bir altın patlamasıyla kayboldu.

Boynu gerilirken Reid'in gözleri büyüdü ve duvara yaslanan sırtı öne doğru yay gibi eğildi. Büyü, onu bir ilmeğe takılmış gibi yukarı doğru çekerken omurgası sağlam kalmakta zorlanıyordu. Cadı feryadı basarak beni bıraktı ve ona bakmadığım hâlde benzer bir pozisyonda olduğunu biliyordum. O karşı koyamadan bileğimi salladım ve Reid'in kolları, parmakları birbirine yapışmış hâlde yanlarına mihlandı. Tuhaf bir şekilde başını arkaya eğerek cadının boğazını uzattı. Açığa çıkardı.

Cadı çaresizce çılgınlıklarında boğulurken Ansel koridora atladı.

"Ansel," dedim keskin bir şekilde. "Bıçak."

Hızla koşup bana Reid'in Balisarda'sını verdi. Cadı onu bağlayan büyüye karşı daha çok mücadele etti –korku sonunda nefret dolu gözlerinde kendini göstermeye başlamıştı– ama güçlü kaldım.

Bıçağı boğazına kaldırarak derin bir nefes aldım. Gözleri delirmiş gibi her bir yana hareket ediyordu.

"Cehennemde görüşürüz," diye fısıldadım.

Elimi esnettim, cadının ve Reid'in bedenleri birlikte çöktüğünde desen çözüldü. Cadı düşerken bıçak boğazını kesmişti, kan sıcak ve yoğun bir şekilde kolumdan aşağı akıyordu. Cesedi yere yığıldı. Saniyeler içinde seğirmeyi kesti.

Cadı katili.

Odadaki sessizlik sağır ediciydi.

Vücuduna baktım –Balisarda gevşekçe elimde sallanıyordu– ve ayaklarımın dibindeki kan havuzunu izledim. Botlarımı kaplıyor, elbisemin eteğini lekeliyordu. Dışarıdaki savaşın sesleri solmuştu. Kimin kazandığını bilmiyordum. Umurumda değildi.

"Ansel," dedi Reid son derece sakin bir şekilde. Sesiyle irkildim. *Lütfen. Beni duyuyorsan, Tanrım, anlamasını sağla.* Ama Ansel'in gözleri Reid'in yüzünde artık her ne gördüyse iri iri açıldı ve arkamı dönmeye cesaret edemedim. "Çık dışarı."

Ansel'in bakışları bana geri çevrildi, ben de bakışlarımla ay-
rılmaması için ona yalvardım. Başıyla onayladı, dikleşerek Reid'e
doğru yaklaştı. "Bence kalsam iyi olur."

"Çık. Dışarı."

"Reid..."

"ÇIK DIŞARI!"

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken ona döndüm. "Onunla
böyle konuşmal"

Gözleri öfkeyle alevlendi ve ellerini yumruk yaptı. "Kim oldu-
ğumu unutmuş gibisin, Louise. Ben Chasseurlerin yüzbaşısıyım.
Onunla istediğim gibi konuşurum."

Ansel apar topar koridora gitti. "Hemen dışarıda olacağım, Lou.
Söz veriyorum."

O giderken bir umutsuzluk dalgası sardı içimi. Reid'in bakışla-
rının tenimi yakıp geçtiğini hissettim ama ona tekrar bakamadım.
Orada bulacağım nefreti kabullenemedim... çünkü bir kez kabul
ettim mi gerçek olurdu. Ve gerçek olamazdı. Olamazdı işte.

Beni seviyordu.

Aramızdaki sessizlik uzadı. Daha fazla dayanamayarak ona bak-
tım. Mavi gözleri —bir zamanlar deniz gibi çok güzellerdi— şimdi
alev almışlardı.

"Lütfen bir şey söyle," diye fısıldadım.

Çenesi kasıldı. "Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Ben hâlâ *benim*, Reid..."

Hızla başını salladı. "Hayır, değilsin. Sen bir cadısın."

Düşüncelerimi toplamak için uğraşırken yüzümden daha fazla
gözyaşı süzüldü.

Söylemek istediğim çok şey vardı —ona söylemem *gereken* çok
şey vardı— ama ben gözlerindeki nefretten, itici ve garip bir şeymi-
şim gibi dudağının bükülmesinden başka bir şeye odaklanamıyor-
dum. Çenem bir kez daha titrerken bu manzara karşısında gözle-
rimi kapadım.

"Sana söylemek istedim," diye usulca başladım söze.

"O zaman neden söylemedin?"

"Çünkü ben... seni kaybetmek istemedim." Gözlerimi hâlâ kapalıyken yavaşça Balisarda'sını uzattım. Bir teklif gibi. "Seni seviyorum, Reid."

Alayla hurnundan güldü ve hançerin sapını elimden kapdı. "Beni seviyor musun? Sanki senin gibi biri *sevebilir* de. Başpiskopos bize cadıların zeki olduğunu söylemişti. Zalim olduklarını söylemişti. Ama ben de onun gibi bu numaralara düştüm." Genzinden kızgın, yabani bir ses yükseldi. "Cadı, annenin seni beklediğini söyledi. O, değil mi? Morgane Le Blanc. Sen La Dame des Sorcières'nin kızı-sın. Bu da demek oluyor ki..." Birden kalbinden bıçaklanmış gibi, bu sefer saf hayretle dolu, acı bir ses çıkardı. Olayı çözmesini izlemeyerek gözlerimi kapalı tuttum. Son parçanın yerine oturmasını görmeye dayanamazdım. "Cadıların anlattığı hikâye doğrudu, değil mi? Gösterileri. Başpiskopos..."

Aniden sustu ve bir kez daha sessizlik çöktü. Bakışlarının yüzümü erittiğini hissedebiliyordum ama gözlerimi açmadım.

"Daha önce nasıl anlamadığımı bilmiyorum." Sesi artık daha soğuktu. Ürpertici. "Senin refahına olan tuhaf ilgisi, meydan okumanı cezalandırmayı reddetmesi. Beni seninle evlenmeye *zorlaması*. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Tipiniz bile *benziyor*."

Doğru olmasını istemedim. Kırık kalbimin her parçasıyla kaybolup gitmesini diledim. Gözyaşlarım daha fazla ve daha hızlı aktı, Reid'in görmezden geldiği bir üzüntü seli gibi.

"Ben de kalkmış burada aptal kalbimi sana açıyordum." Sesi her kelimeyle daha yüksek çıkıyordu. "Doğruca tuzacağına düştüm. Hepsi bundan ibaretti, değil mi? Saklanacak bir yere ihtiyacın vardı. Chasseurlerin seni koruyacağını düşündün. *Benim* seni koruyacağımı düşündün. Sen..." Nefesi düzensizleşti. "Beni kullandın."

Sözlerindeki gerçeklik kalbime bir bıçak gibi saplandı. Gözlerim aniden açıldı. Bir an öfkesinin altında sefalet ve incinmeyi görür gibi oldum ama sonra yok olarak bir ömür boyu nefretin altına gömüldüler.

Aşıktan daha güçlü olduğunu kanıtlayan bir nefretin.

"Bu doğru değil," diye fısıldadım. "İlk başta —belki— ama bir şeyler *değişti*, Reid. Lütfen, bana inanmalısın..."

"Ne yapmalıyım, Lou?" Sesi bir kükremeye dönüşürken ellerini havaya savurdu. "Ben bir Chasseur'üm! Cadıları avlamak için bir yemin ettim; *seni* avlamak için! Bunu bana nasıl yaparsın?"

Tekrar irkilerek bacaklarım yatak çerçevesine yaslanana kadar geriledim. "Sen... Reid, sen aynı zamanda *bana da* bir yemin ettin. Sen benim kocamsın, ben de senin karınım."

Elleri yanlarına düştü. Mağlup görünüyordu. Göğsümde bir umut kıvılcımı alevlendi. Ama sonra gözlerini kapadı —kendi üzerine çökmüş gibi görünüyordu— ve onları tekrar açtığında tüm duygulardan arınmışlardı. Boş. Ölü.

"Sen benim karım falan değilsin."

Kalbimden geriye kalan parçalar da tuzla buz oldu.

Hıçkırıklarımı bastırma çabasıyla elimi ağzıma bastırdım. Göz yaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı. Ben yanından kaçarken Reid hareket etmedi, eşiğe ayağım takıldığında beni yakalamak için uzanmadı. Kapının dışında ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Ansel'in kolları etrafıma sarıldı. "Yaralandın mı?"

Ayağa kalkmaya çabalayarak onu itip uzaklaştırdım. "Üzgünüm, Ansel. Çok üzgünüm."

Sonra koşmaya başladım. Bedenimin el verdiği kadar güçlü ve hızlı koşuyordum. Ansel arkamdan seslendi ama merdivenlerden aşağı fırlayarak onu görmezden geldim. Reid'le aramıza mümkün olduğunca mesafe koymak için yanıp tutuşuyordum.

Seni bırakmamı ya da sana sırtımı dönmemi isteme. Sözleri her adımda bir bıçak gibi saplanıyordu. *Nereye gidersen ben de oraya gideceğim. Nerede kalırsan ben de orada kalacağım.*

Seni bir daha incitmesine izin vermeyeceğim, Lou. Ben seni korurum. Her şey yoluna girecek.

Seni seviyorum, Lou.

Sen benim karım falan değilsin.

Göğsüm inip kalkarken antreye döndüm. Paramparça gül penceresini geçtim.

Cadıların cesetlerini geçtim. Dolanan Chasseurleri geçtim.

Tanrı –oradaysa, izliyorsa– bana acımış olsa gerek, hiçbiri yolu mu kesmek için hareket etmedi. Başpiskopos ortalarda görünmüyordu.

Sen benim karım falan değilsin.

Sen benim karım falan değilsin.

Sen benim karım falan değilsin.

Açık kapılardan kaçarak kendimi körlemesine sokağa attım. Günbatımı acı içindeki gözlerime çok parlak gelmişti. Soleil et Lune'e gitmek için yola koyulmadan önce kilisenin merdivenlerinden aşağı inip kızarmış gözlerle etrafa baktım.

Başarabilirdim. Oraya son bir kez sığınabilirdim.

Solgun bir el arkamdan fırlayarak boynuma sarıldı. Dönmeye çalıştım ama üçüncü bir iğne boğazıma saplanmıştı. Beni yakalayan kişiye karşı güçsüzce –acınası bir şekilde– mücadele etsem de tanıdık soğuk çoktan omurgamdan aşağı sürünmeye başlamıştı. Karanlık tüm hızıyla çöktü. Ben yüzüstü yığılırken gözkapaklarım kırıştı ama solgun, ince kollar beni dik tuttu.

"Merhaba hayatım," diye mırıldandı kulağımda tanıdık bir ses. Beyaz, ay ışığı saçları omzuma düştü. Parılayan altını gördüm ve boğazımdaki yara bir acı patlamasıyla büzüldü. Sonun başlangıcı. Hayat çizgisinin tersine dönmesi.

Bir daha asla ama asla ama asla.

"Eve dönme zamanı."

Bu sefer karanlığı kucakladım.

HAVANDA CADİ DÖVMEK

Reid

“Sen ne yaptın?”

Ansel’in sesi odanın sessizliğinde fazla yüksek sesle yankılandı... ya da odadan geriye ne kaldıysa artık. Duvarları delik deşik olmuştu ve mobilyalarımın büyü kokusu sinmişti. Çarşafıma. Tenime. Cadının boğazından akan kan bir göle dönüşmüştü. Nefretle cesede baktım. Ateşe vermek için bir kibritim olsaydı keşke. Onu yakmak için; bu odayı ve bu ânı sonsuza dek hafızamdan çıkarmak için.

Donuk gözlerine bakmak istemeyerek kafamı çevirdim. Cansız gözlerine. Bu gece fırında yakacağımız zarif aktrislerle alakası yoktu. Güzel, beyaz saçlı Morgane le Blanc’la alakası yoktu.

Kızıyla alakası yoktu.

Tehlikeli yerlere gitmeden önce düşünmeyi kestim.

Lou bir cadıydı. Bir engerek. Bense bir aptaldım.

“Sen ne yaptın?” diye tekrarladı Ansel daha yüksek sesle.

“Gitmesine izin verdim.” Bacaklarım işlevsiz bir şekilde kaskatı kesilmişti, Balisarda’mı palaskama soktum ve cesedin yanında diz çöktüm. Bedenim hâlâ Lou’nun saldırısından dolayı ağrıyor olsa da cadının yeniden canlanmaması için yakılması gerekiyordu. Kanın kenarında durdum. Dokunmak istemiyordum. Lou’yu öldürmeye çalışan bu şeye yaklaşmak istemiyordum.

İtiraf etmekten nefret etsem de –onun adını *lanetlesem* de... Lou'nun olmadığı bir dünya bir şekilde yanııştı. Boştu.

Cesedi kaldırdığımda kafası garip bir şekilde geriye doğru eğildi, boğazı Lou'nun kestiğı yerden açıldı. Kan, paltomun mavi yününü sırlıslıklam etti.

Renkten hiç bu kadar nefret etmemiştim.

“Neden?” diye sordu Ansel ısrarcı bir şekilde. Kollarımdaki ölü ağırlığa odaklanarak onu görmezden geldim. Fakat aklım bana ihanet ederek tekrar Lou'ya gitti. Kısa bir süreliğine yıldızların altında ona sarıldığım geceye. O kadar hafifti ki. Ve savunmasız. Ve komik, güzel ve sıcak...

Kes şunu.

“Uyuşturulmuş ve besbelli yaralanmıştı,” diye ısrar etti. Cesedi biraz daha yukarı kaldırdım ve onu görmezden gelerek parçalanmış kapıyı tekmeledim. Tükenmişlik dalgalar hâlinde içimden geçti. Ama vazgeçmeyi reddediyordu. “Neden gitmesine izin verdin?”

Çünkü onu öldüremedim.

Ona ters bir bakış attım. Gerçek doğasını ifşa ettikten sonra bile onu savunuyordu. Bir yalancı ve bir yılan olduğunu kanıtladıktan sonra bile – bir hain. Bu da Ansel'in Chasseurler arasında bir yeri olmadığı anlamına geliyordu.

“Bir önemi yok.”

“Ama var. Lou'nun annesi *Morgane le Blanc*. Cadının, vatanlarını geri almak hakkında ne dediğini duymadın mı?”

Fedakârlığınla vatanımızı geri alacağız. Belterra'yı yeniden yöneteceğiz.

Masum insanları katletmenize izin veremem.

Evet. Duymuştum

“Lou kendi başının çaresine bakabilir.”

Ansel beni itti ve koridorun ortasına geçip karşıma dikildi. “Morgane bu gece şehirde, Lou da öyle. Bu... bu bizi de aşan bir şey. Yardımımıza ihtiyacı var...” Onu geçtim ama yine önüme çıktı ve göğsümü itti. “Beni dinle! Artık Lou'yu umursamıyor olsan bile

—ondan nefret etsen bile— cadılar bir şeyler planlıyor ve bu her neyse Lou'yu içeriyor. Reid, sanırım... sanırım onu öldürecekler."

Sözlerini duymayı reddederek ellerini ittim. Göğsüm sıkıştı, aklıma sokmaya çalıştıklarını kabul etmeyi reddediyordum. "Hayır, sen dinle, Ansel. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Gözlerimiz buluşana kadar yüzümü yavaşça, kasıtlı olarak indirdim. "Cadılar. Yalan söyler. Bu gece duyduğumuz hiçbir şeye inanamayız. Bu cadının doğruyu söylediğine güvenemeyiz."

Kaşlarını çattı. "İçimdeki sesin bana ne söylediğini biliyorum ve Lou'nun başının dertte olduğunu söylüyor. Onu bulmak zorundayız."

Benim içimdeki ses ise kısılmıştı ama görmezden geldim. Duygularım bana bir kere ihanet etmişti zaten. Bu sefer olmazdı. Bir daha olmazdı. Elimdekine —*bildiğim* şeylere— odaklanmam gerekiyordu ve bu da cadıyı yok etmektir. Zindandaki fırında. Kardeşlerim aşağıdaydı.

Ayaklarımı sürüyerek ilerledim. "Lou artık bizim sorumluluğumuzda değil."

"Chasseurlerin masum ve çaresiz olanı *korumakla* yükümlü olduğunu sanıyordum?"

Parmaklarım cesedi daha sıkı kavradı. "Lou pek de masum *ya da* çaresiz sayılmaz."

"Şu anda kendinde değil!" Beni merdivenlere kadar takip etti, neredeyse takılıp ikimizi de yuvarlayacaktı. "Uyuşturulmuş ve zayıf!"

Burnumdan nefes vererek alaycı bir tavırla güldüm. Uyuşturulmuş, hatta yaralanmış olsa bile Lou cadıyı, Yael'in Sisera'ya yaptığı gibi delip geçmişti.

"Onu gördün, Reid." Sesi sert bir fısıltıya düştü. "Morgane karışına çıkarsa bir şansı olmayacak."

Ansel'e ve yufka yüreğine lanet ettim.

Çünkü onu görmüştüm. Sorun da buydu. Onu görmemek için elimden geleni yapıyordum ama o sahne gözkapaklarıma kazın-

mişti. Güzel yüzü kanla kaplanmıştı. Boğazına hulaşmıştı. Ellerine. Elbisesine. Cadının saldırısı sonucu çürükler oluşmuştu... ama beni rahatsız eden bu değildi. Öfkemi yerle bir eden şey bu değildi.

Hayır, gözleriydi.

İçlerindeki ışık sönmüştü.

İlaç yüzündendi, dedim kendime güvence vererek. Onları söndüren şey ilaçtı.

Ama kalbimin derinliklerinde bunun doğru olmadığını iyi biliyordum. O anda Lou kırılmıştı. Benim vahşi, bozuk ağızlı, çelik iradeli kâfirim kırılmıştı. *Ben* onu kırmıştım.

Sen benim karım falan değilsin.

Ona yaptıklarımın dolayısı kendimden nefret ettim. Hâlâ ona karşı hissettiklerim için daha da nefret ettim. O bir cadıydı. Şeytanın geliniydi. Peki bu beni ne yapıyordu?

“Korkağın tekisin,” dedi Ansel tükürürcesine.

Durdum ve o da bana çarptı. İfadem karşısında, kanımda akıp içimi kavuran öfke karşısında kızgınlığı yavaşça söndü.

“Elbette, git,” diye hırladım. “Onun peşinden git. Onu Morgane Le Blanc’tan koru. Belki cadılar Şato’da onlarla yaşamana izin verir. Sen de onlarla birlikte yanabilirsin.”

Afallamış bir şekilde geriledi. İncinmişti.

Güzel. Bir hışımla döndüm ve antreye yürümeye devam ettim. Ansel tehlikeli bir çizgide yürüyordu. Diğerleri bir cadıya empati duyduğunu öğrenirse...

Jean Luc açık kapılardan geçti, omzunun üzerinde bir cadı taşıyordu. İblisin enjeksiyon yapılmış boynundan aşağıya kan damlıyordu. Arkasında, katedral basamaklarında ölümlerin arasında bir güvercin yatıyordu. Tüyleri kanla boyanmış, tiftik tiftik olmuştu. Boş gözlerle bakıyordu. Görmeden.

Kendi gözlerimin arkasındaki batma hissini görmezden gelerek başka yere baktım.

Kardeşlerim etrafımızda toplandı. Bazıları sokaktan cesetler taşıyordu. Cadıların çoğu kaçmış olsa da antredeki ceset yığınınına

diğerlerinden ayrı birkaç tane daha katıldı. Dokunulmayacak durumdalardı. Onları halka açık bir infaz olmayacaktı. Müzelik Kız Kardeşler olayından sonra olmazdı. O gösteriden sonra olmazdı. Başpiskopos hasarı kontrol etse bile haber yayılırdı. Suçlamayı inkâr etse bile —ona inananlar olsa bile— şüphe tohumu ekilmişti.

Başpiskopos'un, La Dame des Sorcières'den bir çocuğu olmuştu.

Ortalıkta görünmemesine rağmen salondaki herkesin ağzında onun adı vardı. Kardeşlerim kısık sesle konuşsa da onları duymuştum. Yan bakışlarını görmüştüm. Şüphelerini. Kuşkularını.

Jean Luc önümde durmak için Ansel'i dirsekleyerek bir kenara itti. "Karını arıyorsan, o gitti. On beş dakika önce buradan hızla geçerken gördüm... ağlıyordu."

Ağlıyordu.

"Yukarıda ne oldu, Reid?" Beni inceler gibi başını yana eğerek kaşını kaldırdı. "Neden kaçsın ki? Cadılardan korkuyorsa Kule onun için kesinlikle en güvenli yer." Duraksadı ve gerçekten korkutucu bir gülümseme yüzüne yerleşti. "Tabii, şimdi bizden daha fazla korkmuyorsa?"

Taşıdığım cesedi cadı yığınının üstüne bıraktım. Kurşun gibi mideme çöken dehşeti görmezden geldim.

"Bence karının bir sırrı var, Reid. Ve bence ne olduğunu biliyorsun." Jean Luc beni delici gözlerle izleyerek yaklaştı. "Bence *ben de* ne olduğunu biliyorum."

Korkum paniğe dönüşse de kendimi sakın bir ifade takınmaya zorladım. Boş bir ifade. Tüm duygulardan arınmış. Onlara Lou'dan bahsetmeyecektim. Onu avlarlardı. Ve onun üzerindeki ellerinin düşüncesi... Ona dokunmaları, onu *incitmeleri*, vücudunu kazığa bağlamaları... Buna izin vermezdim.

Doğrudan Jean Luc'un gözlerinin içine baktım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"O zaman nerede?" Sesini yükseltti ve kardeşlerimizin bakışlarını bize çekerek etrafımızı gösterdi. Yumruklarımı sıkımdım. "Küçük cadı neden kaçtı?"

Gözüm karardı; bize yakın duranlar, duraksayıp Jean Luc'un suçlamasıyla kafasını çevirenler bulanıklaşmıştı. "Bir sonraki kelimelerini dikkatli seç, Chasseur Toussaint."

Gülümsemesi silindi. "Doğru yani." Bir eliyle yüzünü ovuşturup derin bir nefes aldı. "Buna inanmak istememiştim ama kendine bir bak. Yine de *bile bile* onu savunuyorsun, onun bir..."

Bir hırlamayla üzerine atladım. Kaçmaya çalıştı ama yeterince hızlı değildi. Yumruğum duyulabilir bir çatırtıyla çenesine inerek kemiği kırdı. Ansel ben tekrar saldırmadan önce atladı. Kollarımı çekiştirmesine rağmen ağırlığını neredeyse hiç hissetmeyerek ondan sıyrıldım. Bir kez daha yumruğumu kaldırmışken Jean Luc acı ve öfkeyle çığlık atarak geriye doğru kaçtı.

"Yeter," dedi Başpiskopos arkamızdan keskin bir şekilde.

Dondum, yumruğum havada asılı kalmıştı.

Kardeşlerimden bir kısmı yumruklarını kalplerine götürerek eğildi ama çoğu yerinden kımıldamadı. Kararlı duruyorlardı. İhtiyatlı. Başpiskopos onları büyüyen bir öfkeyle süzdü ve birkaç kişi daha başını eğdi. Ansel de kollarımı bırakarak aynısını yaptı. İlginç bir şekilde Jean Luc da eğildi, sol eli hâlâ şişen çenesini tutuyordu. Gözünü kan bürümüş bir şekilde yere baktı.

Kurucumuzu onurlandırmam için beni, komutanlarını beklerken gergin bir saniye geçti.

Yapmadım.

Küstahlığım karşısında Başpiskopos'un gözleri parladı ama aceleyle yanıma geldi. "Louise nerede?"

"Gitti."

Yüzü inanamayan bir ifadeyle buruştu. "Ne demek *gitti*?"

Cevap vermediğimde Ansel benim yerime yanıtladı. "Kaçtı, Kardinal Hazretleri. Bu cadı ona saldırdıktan sonra." Cadı yığınının üstündeki cesedi işaret etti.

Başpiskopos incelemek için yaklaştı. "Bu cadıyı sen mi öldürdün, Yüzbaşı Diggory?"

"Hayır." Jean Luc'un çenesine geçirdiğim yumruğum zonkluyordu. Acıyı kucakladım. "Lou öldürdü."

Kardeşlerim için bir yoldaşlık gösterisiyle omzumu sıktı ama kelimelere dökülmeyen özrü duymuştum. Gözlerindeki kırılganlığı görmüştüm. O anda anladım. Aklımdaki tüm şüpheler kaybolarak yerini şimdiye kadar hissetmediğim kadar derin bir tiksintiye bıraktı. Bu adam –baba olarak gördüğüm bu adam– bir yalancıydı. Bir sahtekârdı. "Onu bulmalıyız, Reid."

Dikleşerek elini silktim. "Hayır."

İfadesi sertleşti ve kardeşlerimden birini çağırdı. Omzunda paramparça bir ceset asılıydı. Kızgın kırmızı yanıklar yüzünü ve boyununu oyarak elbisesinin yakasında kaybolmuştu.

"Son yarım saattir bu yaratıkla konuşma zevkine nail oldum. Biraz iknayla çok bilgilendirici bir konuşma oldu." Başpiskopos cesedi alıp yığının üstüne attı. Cesetler kıpırdandı ve kan botlarıma sıçradı. Boğazıma yükselen safrayı hissedebiliyordum. "Cadıların krallık için ne planladıklarını bilmiyorsun, Yüzbaşı Diggory. Başarılı olmalarına izin veremeyiz."

Jean Luc hemen telaşlı bir şekilde doğruldu. "Ne planlıyorlar?"

"Devrim." Başpiskopos gözlerime bakmaya devam etti. "Ölüm."

Uğursuz açıklamasıyla salona bir sessizlik çöktü. Kıpırdanmalar oldu. Gözler fal taşı gibi açıldı. Kimse ne demek istediğini sormaya cesaret edemedi... Jean Luc bile. Tıpkı kimsenin önemli olan başka bir soruyu sormaya cesaret edemediği gibi. Tüm inancımızın ona bağlı olduğu bir başka soru.

Kardeşlerime döndüm. Bir Başpiskopos'a bir de işkence görmüş, sakat bırakılmış cadiya bakıyorlardı. İnanç yüzlerine döndü. Şüpheleri, bir zamanlar bildiğimiz rahat dünyaya geri giderek yerini bahanelere bıraktı. Beyaz yalanlara.

Hepsi bir şaşırtmacaydı.

Evet, bir şaşırtmaca.

Cadılar kurnazdır.

Elbette onu suçlayacaklar.

Jean Luc hariç. Keskin gözleri o kadar kolay kanmamıştı. Daha da kötüsü, tüm yüzüne tuhaf bir sırtış yayıldı. Şişen çenesi yüzünden çarpıklaşmıştı.

“Louise’i cadılardan önce bulmalıyız,” dedi ısrarla Başpiskopos. Yalvarır gibi. “Anahtar o, Reid. Onun ölümüyle, kral ve soyu ölecek. Hepimiz öleceğiz. Onunla yaşadığın tartışmayı bir kenara bırakmalı ve bu krallığı korumalısın. Yeminlerini yerine getirmelisin.”

Yeminlerim. Kelimeleri duymamla kan beynime sıçradı. La Dame des Sorcières’le yatmış olan bu adam —yeminini her fırsatta *hiçe saymış*, ona *ihanet etmiş*, onu *bozmuş* olan bu adam— karşıma geçip *onur* hakkında konuşamazdı. Yavaşça burnumdan soludum. Ellerim hâlâ öfke ve adrenalinden titriyordu. “Gidelim, Ansel.”

Başpiskopos onu yok saymam karşısında dişlerini gösterdi ve beklenmedik bir şekilde Jean Luc’a döndü. “Chasseur Toussaint, bir ekip topla. Bir saat içinde sokakta olmanızı istiyorum. Polise de haber verin. Sabaha kadar *bulunacak*. Anlıyor musun?”

Jean Luc bana muzaffer bir gülümseme çakarak eğildi. Ona baktım, yüzünde herhangi bir tereddüt, pişmanlık aradım ama yoktu. Sonunda gün onun günüydü. “Evet, Kardinal Hazretleri. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Ben ayrılırken Ansel aceleyle peşimden geldi. Merdivenlerden üçer üçer çıktık. “Ne yapacağız?”

“Biz hiçbir şey yapmayacağız. Bu işe bulaşmanı istemiyorum.”

“Lou benim arkadaşım!”

Arkadaşı.

Bu küçük kelimeyle, sabrım —zaten çok az kalmıştı— tamamen buharlaştı. Hızla kolunu tutup onu duvara ittiğimde çocuğun nefesi kesildi. “O bir *cadı*, Ansel. Bunu anlamak zorundasın. O senin arkadaşın değil. Benim de karım değil.”

Yanakları öfkeyle kızardı ve göğsümü sertçe itti. “Kendine bunu söylemeye devam et. Gururun onun ölmesine neden olacak. Başı dertte...” Vurgulamak için beni tekrar itti ama kolunu yakaladım

ve göğsünü duvara çarparak sırtında büktüm. Tepki bile vermedi. “Başpiskopos’un yalan söylemesi kimin umurunda? Ondan daha iyisin, bu hâlimden daha iyi.”

Birden kırılma noktama yaklaşarak hırladım.

Lou, Ansel, Morgane Le Blanc, Başpiskopos... hepsi çok fazlaydı. Çok aniydi. Aklım, içimden akan duyguları mantığıma sığdıramıyordu —her biri ben onu adlandıramadan hızla geçip gidiyordu, her biri öncekinden daha acı vericiydi— ama bir seçim yapma zamanı gelip çatmıştı.

Ben bir avcıydım.

Bir insandım.

Ama aynı anda ikisi olamazdım. Artık olmazdı.

Düzensiz soluklarla Ansel’in gitmesine izin vererek geri çekildim. “Hayır, değilim.”

“Buna inanmıyorum.”

Onları duvara ya da Ansel’in yüzüne çarpma dürtüsüne direnerek yumruklarımı sıktım. “O kadının tek yaptığı bana yalan söylemek oldu, Ansel! Gözlerimin içine baktı ve beni sevdiğini söyledi! Bunun da yalan olmadığını nereden bileceğim?”

“Bu bir yalan değildi. Olmadığını sen de biliyorsun.” Durdu, Lou’ya o kadar benzer bir hareketle çenesini kaldırdı ki neredeyse ağlayacaktım. “Ona... ona *kadın* dedin. *Şey* değil.”

İşte şimdi duvara yumruk atmıştım. Parmak eklemlerimden feci bir acı yayıldı. Onu kucakladım; göğsümü ikiye ayıran ıstıraptan, gözlerimi yakan gözyaşlarından beni uzaklaştıracak her şeyi memnuniyetle kucakladım. Zorlukla nefes alarak alnımı duvara yasladım. Hayır, Lou bir şey değildi. Yine de bana yalan söylemişti. Bana ihanet etmişti.

“Peki ya ne yapsaydı?” diye sordu Ansel. “Sana bir cadı olduğunu söyleyip kendi kendini kazığa mı bağlasaydı?”

Sesim çatladı. “Bana güvenmeliydi.”

Sırtıma dokundu, sesi yumuşamıştı. “O ölecek, Reid. Başpiskopos’u duydun. Bir şey yapmazsan ölecek.”

Ve birdenbire öfke beni terk etti. Ellerim yanlarıma düştü. Cansızlardı. Omuzlarım çöktü... bozguna uğramıştım.

Ortada hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı. En azından benim için. Onu geçit töreninde o saçma takım elbise ve bıyık takmış hâliyle gördüğüm ilk andan itibaren kaderim mühürlenmişti.

Onu seviyordum. Her şeye rağmen. Yalanlara, ihanete, incinmememe rağmen. Başpiskopos ve Morgane le Blanc'a rağmen. Kendi kardeşlerime rağmen. O sevgiye karşılık verip vermediğini bilmiyordum ve umursamadım da.

Cehennemde yanmaya mahkûmsa onunla yanardım.

"Hayır." Kendimi duvardan iterken ölümcül bir amaç hızla tüm bedenimi sardı. "Lou ölmeyecek, Ansel. Onu bulacağız."

GAZABIN BÖYLESİ CEHENNEMDE GÖRÜLMEDİ

Reid

Ansel le geri döndüğümüzde, yıkılan odamın dışında birkaç er dolanıyordu. Beni görünce başlarını eğip dağıldılar. Onlara ters bir bakış atarak düşünmek için içeri girdim. Yapacaklarımı planlamalıydım.

Lou son iki yılını bir hırsız olarak geçirmişti, bu yüzden ortadan kaybolmak konusunda birçok kişiden daha iyiydi. Herhangi bir yerde olabilirdi. Onun tüm uğrak yerlerini bildiğimi düşünecek kadar aptal değildim ama onu bulma ihtimalim Jean Luc'unkinden daha yüksekti. Yine de şehri karış karış yoklayan Chasseurler işleri biraz karıştırıyordu.

Gözlerimi kapatarak kendimi derin nefes almaya ve *düşünmeye* zorladım. Nereye gidebilirdi? Nerede saklanabilirdi? Ama havadaki büyü boğazımı yakarak dikkatimi dağıttı. Çarşafların üzerine, parçalanmış masaya sinmişti. Incil'imın kanlı sayfalarına. Tenime, saçıma. Gözlerim açıldı ve hayal kırıklığıyla haykırmamak için kendimi zor tuttum. Bunun için zamanım yoktu. Onu bulmam gerekiyordu. Bir an önce. Geçen her an onun son ânı olabilirdi.

O ölecek, Reid. Bir şey yapmazsan, ölecek.

Hayır. Bunun olmasına izin veremezdim. *Düşün.*

Tiyatro onun en muhtemel saklanma yeri gibi görünüyordu. Ama benimle paylaştıktan sonra oraya geri döner miydi? Muhtemelen hayır. Belki onun yerine Pan'ın mekânını gözleyebilirdik. Tahminen pastaneyi ziyaret etmesi an meselesiydi – tabii, Cesari-ne'i tamamen terk etmediyse. Kalbime bir ağırlık çöktü.

Ansel pencereye yönelerek kardeşlerimin yürüyüp gitmelerini izlemek için dışarı baktı. Onlara katılmamızı önermemesi gerektiğini iyi biliyordu. Lou'yu bulmak gibi ortak bir amaç paylaşmamıza rağmen, Başpiskopos bana yalan söylemişti; güvenimi suistimal etmiş, inancımı yok etmişti. Daha da önemlisi, Lou'yu bulduklarında onun için ne planladıklarını bilmiyordum. Başpiskopos onu korumaya çalışsa da Jean Luc onun bir cadı olduğunu biliyordu. Diğerlerine söylemesi ne kadar sürerdi ki? Birinin onu öldürmeyi önermesi ne kadar sürerdi?

Onu önce ben bulmak zorundaydım. Onlardan önce. Cadılardan önce.

Ansel boğazını temizledi.

"Ne?" diye çıktım bir anda.

"Be-Bence Matmazel Perrot'ya gitmeliyiz. İkisi... yakınlardı. Belki bir şeyler biliyordur."

Matmazel Perrot. Tabii ya.

Ancak biz hareket edemedi, kapımdan geriye kalanlar büyük bir gümbürtüyle açıldı. Eşikte ise –nefes nefese ve kızgın bakışlar atan– Matmazel Perrot duruyordu.

"Nerede o?" Gözlerinde şiddet tehdidiyle bana doğru ilerledi. Beyaz şifacı elbiselerinin yerini deri pantolon ve kan lekeli bir gömlek almıştı. "Lou nerede?"

Artık giysilerin kapatmadığı köprücük kemiğindeki ve kollarındaki yara izlerine kaşlarımı çattım.

Ansel ürkmüş bir şekilde açıklamak için atıldı ama başımı sertçe iki yana sallayarak önüne geçtim. Onları geri yutmadan önce kelimeleri ağzımdan çıkmaya zorladım. "O gitti."

"Ne demek *gitti*? Ben burada kan dökmeden önce bana ne olduğunu anlatmak için otuz saniyen var, *Chasseur*." Son kelimeyi tükürürcesine söylemişti, bunun bir hakaret olması gerekiyormuş gibi. Kaşlarımı çattım. Derin bir nefes almaya çalıştım. Sonra bir tane daha. Bir dakika... Kan dökmek mi?

"Tik tak," diye hırladı.

Lou'yla aramda neler olduğunu ona söyleme düşüncesinden nefret etsem de yalan söylemek işe yaramazdı. Onun yardımını istiyorsam olmazdı. Lou'nun nerede olduğunu bilmiyorsa elimde çok az şey kalacaktı. Onu bulma şansım çok az olacaktı. Bunun olmasına izin veremezdim.

"Cadılar şaşırtmaca yaparak kaleye saldırıp buraya geldi..."

"Bunu *biliyorum*." Elini kaldırıp sabırsızca salladı. "Kaybolduklarında Beau'yla kalededim. Lou'ya olanları kastetmiştim."

"O kaçtı," diye tekrarlardım dişlerimin arasından. "Bir cadı... bizi buraya kadar takip etti ve saldırdı. Lou hayatımı kurtardı." Bir an duraksadım, göğsüm sıkıştı ve haberi nasıl vereceğimi bilemedim. Bilmesi gerekiyordu. "Matmazel Perrot... Lou bir cadı."

Şaşırtıcı bir şekilde gözünü bile kırpmadı. Dudaklarını hafifçe birbirine bastırması beni duyduğuna dair tek işaretti. "Elbette öyle."

"Ne?" Hayretim ses tonuma yansımıştı. "Sen... sen *biliyor muydun*?"

Bana korkunç bir bakış attı. "Görmemek için tam bir aptal olmak lazım."

Senin gibi. Dile getirmediği sözleri odada yankılandı. Onları görmezden geldim, bir başka ihanetin keskin acısı beni kısa süreliğine suskunlaştırmıştı. "Bunu... sana o mu söyledi?"

Gözlerini tavana doğru devirip burnundan güldü. "Bu kadar incinmiş görünmeye gerek yok. Hayır, bana kendisi söylemedi. Ansel'e de kendisi söylemedi ama sonuçta o da biliyordu."

Ansel'in gözleri ikimiz arasında hızla gidip geldi. Güçlkle yutkundu. "Ben... Ben hiçbir şey *bilmiyordum*..."

"Ah, lütfen." Ona kaşlarını çattı. "Yalan söyleyerek herkese hakaret ediyorsun."

Omuzları çöktü ve bakışları yere indi. Bana bakmayı reddediyordu. "Evet. Biliyordum."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalmış gibiydi. İki kelime. İki mükemmel yumruk. Soluğumla beraber acı öfke de geri döndü. "Neden bir şey söylemedin?"

Ansel bana söyleseydi—Ansel *gerçek* bir Chasseur olsaydı—bunların hiçbirisi olmayacaktı. Gafil avlanmayacaktım. Bunu *halledebilirdim*, şey yapmadan önce...

"Sana söyledim." Ansel ayağının ucuyla düşmüş bir harç parçasını dürterek hâlâ botlarına bakıyordu. "Lou benim arkadaşım."

"Ne zaman?" diye sordum duygusuzca. "Ne zaman öğrendin?"

"Cadı yakma töreni sırasında. Lou... Lou kriz geçirdiğinde. Ağlıyordu ve cadı çılgılık atıyordu... sonra yer değiştiler. Herkes Lou'nun nöbet geçirdiğini sandı ama onu gördüm. Büyünün kokusunu aldım." Çenesi titreyerek kafasını kaldırdı. Gözleri parlıyordu. "O yanıyordu, Reid. Nasıl bilmiyorum ama o cadının acısını aldı. Kendine aktardı." Derin bir nefes verdi. "Bu yüzden sana söylemedim. Çünkü Lou'nun cadı olduğunu bilsem de onun kötü olmadığını biliyordum. Kazıkta zaten bir kez yandı. İkinci kez yanmayı hak etmiyor."

Sözleri sessizlikle buluştu. Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi, gözlerim acıyordu. "Ona asla zarar vermezdim."

Kelimeler ağızımdan çıkarken taşıdıkları gerçeği fark ettim. Ansel bana söylemiş *olsaydı* bile, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Onu kazığa bağlayamazdım. Yüzümü ellerime gömdüm. Mağlup olmuştum.

"Yeter," dedi Matmazel Perrot keskin bir şekilde. "Gideli ne kadar oldu?"

"Yaklaşık bir saat."

Ansel mırıldanmadan önce bariz bir rahatsızlıkla kıpırdandı. "Cadı, Morgane'dan bahsetti."

Matmazel Perrot'nun yüzü gerçek bir korkuyla buruştuğunda ellerimi indirmiştim. Gözleri —bir zamanlar nefret dolu, suçlayıcı bakışlar atan gözleri— aniden, rahatsız edici bir aciliyetle benimkilerle buluştu. "Gitmemiz gerekiyor." Kapıyı savurup açarak koridora koştu. "Bunun hakkında burada konuşamayız."

Endişe midemi düğümlemişti. "Nereye gidebiliriz?"

"Bellerose'a." Geriye bakmaya zahmet etmedi. Başka bir seçenek görmediğimizde Ansel'le birlikte onun peşinden koştuk. "Beau'ya onunla buluşacağımı söyledim ve orada Lou'nun nerede olduğunu bilebilecek biri var."

Bellerose'un içi loştu. Daha önce bir genelevde bulunmamıştım ama sanıyorum mermer zeminler ve duvarlardaki altın varak burayı diğerlerinden daha çekici bir genelev kılıyordu. Bir köşede bir arpçı oturuyordu. Enstrümanını tıngırdattı ve kederli bir şarkı çaldı. Baştan aşağı beyaz kıyafetler giyen kadınlar yavaş yavaş dans etti. Bir avuç sarhoş adam onları aç gözlerle izliyordu. Odanın ortasında bir çeşme akıyordu.

Gördüğüm en gösterişli şeydi. Tam Madam Labelle'e göreydi.

"Zamanımızı boşa harcıyoruz. Dışarıda Lou'yu arıyor olmalıyız..." dedim öfkeyle ama Matmazel Perrot, arkada kısmen gizlenmiş bir masaya doğru ilerlemeden önce omzunun üzerinden susturucu bir bakış attı.

Biz yaklaşırken Beauregard Lyon ayağa kalktı, gözleri kısılmıştı. "Burada ne halt ediyorlar?"

Matmazel Perrot derin bir nefes alıp üçümüz arasında bir el işareti yaparak kendini bir sandalyeye attı. "Bak, Beau, bu akşam senin sidik yarıştırmadan daha önemli meselelerim var."

Beau da kollarını kavuşturup somurtarak bir sandalyeye oturdu. "Benden daha önemli ne olabilir?"

Başıyla beni işaret etti. "Bu salak Lou'yu kaybetmiş ve onu bulmak için bir yer bulma büyüsü yapmam gerekiyor."

Yer bulma büyüsü mü?

Pelerininden küçük bir şişe çekerken anlam veremeyerek onu izledim. Tıpasını çıkararak koyu renkli tozu masanın üzerine döktü. Beau yüzünde sıkılmış bir ifadeyle, sandalyesinin arka ayaklarının üzerinde sallanıyordu. Önümüzde duran kadının delirdiğini teyit etmek için Ansel'e baktım ama bana bakmadı. Matmazel Perrot bir bıçak çıkarıp diğer elini kaldırdığında, neler döndüğünü anlamamla mideme bir ağrı girdi.

Tremblay'nin konağı. Üç zehirlenmiş köpek. Ağızlarından akan kan. Havayı delen büyü kokusu – uğursuz ve yakıcı, revirdeki büyüden daha buruktu. Farklıydı.

Avucunu keserken gözleri benimkiyle buluştu, kanın masaya damlamasına izin verdi. "Muhtemelen sana söylemeliyim, Chass, adım Brie Perrot değil. Adım Cosette ama arkadaşlarım bana Coco der."

Cosette Monvoisin. Başından beri Kule'de saklanıyordu. Burnumuzun dibinde.

İçgüdüsel olarak elim Balisarda'ma gitti ama Ansel'in elini kolumda hissettim. "Reid, yapma. Lou'yu bulmamıza yardım ediyor."

Ondan uzaklaştım –dehşete kapılmış, öfkeliydim– ama elim olduğu yerde kaldı. Coco dikkatini masaya döndürmeden önce bana göz kırptı. Siyah toz kanının altında dondu, sonra hareket etmeye başladı. Midem ağızıma geldi ve burnum yandı. "O da ne?"

"Bir tazının kurutulmuş kanı." Garip semboller oluşurken hızla onları izledi. "Bize Lou'nun nerede olduğunu söyleyecek."

Beau öne eğildi ve çenesini dirseğine koyarak masaya yaslandı. "Sence nerede peki?"

Coco'nun kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Morgane Le Blanc ile."

"Morgane Le Blanc mı?" Doğruldu ve bize inanamaz bir şekilde baktı; birimizin gülmesini bekliyormuş gibi. "Kaltak cadı kraliçe neden Lou'yla ilgilensin ki?"

"Çünkü o onun annesi." Şekiller aniden durdu ve Coco'nun gözleri hızla benimkilere çevrildi. Açılmışlardı. Panikle doluydular.

"Lou'nun izi La Forêt des Yeux'nün kuzeyinde kayboluyor. Oradan ilerisini göremiyorum." Ona baktım ve kelimelere dökmediğim sorumu belirsiz bir şekilde başıyla onaylayarak yanıtladı. Çenesi titriyordu. "Lou, Morgane'ın eline geçmişse ölü sayılır."

"Hayır." Kabul edemeyerek başımı şiddetle iki yana salladım. "Sadece Şato'yu bulmamız gerekiyor. Sen bir cadısın. Bizi oraya götürebilirsin..."

Gözleri kızgın gözyaşlarıyla doldu. "Şato'nun *nerede* olduğunu bilmiyorum. Sadece bir *Dame Blanche* bulabilir orayı ve tanıdığım tek *Dame Blanche*'ı da kaybettin!"

"Sen... Sen bir *Dame Blanche* değil misin?"

Kanlı avucunu bir şey ifade etmesi gerekiyormuş gibi burnunun dibine soktu. "Elbette hayır! *Chasseurler* gerçekten bu kadar cahil mi?"

İsterim giderek artarken, elinde biriken kana baktım. Bana hakaret etmeden öncekiyle aynı buruk koku. "Anlamıyorum."

"Ben bir *Dame Rouge*'um, seni aptal. Bir Kızıl Kadın. Bir *kan cadısı*." Eliyle masaya vurmasıyla siyah şekiller etrafa sıçradı. "Şato'yu bulamıyorum çünkü oraya hiç *gitmedim*."

Kulaklarım çınlamaya başladı. "Hayır." Kafamı iki yana salladım. "Bu gerçek olamaz. Başka bir yolu olmalı."

"Yok." Ayağa kalkarken gözyaşları yanaklarından süzüldü ama onları çabucak sildi. Çevremizdeki koku keskinleşti. "Başka bir *Dame Blanche* tanıımıyorsan –kız kardeşlerine ihanet edip evlerine bir *Chasseur* götürmek isteyen başka bir *Dame Blanche*— Lou *gitti*."

Hayır.

"Böyle bir cadı tanıyor musun, Chass?" Göğsümü dürttü, gözyaşları hâlâ sel olmuş akıyordu. Gömleğinin üzerine damladıklarında tıslayıp duman çıkardılar. Beau ayağa kalkarak elini hafifçe onun sırtına yerleştirdi. "Lou'nun yaptığı gibi senin için *her şeyi* feda etmeye istekli bir cadı tanıyor musun? *Tanıyor musun* dedim?"

Hayır.

"Ashna bakarsan," diye yanıtladı soğuk, tanıdık bir ses, "tanı-
yor."

Kurtarıcıma bakmak için döndük. Ateş kızılı saçlarını gördü-
ğümde neredeyse boğuluyordum.

Tanrım, hayır.

Madam Labelle bize en yakın masada oturup konuşmamıza kulak
misafiri olan adamlara doğru el salladı. "Bu özel bir konuşma, can-
larım. Umarım anlıyorsunuzdur."

Büyü –normal, iğrenç türden olan– havaya yayıldı ve adamlar-
ın kanlanmış gözleri kararıverdi. Dikkatlerini şimdi yüzlerinde eşit
derecede boş ifadelerle dans eden kızlara geri çevirmişlerdi.

Coco ileri atladı, suçlamayarak onu işaret etti. "Morgane'ı bili-
yordun. Lou'yu uyardın. Sen bir cadıydın."

Madam Labelle göz kırptı.

Kafam karışmış bir şekilde bir ona bir diğerine baktım, burun
deliklerim yanıyordu. Zihnim uyuşmuştu. Cadı mı? Ama Madam
Labelle bir...

Jeton düştü ve kan yüzüme hücum etti.

Siktir.

Ne kadar da aptaldım. Ne kadar *kördüm*. Yumruklarımı sıkarak
ayağa kalktım. Madam Labelle'nin alaycı gülümsemesi silindi ve
Coco bile gözlerimdeki öfke karşısında irkildi.

Tabii ki Madam Labelle bir cadıydı.

Ve Matmazel Perrot, Coco'ydu.

Ve Coco bir cadıydı. Ama herhangi bir cadı değil, bir Dame
Rouge'du. *Kan* kullanan tamamen yeni bir cadı türü.

Ve karım ise –*hayatımın lanet olası aşkı*– La Dame des Sor-
cières'nin kızıydı. Le Blanc Şatosu'nun vârisi. Lanet olası cadıların
prensesi.

Ve herkes biliyordu. Ben hariç herkes. Lanet olası Ansel bile.

Bu kadarı çok fazlaydı.

İçimde bir şeyler koptu. Kalıcı bir şeyler. O saniyede artık Chasseur değildim... en başından beri bir Chasseur olmuştum tabii.

Balisarda'mı kınından çıkararak diğerlerinin beni süzmesini kindar bir zevkle izledim. İhtiyatlılardı. Korkmuş. Köşedeki arpa çalmayı bıraktı. Ağzını bir karış açarak boş boş baktı. Sessizlik ür-kütücüydü.

"Otur," dedim usulca, bakışlarımı Madam Labelle ve Coco'ya çevirerek. İkisi de hareket etmediğinde bir adım daha yaklaştım. Beau'nun eli Coco'nun bileğini kavradı. Onu çekerek yanına oturttu.

Fakat Madam Labelle ayakta kaldı. Hançerimi ona doğru çevir-dim. "Lou gitti." Bıçağı –yavaşça, anlamlı bir şekilde– yüzünden çe-kip boş sandalyeye hareket ettirdim. "Morgane Le Blanc onu aldı. Neden?"

Gözleri kısılarak masanın üzerindeki şekilsiz siyah sembollere bir bakış attı. "Morgane onu gerçekten aldıysa..."

"Neden?"

Bıçağı burnuna yaklaştırdığımda kaşlarını çattı. "Lütfen, yüzba-şı, böyle davranmanın bir anlamı yok. Bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım."

Bir sandalyeye oturduğunda isteksizce bıçağı indirdim. Çene-min her seğirişiyle daha da köpürüyordum.

"Ne kadar talihsiz bir durum." Bana baktı, rahatsızlıkla eteğini düzeltti. "Cadıların karınızın gerçek kimliğini ifşa ettiğini varsayı-yorum. Louise Le Blanc. La Dame des Sorcières'nin tek çocuğu."

Sertçe başımla onayladım.

Madam Labelle devam etmeden önce Ansel boğazını temizledi. "Affedersiniz, *madame* ama neden Louise le Blanc'ı daha önce hiç duymadık?"

Kadın, onu değerlendirmiş gibi şöyle bir bakış attı. "Louise, Morgane'm en özenle korunan sırrıydı, çocuğum. Bazı cadılar bile onun varlığından bihaberdi."

"Peki sen nereden biliyordun?" diye karşılık verdi Coco.

"Şato'da birçok casusum var."

"Sen orada hoş karşılanmıyor musun?"

"Ben de senin kadar hoş karşılanıyorum, tatlım."

"Neden?" diye sordum.

Beni görmezden geldi. Bakışları Beau'ya çevrildi. "Babanız hakkında ne biliyorsunuz, Ekselansları?"

Geriye yaslandı ve koyu kaşlarından birini yukarı kaldırdı. Şimdiye kadar olup bitenleri soğukkanlı bir tarafsızlıkla gözlemlemişti ama Madame Labelle'in sorusu onu şaşırtmış gibiydi. "Herkes ne biliyorsa onu sanırım."

"Yani?"

Omuzlarını silkti. Gözlerini devirdi. "Kendisi ünlü bir zampara. Karısını hor görüyor. Ciğeri beş para etmez Başpiskopos'un bu muhteşem yaratıklara karşı açtığı savaşa para akıtıyor." Coco'nun omurgasını takdirle okşadı. "Şeytani derecede yakışıklı, siyasette berbat ve zavallı bir baba. Devam edeyim mi? Bu konuyla ilgisini anlayamadım."

"Ondan bu şekilde bahsetmemen iyi olur." Dudakları öfkeyle büzüldü. "O senin baban... ve iyi bir adam."

Beau homurdandı. "Bunu düşünen ilk kişi kesinlikle sensin."

Burnunu çekti ve eteklerini tekrar düzeltti. Besbelli hâlâ hoşnutsuzdu. "Bunun bir önemi yok. Bu babandan daha büyük bir mesele, gerçi Morgane planını gerçekleştirirse kesinlikle onunla sona erecek."

"Açıkla," diye hırıldadım.

Bana rahatsız olmuş bir bakış attı ama devam etti. "Bu savaş yüzlerce yıldır sürüyor. Hepinizden daha yaşlı. Benden daha yaşlı. Hatta Morgane'dan bile yaşlı. Her şey Angelica adında bir cadı ve Konstantin adında kutsal bir adamla başladı."

Konstantin adında kutsal bir adam. Balisarda Kılıcını döven adamı kastediyor olamazdı. Aziz olanı.

"Lou bana bu hikâyeyi anlatmıştı" Coco öne eğildi, gözleri parlıyordu. "Angelica ona âşık olmuş ama adam ölmüş ve kadının göz yaşları L'Eau Mèlancolique'i meydana getirmiş."

"Korkarım, yarısı doğru. Size gerçek hikâyeyi anlatayım mı?" Bana bakarak duraksadı. Bir cevap bekliyor gibiydi. "Sizi temin ederim zamanımız var."

Sabırsız bir homurdanmayla oturdum. "İki dakikan var."

Madam Labelle onaylayarak başını salladı. "Çok güzel bir hikâyeye değil. Angelica gerçekten de Konstantin'e —komşu topraklardan bir şövalyeye— âşık olmuş ama ona ne olduğunu söylemeye cesaret edememiş. Halkı onunkiyle uyum içinde yaşıyormuş ve krallıklar arasındaki hassas dengeyi bozmak istememiş. Ancak sık sık olduğu gibi, kısa süre sonra, onu tamamen tanımasını istemiş. Ona halkının büyüünü, toprakla olan bağlantılarını anlatmış ve ilk başlarda, Konstantin ve krallığı onu kabul etmiş. Onu ve halkını sevmişler — Les Dames Blanches demişler onlara. Beyaz Kadınlar. Saf ve parlak. Ve en saf ve en parlak olanı olarak Angelica, ilk Dame des Sorcières olmuş."

Gözleri karardı. "Ama zaman geçtikçe, Konstantin sevgilisinin büyüüne gücenmeye başlamış. O da sahip olmadığı için kıskanmış ve öfkelenmiş. Büyüyü ondan almaya çalışmış. Yapamadığında ise onun yerine toprağı almış. Askerleri Belterra'ya gidip halkını katletmiş. Ancak büyü, kendisinin ve kardeşlerinin elinde işe yaramamış. Her ne kadar deneseler de ona sahip olamamışlar; cadıların yaptığı gibi değil. Bu arzu yüzünden çıldırmış ve sonunda ölümü kendi elinden olmuş."

Bakışları Coco'nunkilerle buluştu, yüzünde ufak ve acımasız bir gülümseme vardı. "Angelica'nın gözyaşları denize dönüşmüş ve Konstantine'i öbür dünyaya kadar takip etmiş. Ama Konstantin'in kardeşleri yaşadı. Cadıları saklanmaya mecbur kıldılar ve toprakları —ve büyülerini— kendilerinin ilân ettiler.

"Hikâyenin geri kalanını biliyorsunuz. Kan davası hâlâ daha devam ediyor. İki taraf da öfkeli, iki taraf da kendince haklı. Konstantin'in torunları, yıllar önce din için büyüden vazgeçmelerine rağmen bu toprakları kontrol etmeye devam ediyor. Her yeni Dame des Sorcières'yle cadılar güçlerini toplamayı dener ve her deneme-

de haşarısız olurlar. Sayıca az olmanın yanı sıra, kız kardeşlerim savaşta hem monarşiyi hem de Kilise'yi yenmeyi umut edemezler. Balısardalarınız varken olmaz. Ama Morgane ondan öncekilerden farklı. O daha zeki. Daha kurnaz."

"Lou'ya benziyor," dedi Coco düşünceyle.

"Lou'nun o kadınla *alakası* yok," diye bağırdım.

Beau öne eğildi ve etrafına öfkeyle baktı. "Kusura bakma ama Lou, Morgane, Angelica ya da Konstantin umurumda değil. Bana babamı anlat."

Hançerimi sıkıca kavrayan parmaklarım bembeyaz kesildi.

Madam Labelle iç çekerek sessiz bir uyarıyla kolumu okşadı. Onun dokunuşundan kendimi çektiğimde gözlerini devirdi. "O konuya geliyorum. Evet, Morgane farklı. Çocukken bu krallığın iki yönlü gücünü fark etti." Beau'ya baktı. "Baban taçlandırılıp kral ilan edildiğinde Morgane'in aklında bir fikir şekillendi: Hem kralığa hem de kiliseye saldırmanın bir yolunu bulmuştu. Babanın yabancı bir prensesle —annenle— evlenmesini ve seni doğurmasını izledi. Baban ardında bir sürü piç bıraktıkça o sevindi."

Hafifçe sessizleşerek duraksadı. Gözleri başka yöne dönerken ben bile dikkatle izledim. "İsimlerini, yüzlerini öğrendi; Auguste'un bile bilmediği çocuklarını." O zaman uzaklara dalan gözleri benimkilerle buluştu ve midem açıklanamaz bir şekilde kasıldı. "Amacını bize göstermek için beklese de doğan her çocukla neşesi —*takıntısı*— giderek büyüdü."

"Kaç tane?" Beau lafını böldü, sesi keskin çıkmıştı. "Kaç çocuk?"

Madam Labelle cevap vermeden önce tereddüt etti. "Kimse tam olarak bilmiyor. Sanırım son sayı yirmi altı civarındaydı."

"Yirmi altı mı?"

Beau konuyu uzatmadan önce Madam Labelle anlatmak için acele etti. "Doğumunuzdan kısa bir süre sonra, Ekselansları, Morgane kız kardeşlerimize bir çocuk beklediğini açıkladı. Ve herhangi bir çocuk değil, Başpiskopos'un çocuğu."

"Lou," dedim, midem bulanıyordu.

"Evet. Morgane, cadıları zulümden kurtaracak bir desenden, Lyonların zulmünü sona erdirecek bir bebekten bahsetti. Auguste Lyon ölecekti... tüm torunları da öyle. Rahmindeki çocuk bunun bedeliydi. Bir *hediye*, dedi, Tanrıça tarafından gönderilmişti. Krallığa ve kiliseye karşı nihai saldırı."

"Morgane neden Lou'yu öldürmek için bekledi peki?" diye sordum öfkeyle. "Neden onu doğduğunda öldürmedi?"

"Bir cadı, on altıncı doğum gününde cadılığa adım atar. Kadının olduğu gün o gündür. Cadılar kurtuluşu arzulasa da çoğu, bir çocuğu katletme fikrinden rahatsızdı. Morgane beklemekten memnundu."

"Yani Morgane... Lou'ya sadece intikam için hamile kaldı." Kalbime bir ağırlık çöktü. Bir zamanlar kendi sefil dünyaya geliş biçimim için üzül müştüm ama Lou... onun kaderi çok daha kötüydü. Tam anlamıyla ölmek için doğmuştu.

"Doğa denge talep eder," diye fısıldadı Coco, avucundaki kesikte parmağını gezdirerek. Düşüncelere dalmıştı. "Kralın soyunu sona erdirmek için Morgane da kendininkinin sonunu getirmeli."

Madam Labelle yorgun bir şekilde başıyla onayladı.

"Tanrım," dedi Beau. "Gazabın böylesi cehennemde görülmedi."

"Ama..." Kaşlarımı çatıttım. "Hiç mantıklı değil. Yirmi altı hayat karşılığında bir hayat mı? Bu dengeli değil ki."

Madam Labelle'in kaşları çatıldı. "Algı güçlü bir şeydir. Louise'i öldürerek Morgane, Le Blanc soyunu sonsuza dek bitirecek. Morgane öldüğünde La Dame des Sorcières'nin büyüğü başka bir soya geçecek. Kendi mirasına son vermek, bir başkasının mirasını sona erdirmeye layık bir fedakârlıktır herhalde?"

Kaşlarım daha da çatılmakla kaldı. "Ama sayılar hâlâ eşit değil."

"Olaya çok gerçekçi yaklaşıyorsun, Reid. Büyü nüanslıdır. Morgane'in bütün çocukları ölecek. Kralın da bütün çocukları ölecek." Eteğinde var olmayan bir lekeyi temizledi. "Tabii ki bu yorumun bir önemi yok. Başka kimse deseni göremez, bu yüzden Morgane'in yorumunu kullanmalıyız."

Coco aniden kafasını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. “Sizin tüm bu olaylarda rolünüz nedir, *madame*? Lou’yu *satın almaya* çalıştınız.”

“Onu korumak için.” Madam Labelle sabırsızca elini salladı. Bu hareketle kaşlarımı çattım. Tüm parmaklarını altın yüzükler kaplıyordu, biri hariç. Sol yüzük parmağında...

Sedef taşlı bir yüzük. Lou’ya verdiğimle neredeyse aynıydı.

“Morgane’in sonunda onu bulacağını biliyordum ama bunun olmasını önlemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Yani, evet, Lou’yu *satın almaya* teşebbüs ettim —sizin de çok kaba bir şekilde ifade ettiğiniz gibi— ama sadece onu korumak için. İdeal olmasa da Bellerose’da gözüm üzerinde olabilirdi. Başka bir plan yapana kadar onu güvende tutabilirdim. Ancak tekrar ve tekrar teklifimi reddetti.”

Çenesini kaldırarak Coco’nun gözlerine baktı. “Geçen yıl, casuslarım Angelica’nın Yüzüğü’nün çalındığını söyledi. Şehirdeki bilinen tüm kaçakçılarla konuştum. Hepsinin ailesinde birileri yakın zamanda cadılar tarafından öldürülmüştü.”

Bu yeni bilgiyi duymamla masaya eğildim. Filippa. *Filippa* cadılar tarafından öldürülmüştü. Bu da demek oluyordu ki...

“Mösyö Tremblay’nin yüzüğü aldığını öğrendiğimde, sonunda fırsatımı gördüm.”

Gözlerimi kapadım. Hayretle başımı iki yana salladım. Üzüntüyle. Mösyö Tremblay. Bunca ay ailelerinin intikamını almaya, onlara zarar veren cadıları cezalandırmaya odaklanmıştım. Ama cadılar kendi intikamlarını kendileri alıyorlardı.

Sözüm ona kayınpederim olacak adam. Büyülü nesne kaçakçısıydı. Filippa’nın ölümünün ve Célie’nin acısının asıl sebebi *oydu*. Fakat kendimi günümüze dönmeye zorladım. Gözlerimi açmaya.

Yas tutmanın da bir zamanı var, devam etmenin de.

“Lou’nun umutsuzca onu aradığını biliyordum,” diye devam etti Madam Labelle. “Babette’e, beni ve Tremblay’yi gizlice dinlemesine yardımcı olması için onunla iletişime geçmesini söyledim. Onun yararı için, onu nereye sakladığını bile sordum. Sonra —Ba-

bette ikinizin yüzüğü çalmayı planladığınızı doğruladığında – Başpiskopos'u kızının o gece nerede olacağı konusunda uyardım.”

“Ne yaptım dedin?” diye haykırdı Coco.

Madam Labelle nazikçe omuz silkti. “Yıllardır onu aradığına dair söylentiler vardı. Birçok cadı, bizi avlamakla bu kadar meşgul olmasının nedeninin bu olduğuna inanıyordu. Onu bulmak istiyordu. Bizi günahından dolayı korkunç bir kefaret olarak katlettiğini düşünüyorum ama önemi yok. Ona zarar vermeyeceği sonucuna ulaşarak hesaplanmış bir risk aldım. Her şeyden önce babası, ayrıca onu gördükten sonra bunu inkâr edemedi. Neredeyse aynılar. Hem onu saklamak için Chasseur Kulesi’nden daha iyi bir yer mi vardı?”

Coco başını iki yana salladı, inanamıyordu. “Biraz dürüstlük iş görürdü sanki!”

Madam Labelle ellerini dizlerinin üzerinde kavuşturdu ve memnuniyetle gülümsedi. “Tremblay’nin evinden kaçtığına planın hiçbir işe yaramadığını düşündüm ancak tiyatrodaki olay Başpiskopos’un elini zorladı. Sadece onun korumasını almakla kalmayacak, bir kocanın da korumasında olacaktı. Sadece herhangi bir koca da değil, Chasseurlerin komutanının.” Beni işaret ederken gülümsemesi genişledi. “Gerçekten hayal edebileceğimden daha iyi sonuçlandı...”

“Neden?” Parmağındaki sedef yüzüğe baktım. “Neden bu kadar zahmete girdin? Auguste Lyon’un ölmesi neden umurunda? Sen bir cadısın. Onun ölümü ancak işine yarar.”

Yavaşça yüzüne baktım. Kızıl saçlarına. Genişleyen mavi gözlerine.

Bir anı su yüzüne çıktı. Lou’nun sesi kafamda yankılandı.

Saçmalama. Elbette cadıların oğulları var.

Bir farkındalık hissi bastırdı.

Gülümsemesi silindi. “Bi-bir kenarda durup masum insanların ölmesini izleyemezdim...”

“Kral pek masum sayılmaz.”

“Etkilenen tek kişi kral olmayacak. Onlarca insan ölecek...”

“Çocukları gibi mi?”

“Evet. Çocukları gibi.” Tereddüt ederek prensle ikimize baktı. Kendine lanet ediyor gibiydi. “Hiçbir vâris hayatta kalmayacak. Aristokrasi, veraset için savaşırken ikiye bölünecek. Başpiskopos’un güvenilirliği zaten zedelendi, otoritesi de öyle. Burada olmanız bunun bir göstergesi. Kral onu çoktan huzuruna çağırmamışsa şaşırırım. Chasseurler yakında lidersiz kalacak. Ardından gelen kaosla da Morgane saldıracak.”

Dediklerini zar zor duyuyordum. Bastıran farkındalık bir sele dönüştü. İçimde bir şeyleri yıkıp geçerek damarlarımdaki öfkeyi daha da ateşledi. “Ona âşık oldun, değil mi?”

Sesi bir oktav arttı. “Şöyle ki... tatlım, durum biraz daha karmaşık...” Yumruğum masaya çarptığında irkildi. Yüzü yenilgiyle asıldığı öfkenin yanı sıra utanç duydum. “Evet, oldum.”

Masaya sessizlik hâkimdi. Sözleri beni sardı. İçimden geçti. Beau’nun kaşları şaşkınlıkla düzleşti.

“Ona cadı olduğunu söylemedin.” Sözlerim sert, keskindi ama onları yumuşatmak için hiçbir şey yapmadım. Bu kadın benim anlayışımı hak etmiyordu.

“Hayır.” Dudaklarını büzerek ellerine baktı. “Söylemedim. Ona ne olduğumu hiç söylemedim. O-Onu kaybetmek istemedim.”

“Aman Tanrım,” dedi Beau kısık sesle.

“Ve Morgane... birlikte olduğunuzu mu öğrendi?” diye sordu Coco.

“Hayır,” dedi Madam Labelle usulca. “Ama... çok geçmeden hamile kaldım ve ben... ona güvenmek gibi bir hata yaptım. Bir zamanlar arkadaştık. Çok yakın arkadaş. Kardeşten öteydik. Anlayacağını düşünmüştüm.” Yutkundu ve gözlerini kapadı. Çenesi titriyordu. “Aptallık ettim. O doğduğunda onu kollarımdan söküp aldım... benim güzel oğlumu. Auguste’a hiç söylemedim.”

Beau’nun yüzü tiksintiyle buruştu. “Bana bir kardeş mi doğurdun?”

Coco onu sertçe dirseklede. “Ona ne oldu?”

Madam Labelle'in gözleri hâlâ kapalıydı. Sanki bize... bana bakmaya dayanamıyormuş gibi. "Hiç bilmiyordum. Çoğu erkek bebek, bakımevlerine yerleştirilir —ya da çocuk şanssızsa yetimhanelere— ama Morgane'in oğluma asla böyle bir iyilik yapmayacağını biliyordum. Yaptıklarım için onu cezalandıracağını biliyordum; Auguste'un yaptıkları için." Titreyerek nefes verdi. Gözleri çırpınarak açıldığında doğrudan bana baktı. "Onu yıllarca aradım ama kaybolmuştu."

Kaybolmuş. Yüzüm buruştu. Öyle de denebilirdi tabii.

Diğer bir deyişle: Çöpe atılmış ve ölüme terk edilmiş.

Yüzümdeki nefreti gördüğünde acıyla irkildi. "Belki de her zaman kayıp kalacak."

"Evet." Nefret içimi yakıp kül etti. "Kalacak."

Diğerlerinin meraklı bakışlarını görmezden gelerek ayağa kalktım. "Burada çok fazla zaman harcadık. Lou, Le Blanc Şatosu'nun yolunu yarılamış olabilir. Sen," hançerimi Madam Labelle'e doğrulttum, "beni oraya götüreceksin."

"Bizi götüreceksin," dedi Ansel. "Ben de geliyorum."

Coco ayaklandı. "Ben de."

Yüzünü buruşturarak Beau da koltuğundan kalktı. "Sanırım bu benim de geldiğim anlamına geliyor. Lou ölürse görünüşe göre *ben de* ölüyorum."

"İyi," diye tersledim. "Ama şimdi yola çıkıyoruz. Lou çoktan kilometrelerce önümüzde. Bu zamanı telafi etmeliyiz, yoksa Şato'ya ulaşmadan ölmüş olacak."

"Olmayacak." Madam Labelle de yanaklarından gözyaşlarını silerek ayağa kalktı. Omuzlarını dikleştirdi. "Morgane onu kurban etmek için bekleyecek. En azından iki hafta."

"Neden?" Bu kadınla bir daha asla konuşmak istemesem de Lou'ya giden tek yolumdu. Zaruri bir kötülük. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Morgane'ı tanıyorum. Lou ilk kaçtığı anda gururu feci zedelendi, bu yüzden mümkün olduğunca çok sayıda cadının zaferine tanık-

lık etmesini sağlayacaktır. Noel arifesi cadılar için Modraniht'tir'. Daha şimdiden, krallığın her yerinden cadılar kutlama için Şato'ya gidiyorlar." Bana delici bir bakış attı. "Modraniht, annelerini onurlandırmak için kutlanan bir gece. Morgane bu ironiye bayılacaktır."

"Neyse ki benim bir annem yok." Yaralı ifadesini görmezden gelerek arkamı döndüm ve boş bakışlı dansçıları, sarhoş erkekleri geçerek çıkışa doğru yürüdüm. "Bir saat içinde burada toplanacağız. Takip edilmediğinizden emin olun."

RUH UNUTMAZ

Lou

Altımdaki ahşap zemin aniden kaydı ve birinin kucağına düştüm. Okaliptüsün serin ve gevrek kokusuyla birlikte yumuşak kollar beni sardı. Olduğum yerde donakaldım. Koku, son iki yıldır kâbuslarıma musallat olmuştu.

Kendimi geri çekmeye çalıştığım sırada gözlerim birden açıldı ama —korkunç bir şekilde— vücudum hareketsiz kaldı. Felç olduğumdan annemin parlak yeşil gözlerine bakmaktan başka seçeneğim yoktu. Gülümseyerek alnıma bir öpücük kondurdu. Tüylerim diken diken oldu.

“Seni çok özledim, hayatım.”

“Bana ne yaptın?”

Duraksadı ve usulca güldü. “O küçük enjeksiyonlar olağanüstü şeyler. Mösyö Bernard bana bir tane getirdiğinde ilacı mükemmel-leştirdim. Benim versiyonumun daha insancıl olduğunu düşünüyorum. Sadece vücudun etkileniyor, zihninin değil.” Gülümsemesi genişledi. “Arkadaşlarının ilacını beğeneceğini düşündüm. Sana özel yaratmak için çok çalıştılar.”

Zemin tekrar kayar gibi oldu ve sonunda çevreme göz atarak etrafa baktım. Üstü örtülü topluluk arabası. Kalın çadır bezinin içinden ışık süzülüyordu, bu yüzden ne zamandır seyahat ettiğimizi anlayamadım. Kulaklarımı iyice açtım ama duyabildiğim tek

ses at toynaklarının çıkardığı düzenli *tak tuk* sesleriydi. Şehirden ayrılmıştık.

Onemi yoktu. Hiçbir yardım gelmeyecekti. Reid bunu açıkça belirtmişti.

Onun ayrılık sözlerini hatırlarken zayıflatıcı bir keder dalgası sardı içimi. Saklamaya çalışsam da tek bir gözyaşı yanağımdan süzülüyordu. Morgane parmağıyla silip tadına bakmak için ağzına götürdü. "Benim güzel, canım kızım. Seni bir daha incitmesine asla izin vermeyeceğim. Sana yaptıklarından dolayı yanmasını izlemek yerinde olur, değil mi? Ateşini senin yakmanı sağlayabilirim. Bu seni mutlu eder mi?"

Kanım çekildi. "Ona dokunma."

Kaşını kaldırdı. "Onun senin düşmanın olduğunu unutmuşsun, Louise. Ama endişelenme... hepsi Modraniht'te affedilecek. Küçük kutlamamızdan önce kocanın yakılmasını ayarlarız." Reid'den bahsettiğinde bana tersleyip sinirlenme şansı vererek duraksadı. Reddettim. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

"Bayramı hatırlıyorsun, değil mi? Bu sene özel bir şeyler yaparız diye düşündüm."

İçimde bir korku filizlendi. Evet, Modraniht'i hatırlıyordum.

Anneler Gecesi. Belterra'nın her yerinden gelen Beyaz Kadınlar, bayram yapmak ve kadın atalarını fedakârlıklarla onurlandırmak için Şato'da toplanırdı. Bu yıl rolümün ne olacağından pek şüphem yoktu.

Düşüncelerimi okumuş gibi boğazıma sevgiyle dokundu. Bayılmadan önce yara izimdeki acı patlamasını hatırlayarak nefes nefese kaldım. Kıkırdadı. "Endişelenme. Yaranı iyileştirdim. Şato'ya varmadan o kıymetli kanın bir damlasını daha ziyan edemezdim." Kulağımın yanına yaklaşırken saçları yüzümü gıdıkladı. "Zekice bir büyüydü ve çözömlemesi zordu ama seni bu sefer o bile kurtarmayacak. Neredeyse eve geldik."

"O yer benim evim değil."

"Her zaman çok dramatik olmuşsundur." Kıkırdayarak burnu-

ma bir fiske atmak için öne uzandı ve parmağındaki altın yüzüğü görmemle kalbim durdu. Bilmiş bir gülümsemeyle bakışlarımı izledi. "Ah, evet. Ayrıca yaramaz."

"Bunu nasıl..." Kelimelerde boğularak, beni çaresiz bırakan enjeksiyona karşı mücadele ettim ama uzuvlarım acımasızca tepkisiz kaldı.

Morgane, Angelica'nın Yüzüğü'nü alamazdı. Bunu yapamazdı. Büyüsünü ortadan kaldırmak için ona ihtiyacım vardı. Kanımı akıttırken takıyor olursam kan işe yaramazdı. Büyü bozulurdu. Ben ölürdüm, evet ama Lyonlar yaşardı. O *masum çocuklar* yaşardı.

Daha çok mücadele ettim, boğazımdaki damarlar neredeyse gerginlikten patlayacaktı. Ama ne kadar çok savaşıysam, bedenime çöken ağırlık yüzünden nefes almak o kadar zorlaştı. Uzuvlarım yakında arabadan düşecekmiş gibiydi. Panik içinde bir desen oluşturmaya odaklandım —*herhangi* bir desen— ama altın, ilaç yüzünden bulanıklaşarak uzaklaştı.

Öfkeyle küfrettim, kararlılığım hızla parçalanarak umutsuzluğa dönüşüyordu.

"Gerçekten kendi yüzüğümü tanımayacağımı mı düşündün?" Morgane şefkatle gülümsedi ve bir tutam saç kulağımın arkasına attı. "Söylesene onu nasıl buldun? Yoksa en başta onu çalan *sen* miydin?" Cevap vermediğimde derin bir iç çekti. "Beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattın, hayatım. Kaçmak, saklanmak, yüzük... eminim tüm bunların aptalca olduğunun farkındasındır."

Çenemi tutup kaldırırken gülümsemesi kayboldu ve gözleri ani, yırtıcı bir odaklanmayla benimkilere döndü. "Saçtığın her tohumu karşılık, Louise, ben bin tane daha saçtım. Sen benim kızımsın. Seni senden daha iyi tanıyorum. Beni zekânla alt edemezsin, benden kaçamazsın ve bana karşı zafer kazanmayı umamazsın."

Cevap bekliyormuş gibi duraksadı ama ona bu zevki tattırmadım. Konsantrasyonumun her zerresiyle elimi hareket ettirmeye, bileğimi kaydırmaya, bir parmağımı bile olsa kaldırmaya odaklandım. Çabalarım sonucunda gözüm karardı. Birkaç dakika boyunca

mücadele etmemi izledi –gözlerindeki yoğunluk garip bir özlemle donuklaşmıştı— sonra saçımı okşadı. “Hepimiz eninde sonunda ölmeliyiz, Louise. Bunu kabullenmeni öneririm. Modraniht’te, hayatın amacını sonunda yerine getirecek ve ölümün halkımızı özgürleştirecek. Kendinle gurur duymalısın. Pek çok kişi böyle görkemli bir kadere sahip olmaz.”

Son bir çaresizlik darbesiyle ona saldırmaya –ona vurmaya, onu incitmeye, yüzüğü bir şekilde parmağından koparmaya çalıştım— ama vücudum soğuk ve cansız kaldı.

Çoktan ölüydü.

Günlerim azapla geçti. İlaç vücudumu felç etmesine rağmen kemiklerimdeki ağrıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Yüzüm ve bileğim cadının saldırısından zonklamaya devam ediyordu ve saplanan onca iğne yüzünden boğazımda sert bir düğüm oluşmuştu.

Şimdi düşününce, Andre ve Grue bir zamanlar sorunlarımın en büyüğüydü.

Morgane’ın solgun parmakları düğümün üzerinde gezinerek kulağımın altındaki parmak şeklindeki çürüklere dokundu. “Arka daşların mı yaptı, hayatım?”

Kaşlarımı çatarak ellerimdeki ve ayaklarımdaki yanma hissine odaklandım: İlacın azalmasının ilk göstergesiydi. Elimi çabuk tutarsam Angelica’nın Yüzüğü’nü koparıp Morgane tepki vermeden ortadan kaybolarak arabadan yuvarlanabilirdim. “Bir zamanlar.”

“Ya şimdi?”

Parmaklarımı oynatmaya çalıştım. Hareketsiz kaldılar. “Öldüler.”

Düşüncelerimi hissediyormuş gibi Morgane çantasından tanıdık çelik şırıngayı çıkardı. Çenemin titremesini engellemeye çalışıp başarısız olarak gözlerimi kapattım. “Şato’ya vardığımızda kız kardeşlerin vücudunu iyileştirecek. Bu korkunç çürükler Modraniht’ten önce gitmiş olmalı. Yine sağlıklı ve saf olacaksın.” İğne için hazırlayarak boğazımdaki düğüme masaj yaptı. “Bakire gibi temiz.”

Gözlerim açıldı. "Bakire sayılmam."

Keyifli gülümsemesi yüzünden silindi. "O pis avcıyla gerçekten de yatmadın, değil mi?" Dikkatle koklayıp tiksinererek burnunu buruşturdu. "Ah, Louise. Tam bir hayal kırıklığı. Kokusu her yerine sinmiş." Gözleri karnıma doğru fırladı ve başını eğerek daha derin bir nefes aldı. "Umarım önlem almışsındır, hayatım. Anne cezbedici olabilir ama onun yolundan yürüyemezsin."

Parmaklarım rahatsızlıkla seğirdi. "Bir torun katletmezmişsin gibi davranma."

Yanıt olarak iğneyi boğazıma, gittiği yere kadar batırdı. Parmaklarım bir kez daha ağırlaşırken çığlık atmamak için yanağımı ısır-dım.

"*Bedel senin kanın.*" Özlemle boğazımı okşadı. "Rahmin boş, Louise. *Sen* benim soyumun sonuncususun. Neredeyse üzücü..." Eğildi, dudaklarını yara izime dokundurdu. Reid'in sadece birkaç gün önce aynı noktayı öptüğünü hatırladığımda *dejavu* yaşayarak midem kalktı. "Sanırım avcının bebeğini öldürmekten zevk alırdım."

"Uyan, hayatım."

Morgane'in kulağımdaki fısıltısıyla gözlerimi araladım. Ne kadar zaman geçtiğini bilmemin hiçbir yolu olmasa da —dakikalar, saatler ya da günler— arabanın üstündeki örtü nihayet atılmış ve gece çökmüştü. Oturmaya çalışmakla uğraşmadım.

Morgane zaten uzakta bir yeri işaret ediyordu. "Neredeyse evdeyiz."

Sadece gökteki yıldızları görebiliyordum ama dalgaların tanıdık, kayalara çarpan sesi bana yeterince şey söylüyordu. Buradaki *hava* bile bana yeterince şey söylüyordu. Cesarine'de soluduğum balık kokan havadan farklıydı: Berrak ve keskindi; çam iğneleri, tuz ve toprakla sarılıydı... ve bir parça büyüyle. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım. Her şeye rağmen, bu kadar yakın olmak midemin heyecanla kasılmasına sebep oluyordu. Sonunda eve dönmek.

Dakikalar içinde arabanın tekerlekleri bir köprünün tahta çatalına çarptı.

O köprünün.

Le Blanc Şatosu'nun efsanevi girişi.

Daha dikkatli dinledim. Belli belirsiz, neredeyse fark edilmeyen bir kahkaha çok geçmeden etrafımızda yankılandı ve rüzgâr hızlanarak karları soğuk gece havasına kattı. Hepsinin ayrıntılı bir prodüksiyon olduğunu bilmeseydim ürkütücü olurdu. Morgane dramatik olmak için doğmuştu.

Bu kadar zahmete gerek yoktu. Şato'yu sadece bir cadı bulabilirdi. Kadim ve güçlü bir büyü kaleyi kuşatmıştı – her Dame des Sorcières'nin binlerce yıldır katkıda bulunduğu bir büyü. İşler farklı olsaydı, büyüyü bir gün benim de güçlendirmem beklenirdi.

Gülümseyerek şimdi arabanın yanında çıplak ayakla koşan beyaz giyimli kadınlara el sallayan Morgane'a baktım. Karda ayak izi bırakmamışlardı. Sessiz hayaletler.

“Kardeşlerim,” diye karşıladı içtenlikle.

Kaşlarımı çattım. Bunlar köprünün kötü şöhretli koruyucularıydı. Morgane'ın prodüksiyonundaki aktörler... Geceleri adamları köprüye çekmekten zevk alıyorlardı gerçi.

Ve onları aşağıdaki karanlık sularda boğmaktan.

“Hayatım, bak.” Morgane beni kollarına aldı. “Bu Manon. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Küçükken yapışık ikiz gibiydiniz.”

Başım omzuma sarkarken yanaklarım kızardı. Daha da kötüsü, Manon gerçekten de aşağılanmama tanık olmak için oradaydı; koşarken koyu gözleri heyecanla parlıyordu. Kız neşeyle gülümsedi ve arabana kış yasemini yağdırdı.

Yasemin. Sevginin sembolü.

Akmayan gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Ağlamak istedim – ağlamak, öfkelenmek, Şato'yu ve tüm sakinlerini yerle bir etmek. Bir zamanlar beni sevdiklerini iddia etmişlerdi. Gerçi... Reid de öyle söylemişti.

Sevgi.

Bu kelimeye lanet ettim.

Manon arabaya uzanıp kendini yukarı çekti. Başının üstünde çobanpüskülünden bir taç vardı; kırmızı meyveler, siyah saçına ve tenine karşı kan damlalarını andırıyordu. "Louise! Sonunda döndün!" Kollarını boynuma doladı ve gevşek bedenim onunkine düştü. "Seni bir daha göremeyeceğimden korkuyordum."

"Manon, Şato'da sana eşlik etmek için gönüllü oldu," dedi Morgane. "Ne kadar hoş, değil mi? Birlikte çok eğleneceksiniz."

"Bundan oldukça şüpheliyim," diye mırıldandım.

Manon'un siyahi yüzü asıldı. "Beni özlemedin mi? Bir zamanlar kardeştik."

"Sık sık kız kardeşlerini öldürmeyi dener misin?" diye çıkıştım bir anda.

Manon irkilme nezaketini gösterse de Morgane sadece yanağını sıktı. "Louise, yaramazlık yapmayı bırak. Çok sıkıcı bir şey." Elini uzattığı Manon bana bakarak tereddüt ettikten sonra hızla öpmek için eğildi. "Şimdi koş, çocuğum ve Louise'in odasında bir banyo hazırla. Onu bu kan ve kokudan kurtarmalıyız."

"Elbette, hanımım." Manon gevşek ellerimi öptü, beni tekrar Morgane'in kucağına bıraktı ve arabadan atladı. Konuşmadan önce kız geceye karışana kadar bekledim.

"Saçmalamayı bırak. Bana eşlik edilmesini istemiyorum; ne o ne de başkası tarafından. Kapıma nöbetçi gönder bitsin."

Morgane yasemin çiçeklerini arabanın zemininden alıp saçlarıma yerleştirdi. "Ne büyük kabalık. O senin kardeşin, Louise ve seninle vakit geçirmek istiyor. Sevgisine karşılık vermek için ne kadar kötü bir yol."

İşte, yine o kelime.

"Yani, sana göre, ben bir sunağa zincirlenirken öylece izlemesi sevgisinden mi?"

"Ona güceniyorsun. Ne kadar ilginç." Parmakları karışık saçlarımın arasından geçti ve onları örerek yüzümden çekti. "Belki de kaderin bunun yerine kazık olsaydı, onunla evlenirdin."

Mideme bir sancı girdi. "Reid beni asla incitmedi."

Tüm hatalarına ve tüm önyargılarına rağmen, cadı saldırdıktan sonra bana karşı parmağını bile kaldırmamıştı. Yapabilirdi ama yapmamıştı. Kalsaydım neler olabileceğini merak ettim. Beni kazığa bağlar mıydı? Belki daha kibar olurdu ve onun yerine kalbime bir bıçak saplardı.

Ama bunu çoktan yapmıştı.

"Aşk hepimizi aptallaştırır, hayatım."

Beni kışkırttığını bilmeme rağmen çenemi kapalı tutamadım. "Sen aşk hakkında ne bilirsin ki? Kendinden başka birini hiç sevdin mi?"

"Dikkat et," dedi yumuşakça, saçımdaki parmakları durdu. "Kiminle konuştuğunu unutma."

Ama kendimi dikkatli hissetmiyordum. Hayır, Şato'nun büyük beyaz silueti üzerimde şekillendiğinde —ve Angelica'nın Yüzüğü parmağında parıldadığında— dikkatli olmanın *tam tersini* hissediyordum.

"Ben senin kızınım," dedim öfkeyle, pervasızca. "Sen de beni değerli bir inek gibi kurban edeceksin..."

Kafamı sertçe geriye çekti. "Çok gürültülü, saygısız bir inek."

"Bunun tek yol olduğunu düşündüğünü biliyorum." Sesim şimdi üzerine düşünmek istemediğim duygulara boğulmuş bir şekilde umutsuz çıkıyordu. Annemin benim için planını anlayacak kadar büyüdüğümde bir yere kapatıp kilit vurduğum duygulara. "Ama değil. Chasseurlerle yaşadım. Değişebilirler, hoşgörülü olabilirler. Bunu gördüm. Onlara başka bir yol gösterebiliriz. Onlara inandıkları gibi olmadığımızı gösterebiliriz..."

"Sen yozlaşmışsın, kızım." Son sözü saçıma sert bir şekilde asılarak söyledi. Ağrı kafa derime yayıldı ama umurumda değildi. Morgane görmeliydi. *Anlamalıydı.* "Bunun olacağından korkuyordum. Vatanımızı zehirledikleri gibi aklını da zehirlemişler." Çenemi yukarı kaldırdı. "Onlara bak, Louise, insanlarına bak."

Hâlâ etrafımızda dans eden cadılara bakmaktan başka seçene-

gim yoktu. Gördüğüm bazı yüzler tanıdıktı. Bazılarıysa yabancı. Hepsi bana katıksız bir sevinçle bakıyordu. Morgane kahverengi tenli ve saç örgülü bir dizi kızı işaret etti. "Rosemund ve Sacha. Anneleri bir aristokratın bebeğini ters doğumla dünyaya getirdikten sonra yandı. Altı ve dört yaşındaydılar."

Yüzünün yarısında şeklini bozan gümüş lekeler olan yanık tenli küçük bir kadını işaret etti. "Viera Beauchêne, onu ve karısını yakma-va çalışmalarından sonra kaçtı. Bu sefer alev yerine asitle saldırmışlar. Deneysel." Başka birini işaret etti. "Genevieve, atalarımızla olan bağlarını kopararak bir din adamıyla evlenmek için üç kızıyla birlikte vatanımızı terk etti. Ortanca kızı çok geçmeden hastalandı. Kocasına onu iyileştirmek adına buraya dönmek için yalvardığında adam reddetti. Kızı öldü. En büyüğü ve en küçüğü şimdi onu hor görüyor."

Cenemi çürütecek kadar sert tutuyordu. "Bana hoşgörülerinden bir daha bahset, Louise. Bana arkadaş dediğin canavarlardan bir daha bahset. Bana onlarla geçirdiğin zamanı anlat, kız kardeşlerinin acısına nasıl hakaret ettiğini anlat."

"Maman, lütfen." Gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. "Bize haksızlık ettiklerini ve onlardan nefret ettiğini biliyorum. Anlıyorum da. Ama bunu yapamazsın. Geçmiş değiştiremeyiz ama ilerleyebilir ve iyileşebiliriz... hep birlikte. Bu toprakları paylaşabiliriz. Kimse senin ölmesi gerekmiyor."

Sadece cenemi daha sert kavrayıp kulağıma eğildi. "Zayıfsın, Louise ama korkma. Elim titremeyecek. Hiç tereddüt etmeyeceğim. Onlara bizim çektiğimiz gibi acı çektireceğim."

Beni serbest bırakarak derin bir nefes alıp doğruldu, ben de arabanın zeminine devrildim. "Lyonlar bu toprakları çaldıkları güne pişman olacak. Halkı kıvrınacak, kazığa bağlanıp tartaklanacak ve kralla çocukları da senin kanında boğulacak. Kocan senin kanında boğulacak."

Korkunç bir umutsuzluk beni tüketmeden önce kısa bir süre kalırsın allak bullak oldu, tüm mantıklı düşünceler uçup gitti. Bu be-

nini annemdi —*annem*— ve bu onun halkıydı. O benim kocamcı ve onlar da onunkiydi. İki taraf da aşağılıktı, olması gerekenin çarpık bir hâliydi. İki taraf da acı çekiyordu. İki taraf da büyük kötülükler yapabiliirdi.

Bir de ben vardım.

Gözyaşlarımin tuzu saçımdaki yasemin ile karıştı, aynı sefil maddalyonun iki yüzü. “Peki ya ben, *maman*? Beni hiç sevdin mi?”

Kaşlarını çattı, gözleri karanlıkta yeşilden çok siyahtı. “Bunun bir önemi yok.”

“Benim için önemli!”

“O zaman aptalın tekisin,” dedi soğuk bir şekilde. “Aşk hastalığından başka bir şey değildir. Bu çaresizce sevilme arzun... bu bir hastalık. Gözlerinde seni nasıl tükettiğini, zayıflattığını görebiliyorum. Ruhunu çoktan bozdu. Benim sevgimi istediğin gibi onun sevgisini de istiyorsun ama ikisine de sahip olmayacaksın. Sen yolunu seçtin.” Dudak büktü. “Tabii ki seni sevmiyorum, Louise. Sen düşmanımın kızıydın. Daha asil bir amaç için tasarlandın ve bu amacı *sevgiyle* zehirlemeyeceğim. Doğumunla birlikte Kilise’ye saldırdım. Ölümünle de krallığa saldıracağım. Çok yakında ikisi de yıkılacak.”

“*Maman...*”

“*Yeter.*” Kelime sessiz çıkmıştı, ölümcül. Bir uyarı niteliğinde. “Yakında Şato’ya varacağız.”

Annemin yüzündeki acımasız ilgisizliğe katlanamayarak gözlerimi yenilgiyle kapadım. Çok geçmeden kapadığıma pişman oldum. Gözkapaklarımin ardına başka bir yüz süzüldü, benimle alay ediyordu.

Sen benim karım falan değilsin.

Bu acı, aşksa belki de Morgane haklıydı. Belki de onsuz daha iyiydim.

Le Blanc Şatosu denize bakan bir uçurumun üstünde yükseldi. Adına yaraşır bir şekilde, kale ay ışığında bir işaret gibi parlayan beyaz taştan inşa edilmişti. Ona özlemle baktım, gözlerim yıldız-

lara karışan dar, sivri uçlu kulelere kaydı. Orada —kayalık sahile bakan en yüksek batı kulesinde— çocukluk odam vardı. Yüreğim ağzıma geldi.

Araba kale kapısından gıcırdayarak girdiğinde bakışlarımı indirdim. Le Blanc aile mührü eski kapılara oyulmuştu: Üç gözlü bir karga. Biri Bakire, biri Anne, diğeri de Kocakarı için.

O pis yaşlı kuştan hep nefret etmiştim.

Kapılar çınlayan bir kesinlikle arkamızdan kapanınca dehşet içimi sardı. Sessizlik karlı avluyu örtmüştü ama cadıların görünmez bir hâlde gezindiğini biliyordum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Derinlemesine inceliyor, değerlendiriyorlardı. Hava bile onların varlığıyla karıncalanıyordu.

"Manon, Modraniht'e kadar sana gece gündüz eşlik edecek. Kacmaya teşebbüs edersen," diye uyardı Morgane, bakışları soğuk ve zalimdi, "o avcını parçalara ayırır, kalbini de sana yediririm. Anlıyor musun?"

Korku dilimin ucundaki iğneli cevabı dondurdu.

Kaypak bir gülümsemeyle başını aşağı yukarı salladı. "Sessizliğin paha biçilmez, hayatım. Benim için konuşmalarımızdaki yeri apayrı." Dikkatini görüş alanımın dışında kalan bir oyuğa çevirerek bir şeyler bağırdı. Saniyeler içinde, belli belirsiz tanıdığım iki kambur kadın ortaya çıktı. Eski dadılarım. "Ona odasına kadar eşlik edin lütfen ve yaralarını iyileştirirken Manon'a yardım edin."

İkisi de hararetle başlarını salladı. Biri öne çıktı ve yüzümü solmuş avuçlarına aldı. "Sonunda geri döndünüz, *maîtresse*! Çok uzun süre bekledik."

"Sadece üç gün kaldı," diye mırıldandı diğeri elimi öperek, "sonra Yaz Diyarı'ndaki Tanrıça'ya kavuşacaksın."

"Üç mü?" Panikleyerek Morgane'a baktım.

"Evet, hayatım. Üç. Yakında kaderini yerine getireceksin. Kız kardeşlerimiz sonsuza dek senin onuruna ziyafet verip dans edecekler."

* (Fr.) Hanımefendi —çn

Kader. Onur.

Parlak, kırmızı bir fiyonkla bağlanmış muhteşem bir ödül alıyormuşum gibi, kulağa çok hoş geliyordu. Dudaklarımdan isterik bir kıkırdama kaçtı. En azından kan kırmızı olurdu.

Bakıcılardan biri endişeyle başını eğdi. "İyi misiniz?"

Kesinlikle iyi *olmadığımı* bilecek kadar öz farkındalığım vardı.

Üç gün. Kalan zamanım bu kadarcıktı. Daha da güldüm.

"Louise." Morgane parmaklarını burnumun önünde şıklattı. "Komik bir şey mi var?"

Gözlerimi kırıştırdım, kahkahalarım başladığı gibi aniden son buldu. Üç gün içinde ölmüş olacaktım. *Ölmüş*. Kalp atışımın sürekli atışı, yüzümdeki soğuk gece havası... hiçbir olmayacaktı. *Ben* olmayacaktım, en azından şu an olduğum şekilde. Çilli tenle, mavı-yeşil gözlerimle ve karnımdaki bu korkunç ağrıyla.

"Hayır." Bakışlarım, yıldızların sonsuza dek uzandığı bulutsuz gökyüzüne yükseldi. Bir zamanlar bu manzaranın Soleil et Lune'dekinden daha iyi olduğunu düşünüyordum bir de. "Komik olan hiçbir şey yok."

Coco'yla bir daha asla gülemeyecektim. Ya da Ansel'i kızdırmayacaktım. Ya da çörek yemek için Pan'ın mekânına gidemeyecek veya Soleil et Lune'ün tepesine tırmanıp güneşin doğuşunu izleyemeyecektim. Öbür dünyada gündoğumu var mıydı? Olsaydı onları göreceğim gözüm olur muydu?

Bilmiyordum ve bu beni korkutmuştu. Bakışlarımı yıldızlardan ayırdım, gözyaşları kirpiklerime yapıştıyordu.

Üç gün içinde sonsuza dek Reid'den ayrılacaktım. Ruhum bedenimi terk ettiği an, kalıcı olarak ayrılacaktık... çünkü Reid'in beni gittiğim yerde takip edemeyeceğinden emindim. Beni en çok korkutan da buydu.

Nereye gidersen ben de oraya gideceğim. Nerede kalırsan ben de orada kalacağım.

Ama ne Yaz Diyarı'nda bir avcıya yer vardı ne de cennette de bir cadiya. İki yer de gerçekten varsa tabii.

Ruhum onu hatırlar mıydı? Küçük bir parçam hatırlamaması için dua etti ama geri kalanı daha iyi biliyordu. Onu seviyordum. Hem de çok. Böyle bir aşk sadece kalpten ve zihinden oluşan bir şey değildi. Hissedilecek ve sonunda unutulacak, insana dokunmadan dokunulabilecek bir şey değildi. Hayır... bu aşk başka bir şeydi. Geri alınamaz bir şey. Ruhun bir parçasıydı.

Onu hatırlayacağımı biliyordum. Ölümünden sonra bile yokluğunu hissedecektim, bir daha asla olamayacağı bir şekilde bana yakın olması için acı çekecektim. Benim kaderim *buydu*: Sonsuz azap. Onu düşünmek ne kadar acı verse de onun küçük bir kısmını bile yanımda tutmak için acıya memnuniyetle katlanırdım. Acı, gerçek olduğumuz anlamına geliyordu.

Ölüm onu benden alamazdı. O *bendi*. Ruhlarımız bağlıydı. Beni istemese bile, adını lanetlesem bile biz birdik.

Etrafımdaki iki kolun beni alıp götürdüğünün belli belirsiz farkına vardım. Beni nereye götürdükleri umurumda değildi. Reid orada olmayacaktı.

Ama bir yandan da... olacaktı.

ALAMET

Reid

"Donuyorum," diye inledi Beau acı bir şekilde.

La Forêt des Yeux'nün kadim, dallı budaklı çamlardan oluşan bir kısmında kamp kurmuştuk. Bulutlar, ay ve yıldızlardan yayılan ışığı gölgeliyordu. Sis paltolarımıza ve battaniyelerimize sarılmıştı. Yoğundu. Tuhaftı.

Yerdeki kar pantolonumu sıırılsıklam etmişti. Diğerlerine bir göz atarak titredim. Onlar da soğüğün etkisini hissediyorlardı: Beau'nun dişleri şiddetle takırdıyor, Ansel'in dudakları yavaşça maviye dönüyordu ve Coco'nun ağzı tavşan kanıyla lekelenmişti. Ayaklarının dibindeki hayvanın leşine bakmamaya çalıştım. Ve başarısız oldum.

Bakışlarımı fark ederek omuz silkti. "Onların kanı bizimkinden daha sıcak akıyor."

Sessiz kalamayan Ansel ona yaklaştı. "Büyü yaparken... Büyü yaparken her zaman hayvan kanı mı kullanıyorsun?"

Coco cevap vermeden önce bir an durup onu inceledi. "Her zaman değil. Farklı büyüler farklı malzemeler gerektirir. Tıpkı her Dame Blanche'in benzersiz desenler hissetmesi gibi, her Dame Rouge benzersiz katkı maddeleri algılar. Lavanta yaprakları uyku getirebilir ama yarasa kanı, tart kirazı veya bir milyon başka şey de. Cadiya bağlı."

“Yani...” Ansel kafa karışıklığıyla gözlerini kırptırdı, yüzü tavşanın ölü bedenine bakarken buruştu. “Yani turta kirazlarını sadece yiyor musun? Yoksa...”

Coco cildini çapraz kesiklerle donatan yara izlerini göstermek için kolunu kaldırarak güldü. “Büyüm kanımın içinde yaşıyor, Ansel. Tart kirazları kan olmadan yalnızca tart kirazlarıdır.” Sonra kaşlarını çattı, sanki çok fazla şey söylediği için endişeliydi. Dikkatle dinleyen tek kişi Ansel değildi. Hem Madame Labelle hem de Beau her kelimesini ağzı açık dinliyorlardı ve ben de —utanç verici biçimde— biraz o tarafa yaklaşmıştım. “Nereden çıktı bu ani ilgi?”

Ansel yanakları kızarak uzaklara baktı. “Sadece senin hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim.” Direnemeyen bakışları saniyeler sonra Coco’nun yüzüne döndü. “Tüm... Tüm kan cadıları sana mı benziyor?”

Coco alaycı bir keyifle tek kaşını kaldırdı. “Hepsi nefes kesici derecede güzel mi yani?” Ansel başıyla onayladı, gözleri büyümüş ve ciddiydi. Coco güldü. “Elbette değil. Her şekilden ve renkten cadılar var, tıpkı Dames Blanches gibi... ve Chasseurler.”

Gözleri o zaman benimkilere kaydı ve ben aceleyle bakışlarımı uzaklara çevirdim.

Beau yine inledi. “Ayak parmaklarımı hissedemiyorum.”

“Evet, bundan bahsetmiştiniz,” dedi Madam Labelle bana yaklaşarak. Oldukça sinir bozucu bir şekilde, yolculuk boyunca dibimden ayrılmamıştı. Beni mümkün olduğunca rahatsız etmeye niyetli gibiydi. “Hatta birkaç kez. Ama hepimiz üşüyoruz. Bu konuda mız-mızlanmanın pek yardımı dokunmuyor.”

“Bir ateş yakmanın olurdu,” diye homurdandı.

“Hayır,” diye tekrarladı sertçe. “Ateş yok.”

Bunu itiraf etmekten nefret etsem de ona katılıyordum. Ateş istemeyeceğimiz türden dikkat çekerdi. Her türlü kötü niyetli yaratık bu ormanda dolaşıyordu. Zaten şimdiden şekilsiz kara kedinin teki bizi takip etmeye başlamıştı — talihsizlik alameti. Mesafesini

korumasına rağmen ilk gece çantalarımıza girmiş ve neredeyse tüm yiyeceklerimizi yemişti.

Ansel'in midyesinden yanıt verircesine büyük bir gurultu yükseldi. Pes ederek son peynir parçasını çantamdan çıkardım ve ona fırlattım. Karşı çıkmak için ağzını açtı ama konuşmasına izin vermedim. "Ye şunu."

O itaat ederken diğerleri suratlarını asıp sus pus oldu. Çok geç olmasına rağmen kimse uyumuyordu. Çok soğuktu. Coco, Ansel'e yaklaştı ve battaniyesinin bir kısmını ona teklif etti. O da ellerini bir iniltiyle battaniyeye soktu. Beau ise kaşlarını çatı.

"Artık çok yakınız," dedi Madam Labelle ortaya. "Sadece birkaç gün daha."

"Modraniht üç gün sonra," diye belirtti Beau. "Önce açlıktan ya da donarak ölmezsek."

"Ucu ucuna yakalayacağız," diye itiraf etti Madam Labelle.

"Vakit kaybediyoruz," dedim. "Devam etmeliyiz. Zaten kimse uyumuyor."

Yolculuğumuza başlayalı sadece birkaç saat olmuştu ki Madam Labelle bizi takip eden iki cadı keşfetmişti. Gözcüler. Coco ve ben onlardan kolayca kurtulmuştuk ama Madam Labelle yeni bir rota çizmekte ısrar etmişti.

"Yol izleniyor," demişti karanlık bir şekilde. "Morgane sürpriz istemiyor."

Lou'nun akrabalarını öldürmekten başka bir seçenek görmediğimde kabul etmek zorunda kalmıştım.

Madam Labelle, kara kedinin tekrar ortaya çıktığı yere baktı. Kedi, kadının en yakınındaki çam dallarının arasında dolandı. "Hayır. Burada kalıyoruz. Geceleri bu ormanda seyahat etmek akıllıca değil."

Beau bakışlarımızı takip etti. Gözleri kısıldı ve ayağa kalktı. "O kediye öldüreceğim."

"Yerinizde olsam yapmazdım," diye uyardı Madam Labelle. Duraksadı, kaşları daha da çatıldı. "Bu ormanda hiçbir şey görüldüğü gibi değildir, Ekselansları."

Beau poflayarak yere geri oturdu. "Bana öyle demeyi hırak. Benim de burada kıçım donuyor, tıpkı senin gibi. Bunun *ekselanslık* bir yanı yok..."

Coco'nun başı yukarı kalkarken aniden durdu. Gözleri arkamdaki bir şeye kilitlendi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Ansel.

Onu görmezden geldi, battaniyesini üzerinden attı ve benim tarafıma geçti. Sessiz bir uyarıyla bana baktı.

Yavaş yavaş ayağa kalktım.

Orman durgundu. Fazla durgun. Sis sessizlik içinde çevremizi sarmıştı... izleyerek, bekleyerek. Vücudumdaki her sinir karınca-landı. Artık yalnız olmadığımız konusunda beni uyardı. İleride bir yerde bir dal kırıldı ve karanlığa bakmak için bir çam dalını kenara çekerek çömelip daha da yaklaştım. Coco da aynısını yaptı.

Orada —bizden bir taş atımlık mesafede— yirmi Chasseur'den oluşan bir birlik ilerliyordu. Sis içinde sessizce hareket ediyorlardı. Balisardaları ellerinde. Bakışları keskin. Kasları gergin. Onlara önderlik eden adamın kısa siyah saçlarını tanımamla yerle bir oldum.

Jean Luc.

Piç herif.

Bakışlarımızı hissediyormuş gibi olduğumuz tarafa baktı ve aceleyle çömeldik. "Durun," diye mırıldandı, sesi ürkütücü sessizlikte kardeşlerime ulaştı. Hemen durdular ve Jean Luc yakınlaşarak Balisarda'sını bizim yönümüze doğrulttu. "Orada bir şey var."

Emriyle, üç Chasseur araştırmak için ileri doğru hareket etti. Ben de kendi Balisarda'mı yavaşça, sessizce, onunla ne yapacağım-
dan emin olmayarak kınından çektim. Jean Luc burada olduğumuzu öğrenmemeliydi. Bizi alıkoymaya çalışırdı ya da daha kötüsü, bizi takip ederdi. Bıçağımı daha sıkı kavradım. Kardeşlerime gerçekten zarar verebilir miydim? Onları silahsızlandırmak farklı bir şeydi ama... çok fazlalardı. Silahsızlanma yeterli olmayacaktı. Belki de diğerlerinin kaçmasına yetecek kadar dikkatlerini dağıtabilirdim.

Ben karar vermeden, kara kedi yüksek sesle miyavlayarak hana süründü.

Siktir. Coco da ben de onu kapmak için hamle yaptık ama yerinden fırlayarak doğrudan Chasseurlere gitti. Öndeki üç kişi neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Sonra kıkırdayıp başlarını kaşıdılar. "Bu sadece bir kedi, Chasseur Toussaint."

Jean Luc kedinin ayak bilekleri arasında sürünmesini şüpheli izledi. "La Fôret des Yeux'de hiçbir şey sadece *bir şey* değildir." Hoşnutsuz bir iç çekiş duyulsa da eliyle Chasseurlere ilerlemelerini işaret etti. "Şato yakın olabilir. Gözlerinizi açık, bıçaklarınızı keskin tutun, çocuklar."

Nefes almaya cesaret edene kadar birkaç dakika bekledim. Ayak sesleri artık duyulmayana kadar. Sis bir kez daha bölünmeden hareket edene kadar. "Ucuz atlattık."

Madam Labelle parmaklarını birbirine geçirdi ve oturduğu kütükte öne eğildi. Kedi –beklenmedik kurtarıcımız– başını ayaklarına sürttü, o da kediye minnettar bir şekilde okşamak için eğildi. "Bence o kadar da ucuz atlatmadık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şato'da bizi neyin beklediğini bilmiyoruz, Yüzbaşı Diggory. Birlikten kuvvet doğar..."

"Hayır." Kafamı salladım, daha fazlasını duymak istemiyordum ve ağacın oradaki yerime geri döndüm. "Lou'yu öldürecekler."

Tehlikenin atlatılmasıyla, Ansel battaniyesine daha çok gömüldü. "Başpiskopos'un onlara izin vereceğini sanmıyorum. Lou onun kızı."

"Peki ya diğerleri?" Jean Luc'un korkutucu gülümsemesini hatırladım, gözlerinin bildiği o sırla parıldamasını. Kardeşlerimize söylemiş miydi yoksa yeni konumundan memnun olup bunu kendine mi saklamıştı? Bilgiyi ifşa etmek için en işine gelen ânı mı bekliyordu? "Herhangi biri onun cadı olduğundan şüphelenirse tereddüt etmeyeceklerdir. Onlar karşısında Lou'nun güvenliğini garanti edebilir misin?"

"Ama Başpiskopos onları uyardı," dedi Ansel. "Ölürse hepimizin öleceğini söyledi. Bunu duyduktan sonra kimse ona zarar veremeyi göze alamaz."

"Tabii gerçeği bilmiyorlarsa." Coco kollarını soğuğa karşı ovuşturarak tekrar Ansel'in yanına oturdu. Ansel battaniyenin yarısını ona teklif etti, o da omuzlarına doladı. "Lou törenden önce ölse ortada bir tören olmazdı. Hiçbir tehlike *olmazdı*. Kraliyet ailesi güvende ve bir cadı da ölmüş olur. Sırf kanından kurtulmak için onu öldürürler."

Madam Labelle alaycı bir tavırla güldü. "Başpiskopos bu gerçeikle kendini suçlu konumuna düşürürmez. Güzelliğim üzerine bahse girerim onlara Lou'nun cadı olduğunu söylememiştir. Müze-lik Kız Kardeşler olayından sonra söylemez. Bu gerçeği söylemesi onun aleyhine olur, gerçi önemi de yok. Auguste ne olursa olsun onu kınamak zorunda kalacak, muhtemelen bu yüzden o ve onun neşeli bağnaz çetesi bu kadar çabuk ormana geldi. Başpiskopos kaçınılmaz olanı erteliyor."

Onu zar zor duyuyordum. Jean Luc'un gülümsemesi zihnimle alay ediyordu. Yakındı. Fazla yakın.

Gözlerinizi açık, bıçaklarınızı keskin tutun, çocuklar.

Kaşlarımı çatarak bir kez daha ayaklandım ve volta atmaya başladım. Palaskamdaki her bir bıçağa, kalbimin üzerinde duran Bali-sarda'ya dokundum. "Jean Luc biliyor."

"O senin en iyi arkadaşın değil mi?" Coco'nun kaşları çatıldı. "Sevdiğin kadını gerçekten öldürür mü?"

"Evet. Hayır." Başımı iki yana salladım, buz kesmiş elimle boynumu ovdum. Huzursuzlanmıştım. "Bilmiyorum. Her halükârda riske atmayacağım."

Madam Labelle sabırsızlıkla iç çekti. "İnat etme, tatlım. Onlar bizim tarafımızda olmayan sayıca çok az kalacağız. Beşimiz bir olursak eminim Jean Luc ona dokunmadan Lou'yu uzaklaştırabiliriz..."

"Hayır." Onu elimi sertçe kaldırarak susturdum. "Riske atmayacağım dedim. Bu konu burada kapanmıştır."

Gözlerini kısıtı ama hiçbir şey söylemedi. Akıllıca bir hareket. Onun yerine kedinin kulağını kaşımak için eğildi ve bir şeyler mırıldandı. Yaratık durdu —neredeyse dinliyormuş gibiydi— sonra da sisin içine karışıp gitti.

SÜRÜKLENİŞ

Lou

Manon'un saçımı okşamamasıyla uyandım. "Merhaba Louise."

Kendimi çekmeye çalışsam da vücudum seğirmekten öte bir tepki veremedi. Daha da kötüsü, başımda yıldızlar uçuşuyor, dünya etrafımda dönüyordu. Kendimi derin bir nefes almaya zorlayarak doğrudan başımın üstünde duran bir altın yaprağa odaklandım. Tavanımda asılı ve esintiyle hışırdayan birçok metalik çiçekten biriydi. Açık pencereye rağmen oda ılıktı; her kar tanesi, eşiği geçerken gümüş bir parıltıya dönüşüyordu.

Bir zamanlar buna ay tozu derdim. Morgane özellikle soğuk geçen bir Samhain' şenliğinde bana hediye etmişti.

"Dikkatli ol." Manon alnıma soğuk bir bez bastırdı. "Vücudun hâlâ zayıf. Morgane günlerdir doğru düzgün yemek yemediğini söyledi."

Sözleri baş döndürücü bir bulantı dalgası eşliğinde, zonklayan başımdan geçti. Çenesini kapaması için memnuniyetle bir daha ağızıma bir şey sürmezdim. Kaşlarımı çatarak bakışlarımı odanın diğer ucunda yavaşça ilerleyen altın ışığa sabitledim. Sabah olmuştu demek ki. İki gün kalmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Manon.

"Hareket edebilseydim, kucağına kusardım."

* Kış mevsiminin gelişile kutlanan eski bir dinî festival —çn

Anlayışlı bir şekilde kıkırdadı. "Morgane, ilaca karşı olumsuz bir reaksiyon gösterebileceğini söylemişti. Bu kadar uzun süreli kullanımı için tasarlanmamış."

"Ona öyle mi diyorsunuz? İlaç? Zehir için ilginç bir kelime."

Cevap vermedi ama hemen sonra burnuma doğru yaban mersinli yulaf ezmeli bir çörek salladı. Gözlerimi kapadım ve öğürme dürtüsüne direndim. "Git buradan."

"Yemek yemelisin, Lou." İtirazlarımı görmezden gelerek yatağın kenarına oturdu ve bana belli belirsiz gülümsedi. "Çikolatalı fındık kreması bile yaptım ama bu sefer şeker kullandım, zamanında tuzla yaptığım o berbat şey gibi değil."

Çocukken, Manon'la en sevdiğimiz şey genellikle yemek içeren numaralar yapmaktı. Şeker yerine tuzlu kurabiyeler. Elma yerine karamelli soğanlar. Krema yerine naneli macun.

Gülümsemesine karşılık vermedim.

İç çekti ve yanıt olarak elini alınma götürdü. Her ne kadar geri çekilmek için gayret etsem de nafileydi ve başım dönüyordu. Tekrar yaprağa, nefesi burnumdan alıp ağzımdan vermeye odaklandım. Tıpkı Reid'in kontrolü yeniden kazanması gerektiğinde yaptığı gibi.

Reid.

Mutsuzlukla gözlerimi kapadım. Angelica'nın Yüzüğü olmadan kimseyi koruyamazdım. Lyonlar ölecekti. Kilise çökecekti. Cadılar krallığı ezecekti. Reid ve Ansel'in bu enkazdan kurtulmasını ummaktan başka bir şey gelmezdi elimden. Belki Coco onlara yardımcı olurdu. Belterra'dan uzaklara yelken açabilir, Amaris ya da Lustere denizini aşabilirlerdi...

Ama yine de ölürdüm. Dün gece tüm kale uyurken garip bir şekilde kaderimi kabullenmiştim. Morgane beni zehirlememiş olsa bile –kapımın önüne gardiyan koymamış olsa bile– bir şekilde kaçmayı başarırsam sözünü tutacağından hiç şüphem yoktu. Reid'in kanını tadacağını düşününce midem ağzıma geldi. Kalbinin pompaladığı kanda boğulacağını. Gözlerimi kapadım ve dün gece yarattığım sakinliği geri istedim.

Kaçmaktan yorulmuştum. Saklanmaktan yorulmuştum. Sadece... yorgundum.

Artan sıkıntımı hissediyormuş gibi, Manon davetkâr bir şekilde ellerini kaldırdı. "Acı konusunda yardımcı olabilirim."

Midem tepe taklak olmuşken, kabul etmeden önce ona sadece bir an baktım. Nazik parmaklarla çeşitli yaralarımı incelemeye koyuldu ve gözlerimi kapadım. Bir süre sonra sordu: "Nereye gittin? Şato'dan kaçtıktan sonra yani?"

İsteksizce gözlerimi açtım. "Cesarine."

Parmaklarının bir hareketiyle kafamdaki zonklamalar ve midemi kemiren ağrılar hafifleyiverdi.

"Peki nasıl gizlendin? Chasseurlerden... bizden?"

"Ruhumu sattım."

Nefesi kesildi ve dehşet içinde eliyle ağzını kapattı. "Ne?"

Gözlerimi devirdim ve açıkladım. "Hırsız oldum, Manon. Kirli tiyatrolarda yatıp masum fırıncılardan yiyecek çaldım. İyi insanlara kötü şeyler yaptım. Öldürdüm. Yalan söyledim, aldattım, sigara içtim, alkol aldım, hatta bir keresinde bir fahişeye yattım. Yani yolun sonu aynı şeye çıkıyor. Her halükârda cehennemde yanacağım."

Şaşkın ifadesi karşısında göğsümde alevlenen ve dinmek bilmeyen öfkeyi hissedebiliyordum. Ona da önyargısına da lanet olsun. Ona da *sorularına da* lanet olsun.

Bunu konuşmak istemiyordum. O günleri hatırlamak istemiyordum. O hayat –hayatta kalmak için yaptığım şeyler, bu süreçte sevdiğim ve kaybettiğim insanlar– sona ermişti. Şato'daki hayatım gibi. Siyah küllere ve simsiyah anılara dönüşerek yanmıştı.

"Başka bir şey?" diye sordum öfkeyle. "Lütfen, birbirimizin hayatında neler olup bitiyor konuşmaya devam edelim. Çok iyi arkadaşlarınız sonuçta. Hâlâ Madeleine'le mi yatıyorsun? Kız kardeşin nasıl? Sanıyorum hâlâ senden daha güzeldir."

Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, söylenmeyecek şeyler olduklarını biliyordum. İfadesi sertleşti ve ellerini düşürdü, sanki onu

bıaklamışım gibi keskin bir nefes verdi. Öfkeme rağmen suçluluk duygusu içimi kapladı. Lanet olsun. *Lanet* olsun.

"Beni yanlış anlama," diye ekledim isteksizce, "benden de daha güzel..."

"O öldü."

Öfkem sözlerini işitmemle donarak karanlık ve uyarıcı bir şeye dönüştü. Soğuk bir şeye.

"Chasseurler onu geçen yıl buldu." Manon gözlerini yatak örtümdeki bir noktaya çevirdi, gözlerindeki acı metrelerce uzaktan bile fark edilebilirdi. "Başpiskopos, Amandine'i ziyaret ediyordu. Fleur dikkatliydi ama... köydeki arkadaşı kolunu kırmıştı. Onu iyileştirdi. Chasseurlerin kokuyu alması uzun sürmedi. Fleur panikledi ve koştu."

Nefes alamıyordum.

"Onu yaktılar. On bir yaşında." Başını iki yana salladı ve bir görüntü saldırısına karşı savaşır gibi gözlerini kapadı. "Ona zamanında ulaşamadım, annemiz de ulaşamadı. Rüzgâr küllerini uzaklara taşıırken ağladık."

On bir yaşında. Diri diri yakılmıştı.

Aniden elimi kavradı; gözleri şiddetli, dökülmemiş gözyaşlarıyla parladı. "Bu dünyanın yanlışlarını düzeltmek için bir şansın var, Lou. Böyle bir fırsatı nasıl tepebilirsin?"

"Yani hâlâ ölmemi istiyorsun." Kelimeler ağızımdan çıktıklarında buz gibiydi, göğsümdeki uçurum kadar boş ve duygusuzdu.

"Kız kardeşimi geri getirmek için binlerce kez öldürdüm," dedi Manon sert bir şekilde. Elimini bırakarak titrek bir nefes aldı ve tekrar konuştuğunda sesi çok daha yumuşaktı. "Yapabilseydim senin yerini alırdım, *ma sœur** — hepimiz alırdık. Ama yapamayız. Sen olmalısın."

Gözyaşları artık yanaklarından dökülüyordu. "Büyük bir istek olduğunu biliyorum. Buna hakkım olmadığını biliyorum ama lütfen, Lou. *Lütfen* bir daha kaçma. Bunu bitirebilecek tek kişi sensin. Bizi kurtarabilecek tek kişi sensin. Kaçmaya çalışmayacağına söz ver."

* (Fr.) Kız kardeşim —çn

Gözyaşlarını sanki başka birinin bedeninden izliyordum. Enjeksiyonlarla hiçbir ilgisi olmayan bir ağırlık içime yerleşti. Göğsüme, burnuma, ağzıma baskı yaptı. Beni boğuyor, altına çekiyor, karanlıkla cezbediyordu. Teslimiyetle. Huzurla.

Tanrım, cidden yorgundum.

Kelimeler dudaklarımdan kendi iradeleriyle döküldü. "Söz veriyorum."

"Sa-sahiden mi?"

"Evet." Hafif baskıya, tatlı dilli karanlığa rağmen kendimi gözlerine bakmaya zorladım. O kadar açık ve keskin bir umutla parlamışlardı ki beni kesebilirdi. "Üzgünüm, Manon. Kimsenin ölmesini istememiştim. Bu iş bitince —bittikten sonra— ben... ben öbür dünyada Fleur'ü aramaya söz veriyorum, nerede olursa olsun. Onu bulursam, onu ne kadar özlediğini söyleyeceğim. Onu ne kadar sevdiğini."

Gözyaşları şimdi daha hızlı akıyordu ve ellerimi ellerine alarak sıkıca tuttu. "Teşekkür ederim, Lou. *Teşekkür ederim*. Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Bizim için yaptıklarını. Tüm bu acı yakında bitecek."

Tüm bu acı yakında bitecek.

Uyumak için can atıyordum.

Sonraki iki gün boyunca karanlığa sürüklenmek dışında yapacak çok az şeyim vardı.

Son iki yılın tüm izleri ve hatıraları bedenimden silinmişti. Mükemmel bir ceset. Bakıcılarım her sabah şafakta Manon'un beni yıkamasına ve giydirmesine yardım etmek için geldiler ancak her gündeğümünde daha az konuştular.

"Gözlerimizin önünde ölüyor," diye mırıldanmıştı sonunda biri, gözlerimin giderek çökmesini, cildimin hastalıklı solgunluğunu görmezden gelemeyerek. Manon onu odadan kovmuştu.

Sanırım doğruydı. Manon ve bakıcılarımdan çok Estelle ve Fleur'e yakınmışım gibi hissediyordum. Zaten bir ayağım çukur-

daydı. Kafamdaki ve midemdeki ağrı bile donuklaşmıştı — hâlâ oradaydı, hâlâ vardı ama bir şekilde... gitmişti. Ondan ayrı bir varlıkmişim gibi.

“Giyinme zamanı, Lou.” Manon saçımı okşadı, karanlık gözleri son derece sıkıntılıydı. Dokunuşundan uzaklaşmaya çalışmadım. Gözümü bile kırpmadım. Sadece tavana hiç durmadan bakmaya devam ettim. “Bu gece o gece.”

Geceliğimi başımın üzerinden çıkardı ve beni çabucak yıkadı ama bana gerçek anlamda bakmaktan kaçındı. Yolda yetersiz beslenmeyle geçen iki hafta sonucu bir deri bir kemik kalmıştım. Cılızdım. Yaşayan bir iskelet gibi.

Manon, uzuvlarımı Morgane’in seçtiği beyaz tören elbisesine sokarken sessizlik uzadı. On altıncı doğum günümde giydiğim elbiseyle aynıydı.

“Her zaman merak etmişimdir,” Manon boğazıma bakarak sertçe yutkundu, “geçen sefer kaçmayı nasıl başardın.”

“Hayatımdan vazgeçtim.”

Bir sessizlik oldu. “Ama... vazgeçmedin. Yaşadın.”

“Hayatımdan vazgeçtim,” diye tekrarladım, yavaş ve uyuşuk bir sesle. “Bu yere dönmek gibi bir niyetim yoktu.” Bakışlarımı pervazın üzerindeki ay tozuna çevirmeden önce ona bakarak gözlerimi kırptım. “Seni, annemi ya da buradaki herkesi bir daha görmekten vazgeçtim.”

“Bir boşluk buldun.” Yumuşak bir kıkırdamayla nefes verdi. “Dâhice. Fiziksel hayatına karşılık sembolik hayatın.”

“Merak etme.” Kelimeleri büyük bir çabayla ağızımdan çıkmaya zorladım. Dilimden yuvarlandılar —kalın, ağır ve zehirli— ve beni bitkin bıraktılar. Beni tekrar yastığıma yatırdı ve gözlerimi kapadım. “Bir daha işe yaramayacak.”

“Neden olmasın?”

Bir gözümü açtım. “Ondan vazgeçemem.”

Bakışları, dile getirilmemiş bir soruyla sedef yüzüğüme düştü ama hiçbir şey söylemedim, gözlerimi bir kez daha kapadım. Biri-

nin kapıyı çaldığının belli belirsiz farkındaydım ama ses çok uzaklardan geliyordu.

Ayak sesleri. Bir kapının açılması. Kapanması.

"Louise?" diye sordu Manon belli belirsiz. Gözlerim çırpınarak açıldı... belki saniyeler belki de saatler geçmişti, bilmiyordum. "Hannımımız odasına gelmeni istedi."

Cevap vermediğimde kolumu omzunun üzerine attı ve beni yaktan kaldırdı.

"Ben sadece antreye kadar sana eşlik edebilirim," diye fısıldadı. Biz koridorlarda yürürken kız kardeşlerim şaşkınlıkla geri çekildiler. Genç olanlar bana iyice bakabilmek için boyunlarını eğdi. "Görünüşe göre bir ziyaretçin var."

Ziyaretçi mi? Zihnim ânında Reid'in bulanık ve ağzı tıkanmış görüntülerini canlandırdı. Ancak göğsümdeki korku ölmüştü. Bir zamanlar olduğu kadar acı verici değildi. Çoktan ölü sayılırdım.

En azından ben öyle sanıyordum.

Manon, beni Morgane'in antresinde yığılmış hâlde bırakırken — iç odaların kapısı açılırken— orada gördüğüm şeyle kalbim yeniden atmaya başladı.

Orada gördüğüm *kişiyle*.

Annemin kanepesinde bağlanmış ve ağzı tıkanmış kişi Reid değildi.

Başpiskopos'tu.

Kapı arkamdan kapandı.

"Merhaba hayatım." Morgane onun yanına oturdu ve bir parmağını yanağında gezdirdi. "Bu öğleden sonra nasıl hissediyorsun?"

Vahşice çarpan kalbimin ötesinde hiçbir şey duyamayarak ona baktım. Gözleri —benimkiler gibi mavi ama daha koyuydu— büyümüş ve deli deli bakıyordu. Yanağındaki bir kesikten çıkan kan mide bulandırıcı bir şekilde *ağız tıkağına* damlayarak kumaşı ıslattı.

Daha yakından baktım. Tıkaç, koro cüppesinin kolundan yır-

ılmıştı. Morgane kelimenin tam anlamıyla onu kutsal kıyafetiyle süsürmüştü.

Başka bir zamanda, başka bir hayatta, Başpiskopos'un içine düştüğü talihsiz duruma gülebilirdim. Göğsüm ağrıyana ve başım dönene kadar gülmekten yerlere yatabilirdim. Ama bu öncedendi. Şimdi, başım farklı bir nedenden dolayı dönüyordu. Burada komik bir şey yoktu. Bir daha herhangi bir şeyin komik olacağından şüpheliydim.

"Gel, Louise." Morgane durdu ve beni kollarına alıp odanın içine taşıdı. "Yaşayan ölü gibisin. Otur ve ateşin yanında kendini ısıt."

Beni solmuş kanepeye, Başpiskopos'un yanına bıraktı; diğer tarafıma da kendi sıkıştı. Ancak koltuk üçümüz için yeterince büyük değildi ve bacaklarımız korkunç bir yakınlıkla birbirine bastırılmıştı. Rahatsızlığımdan habersiz, omuzlarımın etrafına kolunu sardı ve yüzümü boynunun kıvrımına çekti. Okaliptüs duyularımı boğdu. "Manon bana yemek yemediğini söyledi. Bu çok yaramaz bir davranış."

Kafamı kaldırmaya zorlayamadım. "Akşam karanlığından önce açlıktan ölmem."

"Evet, sanırım haklısın. Ama seni bu kadar rahatsız görmekten nefret ediyorum, hayatım. Hepimiz ediyoruz."

Hiçbir şey söylemedim. O hoş karanlığa geri çekilmeyi çılgınca denememe rağmen Başpiskopos'un bacağı benimkine baskı yapıyordu. Fazla gerçektir. Beni burada tutan bir çapa gibi.

"Bu aşağılık adamı bu sabah erkenden bulduk." Morgane utanmaz bir neşeyle ona baktı. "La Forêt des Yeux'de dolaşıyordu. L'Eau Melancolique'te boğulmadığı için şanslı. Biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim."

"Ben... anlamıyorum."

"Gerçekten mi? Bariz olduğunu sanıyordum. Elbette seni arıyordu. Ama rengârenk avcı grubundan biraz fazla uzaklaştı." Umut etmeye pek cesaret edemesem de kalbim bunu duymamla yerinden oynamıştı. Acımasızca gülümsedi. "Aralarında seninki yoktu, Louise. Görünüşe göre seninle işi bitmiş."

Beklediğimden daha az incitti... belki de *tahmin ettiğim* içindi. Elbette Reid onlara eşlik etmemişti. O, Coco ve Ansel umarım denizde güvendelerdi; burada beklenen ölümden çok uzak bir yerde.

Morgane dikkatle tepkimi izledi. Boş ifademden memnun olmayarak Başpiskopos'u işaret etti. "Onu öldüreyim mi? Bu seni mutlu eder mi?"

Başpiskopos'un gözleri benimkilerle buluşmak için dönse de bedeni hareketsiz kaldı. Bekliyordu.

Ona baktım. Bir keresinde bu adama ateşli ve acılı bir ölümün her türlüşünü dilemiştim. Yaktığı tüm cadılar için bunu hak ediyordu. Fleur için. Vivienne için. Rosemund, Sacha, Viera ve Genevieve için.

Şimdi ise Morgane onu bana altın tepside sunuyordu ama...

"Hayır."

Başpiskopos'un gözleri büyüdü ve Morgane'in yüzünde yavaş, kötü niyetli bir gülümseme belirdi. Bu cevabı vermemi bekliyormuş gibi. Özellikle ağız sulandırıcı bir fareyi inceleyen bir kedi gibi. "Ne kadar ilginç. Daha önce hoşgöründen bahsetmiştin, Louise. Lütfen... göster bana." Bir hamleyle ağızındaki tıkaçı çıkardı ve Başpiskopos'un nefesi kesildi. Gözleri hevesle ikimiz arasında gidip geldi. "Ona istediğini sor."

Ona istediğini sor.

Hiçbir şey söylemediğimden cesaretlendirmeye çalışarak dizimi okşadı. "Hadi ama. Soruların var, değil mi? Olmasaydı aptal olduğunu düşünürdüm. İşte şans ayağına geldi. Bir daha da gelmez. Onu öldürmeme isteğini onurlandıracak olsam da diğerleri aynı-sını yapmayacaktır. Belterra'yı geri aldığımızda ilk yanan o olacak."

Sözlerinin tamamlamadığı cümleyi gülümsemesi tamamladı. *Ama sen çoktan ölmüş olacaksın.*

Başpiskopos'a bakmak için yavaşça döndüm.

Hiç bu kadar yakın oturmamıştık. Gözlerindeki yeşil lekeleri, burnundaki neredeyse fark edilmeyen çilleri daha önce hiç görmemişim. Benim gözlerim. Benim çillerim. Yüzlerce soru akın etti

zihnime. *Neden bana söylemedin? Neden beni öldürmedin? Bu korkunç şeyleri nasıl yaptın, masum çocukları nasıl öldürebildin? Anneleri, kız kardeşleri ve kızları? Ama bu soruların cevaplarını zaten biliyordum ve bunun yerine başka bir tanesi kendiliğinden dudaklarıma yükseldi.*

"Benden nefret ediyor musun?"

Morgane keyifle ellerini birleştirerek kıkırdadı. *"Ah, Louise! Bu sorunun cevabını duymaya hazır değilsin, hayatım. Ama duyacaksın."* Parmağını Başpiskopos'un yanağındaki kesiğe soktu. O da geri çekildi. *"Ona cevap ver."*

Yüzündeki her duyguyu izleyecek kadar yakın bir şekilde konuşmasını bekledim. Kendime her iki şekilde de umursamadığımı söyledim. Belki gerçekten de umursamıyordum çünkü gözlerinin ardındaki savaş aynı zamanda benim de savaşımdı. Ondan nefret ediyordum. Onun, iğrenç suçları —nefreti, *şeytanlığı*— için kefaret ödemesine ihtiyacım vardı. Yine de küçük, doğuştan gelen bir yanımda ona zarar gelmesini istemiyordum.

Ağzı hareket etmeye başladı ama ses çıkmadı. Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen yakınlaştım ve sesi bir fısıltıya dönüştü, sesinin perdesi bir şeyler okuyormuş gibi değişiyordu. Bir ayet. Kalbime bir ağırlık çöktü.

"Tanrınızın size vereceği topraklara ayak bastığınızda," diye fısıldadı, *"oradaki ulusların iğrençliklerini öğrenip uygulamayın. İçinizde oğlunu veya kızını ateşe kurban edenler, kehanette bulunanlar, medyumlar, ruhlarla konuşanlar veya... veya bir cadı olmasın."*

Gözleri, arkalarında ıslıl ıslıl yanan utanç ve pişmanlıkla benimkilere yükseldi. *"Çünkü Tanrı bunları yapan herkesten iğrenir ve bu iğrençlikleri nedeniyle, Tanrı onları huzurundan kovacaktır."*

Boğazıma bir yumru saplandı. Morgane'ın tekrar kıkırdadığını belli belirsiz fark ederek onu yuttum.

Tabii ki seni sevmiyorum, Louise. Sen düşmanımın kızıydın. Daha asil bir amaç için tasarlandın ve bu amacı sevgiyle zehirlemeyeceğim.

İğrençlik. Tanrı seni huzurundan kovacaktır.

Sen benim karım falan değilsin.

"Ancak," diye devam etti Başpiskopos, sesi kararlılıkla sertleşmişti, "kendi kanından olanlara ve özellikle de kendi ev halkına bakmayan kişi imanı reddetmiş ve kâfirden beter olmuştur."

Yanağımdan bir gözyaşı süzüldü. Bunu gördükten sonra Morgane daha yüksek sesle güldü. "Ne kadar dokunaklı. Görünüşe göre hepsi kâfir, değil mi Louise? Önce kocan, şimdi baban. Sana gönül yarısından başka bir şey vermediler. Çok bahsettiğin o hoşgörü nerede?"

Duraksadı, besbelli birimizin cevap vermesini bekliyordu. Vermediğimizde ise ayağa kalktı, gülümsemesi hayal kırıklığıyla yüzünden silindi. "Beni şaşırttın, Louise. Daha çok mücadele bekliyordum."

"Onun ne sevgisi ne de hayatı için yalvaracağım."

Alayla güldü. "Onun değil, değerli avcını kastetmiştim."

Ona kaşlarımı çattım. Zihnimin derinliklerinde belli belirsiz bir şimşek çaktı. Kaçırdığım bir şey vardı. Tam olarak hatırlayamadığım bazı önemli bilgiler. "Ben... Peşimden gelmesini beklemiyordum, demek istediğin buysa."

Gözleri şeytani bir şekilde parladı. "Değil."

Belirsiz bir şey daha sert, gümbürtüyle çaktı. "O zaman ne..."

Kanım çekildi. Reid.

Morgane'in unutulmuş sözleri aklımı saran yoğun siste bana geri sürüklendi. Gönül yaramın ortasında –öfkemin, umutsuzluğun ve çaresizliğin ortasında– ne anlama geldiklerini durup da düşünmemiştim.

Lyonlar bu toprakları çaldıkları güne pişman olacak. Halkı kıvranacak, kazığa bağlanıp tartaklanacak ve kralla çocukları da senin kanında boğulacak. Kocan senin kanında boğulacak.

Ama bu demekti ki...

"Sana ateşini yakma sözü verdiğimi biliyorum." Morgane'in mırıltısı düşüncelerimi karman çorman etti. "Ama korkarım ki şansın olmayacak. Kralın kanı, avcının damarlarında akıyor."

Hayır. Gözlerimi kapayarak nefesime odaklandım ama gözkapaklarımmın ötesindeki karanlık dönmeye başladığında onları çabucak yeniden açtım. Katıksız iradeyle –hayır, katıksız *çaresizlikle*– işe yaramaz uzuvlarımı hareket etmeye zorladım. Devrilip Angelica’nın Yüzüğü’ne, Morgane’ın uzatılmış ellerine doğru düşerken kaslarım itiraz ederek seğrilip kasıldılar...

Hasta bir kucaklamayla beni göğsüne bastırdı. “Endişelenme, hayatım. Yakında onu tekrar göreceksin.”

Elinin tek bir hareketiyle her şey karardı.

DÜŞMANLA İŞBİRLİĞİ

Rcid

Oğleden sonra, Madam Labelle başımızın üzerinde bir yeri işaret etti. "Le Blanc Şatosu orada." Parmağını takip ettiğimizde tahminen iki saatlik mesafede yükselen dağla karşılaştık. "Şölen için tam zamanında orada oluruz."

Sözüne inanmak zorundaydık. Ağaçtan başka bir şey gören tek kişi oydu. Beau homurdandığında Madam Labelle omuz silkti ve ellerini kucağına alarak zarif bir şekilde kütüğe yerleşti. "Korkarım, bu Şato'nun büyüü. Biz büyüü geçene kadar yalnızca bir Dame Blanche onu görebilir." Beau'nun şaşkın bakışları karşısında ekledi: "Köprüyü, elbette."

Beau cevap vermek için ağzını açtı ama dinlemeyi bırakarak gizli kampımızın kenarına ilerledim. Ormanda, büyüünün hafif kokusu her şeye dokunuyordu. Ama burada bir şekilde tuz ve ağaçlarla karışarak daha az keskin bir koku yayıyordu. Sanki buraya aitmiş gibi. Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes aldım. Uzakta dalgalar kıyıya vuruyordu. Buraya hiç ayak basmadığım hâlde tanıdık gelmişti... Lou gibi.

Onun varlığı her şeyde hissediliyordu: çamların arasından süzülen güneş ışığında, soğuğa rağmen yanımızda akan derede. Rüzgâr bile dans ediyor gibiydi. Kokusunu etrafımda dolaştırıyor ve bozulmuş sınırlarımı bir merhem gibi yatıştırıyordu.

İşte buradasın, diyordu sanki. Geleceğini düşünmemiştim.

Seni sevip koruyacağıma söz verdim.

Seni seveceğime ve itaat edeceğime söz verdim. İkimiz de çok iyi birer yalancıyız...

Göğsümde bir ağrıyla gözlerimi açtığımda Coco'nun yanımda durduğunu gördüm. Sanki o da sessiz bir sohbet ediyormuş gibi ağaçlara bakıyordu.

"Onu burada hissedebiliyorum." Başını salladı. Dalgındı. "Onu çocukluğundan beri tanıyorum, yine de... bazen... onu gerçekten tanıyor muyum merak ediyorum."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Sen ve Lou birbirinizi çocukken tanıyor muydunuz?"

Gözleri bana çevrildi ve nasıl cevaplayacağını düşünüyormuş gibi yüzümü inceledi. Sonunda iç çekti ve ağaçlara geri döndü. "Altı yaşındayken tanıştık. Ben... cadı meclisimden uzaklaşmıştım. Teyzem ve ben... Biz pek anlaşılamadık ve Lou da... yani..." Aniden durdu. "Önemi yok. Lou beni buldu. Beni güldürmeye çalıştı, beni daha iyi hissettirmek için saçımı örüp aralarına çiçekler yerleştirdi. Sonunda ağlamayı bıraktığımda yüzüme çamurdan yaptığı pastayı fırlattı." Yüzünde bir sırıltı belirse de hızla soldu. "Arkadaşlığımızı bir sır olarak sakladık. Teyzeme bile söylemedim. Bilse onaylamazdı. Morgane'dan ve Dames Blanches'tan nefret ediyor."

"Görünüşe göre Lou'nun kendini düşmanlarına sevdirmek gibi huyu var."

Coco beni duymamış gibiydi. Hâlâ ağaçlara baksa da artık onları görmediği açıktı. "Dames Blanches'ın ne planladığını bilmiyordum. Lou bana hiç söylemedi. Onca yıl hiçbir şey —tek bir kelime dahi— söylemedi. Ve sonra bir gün, bir anda... kayboluverdi." Boğazı öfkeyle titredi ve ayaklarına bakmak için başını eğdi. "Bilseydim bir şekilde onları durdururdum. Ama bilmiyordum. Onun öldüğünü sanıyordum."

İçimden açıklanamaz bir şekilde onu teselli etmek gelse de buna direndim. Teselli zamanı değildi. Dinleme zamanıydı.

“Ama onu buldun.”

Keyifsizce güldü, çenesini bir kez daha kaldırdı. “Hayır. () beni buldu. Cesarine’de. Lou olmadan, meclisimden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım olduğuna karar verdim, bu yüzden Doğu Yakası’nda yan-kesicilik yapmayı denedim. Pek başarılı olduğum söylenemezdi,” diye ekledi. “Polis ikinci gün beni tutukladı. Lou gökten düştü ve kıcımı kurtardı.” Başını sallayarak duraksadı. “Bir hayalet görmek gibiydi. Boğazı kesilmiş bir hayalet. Kabuğu daha yeni düşmüştü ama bakması hâlâ ürkütücüydü.” Elbisesinin kolunu kaldırarak kendi yaralarını gösterdi. “Benim için bile.”

Kafamı çevirdim. Her şeyi gözümde canlandırabiliyordum. Gümüş yara izi gözümün önüne geldi, hemen ardından da ölü cadının boğazındaki açık yara. Midem ağzıma gelerek anıları zihnimin bir köşesine ittim.

“Onu öldürmek istedim,” dedi Coco kızgın bir şekilde. “Ya da onu öpmek.”

Kederli bir şekilde güldüm. “Nasıl hissettiğini anlayabiliyorum.”

“Ve her şeyden –tüm olanlardan– sonra bile bunun hakkında konuşmamıştı. Hâlâ, iki yıl sonra bile, o gece ne olduğunu bilmiyorum. Nasıl kaçtı bilmiyorum. Be-ben hiçbir şey bilmiyorum.” Yanağından tek bir gözyaşı süzüldü ama öfkeyle sildi. “Sırrını bir sandığa koyup üstüne zincir vurdu.”

Gözleri sonunda bana döndü, yalvarır gibi bakıyordu. Ne istediğini tam olarak bilmiyordum.

“Onu kurtarmak zorundayız.” Esinti saçlarını karıştırdı. Gözlerini kapadı ve yüzünü rüzgâra doğru kaldırdı. Çenesi titriyordu. “Ona üzgün olduğumu söylemeliyim.”

Kaşlarım çatıldı. “Ne için?”

Lou, Coco’yla kavga ettiğinden bahsetmemişti. Ama şimdi Lou’nun pek bir şeyden bahsetmediğini fark etmiştim. Tam bir kapa- kutuydu. Sırıtmalar, rahat kahkahalar, hileler, kaba dil ve alay... hepsi savunma mekanizmalarıydı. Dikkat dağıtmak içindi. Birini çok yakından bakmaktan alıkoymak için. Coco’yu bile.

Beni bile.

"Morgane saldırdığında orada olmalıydım. Ona yardım etmeliydin... onu korumalıydım. Ama orada değildim. Yine." Gözleri açıldı ve aniden öfkesini bana çevirdi. "Şerefine verilen baloda tartıştık. Ona sana âşık olmamasını söyledim."

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Neden?"

"Chasseurlerin cadıları öldürdüğü tam olarak sır sayılmaz. Senden hoşlanmıyorum, Diggory ve bunun için özür dilemeyeceğim." Derin bir iç çekmeden önce, bir an kendisiyle mücadele ediyormuş gibi duraksadı. "Ama ben bile denediğini görebiliyorum. Sen ve ben Lou'nun sahip olduğu en iyi şansız. O yerden ikinci kez çıkabileceğini sanmıyorum."

"Onu hafife alma."

"Almıyorum," diye tersledi. "Gerçekçi yaklaşıyorum. Dames Blanches'ı benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun. Onlar fanatiktir. Morgane'in ona ne tür bir işkence yaptığını bilemeyiz."

Huzursuzluk kurşun gibi mideme çöktü.

"Ne olursa olsun," diye devam etti sert bir sesle, "onu dışarı çıkar. Diğerlerini ben hallederim." Omzunun üzerinden Madam Labelle'in Ansel ve Beau'nun yanında oturduğu yere baktı. "Madam Labelle'in fazla yardıma ihtiyacı olmayacaktır ancak diğer ikisi savunmasız olacak."

"Ansel savaşmak için eğitim aldı." Ama ağzımdan çıkanlar benim kulağıma bile inançsız gelmişti. On altı yaşındaki çocuk henüz eğitim bahçesinin dışında savaşmamıştı.

"Beau da öyle." Gözlerini devirdi. "Ama bir cadının büyüyle karşılaştığında ilk altına işeyen o olacak. İkisinin de senin gibi onları koruyacak bir Balisarda'sı yok ve bu cadılar Lou gibi değil. Yıllardır büyüünü saklıyor, pratik yapmıyordu. Bu cadılar oldukça yetenekli ve kellemizin peşinde olacak. Bizi öldürmek konusunda tereddüt etmeyecekler."

Herkes bunu söyleyip duruyordu. Herkes Lou'nun zayıf olduğunu söyleyip duruyordu. Huzursuzluğum arttı. Beni cadıya bağ-

ladığında zayıf görünmüyordu, omurgamı neredeyse ikiye ayırıp bacaklarımı bir bez bebek gibi birbirine diktğinde de. O zayıfsa, diğer cadılar Tanrı'nın gücüne sahip olmalıydı.

Madam Labelle arkamızdan yaklaştı. "Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?"

Böyle acı verici bir konuşmayı yeniden yaşamak istemeyerek Lou'nun her zaman yaptığını yaptım ve konuyu saptırdım. "Aşmamız gereken duvarları göremiyorsak nasıl bir strateji oluşturacağız?"

Saçlarını omzunun üzerinden attı. "Bu soruyu defalarca cevapladım, çocuğum. Hiçbir şeyi *aşmayacağız*. Ön kapıdan yürüyerek geçeceğiz."

"Ben de *sana* kaç kez yüzümüzü değiştirmeyeceğini söyledim."

Madam Labelle omuzlarını silkti ve yapmacık bir umursamazlıkla Ansel ile Beau'ya baktı. "Çok geç."

Öfkeyle —belki de pes etmiş bir hâlde— iç çekerek bakışlarını takip ettim. Arkamızda iki genç adam oturuyordu ama yabancı duruyorlardı. Uzun boylu olan bana sersemce sırtıttığında Ansel'i tanıdım. Hâlâ düz bir burnu ve kıvrıkcık saçları vardı —şimdi kahverengi yerine siyahtı— ama benzerlikler orada sona eriyordu. Beau da tamamen değişmişti. Geriye sadece küçümseyici alaycılığı kalmıştı.

İncelemem karşısında kalın, koyu kaşlarını kaldırarak seslendi: "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

"Kapa çeneni," diye tısladı Ansel. "Cadıların bizi duymasını mı istiyorsun?"

"Korkmana gerek yok, canım," dedi Madam Labelle. "Şimdilik etrafımızda koruyucu bir balon oluşturdum. Şu anda yokuz."

Dikkatini bana geri çevirdi. Omuzlarının üzerinde başka bir kafa filizlenmiş gibi ona baktım. "Şimdi, *canım*, şunu son bir kez açıklayayım: Sato'ya sizin yolunuzla giremeyiz. Duvarlara tırmanmak ya da düşündüğünüz diğer saçmalıklar işe yaramayacak. Tüm kale, bu tür çabaların başarılı olmasını önlemek için bin yıllık bir büyüyle korunuyor. Ayrıca Morgane'in siz *têtes carrées*'den* bekle-

* (Fr.) Kalın kafalılar —çm

yeceği şey *tam da* bu. Kaba güç. Güç gösterisi. Onun pençelerine düşmüş oluruz.”

Beau yaklaştı. “Gerçekten pençeleri mi var?” Madam Labelle’in ona bombeli bir burun ve çenesinde bir sigil verdiğini görünce içi mi vahşi bir memnuniyet kapladı.

“Yüzümüzü değiştirmek bizi içeri nasıl sokacak?” diye sordu Coco onu görmezden gelerek.

“Olduğumuz hâlimizle hemen fark ediliriz.” Madam Labelle, Beau ile beni işaret etti. “Özellikle siz ikiniz.”

“O neden tanınsın ki?” diye sordu Beau şüpheyle.

“Kızıl saçlı ve neredeyse iki metre boyunda,” dedi Madam Labelle. “*Üstüne üstlük* Estelle’i öldürmekle belli bir ün kazandı... değerli prenseslerini kirletmesi de var tabii. Cadılar onu duymuş olacak.”

Değerli prenseslerini kirletmek. Her kelime göğsüme bir bıçak gibi saplandı ama kendimi odaklanmaya zorladım. “Erkekler Şato’ya giremez, bu yüzden hepimizi kadın yapmayı düşünmediğin sürece...”

“Onu kışkırtma,” diye mırıldandı Beau.

Madam Labelle güldü ve dirseğimi okşadı. “Kulağa eğlenceli gelse de Reid, canım, erkeklerin Şato’ya eş olarak gelmesine izin verilir, özellikle de Modraniht gibi festivallerde. Katılan her cadı muhtemelen koluna özel birisini takmış olacak. Endişelenme,” diye ekledi Coco’ya dönerek, “birçok cadı, kadın arkadaş tercih eder. Açıkçası, seni içeri gizlice sokmak bu canavarlara kıyasla daha kolay olacak.”

“Biliyorum. *Ben de* bir cadıyım, belki unutmuşsundur.” Coco, Madam Labelle’e dik dik bakarak kollarını kavuşturdu. “Peki bizden ön kapılara kadar gidip gece için müsait bir cadı olup olmadığını sormamızı mı bekliyorsun?”

“Elbette hayır. Şu anda bu ormanda seyahat eden bir sürü müsait cadı var.” Ağaçları işaret etti ve üç cadı belirdi. Genç. İnce yapı-
lı. Koyu saçları ve esmer tenleriyle oyuncak bebeği andırıyorlardı.

Özgürce gülüyorlardı; izlendiklerinden tamamen habersiz bir şekilde. “Ama elimizi çabuk tutmamız lazım. Bugün dağın yamacında dolaşan tek iyimserler biz değiliz.”

Sanki buna cevaben, sıska bir genç adam cadıların arkasından sendeledi ve bir buket kış çiçeği sundu. Cadılar kıkırdadı –memnun ve zalim– ve uzaklaşıp gittiler.

“Ah, Tanrım.” Madam Labelle çocuğun buketi yere atmasını izledi. “Zavallı için neredeyse üzüleceğim. Bir cadıyı ağına düşürmek için bundan daha fazla çabalaması gerekecek. Kusursuz bir zevkimiz vardır.”

Beau öfkeli bir ses çıkardı. “O zaman bir kurbağanın yüzüne sahipken tam olarak nasıl bir cadıyı ağıma düşüreceğim?”

“Tabii ki aşırı yakışıklı arkadaşlara sahip olarak.”

Madam Labelle göz kırptı ve düşündüğünden daha hızlı bir şekilde Balisarda’yı palaskamdan çıkardı. Onun peşinden koştuğumda parmağını salladı ve tuhaf bir his yüzümün ortasından geri kalanına doğru yayıldı – sanki burnuma bir yumurta kırılmış gibi. İrkildim ve bu his yanaklarımın üzerinden kayarken hareket etmeyi bıraktım. Gözlerimden. Ağzımdan. Ama boğazımdan aşağı kaymaya başladığında, dudaklarımı büyüye karşı birbirine bastırarak bir kez daha ileri atıldım.

“Neredeyse bitti,” dedi Madam Labelle neşeyle, ona dokunamadığım bir yerde dans ederek. Diğerleriyse dikkatle dönüşümümü izledi. Beau bile memnuniyetsiz görünmeyi unutmuş gibiydi.

Saçlarımın uçlarını kapladıktan sonra büyü sonunda ortadan kayboldu. Bir sessizlik çöktü ve bir süredir tuttuğum nefesi saldım.

“Ee!”

“Bu saçmalık,” dedi Beau.

Saçlarım siyaha boyanmıştı. Kirli sakalım vardı. Değişikliklerin geri kalanını göremesem de dünyayı farklı bir açıdan görüyordum. Sanki... küçülmüştüm. Dişlerimi sıkarak Balisarda’mı Madam

Labelle'den geri aldım, kımına soktum ve cadıların peşinden ağır adımlarla yürüdüm.

"Bekle, bekle!" diye haykırdı. İsteksizce döndüm ve elini bir kez daha uzattı. "Geri ver."

Ona inanamayan gözlerle baktım. "Hiç sanmıyorum."

İsrarla elini salladı. "Bu kürdanlarınızın kutsal suda dövüldüğünü düşünüyor olabilirsiniz ama durum öyle değil. Balisarda Kılıcı, Angelica'nın Yüzüğü'yle aynı suda yapıldı." Omzunun üzerinden başparmağıyla arkayı işaret etti. "L'Eau Mélancolique'te. Bir cadı tarafından."

"Hayır. Aziz Konstantin tarafından..."

"Aziz Konstantin'in sevgilisi Angelica tarafından dövüldü," dedi Madam Labelle sabırsızlıkla. "Kabul et. Aş bunu."

Gözlerim kısıldı. "Nereden biliyorsun?"

Omuzlarını silkti. "Büyü her zaman bir iz bırakır. Balisardalarınızda veya Angelica'nın Yüzüğü'nde kokusunu alamamamız, akıllı bir cadının onu algılamayacağı anlamına gelmez ve Morgane akıllı bir cadıdır. Bizi fark etmesini gerçekten riske atmak istiyor musun?"

Elim palaskamdan geri çekildi ve parmaklarım kalbimin üzerindeki safir kabzanın etrafına sarıldı. Pürüzsüzlüğünün tadını çıkardım... güven verici ağırlığının. Balisardalarımız büyülü olamazdı. Onlar bizi büyüden *koruyorlardı*. Fakat hayatımdaki her şey yalandı. Neden bu da olmasındı ki?

Bıçağı kınından çıkararak gökyüzüne karşı kaşlarımı çattım.

"Le Blanc Şatosu'na tamamen silahsız girmemizi mi bekliyorsun?" diye sordu Beau inanamayarak.

"Tabii ki hayır. Büyülü olmayan silahlardan istediğinizi alabilirsiniz. Ama Balisarda'yı kampta bırakın." Tatlı bir şekilde gülümsedi. "Louise'i kurtardıktan sonra onu alabiliriz."

"Sen delisin..." Balisarda'mı Madame Labelle'in uzattığı eline koyarken Beau sersemleyerek sus pus oldu.

Başka bir şey söylemeden cadıların peşinden gittim.

Bana bir kez baktılar ve anlaşılmaz bir şekilde ciyaklamaya başladılar.

“Çenesi camı kesebilir!” diye şakıdı içlerinden biri. Yüksek sesle. Orada değilmişim gibi. Hayır, söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlayamayan değerli bir inekten başka bir şey değilmişim gibi. Suratımı buruşturmamaya çalışsam da başarısız oldum.

“Ah, kirpiklerine bak,” dedi ikinci iç çekerek. Bu seferki, yüzüme uzanıp dokunma cesaretine sahipti. Kendimi kıpırdamamaya zorladım. Şeyin –kadının– bileğini tutmaktan kaçınmaya. “Kız kardeşin var mı yakışıklı?”

“O benim,” dedi üçüncüsü hızlı bir şekilde ve ikincisinin eline vurdu. “Sakin ona dokunma!”

“Ben en büyüğünüzüm,” diye araya girdi ilki. “Bu yüzden benim hakkım!”

Arkamda, Ansel ve Beau sessiz kahkahalara boğuldu. Onları benimle eşleştirdiği için Madam Labelle’e küfrederek kafalarını birbirine vurmak istiyordum.

Mümkün olduğu kadar hoş bir ses tonu takındım. “*Mademoiselles*, sizle kardeşlerimi tanıştırebilir miyim?” İkisini de enselerinden tutarak öne çektim ve sırtışları kayboldu. “Bu Antoine.” Ansel’i rasgele birine doğru ittim. Sırada Beau vardı. “Bu da Burke.”

Beau’yla eşleştirdiğim cadı burnunu kırıştırdı. Madam Labelle ona acımış ve sigilini kaldırmış olsa da şüphesiz hâlâ en az çekici olanımız oydu. Azimli bir şekilde –ya da sadece aptaldı– cadiya büyüleyici bir gülücük attı ve iki ön dişi arasındaki boşluğu ortaya çıkarmış oldu. Kadın tiksintiyle ondan uzaklaştı.

İlk cadı kolunu koluma geçirerek beni yakınına çekmeye çalıştı. “Peki *senin* adın ne yakışıklı?”

“Raoul.”

Parmakları pazılarımda gezindi. “Tanıştığımıza memnun oldum, Raoul. Ben Elaina. Hiç Şato’ya gittin mi?”

Yüzümdeki kibar ifadeyi korumak için uğraştım. İlgili görünme-ye çalıştım. "Hayır ama güzel olduğunu duymuştum."

"Sakinleri gibi." Beau onlara çapkınca göz kırptı. Herkes onu görmezden geldi.

"Oraya bayılacaksınız!" Ansel'in yanındaki cadı diğer kolumu kavramak için kız kardeşini itti. "Bu arada ben Elodie. Kız kardeşin olmadığından *emin* misin?" Bir umut arkama baktı.

"Hey!" dedi üçüncü kız kardeş, daha fazla kolum olmadığını fark ettiğinde itiraz ederek.

"Bu Elinor," dedi Elaina küçümseyerek. "Ama Elodie haklı, eşlik etmek için daha iyi bir gece seçemezsiniz. Bu gece Modraniht, yarın da Yule. Hanımımız bu yıl büyük bir festival planladı..."

"Kutlamak için ta Sully'den geldik..." dedi Elodie.

"Çünkü Louise sonunda geri döndü!" diye tamamladı Elinor. Ansel'in koluna girip ağaçların arasında giderken bizi takip etti.

Kalbim duracak gibi oldu ve tökezledim. İki çift el beni yakalamak için hevesle hamle yaptı.

"İyi misin?" diye sordu Elaina.

"Oldukça solgun görünüyorsun," dedi Elodie.

"Louise kim?" diye sordu Beau bana keskin bir bakış atarak.

Ona bakınca Elinor'un yüzü buruştu. "Louise le Blanc. La Dame des Sorcières'nin kızı ve vârisi. Aptal mısın?"

"Görünüşe bakılırsa öyle." Beau şaşkın bir ifadeyle baktı. "Öyleyse, *mademoiselles*, tatlı hanımımız bu akşam bizim için ne planladı? Ziyafet mi? Dans mı? Güzel Louise'le *tanışacak* mıyız?"

"Sen tanışmayacaksın," dedi Elinor. "Sen gelmiyorsun."

Birden yürümeyi bıraktım. "Ben nereye, o da oraya."

Elaina bana surat astı. "Ama hiçbirimiz onu *istemiyoruz*."

"Beni *istiyorsanız* o da gelecek." Ondan uzaklaştım ve dudakları hafifçe büzüldü. İçimden kendimi bir güzel pataklamak geldi.

"Lütfen." Kulağının arkasına siyah bir saç buklesi sıkıştırdım ve gülümsemeye çalıştım. "O benim kardeşim."

Dokunuşumla yakınlaştı ve çatılmış kaşları rahatlatıverdi. "Eh, madem ısrar ediyorsun."

Yürümeye devam ettik. Ansel boğazını temizledi. "Peki, ee, bu gece bizi *neler* bekliyor?"

Elinor cilveli bir şekilde sırttı. "Gergin olmana gerek yok, Antoine. Sana iyi bakacağım."

Ansel'in yüzü kıpkırmızı kesildi. "Hayır, ondan değil... Demek istediğim..."

Elinor güldü ve ona daha da sokuldu. "Her zamanki hediyeler ve küçük kurbanlar olacak. Annemiz birkaç yıl önce vefat etti, bu yüzden onun yerine hanımımızı onurlandıracağız."

"Ve Tanrıça'yı, elbette," diye ekledi Elodie.

"Ve sonra," dedi Elaina, hevesle, "şölen ve danstan sonra, Morgane gece yarısı Tanrıça'ya kendi kurbanını sunacak."

Gece yarısı. Uzuvarım uyuşmuştu. "Kendi kurbanı mı?"

Elaina imalı bir tavırla eğildi. "Kızı. Berbat bir olay ama yapacak bir şey yok. Bu gece tarihe tanıklık edeceğiz, sen ve ben."

Elodie ve Elinor dışlandıkları için itiraz ettiler ama onları duymadım. Kulaklarımda bir uğultu başladı ve yumruklarımı sıktım. Beau masum bir jestle topuğuma vurdu. Cadıların elinden sıyrılarak tökezledim ve ona döndüm.

"Üzgünüm, Raoul." Omuz silkti ve tatlı bir şekilde gülümsedi ama bakışları uyarıcıydı. "Kendi ayaklarımı kontrol edebileceğimi düşünürsün, değil mi?"

Sakinleştirici bir nefes aldım. Sonra bir tane daha. Kendimi yumruklarımı açmaya zorladım.

Bir.

İki.

Üç...

"Ah, bak!" Elinor solumuzu işaret etti. Ağaçların arasından ufak bir grup ortaya çıktı. "Bunlar Ivette ve Sabine! Ah, cadı olduğumuzdan beri onları görmemiştik!"

Elaina ve Elodie keyifle ciyaklayarak beni ve Ansel'i yeni gelenlere doğru sürükledi. Beau da arkadan geldi.

Daha yakından incelediğimde yeni gelenlerden birinin kolundaki Coco'yu fark ettim. Geriye sadece Madam Labelle kalıyordu. Coco bana sinsi, dertli bir bakış attığında, anlayışlı bir şekilde başımla onayladım.

"Ağzınızı kapalı, gözlerinizi de açık tutun," diye uyarıyordu Madam Labelle. "Sizi içeride bulurum."

Belirsiz, tatmin edici olmayan talimatlar. Kısıtlı açıklamalar. Beklenmedik olaylar. Resmen bir Chasseur, bir er, bir Lyon prensi ve bir kan cadısı hiçbir şeyden habersiz, Le Blanc Şatosu'na yürüyorduk. Bu gece işler yolunda gitmezse ölecek tek kişi Lou değildi.

Elaina parmaklarını benimkilere geçirip başını koluma yaslamadan önce beni arkadaşlarıyla tanıştırdı. Onun yerinde Lou olduğunu hayal ettim ve gülümseyerek dişlerimi gösterdim.

Lou, hayat dolu ve canlı. Burnuma fiske atıp bana sevgiyle küfrediyordu. Yüzünü hayal ettim. Bu görüntüye sıkı sıkı sarıldım.

Birini boğmadan devam edebilmemin tek yolu buydu.

Elodie yanağımı okşamadan önce Coco'nun yanındaki kadınlardan birini bariz bir ilgiyle süzdü. "Üzgünüm, tatlım. Bir kız kardeşin olsaydı..."

Geriye bakmadan uzaklaştı ve Ansel yanıma geldi. Kızlar gevezelik ederken kolumu dürttü ve önümüzde ağaçların seyreltiği yeri işaret etti. "Bak."

Önümüzde bir köprü uzanıyordu. İnanılamayacak kadar uzundu. Ahşap. Efsanevi.

Yukarısında ise dağın zirvesinde Le Blanc Şatosu yükseliyordu. Sonunda varmıştık.

MODRANIHT

Reid

Cadılar her yerdeydi.

Beni karlı avluya sürüklediklerinde nefesim kesildi. Neredeyse yürünemeyecek kadar kalabalıktı. Ne tarafa dönsem birine çarpıyordum. Her yaş, şekil ve renkten kocakarılar, bebekler ve kadınlar vardı. Hepsinin gözleri heyecanla parlıyordu. Hepsinin yanakları al al olmuştu. Hepsi gülüyordu. Hepsi pagan tanrıçaya methiyeler düzüyordu.

Koyu saçlı bir kadın kalabalığın içinden bana doğru koştu ve yanağıma bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında durdu. "Merhaba!" Bir kez daha kalabalığın arasında kaybolmadan önce kıkırdadı.

Ardından elinde bir sepet yeşillikle yaşlı bir cadı geldi. Marketteki cadıyı hatırlayarak ona şüpheyle baktım ama o sadece başıma bir ardıç tacı koydu ve boğuk bir sesle tanrıçaya dua etti. Küçük kızlar çılgınlar gibi ebelemece oynarken bacaklarımın yanından çılgılık atarak geçtiler. Ayakları çıplak, yüzleriyse kirliydi. Saçlarında kurdeleler vardı.

Tam bir delilikti.

Elaina ve Elinor –Elodie'nin partnerini değiştirdiğini fark ettikten sonra Ansel'i terk eden– beni zıt yönlerle çekiştirdi, ikisi de beni tanıdıkları her insana tanıtmaya kararlı gibiydi. İsimlerini ha-

utlamaya zahmet etmedim. Bir ay önce hepsinin ölmesini isterdim. Şimdi ise onları selamlarken midemde içi boş bir çukur açılmıştı. Bu kadınlar – güzel gülümsemeleri ve parlayan yüzleriyle– Lou’nun ölmesini istiyorlardı. Lou’nun ölümünü *kutlamak* için buradaydılar.

Şenlik çok geçmeden dayanılmaz hâle geldi. Tıpkı gördüğüm her yerdekinden daha güçlü olan su katılmamış büyü kokusu gibi.

Gergin bir gülümsemeyle Elaina’dan uzaklaştım. “Tuvalete gitmeliyim.”

Gözlerim Madam Labelle’i arasa da yüzünün neye benzediğini ya da içeri girip girmediğini bilmiyordum.

“Gidemezsin!” Elaina beni daha sıkı tuttu. Güneş, avludaki gölgeleri uzatarak kalenin üstünden batmıştı. “Ziyafet başlamak üzere!”

Hakikaten de cadılar sessiz bir çağrıya cevap veriyormuş gibi kapılara doğru hareket etmeye başladı. Belki de veriyorlardı. Yeterince yoğunlaştığımda belli belirsiz fısıltıyı neredeyse cildimde hissediyordum. Ürperdim.

“Elbette,” dedim ruhsuzca, o beni ileri doğru çekerken. “Bekleyebilirim.”

Ansel ve Beau bana yakın durdu. Köprüden geçer geçmez Coco başka yöne sürüklenmişti ve o zamandan beri onu görmemiştim. Yokluğu beni huzursuz ediyordu.

Beau ayak uydurmak için tombul bir cadıyı dirsekledi. “Hanımımız ziyafete katılacak mı?”

“*Afedersin.*” Cadı misilleme yaparak neredeyse onu dümdüz etti ve Beau kendini toparlayamadan önce bana doğru kaydı.

“Yüce Tanrım.” Bir dizi taş kapıdan içeri itiş kakış giren cadının geniş sırtına baktı. Kapıların üstlerine ilk dördün, dolunay ve son dördünün ayrıntılı bir tasviri oyulmuştu.

“Bence yanlış tanrıya tapıyorsunuz,” diye mırıldandım.

“Geliyor musun, gelmiyor musun?” Elinor beni oymanın önünden çektiğinde takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Salon geniş ve eskiydi – Azize Cécile Katedrali’ndeki tapınaktan bile büyüktü; tonozlu tavanlar, kar ve yapraklarla kaplı dev kiriş-

lerle avlu bir şekilde içeriye dökülmüş gibiydi. Sarmaşıklar kemerli pencerelerden içeri giriyordu. Duvarlar buzla parıldıyordu. Zemin boyunca uzanan ahşap masalar kurulmuştu, her biri yosunlar ve titrek mumlarla dolup taşıyordu. Binlercesiyle. Yakınlarda dolanan cadılara yumuşak bir parlaklık katıyorlardı. Henüz kimse masaya oturmamıştı. Hepsi büyük bir dikkatle odanın diğer ucunu izliyordu. Bakışları takip ettim. Çevremizdeki hava durmuş gibiydi.

Orada, fidanlardan yapılma bir tahtta Morgane le Blanc oturuyordu.

Ve onun yanında –gözleri kapalı ve uzuvları sarkan– Lou süzülüyordu.

Ona bakarken acı verici bir şekilde soluğum ciğerlerimi terk etti. Sadece iki hafta geçmiş olsa da iskelet gibi ve hastalıklı görünüyordu. Vahşi saçları kesilmiş ve düzgün bir şekilde örülmüştü, çilleriyse kaybolmuştu. Bir zamanlar altın gibi olan teni şimdi beyaz duruyordu. Kül rengi.

Morgane, onu vücudu neredeyse ikiye bükülmüş bir şekilde sırtüstü asılı bırakmıştı. Ayak parmakları ve parmak uçları platformun zeminine değiyordu. Baş, odadaki herkesin görebilmesi için uzun, ince boynunu ortaya çıkararak geriye doğru eğilmişti. Yara izi belirgin bir şekilde görölüyordu.

Bugüne dek hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir öfke patladı içimde.

Onunla alay ediyorlardı.

Karımla.

İki çift el paltomun arkasını kavradı ama gerek yoktu. Doğaüstü bir sessizlikle öylece durdum, gözlerim Lou'nun hareketsiz bedenine kilitlenmişti.

Elinor daha iyi görebilmek için parmak uçlarında durdu. Elini yüzüne götürüp kıkırdadı. "Hatırladığım kadar güzel değil."

Elaina iç çekti. "Ama ne kadar ince olduğuna bir bak."

Onlara bakmak için döndüm. Yavaşça. Sırtımdaki eller daha sıkı kavradı.

"Sakin ol," diye fısıldadı Beau omzumun üzerinden. "Henüz değil."

Derin bir nefes almaya çalıştım. *Henüz değil*, diye tekrar ettim kendi kendime.

Henüz değil henüz değil henüz değil.

"Siz üçünüzün nesi var?" Elaina'nın sesi, odanın sessizliğinde anormal bir şekilde çınladı. Tiz ve nahoş.

Biz cevap veremedik Morgane koltuğundan kalktı. Odadaki mırıldanma ânında sona erdi. En sevdiği çocuğunu gören bir anne edasıyla bize gülümsedi.

"Kardeşlerim!" Ellerini dua edercesine kaldırdı. "Övgüler olsun!"

"Övgüler olsun!" diye selamladı cadılar hep bir ağızdan. Coşkulu bir sevinçle parladı yüzleri. Panik, öfkemin önüne geçmişti. Madam Labelle neredeydi?

Morgane platformdan bir adım indi. Lou arkasında süzülürken çaresizce izledim. "Ayaklarınıza övgüler olsun," diye bağırdı Morgane, "sizi buralara kadar getirdiler!"

"Övgüler olsun!" Cadılar ellerini çırpı ve ayaklarını çılgınlar gibi yerlere vurdular. Ben onları izlerken dehşet omurgamdan aşağı süzüldü.

Morgane bir adım daha attı. "Kutsal sunakta diz çökecek olan dizlerinize övgüler olsun!"

"Övgüler olsun!" Tombul cadının yüzünden gözyaşları süzüldü. Beau onu hayranlıkla izledi ama cadı fark etmedi. Kimse etmedi.

Bir adım daha. "Rahminize övgüler olsun, o olmadan olmazdık!"

"Övgüler olsun!"

Morgane şimdi tamamen inmişti. "Güzellikle şekillenmiş memelerinize övgüler olsun!"

"Övgüler olsun!"

Kollarını iki yana uzattı ve başını geriye attı, göğsü inip kalkıyordu. "Ve tanrıların Kutsal İsimlerini söyleyen dudaklarınıza övgüler olsun!"

Cadıların cıgılları ortalığı ayağa kaldırdı. "Övgüler olsun!"

Morgane derin nefesler alarak kollarını indirdi ve cadılar yavaş yavaş sakinleşti.

"Hoş geldiniz, kız kardeşlerim ve Modraniht'iniz kutlu olsun!" Orta masanın başına geçerken hoşgörülü gülümsemesi geri döndü. "Bana yakın oturun, lütfen ve doya doya yiyip için! Bu gece kutlama yapıyoruz!"

Cadılar bir kez daha tezahürat yaptı ve ona en yakın sandalyeleri çektiler.

"Eşler masalara oturamaz," dedi Elaina aceleyle omzunun üzerinden. Kız kardeşinin peşinden koştu. "Va-t'en! Git duvarın yanında diğerleriyle birlikte dur!"

İçim rahatlamıştı. Zaman kaybetmeden arka duvardaki diğer eşlere katıldık.

Beau bizi pencerelerden birine yönlendirdi. "Gelin. Tüm bu tüt-sü kokusundan başım ağrıyor."

Bu pozisyondan, Morgane'ı kusursuz bir şekilde görebiliyorduk. Elinin tembel bir hareketiyle yemeği çağırdı. Kısa süre sonra çatal bıçak sesleri salonda yankılanan kahkahalara katıldı. Yanımızdaki bir eş döndü ve huşu içinde, "Neredeyse bakılamayacak kadar güzel. La Dame des Sorcières," dedi.

"O zaman bakma," dedim.

Kız irkilmiş bir şekilde gözlerini kırıştırdı ve uzaklaştı.

Dikkatimi tekrar Morgane'a çevirdim. Chasseur Kulesi'ndeki çizimlere hiç benzemiyordu. Kadın güzeldi, evet ama bir o kadar da soğuk ve acımasızdı – buz gibi. İçinde Lou'nun sıcaklığı yoktu. İçinde Lou'dan eser yoktu. İkisi gece ve gündüz, kış ve yaz gibiydi, yine de... ifadelerinde benzer bir şey vardı. Çenelerinin kasılmasında. Kararlı bir şey. İkisi de dünyayı kendi diledikleri gibi şekillendirme yeteneklerine güveniyordu.

Ama Lou eskiden böyle görünüyordu. Şimdi ise, Morgane'ın yakınında uyuyor gibi süzülüyordu. Bir cadı onun yanında durdu.

(Fr.) Git buradan! -en

Uzun boylu ve siyahiydi. Siyah saçlarını çobanpüskülü dallarıyla örmüştü.

"Zavallı cadı Cosette," diye mırıldandı bir ses yanımda. Coco. Lou'yu ve siyahi cadıyı akıl ermez bir ifadeyle izledi.

Pencereden uzanan küçük bir el koluma dokundu. Hızla döndüm.

"Sakin arkanı dönme!"

Aniden hareket etmeyi bıraktım ama kızıl-sarı saçları ve Madame Labelle'in korkutucu derecede tanıdık mavi gözlerini görmüştüm.

"Görünüşün değişmemiş." Dudaklarımı mümkün olduğunca az hareket ettirmeye çalıştım. Coco ve ben pencere pervazına yapışana kadar geriledik. Ansel ve Beau, Madame Labelle'in görülmesini tamamen engelleyerek yanlarımıza dikildiler. "Neden kılık değiştirmedin? Neredeydin?"

Sabrı tükenmiş bir hâlde ofladı. "*Benim* güçlerimin bile bir sınırı var. Kampımıza koruyucu büyü yapmak, yüzlerinizi dönüştürmek ve bu dönüşümleri *sürdürmek* beni tüketti. Saçımın rengini zar zor açabildim, bu da içeri giremeyeceğim anlamına geliyor. Fazla tanınacak hâldeyim."

"Neden bahsediyorsun sen?" diye tısladı Coco. "Lou revirde desenleri *sürdürmek* zorunda kalmamıştı. O sadece —bilmiyorum— *uyguladı* işte."

"Yüzünü kalıcı olarak değiştirmemi mi istersin?" Madam Labelle ona ters bir bakış attı. "Elbette, benim için bunu halletmek çok daha kolay olurdu, hepiniz sonsuza dek şehvet düşkününü küçük aptallar olarak kalırdınız..."

Birden ateş bastı. "Lou *kilisede* büyü mü yaptı?"

"Peki plan ne?" diye aceleyle fısıldadı Ansel.

Kendimi tekrar masalara odaklanmaya zorladım. Yemek hızlı bir şekilde sona eriyordu. Müzik dışarıdan bir yerden içeri sürüklendi. Bazıları çoktan eşlerini almak için sandalyelerinden kalkmıştı. Elaina ve Elinor yakında tepemde olacaktı.

"Plan sinyali beklemek," dedi Madam Labelle. "Düzenlemeleri yaptım."

"Ne?" Arkamı dönüp onu boğma dürtüsüne direndim. Şimdi belirsiz ve yararsız talimatların ne zamanı ne de yeri. Şimdi kısa ve öz olma zamanıydı. Eyleme geçme zamanıydı. "Ne düzenlemesi? Ne sinyali?"

"Açıklamak için zaman yok ama gördüğünüzde anlayacaksınız. Dışarıda bekliyorlar..."

"Kim?"

Elinor bize sokulduğunda aniden konuşmayı bıraktım.

"Hah!" diye haykırdı muzaffer bir şekilde. Nefesi şarap ve tatlı kokuyordu. Yanakları pespembe olmuştu. "Ondan önce geldim! Yani ilk dans benim!"

O beni çekiştirirken ayak diredim ama omzumun üzerinden geriye baktığımda Madam Labelle gitmişti.

Elinor'u, gözüm onu görmeden meydanın etrafında döndürdüm. Dağın gölgesinin derinliklerine gizlenmiş bu anormal yere gitmek on beş dakika sürmüştü. La Forêt des Yeux'deki yoğun sisin aynısı zemini kaplamıştı. Dans ederken bacaklarımızın etrafında dönüyor, melodiye uyuyordu. Çoktan ölmüş olan cadıların ruhlarının sisin içinde dans ettiğini görebiliyordum neredeyse.

Meydanın ortasında solgun ve harap olmuş bir tapınağın kalıntıları karanlık gökyüzüne açılıyordu. Morgane hâlâ bilinçsiz olan Lou'yla birlikte orada oturmuş, küçük adaklara bakıyordu. Yanlarındaki zeminden bir taş sunak yükseldi. Ay ışığında saf bir şekilde parlıyordu.

Aklım ve bedenim savaş halindeydi. İlki Madam Labelle için beklemem gerektiğini haykırdı. İkincisi ise kendini Lou ve Morgane arasına atmak için yanıp tutuşuyordu. Onun cansız bedenine daha fazla bakmaya dayanamayacaktım. Sanki sisin ruhuymuş gibi sürüklenişini izleyemeyecektim.

Ve Morgane... Şimdiye kadar bir cadıyı öldürmeyi, boğazına bı-

çak saplamayı ve rengi atmış kafasını vücudundan ayırmayı hiç bu kadar arzulamamıştım. Onu öldürmek için Balisarda'ma ihtiyacım yoktu. Onsuz da kanı akardı.

Henüz değil. Sinyali bekle.

Keşke Madam Labelle bize sinyalin ne olduğunu söyleseydi.

Müzik durmadan çalsa da görünürde müzisyen yoktu. Elinor isteksizce beni Elaina'ya uzattı ve zaman kavramını yitirdim. Panikle atan kalbimin ritmi ve tenimdeki soğuk gece havası dışında her şeyin kavramını yitirmiştim. Madam Labelle daha ne kadar beklememi umuyordu? Neredeydi? *Kimi bekliyordu?*

Çok fazla cevapsız soru vardı. Ve Madam Labelle'den hâlâ bir iz yoktu.

Son koyun öldürülürken panik hızla yerini umutsuzluğa bıraktı ve cadılar Morgane'a başka adaklar sunmaya başladı. Ahşap oymalar. Demet demet otlar. Hematit taşından takılar.

Morgane her hediyeği tek kelime etmeden ayaklarının dibine koymalarını izledi. Siyahi cadı tapınağın içinden yaklaşırken dalgın bir şekilde Lou'nun saçını okşadı. Onların ne mırıldandıklarını duyamadım ama cadı her ne dediyse Morgane'ın yüzü parlamıştı. İçimde kötü bir hisle cadının tapınağa dönmesini izledim.

Morgane'ı mutlu ettiğine göre, bizim için iyi haber olamazdı.

Çok geçmeden Elaina ve Elinor hediyelerini yığına eklemek için beni terk etti. Yanlış bir şey, sinyal olarak yorumlanabilecek herhangi bir şey aramak için boynumu uzattım ama hiçbir şey yoktu.

Ansel ve Coco yanıma geldiler, sıkıntıları neredeyse fiziksel olarak hissediliyordu. "Daha fazla bekleyemeyiz," diye fısıldadı Ansel. "Neredeyse gece yarısı oldu."

Morgane'ın şeytani gülüşünü hatırlayarak başımla onayladım. Bir şeyler olmak üzereydi. Daha fazla beklemeyi goze alamazdık. Madam Labelle sinyali vermiş olsun ya da olmasın, harekete geçme zamanı gelmişti. Coco'ya baktım. "Dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız var. Morgane'ın dikkatini Lou'dan uzaklaştıracak bir şeye."

"Kan cadısı gibi bir şeye mi?" diye sordu, yüzü asıktı.

Ansel itiraz etmek için ağzını açtı ama lafını kestim. "Tehlikeli olacak."

Coco başparmağının bir hareketiyle bileğini kesti. Koyu kan ıfı kırdı ve keskin, acı bir koku boğucu havayı delip geçti. "Beni merak etme." Döndü ve sisin içinden geçerek gözden uzaklaştı.

Paltomun altındaki bıçakları olabildiğince göze çarpmadan kontrol ettim. "Ansel... bunu yapmadan önce... Ben... ben sadece..." Lafımı tamamlayamadım ve sertçe yutkundum. "Özür dilerim. Önceki yaşananlar hakkında. Kule'de. Sana dokunmamalıydım."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Önemli değil, Reid. Sinirlerin bozuktu..."

"Önemli." Gözlerine bakamayarak garip bir şekilde öksürdüm. "Ee, ne tür silahların var?"

O cevap veremedi müzik aniden durdu ve meydan sessizliğe büründü. Tüm gözler tapınağa döndü. Morgane'in ayağa kalkmasını dehşet içinde izledim, gözleri artniyetle parlıyordu.

Buraya kadardı. Gerçekten de zamanımız dolmuştu.

Cadılar ışığa çekilen güveler gibi yaklaştıkça ben de onları takip ettim. Paltomun altında bir bıçak tutarak kalabalığın önüne doğru hareket ettim. Ansel de aynı şekilde arkamdan geldi ve çok geçmeden Beau da ona katıldı.

Güzel. Birbirlerini koruyabilirlerdi. Fakat başarısız olursam ölüden farkları yok demekti.

Hedef Morgane'di.

Göğsündeki bir bıçak, en az Coco kadar dikkatini dağıtabilirdi. Şanslıysam bu onu öldürürdü. Değilsem de en azından Lou'yu alıp kaçmak için yeterli zaman kazandırır. Diğerlerinin fark edilmeden kaçabilmeleri için dua ettim.

"Birçoğunuz bu Modraniht'te saygı göstermek için uzun ve uzak yollardan geldiniz." Morgane'in sesi yumuşaktı ama salonun sessizliğinde berrak bir şekilde duyuluyordu. Cadılar nefeslerini tutup bekledi. "Varlığınız beni onurlandırdı. Hediyeğiniz beni utandırdı. Bu geceki eğlenceniz ruhumu yeniden canlandırdı." Her

yüzü dikkatlice inceledi, devam etmeden önce gözleri benim üzerimde oyalanıyor gibiydi. Yavaş bir nefes verdim.

"Ama bu gecenin amacı eğlenceden fazlası," diye devam etti, ses daha yumuşaktı. "Bu gece annelerimizi onurlandırmak için buradayız. Tanrıça'ya ibadet etmek ve saygı göstermek için buradayız; ışığı ve karanlığı getiren, yaşam ve ölümü veren Tanrıça'ya. Hepimizin tek gerçek annesi olan Tanrıça'ya." Bir daha duraksadı, bu sefer daha uzun ve daha belirgin. "Annemiz öfkeli." Yüzündeki acı neredeyse beni bile ikna etmişti. "Acı, erkeklerin elindeki çocuklarının dört bir yanını sarmış durumda. Avlandık." Sesi durmadan yükseldi. "Yakıldık. Onların *nefret ve korkusu* yüzünden kız kardeşlerimizi, annelerimizi ve kızlarımızı kaybettik."

Cadılar huzursuzca kıpırdandı. Bıçağımı daha sıkı kavradım.

"Bu gece," diye bağırdı tutkuyla ve kollarını gökyüzüne kaldırdı, "Tanrıça dualarımıza cevap verecek!"

Sonra onları aşağı indirdi ve Lou —hâlâ cansızca süzülüyordu— öne eğildi. Ayakları tapınak zemininin üzerinde beyhude yere sarkıyordu. "Kızımın fedakârlığıyla, Tanrıça bize uygulanan zulme son verecek!" Yumruklarını sıktı ve Lou'nun kafası dik durdu. Midem bulanıyordu. "Onun ölümüyle yeni bir hayat kuracağız!"

Cadılar ayaklarını yere vurup bağırdı.

"Ama önce," diye bağırdı, sesi zar zor duyuluyordu. "Kızım için bir hediyem var."

Elinin son bir dokunuşuyla Lou'nun gözleri nihayet açıldı.

O mavi-yeşil gözlerin —güzel, *canlı*— bir şok dalgasıyla açıldığını görene kadar tereddüt ettim. Sonra ileri atıldım.

Ansel kollarımı şaşırtıcı bir güçle kavradı. "Reid."

Ses tonuyla duruldum. Bir an sonra ne demek istediğini anlamıştım: Siyahi cadı yeniden ortaya çıktı ve şimdi ikinci bir kadını —uyuşmuş ve hareketsiz duruyordu— tapınağın içinden sürükledi. Kızıl-sarı saçlı ve delici mavi gözleriyle umutsuzca kalabalığa bakan bir kadını.

Olduğum yere sabitlendim, tutulmuştum. Hareket edemiyordum.

Annem

"İşte karşınızda!" Morgane aniden kopan şamatayı bastırarak bağırdı. "İşte hain Helenel!" Madam Labelle'i saçlarından tutup tapınağın merdivenlerinden aşağı attı. "Bu kadın —bir zamanlar kız kardeşimiz, bir zamanlar *en yakınım* olan bu kadın— insan kralla birlik oldu. Onun piçini doğurdu." Öfke çığlıkları yükseldi. "Bu gece, Şato'ya zorla girmeye çalışırken bulundu. Kızımın hayatını kendisi alarak annemizin değerli hediyesini çalmayı planlıyor. Hepimizi zalim kralın emriyle yaktıracaktı!"

Çığlıklar sağır edici bir noktaya ulaştı ve tapınağın merdivenlerinden inerken Morgane'in gözleri zaferle parladı. Kemerinden keskin bir hançer çıkardı. "Louise Le Blanc, La Dame des Sorcières'nin kızı ve vârisi, seni onun ölümüyle onurlandıracağım."

"Hayır!" Lou'nun vücudu, tüm varlığıyla hareket etmek için savaşıırken kasıldı. Madame Labelle'in yanaklarından gözyaşları süzüldü.

Morgane hançeri annemin göğsüne indirirken Ansel'in kavrışından sertçe sıyrıldım ve onlara ulaşmak için, en çok ihtiyacım olan iki kadını kurtarmak için çaresizce öne atılarak tapınak basamaklarından çıkmaya başladım.

DESEN

Reid

"HAYIR!" Bedeninin önünde dizlerimin üzerine düştüm, hançeri göğsünden çekip elimle kanamayı durdurmaya çalıştım. Ama çok geç olduğunu biliyordum. Çok geç kalmıştım. Bu yaranın ölümünden başka bir şeyle sonuçlanamayacağı kadar çok kan vardı. Çılgın müdahalelerime bir son verip onun yerine ellerini sıktım. Gözleri yüzümden bir an olsun ayrılmadı. Birbirimize doyamamış gibi bakıyorduk; o kısa anda, binlerce başka an yaşanmış olabilirmiş gibi.

Ben bebekken tombul parmaklarımı tutması. Sıyırdığım dizimi sarması. Célie'yi ilk öptüğümde gülüp bana doğru yapmadığımı söylemesi.

Sonra an sona erdi. Büyüsünün soğuk karıncalanması yüzümü terk etti. Nefesi yavaşladı ve gözleri kapandı.

Bir bıçak boğazıma dokundu.

"Kalk," dedi Morgane.

Şiddetle doğruldum, bileğini yakaladım ve kolaylıkla parçaladım – vahşi bir zevkle. Çılgılık attı ve hançeri düşürdü ama durmadım. Üzerine yürüdüm. Serbest elim boğazına dolandı, soluk borusunun kapandığını hissedene kadar sıktım ve hançeri basamaklardan aşağı, Ansel'e doğru tekmeledim.

Diğer eliyle mideme vurdu –beni sersemletti– ve görünmez bağlar kollarımı gövdeme yapıştırarak vücuduma dolandı. Bacak-

larımı kaskatı kesildi. Bana yine vurmasıyla devrildim, bağlardan kurtulmaya çalıştım. Ne kadar çok mücadele ettiysem o kadar sıkılaştılar. Derimi ısırıyorlar, kan emdiler...

"Anne, dur!" Lou tekrar kasıldı, bana ulaşma çabasıyla titriyordu ama vücudu havada asılı kaldı. "Ona zarar vermem!"

Morgane dinlemedi. Boş havada bir şey hissediyor gibiydi. Kalabalığın içinde ne varsa onu takip ederken gözleri yuvalarından dışarı uğradı. Elinin acımasız bir çekiştirmesiyle, tanıdığım iki kişi sendeledi. Kalbim duracak gibi oldu. Morgane daha sert çekti ve Ansel'le Beau, kendi görünmez bağlarına karşı mücadele ederek tapınak basamaklarına düştüler. Yüzleri normale dönmüştü.

"Helene'in işbirlikçileri!" Morgane'in gözlerinden çılgın bir parıltı geçti ve cadılar kana susamış bir şekilde ayaklarını yere vurup çığlık atarak tapınağa yaklaşmak için çabaladılar. Büyü yüzümü sıvırıp geçti. Bir bağ, yanağını keserken Ansel feryat etti. "Kralın oğulları ve avcıları! Zaferimize tanıklık edecekler. Bu dünyayı Lyon Hanesi'nden kurtarmamızı izleyecekler!"

Sağlam elini hareket ettirdi ve Lou sunağın üzerine çarptı. Cadılar onay çığlıkları attı. Kendimi öne attım. Elimde kalan gücün her zerreleriyle Lou'ya doğru yuvarlandım, tırnaklarımı yere geçirdim ve hüküldüm. Bedenimi saran bağlar gerildi.

"Doğa denge ister!" Morgane hançeri basamaklardan almak için elini oynattı. Tekrar konuştuğunda sesi derinleşerek doğaüstü bir tınıya dönüştü, binlerce cadı onun aracılığıyla konuşuyormuş gibi çoğaldı. "Louise Le Blanc, ödenecek bedel senin kanın." Büyü tapınağı kaplayarak burnumu yaktı ve zihnimi bulanıklaştırdı. Dişlerimi sıktım. Kendimi onun içini görmeye zorladım – Morgane'in içini.

Beau hemen pes etti. Morgane'in cildi parlamaya başladığında gözleri donuklaştı. Ansel tek başına mücadele etti ama onun kararlılığı da kısa ömürlü oldu.

"Lyon'un kadehini doldursun çünkü onu içen ölecektir kesinlikle." Morgane yavaş yavaş Lou'ya doğru yürüdü, saçları var olmayan

bir rüzgârla dalgalanıyordu. "Böylece kehanet yerine gelecek: Kuzu, aslanı yutacak."

Lou'yu zorla karnının üzerine yatırdı. Boğazını sunak kurnasının üzerine uzatmak için örgüsünü koparırcasına geriye çekti. Lou'nun gözleri benimkileri aradı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Gözyaşları güzel yüzünü gölgeleyememişti. "Seni hatırlayacağım."

"Lou..." Umutsuz, boğuk bir sesteki çıkan. Bir yakarış ve dua. Bağlarıma asılıp hunharca kopardım. Bir kolum serbest kalırken keskin acı vücuduma yayıldı. Ona uzandım, sunakla aramda sadece birkaç santim vardı ama yeterli değildi. Morgane hançeri havaya kaldırırken izlemekten başka hiçbir şey yapamadım. Hançer hâlâ annemin kanıyla parlıyordu.

Lou gözlerini kapadı.

Hayır.

Korkunç bir çığlık geldi ve Coco, Morgane'in boğazına atladı.

Bıçağı, Morgane'in boynu ve omzu arasındaki hassas etin derinliklerine battı. Morgane çığlık atarak onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Coco bırakmadı, bıçağı daha da derine itti. Morgane'in kanını dudaklarına götürmek için savaştı. Morgane'in gözleri neler olduğunu anlamasıyla fal taşı gibi açıldı; paniklemişti.

Coco'nun saldırısıyla, beni tutan bağların titrediğini fark etmem bir saniyemi aldı. Ayağa kalkıp Lou'yla aramızdaki tek adımlık mesafeyi kapadım.

"Hayır!" diye haykırdı Lou onu almak için hamle yaptığında. "Coco'ya yardım et! Ona yardım et!"

Ne olursa olsun, Lou'yu dışarı çıkar.

"Lou..." dedim dişlerimin arasından ama tiz bir çığlık beni susturdu. O tarafa döndüğümde Coco yere yığılmıştı. Tekrar kalkmadı.

"Coco!" diye çığlık attı Lou.

Kaos patlak verdi. Cadılar öne çıktı ama Ansel onlara engel olmak için ayağa kalktı – yüzlercesine karşı tek bir kişi. Beau da onu takip etmişti ama o bir silah sallamıyordu. Bunun yerine paltosunu ve botlarını çıkarıp gözleriyle çılgınca kalabalığı taradı. Bakışları sa-

londaki o tombul cadiya sabitlendiğinde onu işaret ederek bağırdı:
"KOCA MEMELİ LIDDY!"

Beau pantolonunu çıkarıp bağıra bağıra şarkı söylemeye başladı. Kadın gözleri fal taşı gibi açıldı. "KOCA MEMELİ LIDDY ÇOK GÜZEL DEĞİLDİ AMA GÖĞSÜ BİR AHIR BÜ-YÜKLÜĞÜNDEYDİ."

Ona en yakın cadılar —aralarında Elinor ve Elaina da vardı— oldukları yerde kalakaldılar. Beau gömleğini başının üzerinden sıyrıp şarkı söylemeye devam ederken şaşkınlık öfkelerini yumuşattı. "SÜT GİBİ GÖĞÜSLERİ ERKEKLERİ FIRLATIRDI SALLANAN KOLTUKLARINDAN AMA ONLARIN İLGİSİNE KAPALIYDI GÖZLERİ."

Morgane omzundan oluk oluk kan akarken dişlerini göstererek ona doğru döndü. Tam da ihtiyacım olan dikkat dağınıklığıydı. O ellerini kaldıramadan üzerine atladım. Bıçağımı boğazına bastırdım.

"Reid!" Duymayı en son beklediğim sest, o an dünyada beni tereddüt ettirebilecek tek ses. Ama tereddüt ettim.

Bu, Başpiskopos'un sesiydi.

Morgane dönmek için hamle yaptı ama bıçağı daha derine sapladım. "Ellerini hareket ettir. Sıkıysa yap."

"Seni denizde boğmalıydım," diye hırlasa da elleri durdu.

Yavaşça, dikkatlice o tarafa döndüm. Siyahi cadı geri dönmüştü ve Başpiskopos da önünde âciz bir şekilde süzülüyordu. Bakışları tuhaftı, panik ve başka bir şeyle doluydu. Önemli bir şey. "Reid." Göğsü inip kalktı. "Onları dinleme. Ne olursa olsun ne derlerse desinler..."

Siyahi cadı hırladı ve Başpiskopos'un sözleri bir çığlıkla sona erdi.

Elim kaydı ve Morgane boğazından kan akarken tısladı. Siyahi cadı yaklaştı. "Bırak onu, yoksa ölür."

"Manon," diye yalvardı Lou. "Bunu yapma. Lütfen..."

"Sessiz ol, Lou." Gözleri delirmiş gibi parlıyordu, mantıktan eser

yoktu. Başpiskopos çığlık atmaya devam etti. Derisinin altındaki damarlar da tırnakları ve dili gibi karardı. Ona dehşet içinde baktım.

Bileklerimi kavrayana kadar Morgane'ın ellerinin hareket ettiğini görmedim. Beyaz, sıcak ısı derimi yaktı ve bıçağım yere düştü.

Tepki verebileceğimden daha hızlı bir şekilde onu kaptı ve Lou'ya hücum etti.

"HAYIR!" Bir feryat koptu boğazımdan –vahşi, çaresiz– ama bıçağı çoktan yukarı itip kesmiş, Lou'nun boğazını tamamen parçalamıştı.

Nefes almayı bıraktım. Korkunç bir kükreme kulaklarımı doldurdu ve düşüyordum. Lou nefesi kesilirken ve boğulurken büyük, esneyen bir uçurum açılıyor, can damarı kurnaya dökülüyordu. Kıvrandı, sonunda onu tutan her şeyden kurtulmuştu –nefes almak için mücadele ederken bile savaşımaya devam ediyordu– ama vücudu çabucak duruldu. Gözleri bir kez çırpındı... ve kapandı.

Yer ayağımın altından kaydı. Uzakta bağırışlar ve ayak sesleri gürlüyordu ama onları gerçek anlamda duyamadım. Göremedim bile. Yalnızca karanlık vardı; Lou'nun olması gereken ve şimdi olmadığı dünyadaki acı boşluk. İçine baktım, beni tüketmeye istekliydi.

Tüketti de. Onunla birlikte aşağılara, o karanlığın içine indim ama Lou orada bile değildi. Gitmişti. Sadece kırık bir kabuk ve kan gölü kalmıştı geriye.

Ve ben... yapayalnızdım.

Karanlığın dışında tek bir altın iplik parlamaya başladı yoktan var olarak. Lou'nun göğsünden çıkarak Başpiskopos'a doğru sürüklendi. Bir kalbin yankısı gibi atıyordu. Her atışta ışığı sönükleşti. Bir saniye boyunca ona baktım. Kendi sesimin tınısını, aynadaki yansımamı bildiğim gibi biliyordum ne olduğunu. Tanıdık fakat yabancı. Beklendik fakat şaşırtıcı. Her zaman benim bir parçam olan bir şeydi ama asla tam olarak bilmiyordum.

O karanlıkta içimde bir şey uyandı.

Tereddüt etmedim. Düşünmedim. Hızla palaskamdan ikinci bir bıçak alıp Morgane'ın yanından geçtim. Ellerini kaldırdı —parmak uçlarından ateş çıkıyordu— ama alevleri hissetmedim. Altın ışık tenimi sararak beni korudu. Ama düşüncelerim dağıldı. Vücudum sahip olduğu gücü nereden aldıysa zihnim şimdi onu kaybediyordu. Tökezledim ama altın iplik yolumu işaretledi. Onu izleyerek sunağın üzerinden atladım.

Başpiskopos'un gözleri amacımı anladığında ardına kadar açıldı. Küçük, yalvaran bir ses kaçtı ağzından ama ben ona saldırmadan önce bir şey yapamadı.

Bıçağımı kalbine saplamadan önce.

Bir yaşama karşılık başka bir yaşam. Bir aşka karşılık başka bir aşk.

Başpiskopos kollarımda öne doğru yığılırken gözleri hâlâ kocamandı, şaşkındı.

Altın ışık dağıldı ve dünya hızla berraklaşmaya başladı. Bağırışlar şimdi daha da artmıştı. Uyuşmuş bir şekilde Başpiskopos'un cansız bedenine bakıyordum ama Morgane'ın öfke çığlığıyla kafamı o tarafa çevirdim. Umutlanmıştım. Gördüğüm şey karşısında huzur gözyaşları dolmuştu gözlerime.

Lou hâlâ solgun, hâlâ hareketsiz olmasına rağmen boğazındaki yara kapanıyordu. Göğsü yükseldi ve indi.

Yaşıyordu.

Morgane yabani bir çığlık atarak yarayı yeniden açmak için bıçağını kaldırdı ama bir ok havayı kesip göğsüne saplandı. Kızgın bir şekilde dönerek yeniden çığlık attı ama mavi uçlu ok sapını hemen tanıdım.

Chasseurler.

Jean Luc liderliğindeki çok sayıda kişi meydana akın etti. Cadılar dört bir yana saçılarak panik içinde çığlık atıyorlardı ama kardeşlerimin bir o kadarı daha ağaçlarda bekliyordu. Merhamet göstermediler, tereddüt etmeden, kadın çocuk demeden bıçaktan geçirdiler. Her yerdeki cesetler sisin içine düştü ve kayboldu. Yer-

den doğaüstü bir feryat yükseldi ve kısa süre sonra Chasseurler de kaybolmaya başladı.

Jean Luc yaya başka bir ok yerleştirip tapınağa doğru koşarken yüzünü öfke bürümüştü. Ancak gözleri artık Morgane'a sabitlenmiş değildi, bana sabitlenmişlerdi. Elimin hâlâ Başpiskopos'un göğsünden çıkan bıçağı kavradığını fark ettiğimde çok geçti. Aceleyle düşürdüm –Başpiskopos'un vücudu da onunla birlikte düştü– ama olan olmuştu.

Jean Luc nişan aldı ve okunu attı.

LA FORÊT DES YEUX

Reid

Lou'yu yakaladım ve sunağın arkasına çöktüm. Ansel ve Beau da kollarında neredeyse bilinçsiz Coco'yu tutarak peşimden koşturdular. Tepemize oklar yağdı. Morgane elinin bir hareketiyle çoğunu küle çevirdi ama biri bacağının derinliklerine saplanmıştı. Öfkeyle cıgılık attı.

"Oradan." Soluk bir sesle Coco tapınağın derinliklerini işaret etti. "Orada... başka bir çıkış var."

Sadece bir saniye tereddüt ettim. Başka bir ok dalgası Morgane'in dikkatini dağıttı... Ya şimdi ya hiçti.

"Onları dışarı çıkar." Lou'yu Beau'nun kollarına bıraktım. "Ben size yetişirim."

O itiraz edemedi sunağın arkasından Madam Labelle'in cansız bedenine atıldım. Henüz hiçbir ok onu delmemişti ama şansımız yaver gitmedi. Chasseurler yaklaştıkça, menzilleri de ölümcül bir hâl aldı. Bir ok neredeyse kulağımı sıyrıp geçti. Madam Labelle'in bileğinden tutarak onu kollarıma çektim. Vücudunu mümkün olduğunca kendiminkiyle korumaya çalıştım.

Koşarak tapınağa dönerken oklar da beraberimde geldi. Keskin bir acı delip geçti omzumu ama durmaya cesaret edemedim.

İç tapınağın esrarengiz sessizliğine girerken savaşın sesi solup gitti. Önümde Ansel, Coco ve Beau çıkışa doğru koşuyorlardı. Ko-

luma yayılan sıcak, ıslak maddeyi görmezden gelmeye çalışarak onların peşinden koştum. Madam Labelle'in boğazından acı dolu, alçak bir inleme kaçtı.

O yaşıyor. Canlı.

Morgane'in ya da Jean Luc'un takip edip etmediğini görmek için arkama bakmadım. Sadece tapınağın sonunda, içinden ay ışığı vuran küçük dikdörtgene, Coco'nun kapıdan çıkarken sallanan saçına odaklandım.

Coco.

Coco onu iyileştirebilirdi.

Ormanın gölgelerine girerken onları yakaladım. Yavaşlamadılar. Öne doğru atılarak Coco'nun kolunu tuttum. Arkasına dönüp bana baktığında gözlerindeki ışık gitmişti, donuk bakıyorlardı. Madam Labelle'in yaralı vücudunu ona uzattım. "Ona yardım et. Lütfen." Sesim titredi —gözlerim yandı— ama umurumda değildi. Annemi kollarına bastırdım. "Lütfen."

Ansel arkamıza baktı, nefes nefese kalmıştı. "Reid, zaman yok..."

"Lütfen." Gözlerimi yüzünden ayırmadım. "Ölüyor."

Coco yavaşça gözlerini kırptırdı. "Deneyeceğim."

"Coco, bunun için çok zayıfsın!" Beau yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir hâlde hızla soluklanırken kollarındaki Lou'yu daha sıkı tuttu. "Ayakta zor duruyorsun!"

Ama Coco bileğini ağzına götürdü ve oradaki ince deriyi parçaladı. O geri çekilirken aynı buruk koku havayı yaktı. Dudaklarını kan kaplamıştı. "Bu sadece kampa ulaşana kadar bize zaman kazandıracak." Bileğini Madam Labelle'in göğsüne kaldırdı. Yerimize mihlanmış bir şekilde, kanının aşağı akarak Madam Labelle'in derisine değdiğinde cızırdamasını izledik.

Yara kendini yeniden birleştirirken Beau şaşkınlıkla izledi. "Nasıl..."

"Şimdi olmaz." Bir adamın çılgılığı tapınağın ötesinde duyulurken Coco bileğini büktü ve gözleri keskinleşerek başını salladı. Cadılar önceki paniklerini üstlerinden atıp güçlerini birleştirmiş

olmalıydılar. Artık meydana göremesem de onları ellerindeki tek silahı kullanırken hayal edebiliyordum: Eşlerini. Kardeşlerimin Balisardalarına karşı canlı kalkanlar.

Coco, Madam Labelle'in solgun bedenine baktı. "Kampımızı çabucak bulmamız gerekiyor yoksa ölecek."

İkinci kez söylemesine gerek yoktu. Başımızı eğip ormanın içinden geceye doğru koştuk.

Terk edilmiş kampımızı bulduğumuzda gölgeler hâlâ çamları gizliyordu. Madam Labelle'in rengi giderek solsa da göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Kalbi hâlâ atıyordu.

Coco çantasını karıştırdı ve içinde kalın, kehribar renkli bir sıvı bulunan bir kavanoz çıkardı. "Bal," diye açıkladı endişeli bakışlarım karşısında. "Kan ve bal."

Madame Labelle'i yere indirirken Coco'nun bileğini yeniden açıp kanını balla karıştırmasını korkunç bir hayranlıkla izledim. Madam Labelle'in göğsündeki büzüşmüş yara izine dikkatlice uyguladı karışımı. Neredeyse o an Madam Labelle'in nefesi güçlendi. Yanaklarına renk geldi. Dizlerimin üzerine çöktüm, başımı çevirmek istemiyordum. Bir saniyeliğine bile. "Nasıl?"

Coco arkasına yaslanarak gözlerini kapadı ve şakaklarını ovuşturdu. "Sana söyledim. Benim büyüm içeriden geliyor. Lou'nunki gibi değil."

Lou.

Yalpalayarak ayağa kalktım.

"O iyi." Kampın diğer ucundaki Ansel başını kucağına almıştı. Aceleyle onlara doğru gidip solgun yüzünü inceledim. Yaralanmış boğazını. Çökmüş yanaklarını. "Hâlâ nefes alıyor. Kalp atışı güçlü."

Ansel'in verdiği güvenceye rağmen Coco'ya döndüm. "Onu da iyileştirebilir misin?"

"Hayır." Bir şey fark etmiş gibi ayağa fırlayıp çantasından bir demet ot, bir havan ve tokmak çıkardı. Otları toz hâline getirmeye başladı. "Sen onu çoktan iyileştirdin."

“O zaman neden uyanık değil?” diye çıkıştım bir anda.

“Ona biraz zaman ver. Hazır olduğunda uyanacak.” Zorlukla –kesik, düzensiz bir biçimde– nefes alarak parmaklarını karışım-la kaplamadan önce bileğinden akan kanı toza damlattı. Sonra Lou’nun olduğu tarafa doğru süründü. “Çekil. Korumaya ihtiyacı var. Hepimizin var.”

Tiksintiyle karışıma bakarak aralarından hafifçe çekildim. Berbat kokuyordu. “Hayır.”

Sabırının tükendiğini gösteren bir ses çıkararak beni kenara savurdu ve kanlı parmağını Lou’nun alnına sürdü. Sonra Madam Labelle’in. Sonra Beau’nun. Sonra Ansel’in. Hepsine ters bir bakış attım ve yüzüme doğru kaldırdığında elini bir kenara ittim.

“Aptal olma, Reid. Sadece adaçayı,” dedi sabırsızlıkla. “Morgane’a karşı yapabileceğimin en iyisi bu.”

“Bu riski göze alıyorum.”

“Hayır, almıyorsun. Lou’yu bulamadığında Morgane’in ilk hedefi sen olacaksın... daha doğrusu *eğer* Lou’yu bulamazsa.” Gözleri Lou’nun hareketsiz bedenine döndü ve yıkılacak gibi oldu. Beau ve Ansel ona destek olmak için ellerini uzattılar. “Ona karşı koyacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyorum.”

“Herhangi bir şeyin yardımı dokunur,” diye mırıldandı Beau.

Basmakalıp sözler. Büyü hakkında benden daha fazlasını bilmiyordu. Ona bunu söylemek için ağzımı açmıştım ki Ansel derin bir iç çekip omzuma dokundu. Yalvarır gibi. “Lou için yap, Reid.”

Coco kanını alnıma sürerken hareket etmedim.

Hepimiz kamptan en kısa sürede ayrılmayı kabul ettik ama dağ kenarının da en az Şato kadar tehlikeli olduğu kanıtlanmıştı. Cadılar ve Chasseurler, saldırgan bir şekilde ormanda kol geziyordu. Birden çok kez, Coco’nun korumasının devam edip etmeyeceğinden emin olamayarak ağaçlara tırmanmak zorunda kalmıştık. Avuçlarımız terliyordu. Uzuvarımız titriyordu.

“Onu düşürürsen, seni öldürürüm,” diye tısladı, Lou’nun kol-

larımdaki bilinçsiz bedenine bakarak. Sanki onu saran kollarımı gevşetirdim de. Sanki onu bir daha bırakırdım.

Tüm bu yaşananlar boyunca Morgane kendini göstermedi.

Varlığının üzerimizde dolandığını hissediyorduk ama kimse bundan bahsetmeye cesaret edemiyordu –korkumuzu dillendirmek onun tepemize binmesine neden olacakmış gibi. Tapınakta yaptıklarımın da bahsetmedik. Fakat anı beni rahatsız etmeye devam etti. Başpiskopos'un bedenine gömülen bıçağımın o mide bulandırıcı hissi. Bıçağı kemiklerin arasına, kalbe geçirmek için gereken zorlama.

Sözde oğlu ona ihanet ederken Başpiskopos'un –büyümüş ve şaşkın– gözleri.

Yaptığım şey için cehennemde yanacaktım. Tabii öyle bir yer varsa.

İlk Madam Labelle uyandı.

"Su," diye mırıldandı. Ben aceleyle yanına giderken Ansel çantasında matarasını aradı.

O suyunu içerken konuşmadım. Sadece onu izledim. Onu inceledim. Deli gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Lou gibi o da hâlâ solgun ve hastalıklı görünüyor, tanıdık mavi gözlerini hafif morluklar gölgeliyordu.

Sonunda mataranın düşmesine izin verdiğinde o gözler benimkileri aradı. "Ne oldu?"

Bir nefes verdim. "Dışarı çıktık."

"Orası belli," dedi şaşırtıcı bir terslemeyle. "Demek istediğim nasıl?"

"Biz..." Diğerlerine baktım. Ne kadarını tahmin etmişlerdi? Ne kadarını görmüşlerdi? Başpiskopos'u öldürdüğümü ve Lou'nun yaşadığını biliyorlardı. Peki, ikisinin arasında bir bağlantı kurmuşlar mıydı?

Coco'ya tek bir bakış bana aradığım cevabı verdi. Derin bir iç çekti ve yaklaşarak Lou için kollarını uzattı. "Onu bana ver." Te-

reddüt ettim ve bakışları sertleşti. "Annemi al, Reld. Yürüyüşe çıkın. Ona her şeyi anlat... yoksa ben anlatırım."

Hepsinin yüzüne baktım ama kimse dediklerine şaşırmamıştı. Ansel bana bakmıyordu. Beau başını sallayıp dudaklarını *anlat git-sin* diyerek oynattığında kalbime bir ağırlık çöktü.

"Pekâlâ." Lou'yu uzattığı kollarına bıraktım. "Çok uzaklaşmayız."

Madam Labelle'i işitme mesafesinin biraz dışına taşıyarak onu bulabildiğim en yumuşak yere bıraktım ve ben de karşısına geçtim.

"Ee?" Eteğini düzeltti, sabırsızlanmıştı. Kaşlarını çatıttı. Görünüşe göre, ölüme yaklaşmak annemi sinirli biri yapmıştı. Pek önemli değildi aslında. Siniri, artan rahatsızlığım dışında odaklanmam gereken bir şey vermişti bana. O ölmek üzereyken aramızda konuşulmayan pek çok şey geçmişti.

Suç. Öfke. Özlem. Pişmanlık.

Hayır, sinirle yüzleşmek tüm *bunlardan* çok daha kolaydı.

Tapınakta olup bitenleri geveleyerek sıkın bir şekilde anlatıp kaçışımızda kendi rolümü belirsiz bıraktım. Ama Madam Labelle rahatsız edici derecede zeki bir kadındı. Bir tilki gibi kokumu almıştı.

"Bana söylemediğin bir şey var." Dudaklarını büzerek beni incelemek için öne eğildi. "Ne yaptın?"

"Ben bir şey *yapmadım*."

"Yapmadın mı?" Bir kaşını kaldırdı ve ellerinin üzerine yaslandı. "Yani, sana göre, baban olarak gördüğün adamı öldürdün —bir zamanlar sevdiğin bir adamı— hem de ortada belli bir sebep yokken, öyle mi?"

Bir zamanlar. Geçmiş zaman kullanımıyla boğazımda bir yumru oluştu. Öksürerek temizledim. "Bize ihanet etti..."

"Ve sonra karın hayata geri geldi, yine ortada belli bir sebep yokken?"

"O hiç ölmemişti."

"Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü..." Lou ile Başpiskopos'u birbirine bağlayan yaşam ipliğini açıklayamayacağımı çok geç fark ederek birden durdum. Kendimi ifşa etmeden olmazdı. Tereddüdüm karşısında gözleri daraldı ve iç çektim. "Ben... bunu gördüm, bir şekilde."

"Nasıl?"

Çizmelerime baktım. Omuzlarım gerginlikten ağrıyordu. "Bir iplik vardı. Onları... onları bağlıyordu. Lou'nun kalbiyle aynı anda atıyordu."

Aniden doğruldu, bu ani hareket yüzünü buruşturmasına sebep olmuştu. "Bir desen gördün."

Hiçbir şey söylemedim.

"Bir desen gördün," diye tekrarladı, kendi kendine konuşur gibi, "ve onu tanıdın. Sen... sen ona *müdahale ettin*. Nasıl?" Tekrar öne eğildi, titreyen ellerine rağmen kolumu şaşırtıcı bir güçle kavradı. "Nereden geldi? Bana hatırladığın her şeyi anlatmalısın."

Panik olmuş bir şekilde kolumu omuzlarına doladım. "Dinlenmen gerekiyor. Bunu sonra konuşabiliriz."

"Anlat bana." Tırnakları koluma batıyordu.

Ona dik dik baktım. Aynı şekilde karşılık verdi. Sonunda, geri adım atmayacağını fark ederek bezgin bir nefes verdim. "Hatırlamıyorum. Her şey çok çabuk oldu. Morgane, Lou'nun boğazını kesti ve ben onun öldüğünü sandım ve... ve sonra sadece karanlık vardı. Beni yuttu ve doğru düzgün düşünemedim. Sadece... sadece tepki verdim." Sertçe yutkunarak duraksadım. "İplik de oradan geldi... karanlıktan."

Ellerime baktım ve o kasvetli yeri hatırladım. Orada yalnızdım; gerçekten, tamamen yalnızdım. Boşluk, bana hayalimde canlanan cehennemim nasıl hissettirdiğini hatırlattı. Yumruklarımı sıktım. Başpiskopos'un kanını yıkamış olsam da bazı lekeler yüzeyin altında kalıyordu.

"İnanılmaz." Madam Labelle kolumu bıraktı ve geriye doğru yığıldı. "Bunun mürakün olduğuna inanmıyordum ama... başka bir açıklaması yok. İplik... kurduğu denge... hepsi tutuyor. Ve sadece

deseni görmekle kalmadın, onu *kullanabildin*. Benzersiz... Bu... bu harika." Bana hayranlıkla baktı. "Reid, büyü yapabiliyorsun."

Bunu inkâr etmek için ağzımı açtım ama neredeyse ânında geri kapadım. Mümkün olmamalıydı. Lou bana bunun mümkün *olmadığını* söylemişti. Gelgelelim, durum bundan çok farklıydı. Bozulmuştum. Büyü ve kaçınılmaz olarak onu takip eden ölümle lekelenmiştim.

Birkaç saniye boyunca gergince birbirimize baktık.

"Nasıl?" Sesim, istediğimden daha umutsuz geliyordu kulağa ama bu cevaba gururumdan daha fazla ihtiyacım vardı. "Bu nasıl olabildi?"

Gözlerindeki hayranlık söndü. "Bilmiyorum. Görünüşe göre Lou'nun ölümü seni bir şekilde tetikledi." Elimi sıktı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama bu her şeyi değiştirecek, Reid. Türünün ilk örneğisin ama ya başkaları da varsa? Ya oğullarımız hakkında yanılıyorsak?"

"Ama erkek cadı diye bir şey yoktur." Kelimeler, kendi kulaklarına bile inandırıcı gelmeyerek havada asılı kaldı.

Üzgün bir gülümseme dokundu dudaklarına. "Ama işte buradasın."

Bakışlarındaki acımaya dayanamayarak kafamı çevirdim. Hasta hissettim. Hastadan da öte... *haksızlığa uğramışım gibi* hissettim. Hayatım boyunca cadılardan tiksinimiştim. Onları avlamıştım. Öldürmüştüm. Şimdiyse –kaderin acımasız bir cilvesiyle– aniden *onlardan* biri idim.

İlk erkek cadı.

Bir tanrı varsa, boktan bir espri anlayışına sahipti.

"O fark etti mi?" Madam Labelle'in sesi alçaldı. "Morgane?"

"Hiçbir fikrim yok." Gözlerimi kapadım ama hemen pişman oldum. Benimle karşılaşmak için bekleyen çok fazla yüz vardı. Özellikle bir tanesi. Gözleri ardına kadar açılmış. Korkmuş. Şaşkın. "Chasseurler beni Başpiskopos'u öldürürken gördü."

"Evet, bu muhtemelen sorun çıkaracak."

Gözlerim hızla açıldı ve taze bir acı içimden geçti. Pürüzlü ve keskin. İşlenmemiş. "Muhtemelen sorun mu çıkaracak? Jean Luc beni öldürmeye çalıştı."

"Ve denemeye de devam edecek, eminim, cadılar da öyle. Birçoğu bu gece aptal bir intikam arayışı uğruna can verdi. Hiçbiri senin bu olaydaki rolünü unutmayacak, özellikle de Morgane." İç çekti ve elimi sıktı. "Bir de baban meselesi var."

Böyle bir şey mümkünse kalbim daha da ağırlaştı. "Ne olmuş ona?"

"Tapınakta olanlar kulağına gidecek. Çok geçmeden senin adını öğrenecek... ve Lou'nun."

"Bunların hiçbiri Lou'nun suçu değil..."

"Kimin suçu olduğu önemli değil. Karının kanı onun tüm soyunu yok etme gücüne sahip. Bir *kral* şöyle dursun, herhangi bir kişinin böyle bir yükümlülüğün özgürce dolaşmasına izin vereceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Ama o masum." Nabzım hızlanarak kulaklarımda atmaya başladı. "Onu Morgane'in işlediği suçlar yüzünden tutuklayamaz..."

"Onu tutuklamaktan bahseden kim?" Kaşlarını kaldırdı ve tekrar yanağını okşadı. Bu sefer geri çekilmedim. "Onun ölmesini isteyecek, Reid. Özellikle de yanmasını, böylece kanının bir damlası bile Morgane'in kötü amaçları için kullanılamayacak."

Ona uzun bir süre baktım. Kendimi, onu duymadığıma ikna ettim. Gülmeye başlayacağına ya da bir *feu follet*'nin* parlak bir alevle yanarak beni gerçeğe geri götüreceğine ikna ettim. Ama hayır. *Bu benim yeni gerçekliğimdi. Yaşadığım öfke patlamasıyla şüphelerimden kalan son kırıntılar da kül olmuştu.* "Neden bu *siktiğimin* krallığındaki herkes karımı öldürmeye çalışıyor?"

Madam Labelle'in dudaklarından bir kahkaha kaçtı ama ben bunun hiç de komik olduğunu düşünmüyordum. "Ne yapacağız? Nereye gideceğiz?"

"Benimle geleceksiniz, elbette." Coco büyük bir çam ağacının

* (Fr.) Bataklık yakamozu —cn

arkasından çıktı, utanmaz bir keyifle sırtıyordu. "Üzgünüm, kulak misafiri oldum ama sakıncası olmayacağını düşündüm çünkü..." Başıyla kollarındaki Lou'yu işaret etti.

Lou.

Mavi-yeşil gözler benimkilerle buluştuğunda her öfke zerresi –her şüphe, her soru, her *düşünce*– kafamdan uçup gitti.

Uyanıktı. Uyanıktı ve bana daha önce beni hiç görmemiş gibi bakıyordu. Panikle, zihninin etkilenmemiş olması için dua ederek öne çıktım. Beni hatırlaması için. Tanrı'nın başka bir zalim eşek şakası yapmamış olması için...

"Reid," dedi yavaşça, inanamaz bir şekilde, "sen az önce *kūfūr* mü ettin?"

Sonra Coco'nun kolunun üzerinden eğildi ve ormana safra kustu.

LA VOISIN

Lou

"Ben iyiyim, gerçekten." Kelimeleri yüzüncü kez tekrarladım ama gerçekten iyi olduğumdan emin değildim.

Anladığım kadarıyla, boğazımın iç kısımları yalnızca iğrenç bir şekilde deforme olmuş bir yara izi tarafından bir arada tutuluyordu, midem annemin iğrenç ilacı yüzünden bulanıyordu, bacaklarım kullanılmamaktan uyuşmuştu ve zihnim hâlâ kulak misafiri olduğum şeyden sersemlemiş hâldeydi.

Reid buradaydı.

Ve o bir cadıydı.

Ve... ve o biraz önce *siktiğimin* demişti.

Belki de ölmüştüm. Bu kesinlikle Reid'in böyle ustalıkla küfretmesinden daha mantıklıydı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu ısrarla.

Bana ulaşmak için acele ederken, yere saçılan safrayı tamamen görmezden gelmişti. Çok tatlıydı. Ve Coco —belki de Reid'in sınırda olduğunu hissederek— beni hevesle ona uzatmıştı. Bana bir patates çuvalı gibi davrandıkları için onlara içerlememeye çalıştım. İyi niyetli olduklarını biliyordum ama dürüst olmak gerekirse kendi başıma hareket edebilirdim.

Evet, başım Reid'in ani yakınlığı yüzünden dönüyordu, bu yüz-

den belki de beni taşıması iyi bir fikirdi. Kollarımı boynuna daha sıkı sardım ve kokusunu içime çektim.

Evet. Çok iyi bir fikirdi. "Eminim."

Reid rahat bir nefes aldı ve gözlerini kapatıp alnını benimkine yasladı.

Madam Labelle, Coco'ya imalı bir şekilde gülümsedi. "Tatlım, bacaklarımı biraz esneteyim diyorum. Bana eşlik eder misin?"

Coco, Madam Labelle'in ayağa kalkmasına yardım etti. Ağırlığının büyük bir kısmını Coco yüklenmişti ama yine de hareket edince rengi soldu. Reid'in gözleri açıldı ve endişe içinde bir adım attı. "Gerçekten yürümen gerektiğini düşünmüyorum."

Madam Labelle onu kaşlarıyla susturdu. Etkilenmiş bir şekilde, daha sonra kullanmak üzere bu bakışı ezberledim. "Saçmalık. Bedenim bir beden olmanın ne demek olduğunu hatırlamalı."

"Çok doğru," diye mırıldandım.

Reid bana kaşlarını çattı. "Sen de yürümek ister misin?"

"Ben... Hayır. Burada oldukça mutluyum, teşekkürler."

"Sonra konuşacağız." Coco gözlerini devirse de sırtışı genişlemişti. "Bana bir iyilik yap ve bu sefer işitme mesafesinin dışına çık. Bu özel konuşmaya kulak misafiri olmak istemiyorum."

Kaşlarımı hareket ettirdim. "Ya da konuşmamaya."

Madam Labelle tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Evet, *bu da* benim gitme zamanımın geldiğini gösteriyor. Cosette, devam et, lütfen ve acele et."

Onlar gözden kaybolurken sırtışım soldu. Reid ve ben ilk kez yalnız kalmıştık... yani, tüm bu yaşananlardan beri. Aramızdaki havanın ani değişimini o da hissediyor gibiydi. Vücudundaki her kas gerilmiş, kaskatı kesilmişti. Kaçmaya hazırlanıyormuş gibi... ya da savaşmaya.

Ama bu çok saçmaydı. Savaşmak istemiyordum. Yaşadığım onca şeyden sonra, *yaşadığımız* onca şeyden sonra, bir ömür boyu savaşmak istemiyordum. Yanağını avucuma almak için elimi uzatarak kaşlarımı kaldırdım. "Ne düşünüyorsun?"

Endişeli, deniz mavisi gözleri benimkileri aradı ama hiçbir şey söylemedi.

Ne yazık ki —en azından Reid için— sessizlikte huzur bulan biri olmamıştım. Yüzümü buruşturdum ve elimi çektim. “Senin için zor olduğunu biliyorum, Reid ama bunu olması gerekenden daha garip hâle getirmemeye çalış.”

İşe yaramıştı. Gözlerine hayat geldi. “Neden bana kızgın değilsin?”

Ah, Reid. Nefret gözlerinden okunuyordu ama bir zamanlar korktuğum gibi bana karşı değildi. Kendine karşıydı. Başımı göğsüne yasladım. “Sen yanlış bir şey yapmadın.”

Başını iki yana sallayarak kollarını etrafıma daha sıkı sardı. “Bunu nasıl söylersin? Bu işe bulaşmana izin verdim.” Acılı bir ifadeyle etrafıma baktı, sonra boğazıma odaklandı. Yutkundu ve tiksintiyle başını salladı. “Seni koruyacağıma söz verdim ama ilk fırsatta seni terk ettim.”

“Reid.” Bana bakmayı reddettiğinde yüzünü tekrar elime aldım. “Kim olduğunu biliyordum. Neye inandığını biliyordum... yine de sana âşık oldum.”

Gözlerini kapadı, hâlâ başını sallıyordu ve tek bir gözyaşı süzül-
dü yanağından. Kalbim sıkıştı.

“Asla seni suçlamadım. Tam olarak değil. Reid, beni dinle. Dinle dedim.” İsteksizce gözlerini açtı ve söylediklerimi anlamasını isteyerek onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. “Çocukken dünyayı siyah beyaz görürdüm. Avcılar düşmandı. Cadılar arkadaşı. Biz iyidik, onlar kötüydü. Arası diye bir şey yoktu. Sonra annem beni öldürmeye çalıştı ve aniden o keskin, berrak dünya milyonlarca parçaya ayrıldı.” Gözyaşını sildim. “Özellikle uzun boylu, bakır saçlı bir Chasseur içeri girip bu parçalardan geriye kalanları da toza dönüştürdüğünde yaşadığım sıkıntıyı tahmin edebilirsin.”

Beni de kendiyle birlikte götürerek yere çöktü. Ama daha bitir-
memiştim. Şato’ya gelerek benim için her şeyi riske atmıştı. Beni

seçtiğinde hayatını —inançlarını— terk etmişti. Bunu hak etmiyordum. Ama yine de Tanrı'ya şükrettim.

"Seni o perdeden çektikten sonra," diye fısıldadım, "bir suçlu gibi davranmamı beklemen gerektiğini söyledim. Sana cadı olduğumu söylemedim çünkü kendi tavsiyeme uyuyordum. Bir Chasseur gibi davranmanı bekliyordum... ama sen yapmadın. Beni öldürmedin. Gitmeme izin verdin." Elimi çekiyordum ki yakalayıp yüzünde tuttu.

Sesi duygu doluydu. "Peşinden gelmeliydim."

Diğer elimi de yüzüne götürdüm ve yaklaştım. "Ben de yalan söylememeliydim."

Titreyerek bir nefes aldı. "Korkunç şeyler söyledim."

"Evet." Hatırlayarak hafifçe kaşlarımı çattım. "Söyledin."

"Hiçbirini kastetmedim, biri hariç." Elleri, yüzünde duran ellerimi kapladı ve gözleri ruhumu görebiliyormuş gibi benimkileri delip geçti. Belki de görebiliyordu. "Seni seviyorum, Lou." Gözleri taze gözyaşlarıyla doldu. "Ben... hiç kimsenin bir şeyin tadını senin kadar çıkardığını görmedim. Bana yaşadığımı hissettiriyorsun. Sadece senin yanında olmak bile bağımlılık yapıyor. Bağımlılık yapıyorsun. Bir cadı olman fark etmez. Dünyayı görme biçimin... Ben de öyle görmek istiyorum. Her zaman seninle olmak istiyorum, Lou. Bir daha asla senden ayrılmak istemiyorum."

Gözyaşlarının yanaklarımdan süzülmesine engel olamadım. "Nereye gidersen ben de oraya gideceğim."

Kasıtlı bir yavaşlıkla dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Tek başıma yürümeyi başardım ama vücudum çabucak yoruldu.

Nihayet kampa ulaştığımızda diğerleri akşam yemeği hazırlıyorlardı. Coco küçük bir ateş yakmıştı ve Madam Labelle dumanı parmaklarıyla havaya dağıtıyordu. Şişte iki şişman tavşan cızırıyordu. Midem kasıldı ve tekrar kusmadan önce yumruğumu ağzıma bastırdım.

Bizi ilk Ansel gördü. Yüzüne geniş bir sırıtış yerleşti ve tuttuğu demliği bırakarak bize doğru koştu, beni elinden geldiğince şiddetli bir şekilde kucaklayarak sardı. Reid gitmeme isteksizce izin verdi ve Ansel'in kucaklaşmasına aynı coşkuyla karşılık verdim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım kulağına. "Her şey için."

Geri çekilirken pespembe kesilmişti, yine de kolu hâlâ belime sıkıca sarılıydı. Reid gülümsememek için bayağı bir uğraşıyormuş gibi görünüyordu.

Beau kollarını göğsünde birleştirmiş bir şekilde bir ağaca yaslanmıştı. "Biliyorsunuz, birlikte eğlenebileceğimizi söylediğimde aklımdaki tam olarak bu değildi, Madam Diggory."

Ay ışığında parıldayan çıplak göğsünü hatırlayarak kaşımı kaldırdım. "Ah, bilemiyorum. Akşamın bazı kısımlarının eğlenceli olduğunu düşünmüştüm."

Gülümsedi. "Performansı beğendin mi o zaman?"

"Fazlasıyla. Görünüşe göre aynı tavernalara gidiyoruz."

Madam Labelle'in parmakları hâlâ havada tembelce hareket ediyordu. Duman kaybolurken uçlarından küçücük bir büyü akıyordu. "Muhabbetinizi bölmek istemezdim ama tavşanlarımız ya-
nıyor."

Beau'nun gülümsemesi kayboldu ve acı bir şekilde inleyerek, kararmış tavşanları şişten almak için atladı. "Bunları yakalamak bir ömür sürdü."

Coco gözlerini devirdi. "Onları yakalamamı izlemek demek istiyorsun herhâlde."

"Pardon?" İki tavşandan küçük olanını öfkeyle kaldırdı. "Bunu ben vurdum, tek başıma!"

"Evet, vurdun... bacağından. Zavallı yaratığın izini sürüp onu çektiği acıdan kurtarmak zorunda kaldım."

Beau gözleri parlayarak cevap vermek için ağzını açtığında Reid'e döndüm. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Yola çıktığımızdan beri böyleler," dedi Ansel. Sesindeki memnuniyet ya da yüzündeki sırıtma gözümden kaçmamıştı.

"Prens vahşı doğaya uyum sağlamakta zorlanıyor da," diye açıkladı Reid sessizce. "Coco da... pek etkilendi denemez."

Kıkırdamadan edemedim. Ancak tartışma kızışırken —iki taraf da geri adım atacak gibi durmuyordu— dikkatlerini çekmek için elimi salladım. "Affedersiniz," dedim yüksek sesle. İkisi de bana bakmak için döndü. "Tüm bunlar eğlenceli olsa da tartışmamız gereken daha önemli konularımız var."

"Ne gibi?" diye tersledi Beau.

Göt. Neredeyse sırtıyordum ama Coco'nun kaşlarını gaddarca çatması karşısında son anda kendimi tuttum. "Sonsuza dek bu ormanda saklanamayız. Morgane artık hepinizin yüzünü biliyor ve kaçmama yardım ettiğiniz için hepinizi öldürecek."

Beau burnundan güldü. "Babam ne planladığını öğrendiğinde başını bir kazığa geçirecek."

"Benimkini de tabii," dedim imayla.

"Muhtemelen."

Tam bir göttü.

Madam Labelle iç çekti. "Auguste yıllardır Morgane'ı ele geçiremedi, tıpkı atalarının uzun ve korkunç tarihinde tek bir Dame des Sorcières'yi ele geçiremediği gibi. Şimdi de başarılı olması pek olası değil. Hepimiz için bir tehdit olmaya devam edecek."

"Ama şimdi Chasseurler Şato'nun yerini biliyor," dedi.

"Yine de bir cadı olmadan giremezler."

"Daha önce girdiler ama."

"Ah... evet." Madam Labelle zarifçe boğazını temizledi ve buruşuk, kanlı eteğini düzelterek kafasını çevirdi. "Çünkü onları ben yönlendirdim."

"Ne yaptım dedin?" Reid yanımda kaskatı kesildi ve kan boğazına hücum ederek öfkesini ifşa etti. "Sen... Jean Luc'la tanıştın mı? Deli misin? Nasıl? Ne zaman?"

"Seni o ciyaklayan üçüzlerle gönderdikten sonra." Omuzlarını silkti, ayaklarının dibindeki kararmış kütüğü kazımak için eğildi.

Yanıp sönen parlak sarı gözlerini kırptırarak hareket ettiğinde yüreğim ağzıma geldi. O bir kütük değildi. O bir kedi bile değildi. O o bir...

"Matagot", anlaşılmazlığımızdan kısa bir süre sonra yoldaşlarınıza bir mesaj iletti. Jean Luc, zihninde fink atan bir iblisten pek memnun değildi ama o bile ona sunduğum fırsatı görmezden gelemezdi. Şato'nun dışında sahilde buluştuk ve onları büyüyle götürdüm. Sinyalimi beklemeleri gerekiyordu. Ben tekrar ortaya çıkmayınca Jean Luc ipleri kendi eline aldı." Morgane'ın bıçağını göğsüne batırdığında hissettiklerini hatırlamış gibi elbisesinin yırtılmış korsesine dokundu. Boğazım anlayışla zonkladı. "Tanrıça'ya şükürler olsun ki aldı."

"Evet," diye katıldım Reid lafımı bölemeden. Madame Labelle'in açıklaması sırasında kızarıklığı boğazından kulaklarının uçlarına yayılmıştı ve birini boğarak sohbeti daha da rayından çıkaracak gibi görünüyordu. "Ama şimdi eskisinden daha kötü durumdayız."

"Neden?" Ansel'in kaşları kalktı. "Chasseurler onlarca cadı öldürdü. Eminim, en azından Morgane şimdi daha zayıftır."

"Belki," diye mırıldandı Madam Labelle, "ama yaralı bir hayvan tehlikeli bir canavardır."

Ansel hâlâ anlamayarak baktığında belini sıktım. "Yaşanan her şey –yaptığımız her şey– sadece onu daha da vahşileştirecek. Diğer cadıları da. Bu savaş bitmekten çok uzak."

Herkes söylediklerimi sindirirken uğursuz bir sessizlik çöktü.

"Doğru," dedi Coco çenesini kaldırarak. "Bunun için tek bir yol var. Hepiniz benimle meclisime geleceksiniz. Morgane orada size dokunamaz."

"Coco..." İsteksizce bakışlarına karşılık verdim. Buna cevaben çenesini sıktı ve elini kalçasına koydu. "Bize yardım etme olasılıkları olduğu kadar öldürme olasılıkları da var."

* Fransız folklorunda kara kedi şeklini alma eğiliminde olan bir ruh –cn

“Öldürmezler. Benim korumam altında olacaksınız. Hiçbir akrabamı size elini sürmeye cesaret edemez.”

Birbirimize bakarken başka bir tereddüt ânı yaşandı.

“Çok fazla seçeneğiniz yok, Louise, canım,” dedi Madam Labelle sonunda. “Morgane bile bir kan meclisinin kalbinde size saldıracak kadar aptal değil ve Auguste ile Chasseurler sizi asla orada bulamazlar.”

“Bizimle gelmiyor musun?” diye sordu Reid kaşlarını çatarak. Boynunun arkası neredeyse bakırımsı saçlarına karışıyordu ve hâlâ yumruklarını sıkıyordu. Gergindi. Yumruğunu, nazikçe parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek açtı. Derin bir nefes aldı ve çok hafif rahatladı.

“Hayır.” Madam Labelle sertçe yutkundu ve matagot şaşırtıcı derecede evcil bir hareketle başını dizine doğru sürttü. “Onu görmeyeli yıllar olmuş olsa da bence... bence sonunda Auguste’la konuşma zamanım geldi.”

Beau kaşlarını çattı. “Ona bir cadı olduğunu söyleyeceksen tam bir aptal olmalısın.”

Reid ve ben ona dik dik baktık ama Madam Labelle zarifçe omzunu kaldırmakla yetindi. “Eh, iyi ki tam bir aptal değilim, o zaman. Sen de benimle geleceksin elbette. Artık kaleye öylece giremem. Birlikte, Auguste’u hiç şüphesiz kafasında kurduğu aptalca planların aksine ikna edebiliriz.”

“Onu bir şey yapmaya ikna edebileceğini nereden çıkardın?”

“Bir zamanlar beni seviyordu.”

“Evet. Eminim annem bunu duyunca çok sevinecektir.”

“Üzgünüm ama hâlâ anlamıyorum.” Ansel şaşkınlıkla başını salladı ve Coco’ya baktı. “Neden senin meclisinle güvende olacağımızı düşünüyorsun? Morgane herkesin söylediği kadar tehlikeliyse... bizi gerçekten koruyabilecekler mi?”

Coco kısa bir kahkaha attı. “Teyzemin kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?”

Ansel'in kaşları çatıldı. "Hayır."

"O zaman seni aydınlatmama izin ver." Sırıltışı tüm yüzüne yayıldı, batmakta olan akşam güneşinde gözleri parlak kırmızı gibi görünüyordu. "Teyzem cadı La Voisin."

Reid duyulabilir bir şekilde inledi. "Siktir."

TEŞEKKÜRLER

Bu hikâye yayımlanmadan önce birçok kişinin elinden geçti, bu da onu özel bir şeye dönüştürmeme yardımcı oldukları için birçok kişiye teşekkür etmem gerektiği anlamına geliyor.

Kocam RJ'e... kelimenin tam anlamıyla, sen olmadan *Yılan ve Güvercin*'i yazamazdım. Tüm bu yolculuk boyunca gösterdiğin sabır için teşekkür ederim; her gece, ben yazarken oğlanların dişlerini fırçalayıp onları yatağa yatırdığın ve her hafta sonu, ben kafamı dizüstü bilgisayarıma vururken onları da alıp bodrum kata çekildiğin için. Ben gözden geçirirken yıkadığın tüm bulaşıklar ve çamaşırlar için ve 5 Saatlik Enerjim bittiğinde yaptığın tüm acil ev alışverişleri için. Desteğinin benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyeceksin. Seni seviyorum. (Not: Şimdi kitabımı elinde tutuyorsun, yani... RESMEN OKUMA ZAMANI.)

Çocuklarım Beau, James ve Rose'a. Ben yapabiliyorsam, siz de yapabilirsiniz. Hayallerinizin peşinden gidin.

Annemle babam Zane ve Kelly'ye. Okuma sevgimi beslediniz ve daha da önemlisi, kendime olan sevgimi beslediniz. Ovgüleriniz—ve yeteneklerime olan güveniniz— olmasaydı, asla yayımlanması için çabalama cesaretini toplayamazdım. Koşulsuz sevgi ve desteğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az.

Kardeşlerim Jacob, Justin, Brooke, Chelsy ve Lewie'ye. Sekiz ya-

şında bir çocuğun Peter Pan hakkında şiir yazmasını ciddiye almak zor olurdu ama siz hep aldınız. Yazma hayallerime hiç gülmediniz. Coşkunuz benim için her şey demek.

Kayınpederim Dave ve kayınvalidem Pattie'ye. Çocuklara bakmaya gönüllü olduğunuz onca gün için teşekkür ederim. Sizi seviyoruz.

Sonsuza kadar arkadaşlarım Jordan, Spencer, Meghan, Aaron, Adrienne, Chelsea, Riley, Courtney, Austin ve Jon'a. Tuhaflığımı kutladığınız ve buna rağmen yanımdan ayrılmadığınız için teşekkür ederim. Hayat zor –yayıncılık ise daha zor– ama her zaman arkamda olacağınızı biliyorum. Partide görüşürüz!

Edindiğim ilk eleştirmen meslektaşlarım Katie ve Carolyn'e. Hikâyeme ilk inanan insanlar olarak ikiniz her zaman kalbimde özel bir yere sahip olacaksınız. Teşvikiniz ve eleştirileriniz için teşekkür ederim; aynı zamanda ben yazma zorluğu çekerken benimle uzun uzadıya konuştuğunuz, karmaşık olay örgüsünü çözmeme yardımcı olduğunuz ve bana bu karakterlerin özel olduğunu hatırlattığınız için. İlk taslağımı sizin sayenizde bitirdim; siz olmasaydınız, *Yılan ve Güvercin* bugün burada olmazdı.

İlk beta okuyucularım Mystique_ballerina, Somethings-Here, fashionablady, BadlandsQueenHalsey, drowsypug, Djwestwood, Arzoelyn, Mishi_And_Books, reaweiger, Icholland-82700, laia233, saturday–, JuliaBattles ve BluBByGrI'e. Tüm görüşleriniz, yorumlarınız ve mesajlarınız için teşekkür ederim. Her biri için müteşekkirim.

Brenda Drake, Heather Cashman ve tüm Pitch Wars ekibine. İnanılmaz akıl hocalığı programınız yazarlık kariyerimi ateşledi. Teşekkür ederim.

Pitch Wars akıl hocam Jamie Howard'a. Vizyonun olmadan, *Yılan ve Güvercin* çok farklı bir hikâye olurdu... ve iyi anlamda demiyorum. Bana ve hikâyeme inandığın için, bize ayırdığın tüm zaman ve enerji için teşekkür ederim.

Eleştirmen meslektaşlarım ve Abby ve Jordan kardeşlere. İkinci-

ze de bayılıyorum. Hayatıma kritik bir noktada girdiniz ve eleştiri ortakları olarak başlamamıza rağmen artık bundan çok daha fazlasınız. İkiniz de kardeşim gibisiniz. Bu çılgın yolculukta yanımda yürüdüğünüz, emin olmadığım zamanlarda elimi tuttuğunuz ve geri dönmenin daha kolay olacağı bir zamanda devam etmem için beni teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim. Yazmak inanılmaz derecede izole edici bir kariyer olabilir ama beni daha az yalnız hissettiriyorsunuz.

Yazar arkadaşlarım Lindsay Bilgram, Madeline Johnston, Destiny Murtaugh, Abigail Carson, Kate Weiler, Jessica Bibi Cooper, Hannah Whitten, Layne Fargo, Allison L. Bitz, Laura Taylor Namey, Monica Borg, E.K. Thiede, Kimberly Vale, Elora Cook, Christina Wise, Isabel Canas, Kylie Schachte, Luke Hupton, Rachel Simon ve Lily Grant'e. Böyle destekleyici bir çevrimiçi topluluk olduğunuz için teşekkür ederim. Hepiniz *harikasınız* ve hepinizi tanıdığım için çok minnettarım.

Frankofilim Catherine Bakewell'e. Fransız dili ve kültürü hakkındaki bilgin bu hikâyeyi zenginleştirdi, özellikle de o küfürler! Lou ve ben senin bozuk ağzına sonsuza kadar borçlu kalacağız.

Harika yayın hakları temsilcim Sarah Landis'e. İlk telefon görüşmemizin üçüncü saniyesinde benim için doğru temsilci olduğunu anlamıştım. Coşkun bulaşıcı ve daha da önemlisi, beni rahatlatmak gibi bir beceriye sahipsin – benim gibi endişeli biri için zor bir başarı! Ben yayıncılık endüstrisinde yolumu bulmaya çalışırken şeffaflığın ve samimiyetin paha biçilmezdi. Her zaman benim tarafımda olduğun için teşekkür ederim.

Temsilci kardeşlerim Erin A. Craig, Jessica Rubinkowski, Meredith Tate, Julie Abe, Jennie K. Brown, Ron Walters, Elisabeth Funk'a. Yayıncılık bilginiz ve deneyimleriniz benim için çok önemli bir kaynak oldu. Fikirlerinizi paylaştığınız ve teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim!

Beta okuyucularım Erin Cotter, Margie Fuston, Megan McGee Lysaght, Lindsey Ouimet, Kylie Schachte, Emily Taylor, EK Thiede,

Carol Topdjian, Kimberly Vale ve Christina Wise'a. *Yılan ve Gili-vercin*'in ilk versiyonlarını okumaya zaman ayırdığınız için size ne kadar teşekkür etsem az. Görüşleriniz –hem övgüleriniz hem de eleştirileriniz– bu hikâyeyi şekillendirmede hayati önem taşıyordu.

Olağanüstü editörüm Erica Sussman'a. Bitmeyen sabrın ve vizyonun için sana teşekkür edecek doğru kelimeleri asla bulamayacağım. Bir yazar olarak hikâyenizi başka birine sunarken içinizde her zaman küçük bir korku vardır. Ancak ilk beyin fırtınası seansından sonra bu korku ortadan kayboldu. Hikâyem konusunda sana tamamen güveniyorum; karakterlerimden büyü sistemime, dünya yapıma kadar. Sen gerçek bir rock yıldızısın. Bu hikâyeyi benim kadar sevdiğin için teşekkür ederim.

HarperTeen'deki ekibim, Sarah Kaufman, Alison Donalby, Jessie Gang, Alexandra Rakaczki, Ebony LaDelle, Michael D'Angelo, Bess Braswell, Olivia Russo, Kris Kam ve Louisa Currigan'a. Bu hikâyeye inandığınız için teşekkür ederim. Bu kadar yetenekli bir ekip tarafından kuşatıldığım için kendimi inanılmaz derecede şanslı hissediyorum. Hayatım boyunca hayalini kurduğum şeyi gerçekleştirdiğiniz için *teşekkür ederim*.